

Tam Sơ

Contents

Tam Sơ	2
1. Giới Thiệu	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	15
6. Chương 5	20
7. Chương 6	24
8. Chương 7	28
9. Chương 8	32
10. Chương 9	37
11. Chương 10	43
12. Chương 11	49
13. Chương 12	52
14. Chương 13	57
15. Chương 14	62
16. Chương 15	66
17. Chương 16	70
18. Chương 17	73
19. Chương 18	78
20. Chương 19	81
21. Chương 20	85
22. Chương 21	90
23. Chương 22	94
24. Chương 23	99
25. Chương 24	103
26. Chương 25	107
27. Chương 26	113
28. Chương 27	117
29. Chương 28	121
30. Chương 29	125
31. Chương 30	129
32. Chương 31	134
33. Chương 32	138
34. Chương 33	143
35. Chương 34	147
36. Chương 35	152
37. Chương 36	156
38. Chương 37	161
39. Chương 38	165
40. Chương 39	170
41. Chương 40	175

42. Chương 41	179
43. Chương 42	183
44. Chương 43	189
45. Chương 44	194
46. Chương 45	198
47. Chương 46	203
48. Chương 47	208
49. Chương 48	213
50. Chương 49	217
51. Chương 50	221

Tam Sơ

Giới thiệu

Mỗi ngày một tin tức giải trí: Hôm nay tung cho mọi người ba tin cực sốc: 1. Chủ tài khoản weibo làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-so>

1. Giới Thiệu

TAM SƠ

Tác giả: Mã Giáp Nãi Phù Văn

Thể loại: hiện đại, sủng, showbiz

Độ dài: 50 chương

Nguồn convert: Củ Lạc (Tàng Thư Viện)

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Biên tập: Tặc Gia

Nguồn chuyển ngữ: Thư Viện Ngôn Tình

Giới thiệu:

Mỗi ngày một tin tức giải trí:

Hôm nay tung cho mọi người ba tin cực sốc:

1. Chủ tài khoản weibo làm đẹp với mười hai vạn fan, bình thường cực kỳ ít nói. Tuy nhiên, tài khoản phụ của cô ấy lại điên cuồng theo đuổi thần tượng đến mức bị tước quyền sử dụng, hai tính cách tương phản đến kinh người.

2. Nam thần quốc dân Phó XX, 36 tuổi còn chưa có bạn gái, đã lặng lẽ theo dõi weibo làm đẹp này, nghe nói là vì muốn ngắm tay cô chủ.

3. Hai vị trên sắp kết hôn. 1 giây trước.

Lời của người biên tập:

Giải thích một chút về tên truyện “Tam sơ”:

Nhất sơ sơ đào lão, nhị sơ bạch phát tề mi.

Một lần chải sống lâu trăm tuổi, hai lần chải phải biết nâng khay ngang mày.

Tam sơ nhân tôn mãn đích, tứ sơ tương phùng ngộ quý nhân.

Ba lần chải con cháu đầy đàn, bốn lần chải gặp lại quý nhân.

2. Chương 1

Khương Diệu có một đôi tay rất đẹp.

Nó cũng giống như tên của cô, khéo léo, thon dài và trắng mịn.

Ngay cả khi duỗi thẳng bàn tay, các khớp ngón tay cũng không tối màu như người bình thường, ngược lại còn có màu hồng nhạt.

Cô không thích sơn màu móng, mười ngón để trần tự nhiên, nhưng nó lại giống như thường xuyên được trau chuốt, hồng hào sáng bóng.

Nếu như soi dưới ánh mặt trời, từng móng nhỏ sáng trong như châu ngọc.

Ngay lúc này đây, hai bàn tay ấy đang hăng say làm việc.

Một tay cầm bảng phấn, một tay cầm cọ, quét quét phần quai hàm của người kia.

Chủ nhân của đôi bàn tay ấy đứng quay lưng về phía gương, cơ thể bé gầy đung đưa theo động tác.

Người bên cạnh cô đang nhìn thẳng vào gương, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Thân trên khẽ nghiêng, tránh cho góc mặt bị che tối, đảm bảo ánh đèn chiếu sáng được toàn bộ.

Trang điểm ở một nơi ánh sáng kém như vậy, thật không biết phải nói thế nào. Nhưng cô cũng đành phải phối hợp với công việc của mấy chuyên viên trang điểm.

Cô gái xinh đẹp ngắm nhìn bàn tay của Khương Diệu, lại cúi mắt nhìn xuống tay mình, buột miệng hỏi: “Chị Khương, tay chị đẹp thật đấy, bình thường chị dùng kem dưỡng tay nào thế?”

“Sao?” Khương Diệu đánh phần mặt bên trái của cô gái kia xong, mới đặt bảng phấn xuống, nhìn năm ngón tay trắng trẻo của mình: “Bách Tước Linh đấy, chỉ dùng thu đông thôi, mùa hè thì nhàn quá”.

Cô trả lời xong thì thuận tiện nhìn qua bàn tay cô gái kia.

Rất nhỏ, ngón tay còn hơi mập.

Nhìn cũng rất đáng yêu lại phù hợp với tuổi của cô ấy.

“Chỉ thế?”

“Ừ, dùng cho tay thôi mà, không cần phải thương hiệu gì cao sang cả”.

Cô gái bĩu môi: “Mặt nạ tay cũng không dùng?”

“Không cần.” Khương Diệu đi sang bàn bên cạnh.

“Đúng là quá đáng mà,” Cô gái đỏ liếc mắt nhìn cô một lúc rồi thở dài: “Haiz... tôi mà có bàn tay giống chị, nhất định một tuần phải làm móng một lần, mỗi ngày đều dùng La Prairie trước khi ngủ, chăm chút cẩn thận tỉ mỉ, chụp bức ảnh nào cũng phải lộ tay ra mới được kìa, rồi đăng lên weibo nữa”. Cô lại chớp chớp nhìn tay mình, làm bộ chán nản: “Tay của tôi xấu chết đi được, thật muốn kéo dài bọn nó ra”.

“Không xấu mà.” Khương Diệu trả lời, đầu cũng không quay lại, lấy một cây cọ nhỏ từ trong túi, quét lớp phấn tông màu nhạt, phủ lên hốc mắt và phần chân mũi: “Thượng đế giành nhiều thời gian và công sức vẽ ra nét mặt và dáng người của cô như thế, cho nên tay mới không được chú trọng lắm. Cô xem mũi của cô này, rất đẹp, lại cao, tôi không cần dùng phấn để đánh thêm nữa”.

“Hi hi, chị biết ăn nói quá.” Cô gái nhìn chăm chú vào khuôn mặt mình trong gương, cười rục rĩ như hoa mới nở.

Cô gái này tên là Đồng Tĩnh Niên, là một ngôi sao mới nổi.

Lần đầu đã được mời đóng quảng cáo cho Ương thị, chỉ trong thời gian ngắn danh tiếng nổi lên như cồn.

Trong quảng cáo này, cô diễn vai một sinh viên trẻ trung xinh xắn tình nguyện lên vùng núi làm cô giáo. Đường núi xa xôi, có khi sau giờ tan học còn phải đưa các em học sinh về nhà, không tránh khỏi trèo non lội suối, một nắng hai sương.

Có hôm trên đường trở về, trời đổ mưa tí tách, dưới chân trơn trượt, cô giáo trẻ không cẩn thận trượt ngã, cả người ướt át, bẩn không chịu được.

Hốc mắt cũng dần ửng đỏ, nhưng cô vẫn cố gắng đứng lên, sau đó nhìn lại về phía sườn núi, nơi đó có một mái nhà nhỏ với ánh lửa màu cam lập lờ, là nhà của học trò cô.

Cô gái bất giác mỉm cười, đưa tay lau nước mắt, bùn lầy lem trên mặt cũng không hề hay biết.

Trên màn ảnh, gương mặt tươi trẻ được phóng to, giống như đóa hoa sơn trà màu trắng, xinh đẹp đến mức khiến người ta thổn thức, cho nên đoạn phim này rất thuyết phục người xem.

Thực ra ngoài đời thực Đồng Tĩnh Niên mới vừa hai mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp ngành điện ảnh. Chỉ trong một đêm, đoạn quảng cáo này đã tạo ra hiệu ứng rất lớn, hàng loạt các sản phẩm đại diện, quảng cáo chụp hình nườm nượp chạy tới, quả là một khởi đầu vô cùng tốt đẹp và vang dội cho một minh tinh.

Tuy rằng tuổi của Đồng Tĩnh Niên không lớn, nhưng người đại diện của cô lại là người đã lăn lộn hơn mười năm trong giới giải trí, thầy Tổng.

Cách chọn kịch bản và mắt nhìn của anh cực kì chuẩn xác và kĩ càng.

Tìm suốt một tháng, thầy Tổng mới tìm được một nhân vật cổ trang thích hợp nhất với Đồng Tĩnh Niên.

Cô gái này là Thái Bình công chúa lúc trẻ.

Bộ phim cổ trang này có tên là “Thái Bình”.

Hai chữ, cực kì đơn giản.

Nhìn qua cũng biết là câu chuyện kể lại thời Thái Bình công chúa khi còn sống.

Đồng Tĩnh Niên đảm nhiệm vai lúc công chúa đã trưởng thành.

Cô gái này mặc thường phục hằng ngày, không cần phát hương sam hay thêm lụa vào tay áo, nhưng vẻ tao nhã cổ điển lại không hề thiếu, bộc lộ hết phong tư của người chủ mẫu, đúng với vẻ quý nữ hoàng thất thời xưa cổ.

Hơn nữa cô lại thanh khiết trẻ trung, khả năng nắm vững lời thoại kịch bản cũng vô cùng tốt.

Đạo diễn lúc này mới yên tâm hài lòng.

Khương Diệu là chuyên viên trang điểm của đoàn làm phim “Thái Bình”, cô đã thực hành vài năm, cộng thêm thiên phú tốt, khả năng hóa trang cũng có thể xem là lô hỏa thuần thanh.

Nhưng mà cô không phải người hóa trang chính của đoàn làm phim. Người có kỹ năng tuyệt hảo hơn nữa, chính là thầy của cô.

Phần trang điểm và kiểu tóc cho nam nữ nhân vật chính bình thường đều do thầy của cô toàn quyền phụ trách.

Trước mắt Khương Diệu chỉ được xem là trợ lý của anh mà thôi.

Nửa tháng này thầy cô ra ngoài làm việc, cho nên trách nhiệm được giao cho Khương Diệu và vài trợ lý khác, nhưng đa số công việc vẫn là do Khương Diệu làm.

Giống như hai ngày này, cô sẽ trang điểm cho nhóm diễn viên trẻ của đoàn làm phim.

Và Đồng Tĩnh Niên chính là người nhỏ tuổi nhất.

Lúc Khương Diệu đang đánh phần sống mũi cho cô ấy, một trợ lý chạy đến cửa phòng hóa trang, hối thúc: “Thời trẻ của Thái Bình trang điểm xong chưa? Nam chính sắp tới rồi! Hôm nay phải chụp hình hai người họ đấy, trang điểm nhanh lên”.

Khương Diệu phát tay đáp: “Xong ngay đây, tôi làm thêm kiểu tóc nữa là xong. Lát đưa cô ấy sang phòng thay quần áo, cậu mang trang phục tới đi”.

“Được, tôi uống chút nước được không?” Người trợ lý nhìn xuống mặt đất. Trên đó đặt một thùng nước khoáng, còn lại hai ba chai.

Khương Diệu vừa định trả lời là được, Đồng Tĩnh Niên đã cười cười cướp lời: “Chút nước gì?”

Khương Diệu bật cười.

Người trợ lý mặt mày khổ sở: “Ôi Đồng tiểu thư, cô đừng trêu tôi mà.”

“Ha ha.” Cô gái trẻ tuổi nghe vậy thì bật cười vui vẻ.

Chắc là có người nhắc tới chuyện uống nước, Đồng Tĩnh Niên mới nhận ra là mình cũng khát.

Cô cầm ly nước bên cạnh lên, lấy ống hút, hút một ngụm nhỏ, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, cô trừng lớn mắt hỏi: “Cậu vừa nói nam chính là ai?”

Một chút son môi dính lại trên ống hút, giống như một đóa anh đào không cẩn thận rơi xuống một mảnh.

Khương Diệu vội vàng tô lên lại.

“Các cô còn chưa biết à?” Người trợ lý đóng nắp chai.

Bởi vì chưa xác định được thái độ của đối phương, vai nam chính Tiết Thiệu đến lúc đó vẫn được giữ bí mật.

Đạo diễn cũng thần thần bí bí, không hề nói với bất kỳ ai trong đoàn làm phim. Người nào có hỏi ông lại làm ra bộ huyền huyền ảo ảo, tủm tỉm nói: “Đến lúc đó mọi người sẽ biết”.

“Đúng vậy, anh trai à, còn không mau nói đi.” Đồng Tĩnh Niên hờn dỗi, giọng điệu như đường như mật, muốn ngập cả tai người.

Đều là con gái mà da đầu Khương Diệu cũng run hết cả lên. Đương nhiên là anh trai trợ lý càng không cần nói, không thừa nước đục thả câu nữa: “Đương nhiên là Phó Đình Xuyên nha”.

Nghe thấy tên này, Khương Diệu sững sốt, động tác trên tay cũng bất ngờ dừng lại.

Lồng ngực căng cứng, nhịp tim như có một bàn tay vô hình vỗ đập.

Như con nai con chạy loạn, đến mức muốn nổ tung ra.

“Ôi..... Hóa ra là anh ấy à.....” Đồng Tĩnh Niên nhú đôi mi xinh xắn.

Không ngờ đối phương lại là diễn viên lão làng như vậy, khiến một người mới như cô đột nhiên lại có một áp lực cực lớn: “Trước kia không phải đã nói anh ấy không diễn à?”

“Lời của truyền thông cô tin làm gì? Dân tình mong ngóng như vậy mà. Cho dù Phó đại soái ca không muốn diễn thật thì cuối cùng cũng bị miệng lưỡi của đạo diễn Đông nhà chúng ta thuyết phục thôi”. Người trợ lý bước tới cửa: “Tôi đi trước đây, thầy Phó nửa giờ nữa sẽ tới, Tiểu Khương nhanh chuẩn bị đi, cần nhắc xem phong cách gì thì phù hợp với Tiết Thiệu”.

“Ừ.” Khương Diệu vội vàng đè nén nỗi lòng, xõa tóc của Đồng Tĩnh Niên xuống.

Một mái tóc dài đen nhánh mềm mại tuôn ra, giống như thác mực.

Người trợ lý nói cũng đúng, fan mong ngóng như vậy cộng thêm sự cố gắng của đoàn làm phim đúng là có thể khiến anh thay đổi quyết định.

Đoàn phụ trách bộ phim cổ trang “Thái Bình” thuộc tập đoàn điện ảnh lớn nhất hiện nay Hoa Khải, cho nên dù là nhân vật chính hay nhân vật phụ, khả năng diễn xuất đều không hề kém.

Đương nhiên, danh tiếng cũng sẽ không nhỏ.

Từ khi trên weibo công bố tuyển diễn viên, bao nhiêu fan đã điên cuồng mong muốn ngôi sao yêu thích của mình được chọn, phải nói là cực kì náo nhiệt.

Trong đó nam minh tinh được mong ngóng nhất, chính là Phó Đình Xuyên.

**

Trong lúc nhàn rỗi chờ nam chính tới, Khương Diệu nói vài tiếng với trợ lý rồi tranh thủ đi WC.

Các cô làm chuyên viên trang điểm thường xuyên phải nhịn tiểu, công việc này đòi hỏi phải tập trung cao độ cộng thêm thời gian có hạn, cho nên thông thường ba bốn giờ đều đứng yên một chỗ. Nếu diễn viên nào không hài lòng có khi lại phải đi làm lại.

Gặp phải kiểu ngôi sao như thế đúng là khổ tới mức kêu trời không thấu.

Cho nên ngày thường lúc làm việc, Khương Diệu buộc phải giảm uống nước, rồi tranh thủ lúc luân phiên giữa các diễn viên để đi giải quyết.

Từ WC đi ra, Khương Diệu xoay xoay bả vai, bước tới bồn rửa tay. Vòi nước thuộc loại cảm ứng, chỉ cần cô đưa tay xuống là nước sẽ chảy ra. Trang điểm nhiều không tránh khỏi bị cọ phần dính vào lòng bàn tay. Loại phấn trang điểm cho các diễn viên đều là loại bền trong thời gian quay phim dài, cho nên cũng rất ăn da, bị dính lâu sẽ cực kì không thoải mái.

Khương Diệu nhắm mắt, cẩn thận chùi rửa từng vết bẩn trên bàn tay, nếu không một lát nữa hai tay sẽ nhem nhuốc đầy màu.

Thấy vết bẩn sạch đi không ít, Khương Diệu phẩy phẩy tay giống như lúc nãy. Thế mà vòi nước vẫn không chảy, dù đứng gần, cách ra nó vẫn không hoạt động. Đúng là kì lạ. Khương Diệu bèn chuyển sang vòi nước khác.

Hai bên đấu tranh một lúc lâu, cho nên cô cũng không chú ý tới, ở nhà vệ sinh nam bên trái có một dáng người cao lớn đi sang bên này.

Một tay không bật được, Khương Diệu liền đổi thành hai tay, đặt ở dưới vòi nước rồi vỗ vỗ.

Chẳng lẽ xà phòng nhiều cũng ảnh hưởng à? Cho nên cảm ứng hồng ngoại không hoạt động nữa?

Đúng lúc đó có một bàn tay vòng qua người cô. Nhẹ nhàng, nhưng tốc độ lại rất nhanh, tách một tiếng, nước ào ào chảy ra, rơi xuống đây tay Khương Diệu.

“Rửa đi”. Giọng nói đàn ông vang bên tai, văng vẳng bên tiếng nước.

Nói xong anh đi sang bồn rửa bên cạnh. Khương Diệu vội vàng gật đầu cảm ơn, nhanh chóng rửa sạch tay mình. Bọt xà phòng trôi vào dòng nước xoáy rồi biến mất.

Cô vuốt vuốt bọt nước trên tay, nhìn sang người tốt bụng bên cạnh.

Người kia cũng đã rửa tay xong, với tay lấy hộp giấy trên vách tường.

Khương Diệu chỉ nhìn thấy sườn bên mặt của anh, nhưng cũng đủ để màu hồng ào ạt lên đỉnh đầu, ngập tràn trong tim, Khương Diệu giật mình đứng đờ một chỗ, nhìn người đó.

Dù cô có mù mắt đi nữa cũng nhìn ra được. Phía sau người đàn ông như là một khoảng trời mênh mông và đĩnh viện. Anh đứng ngược lại với ánh sáng, bóng người mờ ảo như bức tranh thủy mặc nước sông.

Bên tai Khương Diệu vang lên vô số tiếng vang, chỉ trong phút chốc, trăm nghìn cây cỏ đơm hoa nở rộ.

3. Chương 2

Hóa ra nam thần cũng sẽ đi WC à.

Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Khương Diệu.

Phó Đình Xuyên ngoài đời đẹp trai thật đấy!!!

Đây là ý nghĩ thứ hai, vô vàn mạch máu và lỗ chân lông đều thét lên trong yên lặng.

Khương Diệu cố gắng tỉnh táo, suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Hay là nhân cơ hội này sẵn đón nam thần luôn, tự giới thiệu nhỉ?

Hoặc là chờ tới lúc vào phòng hóa trang rồi làm quen luôn thể?

Nhưng giờ mà không nói, đợi lát nữa anh thấy cô, không biết có nghĩ là người con gái này vừa mới gặp ở WC, lại giả vờ không quen biết? Đúng là thiếu lễ phép.

Thôi thì vẫn nên chào hỏi một chút đi.

Nhưng mà nên xưng hô thế nào đây nhỉ? Phó tiên sinh? Anh Phó?

Mệt mỗi quá.

Trong lòng Khương Diệu trăm mối tơ vò.

Trong lúc cô còn đang tự hỏi, đối phương đã cho cô cành cây leo xuống.

Phó Đình Xuyên lấy khăn giấy trong hộp ra từ tốn lau tay, nhìn thấy cô gái này động cũng không động, còn có vẻ sợ sệt, đúng là kì lạ. Anh ném chiếc khăn đi, lại lấy một cái mới ra, đưa cho Khương Diệu.

Hỏi cô: “Sao thế, sợ tôi à?”

Mặt Khương Diệu nhả thành một nhúm: “Không, không có, em định chờ anh dùng trước thôi.”

Dù sao Phó Đình Xuyên người cao đáng lớn, cô cũng đâu có cách nào với đến cái hộp giấy phía trước kia đâu.

“À là tôi chắn trước cô à?” Phó Đình Xuyên như thể hiểu thuật đọc tâm, vội tránh sang bên cạnh.

Khương Diệu lại hấp tấp giải thích: “Không, em cũng không cần dùng khăn tay mà, bên cạnh còn có máy sấy nữa”.

Nói xong thì vội vàng bước vội sang bên máy sấy hong khô.

Nhưng mà, giờ cô mới phát hiện mình đã quên nhận khăn tay trong tay Phó Đình Xuyên rồi.

Phó Đình Xuyên có vẻ cũng không để ý, liền thu tay về, cười nói: “Vậy cô đứng vững thế làm gì?”

Thật sự là xấu hổ a..... Trong lúc nhất thời Khương Diệu không thể nghĩ ra được đáp án nào khác, tim đập rầm rầm, khẽ nói: “Phó tiên sinh, thực ra em làm việc trong đoàn làm phim này, là fan của anh, em đứng đó là chờ anh lau tay xong để xin chữ kí ạ”.

Phó Đình Xuyên hiểu ra: “Ồ..... Bút đâu, để tôi kí cho cô.”

“Ồ..... bút.” Khương Diệu giờ mới ý thức được mình không hề chuẩn bị cái gì.

“Tôi cũng không có”. Phó Đình Xuyên nhìn cô: “Làm sao giờ?”

Làm sao bây giờ?

Khương Diệu tạm dừng một lát, chợt nảy ra ý định, bàn tay lục lọi trong túi áo.

May quá, cô có mang thứ này trong người.

Khương Diệu thuận thế giải vây: “Em có mang bút kẻ mắt, dùng cái này để ký có được không?”

“Bút kẻ mắt?” Anh suy nghĩ hai giây rồi nhướn mày: “Dùng để vẽ lông mày ấy hả?”

“Dạ.”

“Có thể.”

Khương Diệu thở phào một hơi, mở nắp rồi đưa cây bút kẻ mắt cho Phó Đình Xuyên.

“Ký thế nào?” Anh nhìn cây bút nhỏ trong tay, ngoáy ngoáy như kiểu viết.

“Kí sau di động được không ạ? Ốp của em màu trắng.” Dường như cô đã dùng toàn bộ năng lực phản ứng cả đời của mình bộc lộ ra hết, vấn đề nào cũng nghĩ ra cách giải quyết cả.

Phó Đình Xuyên nhận lấy di động của Khương Diệu, ký lên.

Đúng là ốp màu trắng, phía sau cũng không hề có hình gì.

Ngón tay của anh thon dài, bàn tay dày rộng, cầm cây bút kẻ mắt nho nhỏ này có lẽ cũng không quen tay.

Nhưng vẫn kí tên mình một cách rồng bay phượng múa.

Khương Diệu nhận lấy điện thoại rồi xoay lại nhìn.

Phó Đình Xuyên.

Ba chữ màu đen nổi lên nền trắng, đậm nhạt rõ ràng, giống hệt như nét chữ cô từng nhìn thấy trên mạng.

Vừa lưu loát sinh động như nước chảy mây bay, phóng khoáng tự nhiên. Chữ cũng như người.

Cô không dám cất điện thoại lại vào túi, sợ vãi cọ vào mất đi dòng chữ.

Trong đầu lại tự hỏi lúc về mình nên mua sơn nước trong suốt tô lên không nhĩ, để khỏi bị phai màu.

Dù sao từ nay về sau, ốp di động này sẽ không còn là ốp di động đơn thuần nữa, nó sẽ là đồ gia truyền của cô.

“Chữ anh thật là đẹp quá.” Khương Diệu khen chân thành. Bây giờ cô đang rất vui vẻ, trong mỗi đường kinh mỗi luồng khí đều vô cùng thỏa mãn và ấm áp.

“Bình thường còn kí đẹp hơn.” Người đàn ông đẩy nắp bút lại đưa về, trả lại cho Khương Diệu.

Cô vừa cầm vừa nói: “Không ngờ sẽ gặp anh ở đây, lại còn nhờ anh cầm cái này để kí, đúng là em không biết xấu hổ quá

“Không có gì đâu”. Ngược lại anh còn nói giúp cô: “Có thể nghĩ ra phương pháp này thì thực”

Tiếng di động vang lên, cắt ngang lời anh định nói.

Nhưng Khương Diệu cũng có thể đoán được đôi chút ý anh muốn nói là gì.

“Được, ừ, đến trễ một chút, không, không cần đón đâu, có phải con nít ba tuổi nữa đâu mà trước WC còn đòi người tới đón, rõ ràng anh còn vội đi WC hơn tôi mà. Ừ, tôi tự đi”.

Nam thần nói điện thoại rất thoải mái, cô cũng vênh tai cẩn thận lắng nghe.

Thật không ngờ tới, Phó Đình Xuyên không chỉ thân thiết với người thường mà còn có khiếu hài hước vậy nữa.

Khóe môi Khương Diệu cong cong, vui vẻ giống như có một đàn chim vỗ cánh muốn bay ra khỏi lồng ngực. Mãi đến khi đối phương tắt máy, cô mới vội vàng thay đổi sắc mặt.

Phó Đình Xuyên nhìn cô bé bên cạnh, hỏi: “Cô làm ở đoàn làm phim phải không?”

“Phải.” Khương Diệu lập tức bày ra tư thế “anh là chủ, sai gì có đó”.

“Biết phòng hóa trang ở đâu không?”

“Em biết”. Chỉ e cái nơi cách đây vài trăm mét kia là chỗ cô quen thuộc nhất thôi, cô nghĩ mình cũng nên giới thiệu qua với nam thần một chút:

“Phó tiên sinh, em là chuyên viên trang điểm của anh.”

**

Khoảng mười phút sau, Phó Đình Xuyên ngồi trước bàn kính, được ba bốn người vây quanh.

Người thì mang áo, người thì tóc giả, còn cả giúp đỡ cho Khương Diệu trang điểm.

Tất cả đều là con gái, cho nên khi Phó Đình Xuyên ngồi ở đó, các cô ai cũng hưng phấn muốn điên lên được, giống như được đánh máu gà, cứ thế lú lú không ngừng nghĩ.

Khương Diệu là người làm chính, cô cầm một bảng pha màu, đầu tiên là che khuyết điểm, bởi vì quầng thâm dưới mắt anh khá rõ.

Phó Đình Xuyên chú ý đến động tác trên tay Khương Diệu.

Bàn tay của cô gái này rất đẹp, hơn nữa động tác chủ yếu đều là ở bàn tay.

Cho nên, những ngôi sao cô từng trang điểm cho, dù vô tình hay cố ý, ai cũng đều nhìn thấy.

Đại thần cũng không ngoại lệ.

Bình thường lúc quay phim Phó Đình Xuyên rất ít khi hoá trang, cũng là nam thần đẹp trai có tiếng trong giới.

Các nét trên mặt anh rất rõ, cho dù không trang điểm cũng cực kì ăn hình.

Đúng là một khuôn mặt vô cùng tuần tú

Kết quả là Khương Diệu còn không cần tô kem nền cho anh, đánh thẳng sang lớp phấn trang điểm.

Khương Diệu có thể cảm giác được Phó Đình Xuyên đang nhìn mình, cô cứ không ngừng nhắc nhở chính mình, không ngừng hít sâu.

Phải bình tĩnh, phải chuyên nghiệp.

Không được làm ẩu, không được dọa người.

Cùng lúc đó, tầm mắt của Phó Đình Xuyên rơi xuống tấm bảng tên công tác của cô.

“Chữ thứ hai trong tên cô là Diệu hay là Dao?” Anh thành linh hỏi.

Khương Diệu có phần kinh ngạc, rất ít có người biết chữ “điệu” còn có một chữ đồng âm khác là “dao”.

“Là chữ thứ nhất.”

“Ồ.”

Khương Diệu lại âm thầm đặc ý, thần tượng của cô, đúng là rất giống như trên mạng nói mà, biên kịch quả là không chọn nhầm nam thần. Dù là ngữ khí hay giọng đọc.

Cộng thêm âm sắc của anh rất tốt, cao mà không chói, thấp mà không trầm, nói nhanh cũng không vấp, mà chậm cũng không ngân.

Cho nên, nhân vật mà Phó Đình Xuyên diễn rất hiếm khi phải làm hậu kì, đa số đều do anh tự phối âm, hoặc là thu ở hiện trường.

Nghe nói có khi nếu kịch bản có vấn đề, anh cũng không dùng từ linh tinh mà còn đề xuất ý kiến với biên kịch và đạo diễn.

Khương Diệu đưa cây cọ lên, đánh đánh dưới mắt anh.

Được rồi, không tệ.

Cô nói: “Em không đánh phấn cho anh, chỉ che khuyết điểm thôi, lát nữa mà chụp ảnh thì sẽ sáng hơn một chút, được không?”

“Ừ.” Phó Đình Xuyên nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt hờ hững.

Khương Diệu đánh nhanh vùng tam giác trên mặt anh, cộng thêm phần hốc mắt và sống mũi, rồi lại lấy thêm kem, chấm từng điểm rồi tán đều ra, đây là loại kem che khuyết điểm.

Cô bôi kem lên tay, tán quanh mấy chỗ bên cạnh.

Phó Đình Xuyên lại không kìm được đánh giá bàn tay kia.

Trắng nõn đến mức chói mắt.

Mỗi móng tay đều được cắt tỉa gọn gàng, không để dài, chỉ vượt qua đầu ngón tay chút xíu, phần móng được mài dũa bóng loáng, không hề có góc cạnh.

Rất mềm mại, cũng rất nhẹ nhàng.

Tay chính là khuôn mặt thứ hai của người con gái, câu này quả thực không sai.

“Bình thường cô không để móng tay à?” Đại khái là vì anh nhầm chán, cho nên Phó Đình Xuyên mới phải trò chuyện với cô cho hết thời gian thôi.

“Hả”. Cô cúi mắt nhìn tay mình: “Vâng, công việc cần ạ”.

Phó Đình Xuyên nghi ngờ: “Tôi từng thấy vài thợ trang điểm để móng tay mà”.

“Thế à?”. Khương Diệu che khuyết điểm cho anh xong, đưa tay lên nhìn, có vài móng tay đúng là rất thấp: “Cái này.... chắc là tùy người ạ, vì có khi trang điểm phải dùng tới tay. Kỹ thuật của em không phải quá tốt, để móng tay dài quá chỉ sợ làm xước mặt người ta, thế thì đối phương cũng không thoải mái.”

Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Kỹ thuật không tốt?”

Khương Diệu lúng túng, câu trả lời này có vẻ như hăm dọa đoàn làm phim rồi, cho nên cô đành vội vàng chữa cháy: “Không phải đâu, là khiêm tốn, là em khiêm tốn đó...”

“À, tôi hiểu.” Phó Đình Xuyên vô cùng tốt bụng cho cô bậc thang đi xuống.

Khương Diệu trở về chủ đề chính: “Phó tiên sinh à, màu môi anh hơi thâm, nên đánh chút kem nhĩ, trong buổi họp báo nếu màu môi tươi thì sắc mặt cũng tốt hơn.”

Do thức đêm liên tục để quay phim cho nên sắc mặt của người này có phần tái nhợt, nhất là khi anh không có biểu cảm gì, càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng khó gần, giống như một bức tượng thiên thần bằng thạch cao điêu khắc.

Bức tượng bỗng nhiên nở nụ cười: “Trong các chuyên viên trang điểm tôi từng gặp, cô là người nói nhiều nhất đấy”.

“.....”

“Trang điểm mà còn phải giải thích nữa.”

“.....” Khương Diệu có phần xấu hổ, thực ra với những ngôi sao khác cô sẽ không như thế, không nói dự định của mình, cũng không vâng vâng dạ dạ suy nghĩ đắn đo như thế.

“Cô cứ tự quyết định đi, không cần phải hỏi tôi.”

“Dạ.”

Dứt lời, Khương Diệu liền bôi một ít kem nền che khuyết điểm môi lên đầu ngón tay, chấm lên môi của Phó Đình Xuyên.

Đây hoàn toàn là thói quen, nhưng sau đó cô mới phản ứng kịp!

Đây hình như là môi của nam thần...

Cảm giác mới mềm làm sao.

Trong công việc thường ngày, Khương Diệu thường xuyên phải dùng tay.

Suốt quá trình trang điểm, thực ra đây chính là một công cụ trang điểm vô cùng tầm thường mà lại hữu ích.

Nhưng hôm nay đặt trên người của Phó Đình Xuyên, chuyện này lại không hề giống trước kia.

Khương Diệu cũng không biết nó có gì khác.

Có phần mạo phạm, cũng có chút thẹn thùng.

Còn có một chút..... Giống ở lấy ngón tay để hôn lên môi anh vậy.....

Nhưng mà đưa lên thì cũng đã lên rồi, cô buộc phải bôi kem lên tiếp.

Vì thế ngón trở chấm từng điểm một, rồi nhẹ nhàng bôi lên, từ giữa môi đến bên khóe miệng....

Trong lúc đó, Khương Diệu thoáng nhìn thấy Phó Đình Xuyên thoáng nhăn mày.

Cô nhìn kĩ lại thì quả đúng là vậy.

Không lẽ nam thần có chứng yêu thích sạch sẽ, không thích người ta lấy tay chạm vào mình? Cô vội buông tay như điện giật, nhanh chóng giải thích: “Phó tiên sinh, tay em rất sạch, anh đừng lo...”.

Vừa rồi anh cũng thấy em rửa tay sạch sẽ rồi mà, trong lòng cô đang định bổ sung như thế.

“Không sao”. Về không được tự nhiên trên mặt Phó Đình Xuyên tiêu tan ngay lập tức, giống như chưa từng xuất hiện, anh còn đáp rất nhanh: “Không liên quan đến cô, cô cứ tiếp tục đi”.

“A, được.” Tang đá rất cục cũng rơi xuống đất.

Nhưng Khương Diệu cũng không dám đưa tay lên lần nữa, đành phải thay bằng cọ môi.

Không lâu sau, trợ lý của Phó Đình Xuyên bước vào.

“Xong chưa? Một suất bình thường cũng không lâu như thế đâu?”

“Xong hết rồi.” Khương Diệu còn đang tự hỏi có nên đánh bóng mờ nữa không, bởi vì lúc lên ti vi Phó Đình Xuyên đều rất gây, hai má như đào khắc vào vậy.

Thôi đi, bỏ qua, bằng không cái fan nhìn thấy lại đau lòng.

Cô hơi nhón chân, cúi thấp người quan sát Phó Đình Xuyên một lúc rồi nói: “Được rồi.”

Trợ lý nghe vậy đến gần, thấy Phó Đình Xuyên còn đang nhắm hai mắt, anh ta cũng hơi bất ngờ, hỏi: “Hắn đang ngủ à?”

“Không biết nữa”. Không chắc chắn, nhưng cũng sợ âm ỉ ảnh hưởng nam thần, Khương Diệu trả lời rất nhỏ: “Chắc là nhắm mắt dưỡng thần.”

Hàng mi dài của người đàn ông như hai phiến bàn chải nhỏ.

“Không ngủ, đi thôi.” Phó Đình Xuyên bỗng nhiên mở mắt ra, từ trên ghế đứng lên.

Cũng không nói một lời từ biệt, cứ thế nhấc chân đi.

Khương Diệu nhìn mái tóc đen phiêu phiêu bồng bồng của anh, không biết bây giờ mình đang có cảm giác gì.

Cứ như một giấc mộng vừa qua.

**

Đi băng băng trên đường, trợ lý Từ đi theo phía sau Phó Đình Xuyên thắc mắc hỏi: “Cậu lại phát bệnh gì thế?”

“Anh mới phát bệnh đấy.” Phó Đình Xuyên quay đầu lại, làm bộ như muốn đánh anh ta một quyền.

Trợ lý Từ vội chạy nhanh tránh đi: “VẬY CẬU NHẮM HAI MẮT KHÔNG DÁM NHÌN ĐỂ LÀM GÌ CHỨ, ANH VỪA THẤY ĐÃ BIẾT CẬU GIẢ BỘ NGỦ, CÒN NGHĨ KHÔNG CHỪNG LẠI CÓ GÌ BẤT THƯỜNG RỒI”.

Phó Đình Xuyên lười quan tâm tới hấn.

Trợ lý sờ sờ cằm: “Nhưng mà tay của chuyên viên trang điểm kia đúng là đẹp thật, phải không?”

Phó Đình Xuyên không đáp lời, cứ tiếp tục đi, như thể không nghe thấy

“Cứng thật à?”

“Biến.”

4. Chương 3

Lúc Phó Đình Xuyên và Đồng Tĩnh Niên chụp ảnh, cả đoàn làm phim ai cũng chạy tới xem.

Đàn ông xem là vì Đồng Tĩnh Niên, còn phụ nữ thì ngắm Phó Đình Xuyên.

Khương Diệu đứng xen lẫn trong các cô gái của tổ tạo hình, yên lặng lấy điện thoại di động ra.

“Thật là đẹp trai quá đi a! Mình muốn chết quá đi!”

“Cậu đừng chen mình!”

“Mấy cậu chụp xong đăng lên QQ cho mình xem với.”

.....

Nhóm các cô gái xì xào bàn tán, hưng phấn kích thích đến mức không gì lấn át được.

Mãi đến khi đạo diễn Đông lớn giọng quát phía bên này “Chụp thì yên lặng chụp! La cái gì mà la! Ai dám tung mồm bực hình này lên tôi đánh chết người đó!”.

Cả nhóm hậu bối nhỏ tuổi im như hến.

Trước tấm màn màu trắng, Phó Đình Xuyên nhìn xuống dưới đài, có lẽ cũng cảm thấy chuyện này buồn cười, khóe miệng khẽ cong lên.

Chết mất.

Khương Diệu vừa lúc chụp được khoảnh khắc này.

Cô vội vàng phóng to lên xem, nhìn thành quả mới thu hoạch được.

Người đàn ông mặc bộ trường sam màu xanh biếc, dáng người thon dài, hai gò má ngời sáng. Mặt mày rõ nét, sống mũi cao ngất, bất giác nở nụ cười càng tôn lên vẻ trầm ổn ý nhị qua năm tháng, không thể khiến người ta liên tưởng đến mấy chữ “tùy tiện” hay “ngả ngớn”.

Tích thạch như ngọc, liệt từng như thụy. Lang diện độc tuyệt, thể vô kỳ nhị.

Có lẽ câu nói đó mới có thể hình dung được khoảnh khắc này.

Khương Diệu nhớ 12 năm trước, lúc đó cô còn học cấp ba, có hôm sau khi tự học xong về nhà, mẹ đang ở phòng khách xem ti vi.

Cô chạy ra bếp rót ly nước, vừa uống ừng ực vừa làm bộ như vô tình tới ngồi trên ghế sa lông xem truyền hình.

Giữa lúc học hành bận rộn, chỉ có thể tranh thủ chút thời gian vui vẻ mà thôi.

Cô cũng quên lúc đó mình và mẹ nói chuyện gì, cũng quên ly nước đó nóng hay lạnh, điều duy nhất cô nhớ rõ, là bộ phim cổ trang cung đình đang chiếu trên ti vi.

Trên màn ảnh chỉ có bóng dáng của một người đàn ông.

Anh đứng giữa triều đình, có lẽ là muốn tấu gì đó với quân vương, nhưng dáng vẻ đó thản nhiên không hề gấp gáp, giống như hái cúc ngày đông, đào nguyên tự tại.

Máy quay quay quanh hơn nửa vòng, rồi lại từ từ chiếu tới chính diện phần mặt của người thanh niên đó.

Trong phút chốc, Khương Diệu há hốc mồm.

Mười lăm năm cuộc đời, chưa bao giờ cô quan tâm tới người khác phái, cuối cùng, lần đầu tiên cô có thể thấy được một hình tượng rõ ràng.

Đó là Phó Đình Xuyên.

“Tổ tạo hình đâu! Tới đổi kiểu tóc quần áo đi! Chuẩn bị chụp cảnh tiếp theo của Tiết Thiệu, Tiểu Đồng cậu lên trước đi.”

Bị đạo diễn thúc giục làm giật cả mình, Khương Diệu vội vàng lấy bức ảnh mới chụp làm hình nền, chạy nhanh tới sau tấm màn chuẩn bị hóa trang.

Cô chưa từng lấy ảnh của Phó Đình Xuyên làm hình nền điện thoại, nhưng cái này là bảo bối, phải cất trong hộp chỉ mình mình thấy thôi, không phải những thứ đặt đầy trên kệ.

Sau khi trình diện xong, Phó Đình Xuyên đã ngồi sẵn vào chỗ của mình sau đài, trợ lý của anh cũng đưa một chai nước tới.

Để chụp ảnh cảnh trường bào bị cưỡi, người đàn ông này phải mặc một chiếc áo màu trắng ngắn tay.

Đạo diễn la hét hung tợn với mấy tiền bối, nhưng với Phó Đình Xuyên thì vẫn cười ha ha nịnh nọt. Ông lấy một bao Hoàng Hạc lâu từ trong túi ra, rút một điếu đưa tới trước mặt Phó Đình Xuyên: “Anh Phó hút thuốc không?”

Phó Đình Xuyên nâng cái chai trong tay lên, từ chối: “Không hút, uống nước là được rồi.”

“Ôi chao, được rồi, không hút thuốc lá là tốt đó,” Đạo diễn Đông từ ái như thể phật Di Lặc: “Tôi đi trước nhé, cậu nghỉ ngơi một chút”.

“Được.”

Nhìn đạo diễn rời đi, Phó Đình Xuyên tùy tiện ngửa đầu ra sau, uống một hớp nước lớn, yết hầu của anh lặn lên lặn xuống, dáng vóc đàn ông cứ thế bộc lộ triệt để.

Mấy cô gái vây quanh đang sửa sang lại trang phục cũng vì thế mà đỏ mặt ngay lập tức.

Khương Diệu đứng ở bên cạnh họ, thuận thực lấy một lớp giấy thấm dầu trong túi ra.

Da của Phó Đình Xuyên không phải da thường, cộng thêm bị chiếu sáng mạnh trong một thời gian dài, cho nên khó tránh khỏi bị nhờn.

Khương Diệu không nhịn được muốn giăng giải trước, nhưng rồi tạm ngừng vài giây, cuối cùng mới ngậm miệng lại được, chấm chấm giấy thấm dầu lên giữa trán Phó Đình Xuyên.

Một bầu không khí kì lạ lại xuất hiện.

Khương Diệu cũng không biết đó là thứ gì, dù sao mỗi khi cô chạm lên da của Phó Đình Xuyên, cảm giác kì lạ này lại có.

Có lẽ là đến từ cô, cũng có thể là từ đối phương.

Chẳng lẽ áp lực này là do cô quá yêu thích và sùng bái Phó Đình Xuyên, cho nên mới có tật giật mình? Hay là do lúc này cô có thể công khai đụng chạm lên mặt anh, lạm dụng quyền lợi vì mục đích riêng?

Quên đi, đừng nghĩ nữa.

Phải chú ý công tác, chú ý công tác đây này. Trong lòng cô nhắc nhở hết sức rõ ràng.

Vắt tờ giấy kia đi, Khương Diệu thay một tờ giấy thấm dầu khác, lau phần chóp mũi và giữa mặt.

Ngay sau đó, cô phát hiện Phó Đình Xuyên có một biểu hiện rất lạ, đây là điều mà cô làm việc mấy năm ở đoàn làm phim cũng chưa từng trải qua.

Rất nhiều diễn viên khác, dù là nam hay nữ, lúc cô hóa trang hay bỏ trang cho họ, bình thường họ sẽ nghiêm mặt, như thể toàn bộ mặt mày của mình đều nằm dưới tay người trang điểm.

Mà Phó Đình Xuyên lại không hề như thế, anh khép mi lại, cầm thu về, không nhìn cô, cũng không nhìn nơi khác, lông mày nhíu chặt, như thể miễn cưỡng chịu đựng động tác của cô vậy.

Nếu là người khác thì có lẽ không thấy gì, nhưng với người đã hành nghề nhiều năm như Khương Diệu, cô có thể cảm giác được rõ ràng:

Anh lảng tránh cô.

Tuy không biết nguyên nhân là gì, nhưng cô có thể khẳng định chắc chắn.

Anh đang lảng tránh.

Cũng giống như lúc vừa rời ở phòng hóa trang vậy.

Cô nghĩ, rốt cục cô đã làm gì mới khiến không khí giữa hai người họ kì lạ như thế.

Anh rất không được tự nhiên, anh chán, anh tránh né.

Anh cực kì muốn rời đi, cho nên cô mới có thể nhận thấy ngay lập tức.

“Phó tiên sinh.” Khương Diệu thu tay lại, gọi tên anh.

“Sao?” Phó Đình Xuyên vừa nói vừa ngước hai mắt lên.

Mắt của anh là mắt hoa đào, hẹp dài, lại thâm thúy, lúc nhìn thẳng thì tối đen trầm tĩnh, khiến người ta không nhìn ra cảm xúc; Nhưng nếu nhìn từ trên cao xuống, dưới ánh đèn, đôi mắt lấp lánh dập dềnh như sóng nước, khiến cho người đối diện phải hốt hoảng bối rối.

Khương Diệu kìm nén cảm xúc kích động này, khẽ nói: “Có phải anh không thích cách trang điểm của em không?”

Cô hỏi hết sức uyển chuyển, giọng điệu cũng rất nhẹ nhàng.

Khuôn mặt người trợ lý bên cạnh lộ ra vẻ kì quái, giống như ghen cười.

Phó Đình Xuyên không biết làm sao, anh chờ đợi khoảng hai giây rồi vội vàng phủ nhận: “Không phải”.

Đưa chai nước cho trợ lý rồi lấy điện thoại trong túi ra: “Cô tiếp tục đi.”

“Được”. Khương Diệu trả lời, động tác trên tay cũng không hề dừng lại, cô vừa đánh thêm phần phấn trang điểm, vừa bình tĩnh nói: “Thực ra em chỉ phụ trách việc trang điểm cho anh hôm nay thôi, qua hai ngày nữa thấy em về thì thấy mới là người trang điểm cho diễn viên chính, kỹ năng của thầy tốt hơn em rất nhiều”.

Phó Đình Xuyên không để ý tới cô, không nói gì, chỉ tập trung nhìn tin tức trên điện thoại di động.

Mũi của cô lại thấy chua chua.

Lần đầu tiên được trang điểm cho nam minh tinh mà mình sùng bái nhất, không hề phạm sai lầm gì, biểu hiện cũng rất tốt, nhưng không biết vì sao vẫn bị phản cảm.

Nghĩ thế, cô lại thấy không chịu nổi.

Có thể nói, cô lựa chọn ngành trang điểm chuyên nghiệp này, ngoại trừ việc yêu thích, đến tám phần là do Phó Đình Xuyên.

Cô không điên cuồng truy đuổi thần tượng, cũng không mua mấy loại này loại kia, tặng quà hay tụ tập giăng đầy biểu ngữ. Cô chỉ thường im lặng, dùng cách của cô, để gần anh hơn một chút.

Không chừng rồi sẽ có một ngày ở một đoàn làm phim nào đó, cô gặp anh, có thể xin anh chữ kí, có thể nói với anh mấy câu, cô đã thỏa mãn rồi.

Cảm xúc rồi ren cứ thế cuộn cuộn lên, dù sao cô cũng chỉ là một thiếu nữ, tâm hồn cũng vô cùng non nớt.

Người trợ lý đứng bên cạnh thấy cô bé này có vẻ uất ức, bèn vội nói: “Em gái à, đừng để ý mà, bình thường người này hiếm khi trang điểm, cho nên giờ mới không thích ứng được thôi”.

“Không sao ạ”. Khương Diệu hít một hơi thật sâu, như muốn thoát ra khỏi suy nghĩ nóng bức này: “Em chỉ lo Phó tiên sinh không thoải mái thôi”.

Phó Đình Xuyên cất điện thoại di động vào trong túi quần, ngược mắt lên nói: “Nghĩ nhiều như thế làm gì?”

Một thoáng im lặng qua đi, Khương Diệu cũng không nghĩ Phó Đình Xuyên sẽ để ý tới cuộc nói chuyện của cô.

Cô giật mình nhìn về phía anh.

“Công việc mà cô làm chẳng lẽ cảm xúc của người khác rất quan trọng sao?.” Phó Đình Xuyên hỏi.

Anh đã nghiêm túc như vậy, Khương Diệu cũng buộc phải trả lời: “Công việc của em..... cũng phải quan tâm tới thẩm mỹ và cảm nhận của người ta”.

“Đó chỉ là thứ mà công việc của cô cần, chứ không phải là thái độ làm việc.”

“Cái gì kia?” Khương Diệu không hiểu rõ được ý của anh.

“Dù cho hôm nay tôi cười hay nhăn nhó, thậm chí là bực bội, cô chỉ cần hoàn thành công việc của mình là được. Chỉ cần tôi không nói gì, cô cũng không cần quan tâm, cũng đừng đổ lỗi cảm xúc đó là do mình”. Phó Đình Xuyên dựa lưng vào ghế: “Vừa rồi ở phòng trang điểm tôi cũng đã nói rồi, không liên quan tới cô đâu”.

“Con người tôi không thích che giấu chuyện này chuyện kia, có ý kiến thì sẽ nói thẳng, chứ tuyệt đối không vô duyên vô cớ mà sinh thành kiến với người khác, cho nên cô không tốt, tôi sẽ nói thẳng ra”. Phó Đình Xuyên lấy lại chai nước vừa mới uống trên tay trợ lý, đưa cho Khương Diệu: “Thưởng cho cô chai nước này, hôm nay đúng là vất vả rồi”.

“Thế đã vui lên chưa?”

Khương Diệu sững sờ tại chỗ.

Mà cánh tay người đàn ông này vẫn đưa lên như thế, năm ngón thon dài cầm chai nước, kiên nhẫn chờ cô đáp lại.

Khương Diệu thẳng thốt, được rồi, cô nên nhận chứ nhỉ, hay là không?

5. Chương 4

Nhận, hay không nhận?

Đó là một vấn đề.

Phó Đình Xuyên cầm chai nước đưa lên cũng gần một phút đồng hồ, Khương Diệu đứng bên kia, không nhúc nhích.

Cọ phần bị cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Nhận, không phải chứng tỏ cô tự tưởng tượng dẫn đến mất cân bằng trong công việc sao?

Không nhận, thì có vẻ làm đại thần mất hết mặt mũi.

Vậy thì, Phó Đình Xuyên sẽ hy vọng cô nhận hay không nhỉ?

Dường như đã rất lâu qua đi, cô cũng không muốn tự hỏi tiếp nữa, Khương Diệu cầm lấy miệng bình, cầm chai nước khoáng trong tay.

Cô cười cười, khách khí nói: “Cám ơn Phó tiên sinh, cám ơn anh đã khẳng định năng lực của em.”

Bốn năm qua, cô đã không còn để ý đến những lời bình xét của bất kì ai nữa, chê bai hay châm biếm, cô cũng không quan tâm.

Nhưng mà hôm nay, cô lại cần, cũng chỉ cần thần tượng của mình ủng hộ mà thôi.

Cô cầm bình nước cảm ơn của anh trong tay, cũng hiểu được mấy lời anh vừa nói.

Có lẽ Phó Đình Xuyên cũng không đoán được phản ứng của cô như thế, anh nhíu mày, không biết nói gì thêm.

Ha ha, ha ha, trợ lý Từ không nhịn được cười khan hai tiếng, ghé bên ông chủ của mình nói lảng sang chuyện khác: “Lão Phó này, lát nữa sẽ chụp quan phục đấy, chụp cùng Thái Bình”.

Lão Phó? Kiểu xưng hô này khiến Khương Diệu mỉm cười.

Cô quay đầu lại, gọi một cô bé trợ lý: “Tiểu Lâm, mang khăn vấn đầu lại đây.”

[khăn vấn đầu: là phục sức cổ đại của nam, đời sau được gọi là mũ cánh chuồn]

“Có dây mang không?” Cô gái tên Tiểu Lâm tìm kiếm trên cái bàn nhỏ bên cạnh.

“Ừ, mang cho hoàng đế mới tự đứng thẳng được.” Khương Diệu thuận tay cầm lấy đỉnh mũ ô sa, đặt lên đỉnh đầu Phó Đình Xuyên, cô cẩn thận đẩy tóc trên trán của anh vào trong mũ, rồi đến phía sau gáy, sau đó sửa sang lại dây mang phía sau.

Người này vẫn giống như lúc trước, không nhúc nhích, không nói thêm một tiếng.

Nhưng không biết vì sao, tâm tình của cô lại tốt hơn rất nhiều.

Cô nhìn chai nước chỉ còn một nửa trong tay, khẽ hát vô cùng tự tại.

**

Buổi chụp hình diễn ra vô cùng thuận lợi, một buổi chiều đã hoàn thành.

Năm giờ rưỡi đoàn làm phim tan làm, khoảng sáu giờ, Khương Diệu thu dọn trong phòng trang điểm xong.

Cô lau khô bàn trang điểm, rồi thuận tiện nhích người lên ngồi xuống vị trí kia.

Mông ngồi một nửa, còn một nửa giành chỗ cho cái chai nước khoáng chỉ còn một nửa kia.

Dưới ánh đèn, chai nước trong sáng lấp la lấp lánh.

Khương Diệu lấy điện thoại di động ra, chụp cho nó một bức hình.

Rồi cô mở instagram ra, chuyển thành phong cách cổ xưa. Đăng lên xong lại tiếp tục chia sẻ sang weibo.

Khương Diệu là chủ của một Weibo làm đẹp, trên trang Weibo thường chia sẻ không ít sản phẩm dưỡng da và trang điểm mà cô sử dụng thấy tâm đắc.

Đã hơn một năm rồi, từ từ tăng lên đến mười hai vạn fan.

Nội dung Weibo của cô thường vô cùng đơn giản, không có ảnh tự chụp, không nói về cuộc sống, không nói về công việc, cũng không có video.

Chỉ có một số hình ảnh về sản phẩm, kèm theo tên và lời bình chất lượng, chỉ ít ỏi vài câu, lời ít ý nhiều.

Sản phẩm là do cô tự cầm lấy rồi chụp ảnh, thường hay lấy nền là tường trắng, đưa lên rồi chụp thôi.

Cho nên, ngoài bàn tay của cô khiến người ta đoán được đây là nữ, còn lại nhóm fan cũng không biết thêm tin tức gì.

Nhưng mà so với một số chủ weibo chỉ hận không thể đưa toàn bộ bản thân lên mạng, các cô gái ấy lại thích những người chuyên nghiệp mà thần bí như vậy hơn.

Hôm nay khác với bình thường, cô đăng hình một chai nước, đương nhiên sẽ khiến không ít người tò mò nhìn lại:

Mãn địa hương: Nữ thần cứ nói rõ ràng đi mà, muốn nói với chúng tôi uống nước khoáng sẽ có hiệu quả tốt hay sao vậy?

Mua mua mua fish: Rất rõ ràng mà, cô ấy bắt đầu đi quảng cáo rồi.

Trần ny mã toa: Nước lọc Y Vân có thể phun lên mặt mà, lúc tôi trang điểm cũng dùng nước lọc chấm lên, trang điểm dễ thẩm thấu hơn.

Triệt nói thật to trả lời Trần ny mã toa: Thế á, tôi cũng phải nói bạn trai mua!

Tiền đại phát: Mấy người bị ngốc à, Y Vân mà cần một người có 12 vạn fan quảng cáo giúp chắc?

.....

Khương Diệu vui vẻ nhìn xem bình luận, thực ra cô đang đắc chí đấy, nhưng không ai biết cô đang đắc chí cái gì.

Trong hình chỉ có một chai nước, bình màu xanh nhạt, trong suốt bóng loáng. Nếu đặt nó ở giữa những chai nước khoáng khác ngoài thị trường cũng vô cùng bình thường như bao chai khác.

Nhưng Khương Diệu biết, cô có lòng hờn ghen, một cô gái đã lâu không có suy nghĩ gì khác ngoài trang điểm.

Thích đến mức không nỡ ném đi, không nỡ uống dù chỉ một hớp.

Cũng giống như cái ốp di động đã được cô tháo ra, cẩn thận phủ lên một lớp sơn móng tay bóng phía sau, vĩnh viễn sẽ không dùng nữa.

**

Vài ngày sau, bộ phim truyền hình “Thái Bình” tung các vai diễn ra.

Trên Weibo lại một lần nữa dậy sóng.

Phó Đình Xuyên đóng vai Tiết Thiệu là đề tài được nói đến nhiều nhất, hơn hai mươi vạn lượt chia sẻ, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của đoàn làm phim.

Không phải họ xem thường sức hút của Phó Đình Xuyên, nam minh tinh này đã xuất hiện mười mấy năm nay, một khoảng thời gian dài có mặt trên màn ảnh, đối với người xem mà nói, độ mới mẻ cũng ít đi nhiều. Năm trước vì muốn củng cố lại danh tiếng của anh, Phó Đình Xuyên mới trở lại truyền hình.

Trước đó không lâu bộ phim điệp viên khánh Nhật vừa tung ra, danh tiếng của anh lại một lần nữa bùng nổ, hấp dẫn không biết bao nhiêu cô gái.

Cũng chính các cô gái này sử dụng tag #Tiết Thiệu nhiều nhất, trở thành đề tài hot nhất, sức nóng bộ phim Thái Bình cũng vì thế mà không hề giảm.

Đêm đó, đạo diễn Đông hững thú dâng trào mời mọi người đi ăn thịt nướng, sau khi uống cạn một chai bia, ông mặt đỏ phừng phừng tuyên bố: “Đúng là qua tay Phó Đình Xuyên mà, doanh thu lần này sẽ không lo rồi, hahaha”.

Ngày công bố hình ảnh, Khương Diệu ôm khư khư điện thoại bên người, sau khi hình được đăng lên, giây tiếp theo cô đã vội đánh dấu sao, công hiến hơn ba mươi lần.

Đáng tiếc là, cái fan khác quá mạnh, cô vẫn không cướp được lầu trên.

Nick name của cô cực kì nổi bật nhưng lại rất ít fan bình luận lại. Bởi vì các tài khoản như “prprrrr liêm bình”, “Đẹp đẹp đẹp”, “A a ta muốn chết”, “thật moe a”, “Muốn ngủ a a”, “Tô hôn mê”, “Mẹ của ta, mẹ thật là đẹp” vô cùng nhiều..... tất cả đều cắt nối video về Phó Đình Xuyên, ảnh ọt, còn cả mấy nhóc hơn mười tuổi gọi Phó Đình Xuyên là “chú Phó”.

Lúc nhàn rỗi không có việc gì, cô sẽ đi lướt qua weibo của Phó Đình Xuyên, thỉnh thoảng nhìn mấy câu bình luận của antifan, cô cũng không bức xúc, chỉ bình luận nhẹ nhàng làm rõ những chuyện sai về thần tượng của mình rồi đi, không thêm quay trở lại.

Lại đi một vòng, “Lộ thấu xã” đưa ảnh về đoàn làm phim “Thái Bình” thấp hương khởi quay.

Một số diễn viên chính đứng phía trước, phía sau là nhân viên.

Phó Đình Xuyên mặc áo T shirt màu tối và quần dài màu đen, hai mắt nhắm chặt, tay cầm hương, thành kính quay đi bốn phương tám hướng, rồi lại cúi chào.

Nhóm fan càng nhìn càng mê mẩn.

Khương Diệu và các nhân viên trong tổ tạo hình đứng ở vị trí thứ tư, khi chuyển phương hướng cô lại ti hí mắt im lặng nhìn Phó Đình Xuyên đang đứng đầu.

Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng thăm mền ai, chuyện rình mò hâm mộ người khác như thế này cũng là lần đầu tiên cô biết.

Đạo diễn vén khăn đỏ phủ trên máy quay, cả hội trường đều vỗ tay nhiệt liệt.

Giữa đám đông ồn ào, Khương Diệu nghiêng đầu nhìn Phó Đình Xuyên.

Dưới ánh nắng chói chang, mắt anh híp lại, cũng giống như người khác, cũng vỗ tay, không hề có chút nào đùa giỡn.

Khương Diệu càng vỗ tay nhiệt tình hơn, cảm giác sung sướng như nằm trong lòng bàn tay, bị cô vỗ đến mức kinh thiên động địa.

Cảnh quay đầu tiên của [Đoàn làm phim Thái bình] là cảnh Thái Bình và Tiết Thiệu nắm tay lần đầu tiên.

Nguyên nhân chuyển thẳng đến cảnh quay này cũng vô cùng đơn giản, đó là để bồi dưỡng tình cảm và độ ăn ý của đôi diễn viên nam nữ.

Khi đó Thái Bình đã 17 tuổi, đây cũng là mối tình đầu của nàng, sau khi nhất kiến chung tình với biểu ca Tiết Thiệu, nàng vẫn thường xin mẫu hậu có thể giúp mình tạo cơ hội gặp mặt hắn. .

Võ Tắc Thiên vốn cứng chiều nữ nhi đương nhiên sẽ không cản trở.

Lần thứ ba gặp Tiết Thiệu, hai người đi dạo bên bờ ao. Hoa mẫu đơn lay động, dập dờn bành bồng.

Trong lúc trò chuyện vui vẻ, Thái Bình lén lút vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy một đầu ngón tay của Tiết Thiệu.

Mà Tiết Thiệu cũng nhanh chóng nắm lại ngay, mười ngón đan xen.

— tình chàng ý thiếp nồng nàn là thế.

Đạo diễn yêu cầu khá tỉ mỉ, Đồng Tĩnh Niên phải bộc lộ được vẻ lo lắng cẩn thận lại dũng cảm mạnh dạn, sau đó khi được người kia nắm tay phải mừng rỡ trong lòng. Phó Đình Xuyên lúc đầu cần tỏ ra sững sốt, rồi cười một cách yêu thương dung túng cho nàng, cuối cùng là đáp lại Thái Bình thật tự nhiên, hoặc có thể nói lại thể hiện câu trả lời của mình.

Không phải là một phân cảnh khó, nhưng lại cần những biểu hiện thật đắt.

“Cảm nhận được chưa, mở máy nhé –” Đạo diễn Đông cầm loa cầm tay lên, hỏi lớn.

Trong tầm nhìn của ông, cô gái mặc váy vàng và nam tử trường bào màu xanh phải sóng vai bên nhau. Dưới ống kính, đó phải là một đôi uyên ương ngọc bích.

Đồng Tĩnh Niên mặt mày vui vẻ, cười lộ hàm răng đều đặn, làm dáng ok.

“Mở máy!” Đạo diễn Đông tựa ghế, vừa lật kịch bản vừa xem.

Hai nhân vật chính nhập mình vào vai diễn, những nhân viên hậu trường xung quanh càng không dám chậm trễ.

Bộ phận ánh sáng một tác không rời, chỉ sợ sơ hở một chút sẽ ảnh hưởng đến chất lượng hình ảnh.

Khương Diệu cũng không hề mất tập trung, cô đứng ở vùng bên cạnh mà góc máy không quay tới được, nhìn khuôn mặt và kiểu tóc của Đồng Tĩnh Niên và Phó Đình Xuyên.

Trong quá trình quay phim, cô phải quan sát thật kĩ, để ý xem phần mũi và thái dương có mồ hôi hay không, hay là búi tóc có giữ được nếp gọn gàng.

Chờ đến khi đạo diễn hô Cắt thì phải nhanh chóng đi qua trang điểm, nếu như thất trách, nhẹ thì bị mắng một chút, thậm chí còn bị trừ tiền lương.

Thầy của cô đã đi nước ngoài về, cho nên việc trang điểm cho các diễn viên chính của đoàn làm phim đương nhiên sẽ tiếp tục do thầy đảm nhiệm.

Nhưng Khương Diệu cũng không được thoải mái hơn là bao, cô được phân phối đến chỗ trường quay, chuẩn bị bất cứ lúc nào cần sẽ trang điểm bổ sung cho diễn viên, công việc này còn khổ cực hơn nhiều.

“Dừng một chút đã!” Đạo diễn Đông tựa lên ghế nói.

Mọi người đều khấn trương hẩn lên, ai cũng quay đầu nhìn về phía đạo diễn, sợ mình làm điều gì không đúng lại bị mắng.

Đạo diễn đi đến bên cạnh hai diễn viên chính: “Tiểu Đồng, anh Phó, ngại quá, hai người diễn lại cảnh nắm tay đi, cảnh này cần đặc tả, vừa rồi chỉ mới được vẽ mặt và động tác, đều đạt cả rồi, nhưng tôi lại suy nghĩ chưa kĩ càng”.

Ông trở lại chỗ người quay phim, vừa nói vừa hoa chân múa tay: “Thầy Ninh này, lúc Thái Bình kéo tay Tiết Thiệu, anh phải quay cận cảnh tay của hai người, cái này mới thể hiện được feel xuân tâm lay động! Chỉ là một chi tiết nhỏ nhưng có thể ảnh hưởng đến người xem! Chứ quay mặt hai người như thế thì không có ý nghĩa”.

“Đã biết.” Quay phim Ninh vội gật đầu.

Đồng Tĩnh Niên lại thoáng nhăn mày, có vẻ muốn nói lại thôi.

Đạo diễn Đông nhìn thấy vẻ mặt này của cô thì hiền lành cười hỏi: “Tiểu Đồng, sao thế?”

Đồng Tĩnh Niên liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên, thấy đối phương không nhìn mình mới đi tới bên kéo kéo đạo diễn Đông ý bảo ông tới bên cạnh nói chuyện.

Đạo diễn Đông phẩy phẩy tay, “Mọi người nghỉ ngơi đi.”

Phải biết nắm bắt thời gian.

Khương Diệu vội vàng tiến lên, đến gần kiểm tra khuôn mặt của Phó Đình Xuyên, nhìn xem có chỗ nào cần trang điểm thêm không.

Hoàn hảo, người này không cần phải làm gì thêm, thể chất của anh khá trung tính, không dễ ra mồ hôi như vậy.

Sau một phân cảnh, phần trang điểm vẫn bám da như cũ.

Khương Diệu thở ra một hơi, chuyển sang sửa lại đầu tóc cho Phó Đình Xuyên.

Vóc dáng cô không cao, mà Phó Đình Xuyên lại cao đến một mét tám sáu. Thấy cô đang cố gắng nhón người, anh khẽ cúi người xuống, đủ để cô dù đứng bình thường cũng có thể thoải mái chạm tới.

Động tác đó giống như muốn hôn, khuôn mặt ấy đột nhiên cách cô một khoảng cách rất gần, mặt đối mặt, như gần trong gang tấc.

“Cám ơn.” Khương Diệu thấy mặt mình khô nóng lên rồi.

“Phối hợp công việc thôi mà.” Phó Đình Xuyên không chút để ý đáp lời. Chờ đến khi cô sửa sang xong, anh mới đứng thẳng dậy.

Trợ lý Từ cầm chai nước đứng một bên không nhận được trêu ghẹo: “Ai da, hai người như thế giống vợ chồng son thật đấy.”

Bình thường anh cũng rất ít khi trêu chọc Phó Đình Xuyên và những người khác trong đoàn làm phim, nhưng em gái Khương Diệu này lại không như thế, vóc người cô không tẻ, tay lại đẹp đến mức lạ thường.

Ngày thường, anh cũng là người gần gũi với Phó Đình Xuyên nhất, đương nhiên anh cũng biết..... yêu thích khá là đặc biệt của người kia, cho nên cũng sẽ bắt giác chú ý đến người trang điểm này.

Mặt Khương Diệu vụt đỏ như đánh phấn.

Cô muốn phản đối một câu “Đừng đùa thế mà” nhưng đạo diễn Đông đột nhiên lại gọi to hai tiếng:

“Tiểu Khương! Tiểu Khương ơi –”

Khương Diệu nhìn về hướng tiếng vang.

Đồng Tĩnh Niên đứng bên cạnh đạo diễn, còn đang đưa tay vẫy mình.

“Ngơ ngẩn ở đó làm gì! Lại đây nhanh.” Đạo diễn gõ gõ cột đá bên cạnh.

Khương Diệu sợ ông nổi giận, một giây cũng không dám chậm trễ vội vàng chạy sang, thở phì phò hỏi: “Đạo diễn Đông, có chuyện gì vậy?”

Đông đạo liếc nhìn Đồng Tĩnh Niên một cái, từ từ nói: “Tiểu Đồng nói tay cô ấy xấu quá, cảnh kia lại quay rất gần, cho nên muốn mượn tay cô đóng thế.”

6. Chương 5

Tam Sơ | Chương 5

11813504_135787670090413_9133537262884978389_n

Chương 5:

“Dùng tay của tôi sao?” Khương Diệu ngơ ngẩn.

“Đúng vậy đúng vậy.” Đồng Tĩnh Niên chạy tới cầm lấy hai tay cô, lắc lắc vài cái: “Chị Khương à, chị giúp tôi một chút đi mà, tay tôi xấu như thế, cảnh này lại quay gần, chỉ một phút thôi”.

Thất lúng của cô ấy cũng dong đưa theo, giống như kiểu đang làm nũng: “Chị Khương, chị tốt nhất mà, tôi sợ lúc phim truyền hình phát sóng, người ta nhìn thấy tay của tôi lại nói tay béo thế. Tay anh Phó lại đẹp như vậy, đối lập rõ ràng họ nhất định sẽ cười cợt tôi, chị giúp tôi đi mà”.

Khương Diệu méo miệng, cười một cách rất khó khăn: “Nhưng tôi không biết diễn xuất”.

Đạo diễn Đông nhìn tay của hai cô gái này một lúc. Nói thật, tay của Đồng Tĩnh Niên đâu phải quá khó xem, vừa rồi cô trao đổi với ông, ông còn nghĩ, cô gái này có yêu cầu cao thế nhỉ, cung Xử Nữ à, chủ nghĩa hoàn mỹ chắc?

Nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy tay của cô trang điểm này, ông cũng phải tặc lưỡi một hồi, đúng là đẹp thật đẹp thật, mu bàn tay trơn mềm như đậu hũ, đầu ngón tay như trăm ngọc, trắng sáng nhẹ nhàng.

Bình thường ông luôn gặp những ngôi sao nữ xinh đẹp, cho nên thẩm mỹ cũng cao hơn, với tư sắc của Khương Diệu, trong mắt ông cũng chỉ hơn người bình thường một chút, cho nên dù họ làm việc ở tổ phía sau, ông cũng chưa từng để ý đến em gái này.

Bây giờ nhìn kĩ lại, một đôi tay như vậy, đúng là hiệu quả sẽ tăng thêm không ít. Dù chỉ là một cảnh, cảnh càng đẹp thì càng tốt thôi mà.

Đạo diễn Đông cũng khuyên thêm mấy câu: “Tiểu Khương này, đầu cần cô phải diễn gì đầu, người ta không quay lên mặt cô, dù cô làm mặt quỷ cũng được nữa, chỉ cần nắm tay anh Phó là xong thôi”.

Nói xong liền kéo Khương Diệu tới chỗ quay phim.

Khương Diệu cười khổ rồi thở dài một tiếng: “Này này đạo diễn Đông à, tôi không đi được”.

Đạo diễn Đông mất hứng liền chuyển sang tức giận: “Sao cô cứng đầu thế hả, nắm tay với đại soái ca đây! Bao nhiêu ngôi sao nữ bây giờ mong có lần nắm tay hân còn không được đâu”.

“Chị à, chị đi đi...” Đồng Tĩnh Niên cũng đi theo phía sau đẩy đẩy cô tới trước.

Cô gái này nhìn thì nhỏ mà khỏe thể không biết.

Khương Diệu dở khóc dở cười, cuối cùng cô đành phải xoay người lại, tránh khỏi hai người đang đồng tâm hiệp lực kia, đưa tay đầu hàng: “Rồi rồi, tôi diễn, tôi diễn đã được chưa?”

“Thế này mới đúng chứ!” Đạo diễn nắm chặt kịch bản, vui vẻ vỗ vỗ mấy cái lên lưng cô.

Ba người cùng đi tới bên đường nhỏ cạnh bờ hồ.

Phó Đình Xuyên và trợ lý của anh đã đợi ở đây một lúc, người phía trước thì đứng, người phía sau lại ngồi lên một tảng đá,

Đạo diễn Đông nói vọng tới chỗ thầy Ninh: “Này..... Không cần quay lại nữa, bổ sung thêm cảnh quay gần nắm tay là được”.

Người quay phim hiểu ý gật đầu.

Đồng Tĩnh Niên rất phối hợp cởi áo sam và tay áo đưa cho Khương Diệu: “Chị mặc cái này và mang thêm cổ tay áo là được, không cần phải thay quần áo gì cho phiền”.

“Sao lại thế này?” Trợ lý Từ thấy có chuyện không thích hợp.

Phó Đình Xuyên cũng từ từ chuyển mắt sang bên này.

“Có thể sao thì thế thôi, cảnh này quay gần nên nhờ bàn tay xinh đẹp của Khương mỹ nữ quay thế”. Đạo diễn băng quơ nói.

Trợ lý Từ phì cười ra tiếng: “Đoàn làm phim này đúng là rất tuyệt!”

Đạo diễn còn tưởng anh ta khen mình đang chú trọng tới từng chi tiết, đắc ý nói: “Đó là đương nhiên rồi, cảnh anh Phó diễn sao lại không coi trọng được.” Ông nhếch cằm ý bảo Khương Diệu: “Tiểu Khương này, cô nâng tay lên cho thầy Phó nhìn xem đi, ngựa tốt phải có yên tốt, nhìn xem đoàn làm phim chúng tôi quan tâm sắp xếp này, phải tìm một bàn tay thật đẹp mới xứng với tay của anh đấy”.

Trợ lý Từ sắp cười đến mức ngã chổng vó từ trên tảng đá xuống rồi.

Khương Diệu vén tay áo lên đưa tay ra giữa, hướng về phía người đàn ông mặc trường bào đang đứng thẳng ở kia.

Phó Đình Xuyên: “.....”

Phó Đình Xuyên không nói gì, nhưng cũng nhanh chóng quay về chủ đề cũ: “Nhanh quay đi”.

“Lão Phó? Có thể quay à?” Trợ lý Từ cười tới mức đau bụng, chổng đuôi mới đứng thẳng dậy được.

“Vì sao lại không quay được chứ?” Phó Đình Xuyên liếc mắt, giống như muốn đánh vào bụng người kia một cái.

Đạo diễn và đoàn làm phim không hiểu gì, cho nên chỉ nghĩ trợ lý của Phó Đình Xuyên không thích hành động của Khương Diệu, vội vàng giải thích: “Không có việc gì đâu, chỉ nắm tay một cái thôi mà, không cần hành động gì hết, nắm tay thôi”.

Trong lòng Phó Đình Xuyên than thở: Đúng là cuộc nói chuyện của hai thế giới mà.....

Khương Diệu mặc một chiếc áo sam rất lớn, nhưng tay áo bên trong vén lên đến khuỷu tay, phòng khi quay hình sẽ bị lộ.

Cô đưa tay lên tự chỉnh trang cho mình.

Nửa người trên mặc áo sơ mi trắng, phía dưới là quần ống đứng, bên ngoài lại là áo cổ trang, nhìn cách nào cũng thấy lạ đời.

Còn lạ đời hơn nữa khi cô đóng vai bên cạnh Phó Đình Xuyên.

Không, cũng không thể xem là đóng vai.

Cô miễn cưỡng được xem là một mét sáu, tóc buộc đuôi ngựa cao, đứng cạnh một người đàn ông cao lớn.

Đạo diễn Đông thông báo lần cuối: “Tiểu Khương này, lát nữa tôi nói quay, cô phải nắm lấy ngón trỏ của anh Phó, sau đó hai bước, anh Phó sẽ nắm lại, rồi dần dần mười ngón đan vào nhau, hai người đều phải đi chậm, cứ vài bước, vài bước, như đang tản bộ vậy, cố gắng tự nhiên là được, đến phần hậu kì sẽ cắt nối biên tập sau”.

“Được.” Khương Diệu gật đầu.

Đạo diễn Đông quan sát một lúc, không vội mở máy giống như muốn chờ cho họ có thời gian chuẩn bị.

“Phó tiên sinh, em không có kinh nghiệm, nếu diễn không tốt anh bỏ qua cho em nhé”. Khương Diệu khẽ chào hỏi Phó Đình Xuyên trước.

Phó Đình Xuyên nhìn thẳng về phía trước: “Ừ.”

Anh nói bằng giọng mũi, giống như dòng nước va vào đá, trôi vào lòng Khương Diệu, khiến nhịp thở của cô cũng bình thường đi không ít.

“Mở máy nhé –?” Đạo diễn Đông thử hỏi.

Phó Đình Xuyên gật đầu về phía mọi người.

“Quay!” Đạo diễn ra lệnh.

Một lần nữa tim Khương Diệu lại đập như sấm.

Trong lòng ngực như có đoàn xe lửa lăn qua, xình xịch, muốn nổ cả lỗ tai ra ngoài.

Bước đầu tiên..... Hình như là kéo ngón tay anh thì phải?

Ngón trỏ của Khương Diệu vẫn nắm chặt cổ tay áo, tránh tay áo thùng thình rơi xuống dưới, ảnh hưởng đến hành động tiếp theo.

Lo lắng khiến cô không điều khiển được động tác của mình nữa, đầu ngón tay, rồi đến cả cánh tay đều trở nên run rẩy, bàn tay từ từ vươn tới tay người kia.

Áp lực khiến đầu cô không suy nghĩ được gì nữa, cứ thế đưa tay ra lần mò.

Tay Phó Đình Xuyên đâu rồi?

Hình như cô không tìm được tay anh... thật muốn vén tay áo kia lên quá, xem tay anh đang ở chỗ nào.

Gió bên hồ thổi nhẹ, mặt Khương Diệu bắt đầu nhăn nhó, lòng bàn tay cũng dần chảy mồ hôi.

Mãi đến khi đầu ngón tay của cô cảm giác được hơi mát, cô biết mình cách làn da người đó rất gần.

Giống như nắm được ngọn cỏ cứu mạng, cô vội vàng muốn nắm lấy bàn tay đó.

Ngay lúc sắp chạm đến ngón tay của Phó Đình Xuyên, người đàn ông này đột nhiên lùi tay lại. !

Giống như thứ vừa chạm phải không phải ôn hương nhuyễn ngọc mà lại là kim đâm vậy.

Toàn trường quay yên tĩnh, không thể lý giải được phản ứng của Phó Đình Xuyên.

“Anh Phó, sao lại né!” Đạo diễn cầm loa lên, lo lắng hỏi.

Phó Đình Xuyên phát tay áo qua lại, trong đáy mắt có vẻ rất lạnh lùng: “Tĩnh điện.”

“Ồ tĩnh điện à, giờ là mùa thu, rất dễ bị tĩnh điện đó”. Đạo diễn Đông hiểu ra thì cười cười: “Không có việc gì, quay lại.”

Khương Diệu cúi đầu, nhìn xuống tay mình. Cô đang đưa bàn tay một lúc, có phần không tin.

Vừa rồi, thật sự..... là tĩnh điện sao?

**

Kết thúc ngày quay đầu tiên.

Phó Đình Xuyên tẩy trang, cởi diễn phục, giống như thường ngày, anh đi về với trợ lý Từ, vội vàng đi lên xe.

Từ Triệt là trợ lý của anh, cũng là lái xe.

Đương nhiên, đó cũng là một người anh em thân thiết.

Từ Triệt khởi động xe, đi ra đường lớn.

Phó Đình Xuyên nhìn khung cảnh lướt qua, lưỡi biếng tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay nội dung quay không nhiều, anh cũng không thấy mệt.

Trên đường về, Từ Triệt im lặng nhìn anh mấy lần qua kính chiếu hậu rồi hỏi: “Lão Phó, cậu khỏe không?”

“Ừ.....” Âm thanh phát ra từ khoang mũi, lưỡi biếng.

“Lần thứ hai không phải đã diễn tốt rồi sao, cậu đừng nghĩ nhiều, chỉ một lần thôi. Hơn nữa, giờ người hóa trang cho cậu cũng đổi thành người khác rồi, cô gái kia cũng không thể chạm tới cậu được, bình thường đi lão Phó à”. Từ Triệt hiếm khi không trêu chọc anh.

Phó Đình Xuyên không trả lời, cũng không nhúc nhích.

Trước tầm mắt tối đen, anh nhớ lại bàn tay của cô gái đó.

Cánh mười ngón đan vào nhau, năm ngón tay của cô cẩn thận len vào kẽ tay anh....

Giống như những con cá nhỏ, trượt nhẹ nhàng.

Làm cho người ta không thể không nắm chặt, không muốn buông ra.

Đầu ngón tay anh vuốt nhẹ lòng bàn tay cô, hơi lạnh.

Bàn tay đó không phải mềm mại như không có xương tay, anh có thể cảm nhận được khung xương nhỏ bé yếu ớt đó, giống như chồi xanh nho nhỏ, được anh nắm hết trong tay, chỉ cần hơi dùng sức sẽ bị bẻ gãy.

Mà anh lại muốn làm như thế, hận không thể đè ép xương thịt cô vào trong da mình...

Hận không thể dẫn dắt cô chạm vào cơ thể anh, nhiều nơi khác.....

Dừng lại.

Hai tay Phó Đình Xuyên đặt lên mặt, chà chà xát xát, rồi vội vàng rót ly nước bên cạnh, uống một lúc nửa bình nước lạnh cho hạ hỏa.

Nhịp tim dồn dập như sắp có phản ứng sinh lý.

Người bạn phía trước vẫn chuyên chú lái xe, anh lại ngồi phía sau suy nghĩ bầy bọ.

Suốt một buổi chiều quay phim, anh cố gắng không để mình xúc động.

May mà anh đè nén được.

Ba mươi sáu tuổi lại có thứ ham mê vụn vặt này, vì sao lại không có cách nào chữa khỏi hoàn toàn được chứ.

Từ khi Phó Đình Xuyên có nhận thức đến nay, chỉ cần người khác phái nào có một bàn tay đẹp, anh đều dễ rơi vào tình trạng phấn khích về tinh thần và thể xác, lo lắng kích động, nói tóm lại chính là hưng phấn.

Trong vòng luẩn quẩn này, anh luôn cố gắng che giấu và đè nén ham mê kì quặc này, không phải chưa từng gặp được nữ diễn viên nào có bàn tay đẹp, nhưng mà anh đều có thể khắc chế được, tránh có quá nhiều tiếp xúc tay chân.

Diễn viên rất cục cựa cũng chỉ là diễn kịch, cho nên không phải lúc nào cũng cần thật tình.

Hơn nữa, lúc trước, anh từng tham gia một đợt trị liệu tâm lý trong thời gian dài.

Anh tưởng rằng mình đã khá hơn.

Mãi đến khi nhìn thấy tay Khương Diệu.

7. Chương 6

Chương 6:

Khương Diệu trở lại khách sạn, lăn cả người lên giường, vùi đầu vào gối.

Mặt của cô lúc này nóng bừng lên rồi. Giống như uống rất nhiều rượu, lòng thì mê mẩn, đầu cũng choáng váng.

Mười ngón tay giao nhau với nam thần a a a a a.

Từ lúc cô lớn đến giờ chưa từng gặp mộng xuân, cũng chưa từng có những cảm xúc trực quan cực đoan như thế.

Thật muốn mở cửa sổ ra hét mấy tiếng, nhưng lại sợ ảnh hưởng người khác. Huống chi trong phòng cũng không phải chỉ có mình cô.

Cô gái cùng phòng đang tắm rửa tên là Tôn Thanh, làm cùng phòng với Khương Diệu, đều là nhân viên tạo hình, nhưng kinh nghiệm của cô ấy lại ít hơn Khương Diệu.

Cô ấy vừa tắm xong, Khương Diệu nghe thấy tiếng mở cửa thì bò dậy, làm bộ như không có việc gì tựa vào đầu giường, nhìn di động.

Tôn Thanh lau tóc hỏi: “Khương Diệu, hôm nay nắm tay với Phó Đình Xuyên, cảm giác thế nào?”

“Cảm giác gì?” Đầu Khương Diệu cũng không ngẩng lên.

“Tay nam thần ấy, cảm giác thế nào?” Con gái đương nhiên sẽ luôn hóng chuyện.

“Thì..... là cảm giác bàn tay thôi. Có thể là cảm giác gì nữa chứ.” Khương Diệu tìm không ra từ nào để hình dung, đương nhiên, cảm giác mặt đỏ tim đập cô chỉ nghĩ một mình thôi.

Trong những cuộc nói chuyện của những người trưởng thành luôn có một số đề tài cấm kỵ. Tôn Thanh ngồi xuống bên giường cô, nhướn mày hỏi: “Có giống trong truyền thuyết không Vừa chạm đã ứa?”

“Nói cái gì đâu!” Khương Diệu nóng mặt, lấy gối đầu ra đánh cô nàng: “Tôi cực kì thuần khiết đấy nhé”.

“Thôi đi nàng, giờ trên Weibo các bạn nữ đều kêu gào muốn ngủ với Phó Đình Xuyên đấy, không nghĩ tới chuyện đó thì tôi không tin đâu”. Tôn Thanh né tránh cái gối của cô, quay đi lấy máy sấy tóc về phía Khương Diệu: “Tôi nói thật mà chị còn dám đánh tôi?”

Khương Diệu bị gió thổi đau, đành phải xoay mặt ngã xuống giường, vừa la vừa dụi mắt: “Cô tránh ra đi mà.”

Tôn Thanh cũng không muốn trêu chọc cô nữa, rút đầu cắm, quay lại nhà về sinh.

Nói thật thì Khương Diệu cũng không có phản ứng giống như Tôn Thanh nói, kiêu kích động về thân thể đó.

Ngược lại, hâm mộ Phó Đình Xuyên hơn mười năm, cô lại có ảo tưởng về anh rất nhiều.

Trong mắt cô, người đàn ông đó giống như thần thánh, không thể xâm phạm, anh luôn khiến người ta có một cảm giác cấm dục, xuất phát từ nụ cười tràn đầy thiện ý, bề vai dày rộng và hơi thở đầy tính an toàn, cơ thể của anh, vẻ mặt, cử chỉ, đều vô cùng điềm tĩnh.

Khiến cho cô không thể có những suy nghĩ liên qua đến sắc tình gì đó.

Trước kia cô từng thấy một câu nói như vậy, rất đúng tâm tình của một fan như cô.

“Từ lúc bắt đầu, em chỉ biết, cho dù em có liều mình treo non lộ liễu đi đến trước mặt anh, khóc lóc nói rằng em yêu anh, anh cũng chỉ lịch sự gật đầu rồi nói cảm ơn”.

Không có ước mong đòi hỏi, không yêu cầu đáp lại.

Biết mình ngưỡng mộ anh, mà anh cũng vui vẻ khi có nhiều người hâm mộ như thế, chỉ vậy thôi là đủ.

Đó là tất cả tình cảm của cô dành cho Phó Đình Xuyên.

**

Ban ngày quá mức phấn chấn, Khương Diệu mất ngủ.

Trần trọc mà vẫn không có chút buồn ngủ nào.

Cô kéo chăn ra, rón rén đứng lên khỏi giường, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, công viên khách sạn cũng vô cùng yên tĩnh, lá cây bạch quả rơi đầy đất, mùi hoa quế phảng phất nơi chóp mũi.

Gió như mang một màu sáng nhạt, lướt qua cỏ cây, ào ào ào ào, như mùa thu ngâm một khúc thơ ca.

Cô đi trên đường đá một đoạn, đột nhiên nhìn thấy phía cuối công viên có một bóng đen rất lớn.

Nhìn kỹ một lúc, là một người đàn ông đang ngồi xổm.

Khương Diệu bước lại gần hai bước mới nhận ra người kia.

Phó Đình Xuyên.

Tóc anh màu đen sẫm, giống chìm giữa bóng đêm.

Đầu vai anh rất thẳng, ngồi như vậy cũng không hề có vẻ khúm núm.

Tay phải rồi tay trái bứt bứt thứ gì đó rồi ném vào trong bụi cỏ.

Lúc khoảng cách giữa cô và anh càng lúc càng ngắn, Khương Diệu nghe thấy anh đang thúc giục thứ gì đó: “Ăn đi..... Mau lên.....”

“Phó tiên sinh?”

Khương Diệu không biết có nên qua chào hay không, nhưng tiếng lòng lại muốn đến hỏi thăm.

Người kia hơi nghiêng mặt, thấy Khương Diệu phía sau thì tươi cười: “Khương tiểu thư.”

Anh vẫn nhớ tên cô, đối với Khương Diệu mà nói, chắc chắn là hết sức vui mừng.

Phó Đình Xuyên ném miếng cuối cùng rồi phúi tay đứng lên.

“Anh đang nhìn gì thế?” Khương Diệu vừa hỏi vừa đi đến gần vườn hoa, cúi đầu nhìn.

Phía sau lùm cây không tính là cao lắm, một con mèo trắng bạch.

Một con mèo hết sức bình thường, lại rất ốm yếu, mặt cũng tong teo.

Quanh khách sạn tất nhiên không thiếu mèo hoang, hơn nữa đây lại gần công ti điện ảnh, nhiều người ở thì động vật lưu lạc cũng sẽ tập trung nhiều.

“Mèo hoang,” Phó Đình Xuyên phúi tay rồi nói: “Tôi chạy bộ thì nghe tiếng kêu nên tìm đến, nhìn thấy tôi nó lại không gọi nữa”.

Lúc này Khương Diệu cũng ngồi xổm xuống, hai tay cô khoanh lại đặt trên đùi, nhìn chăm chăm một nhúm lông màu trắng kia.

Cô nhìn thấy trên mảnh đất trống bên cạnh con mèo có mấy mảnh bánh mì nhỏ: “Anh cho nó ăn mỳ à?”

“Trước phim trường chỉ có cái này”. Giọng điệu của Phó Đình Xuyên đều đều, tiếng nói vang lên phía trên đỉnh đầu Khương Diệu: “Nhưng nó không ăn miếng nào”.

Âm sắc của anh khô như cát lại mềm mại như nước, giống như hơi ẩm của đêm thu.

Khương Diệu cảm giác được vẻ oán trách trong giọng điệu đó, khóe mắt hơi cong lên: “Mèo thường không ăn cái này”.

“Sắp chết đói rồi còn kiêng ăn!” Người đàn ông này còn cố ý nhìn con mèo trách móc.

Con mèo trắng đáng thương vẫn không nhúc nhích như trước, cả người lạnh run.

Khương Diệu đứng dậy: “Em đến trước đại sảnh hỏi xem có chân giò hun khói không, tuy mèo không thích thứ này lắm nhưng mà ăn một chút vẫn được”.

Nói xong cô xoay người chạy về con đường cũ.

Phó Đình Xuyên nhìn chăm chú bóng dáng người kia một lúc mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn con mèo trắng nhỏ ở đây.

**

Rất nhanh Khương Diệu đã mang thịt hun khói tới.

Không phải loại lớn như bình thường mà là từng túi nhỏ.

“Trước đại sảnh chỉ có loại túi này, em lấy từ trong đó ra”. Khương Diệu vừa giải thích vừa dùng răng cắn túi thịt: “Chỉ có cái này”. Cô mở túi lấy một miếng nhỏ rồi ném tới trước mặt con mèo, nói: “Chắc chắn sẽ ăn.”

Mùi chân giò hun khói rất nóng, con mèo nhỏ ngửi được mùi thì ngóc đầu lên, mũi hít hít rồi mở miệng cắn xé.

“Con quỷ nhỏ này.....” Phó Đình Xuyên thở dài thật mạnh.

Con mèo trắng ăn rất tập trung, nhìn đáng yêu vô cùng. Lông sau gáy nó mềm mềm, Khương Diệu nhìn thôi mà lòng cũng mềm nhũn, cô không nhận được vươn tay tới sờ sờ đầu nó.

“Ồi.”

Tiếng hô nhỏ bé yếu ớt xuyên thủng màn đêm, Phó Đình Xuyên vội vàng cúi đầu: “Sao thế?”

Cô gái ngồi xổm bên cạnh từ từ đưa tay lên, giống như học sinh xấu hổ giơ tay xin đi vệ sinh trong lớp: “Bị cào rồi.... tại em không chú ý.”

Dưới ánh đèn đường, bàn tay trắng nõn mịn màng như bơ sữa.

Ngón tay giữa có một vết thâm rất nhỏ, máu đỏ rỉ ra, cực kì chói mắt.

Tim Phó Đình Xuyên như đập nhanh hơn, tròng mắt tìm con mèo nhỏ.

Tên kia đã lùi về sau hai bước, trên miệng còn ngậm miếng thịt cảnh giác hai người bọn họ.

Phó Đình Xuyên không biết nên nói gì, trách cứ con mèo kia, hay là nên ân cần hỏi thăm người con gái đó? Hình như nói gì cũng không ổn.

“Mèo hoang rất hay cảnh giác”. Cũng may đối phương đã mở miệng trước: “Chân trước của nó còn bị thương nữa.”

Khương Diệu lấy di động ra, bật đèn sáng choang rồi chiếu về phía chỗ kia: “Anh thấy không?”

Phó Đình Xuyên nhìn chân trước của con mèo, bàn tay bên trái có một vết thương lớn màu đỏ sẫm, hình như còn bị sinh mổ.

Vừa rồi nó vẫn nằm úp sấp, móng vuốt giấu dưới người cho nên anh mới không nhận ra.

Khương Diệu tắt đèn đi, liếc mắt nhìn thời gian trên điện thoại, 00:27.

“Khuya rồi, về thôi.” Cô đứng dậy, lấy hai miếng chân giò hun khói còn lại xẻ nhỏ rồi ném vào trong bụi cỏ.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía Khương Diệu, từ tầm mắt của anh có thể nhìn thấy vầng trán tròn trịa và chóp mũi khéo léo của cô. Anh hỏi: “Thế con mèo này?”

“Mười hai giờ rồi,” Khi nói chuyện cô đều không nhìn anh, giống như sợ hãi: “Ngôi sao bọn anh mà thức đêm, ngày mai khí sắc sẽ không tốt, da cũng không đẹp đâu”.

“Bệnh nghề nghiệp mà.” Phó Đình Xuyên thản nhiên tiếp lời.

Anh còn nhớ tới vết thương kia, vợ nói: “Tay cô bị cào như thế phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh đi.”

Khương Diệu khoát khoát tay: “Đừng lo mà, miệng vết thương không sâu, trong phòng em có cồn iod, tiêu độc rồi bôi thuốc mỡ là được rồi.”

Gan lớn nhĩ, sao mấy cô bé thời nay không lo cho cơ thể mình chút nào hết vậy?

Phó Đình Xuyên lại nhịn không được nhìn xuống tay cô.

Đúng thế, cô đã không lo lắng sống chết của mình, anh cũng không thể nói gì hơn được.

“Mèo thì sao?” Phó Đình Xuyên nheo mắt, con mèo trắng vẫn còn đang gặm miếng thịt vụn bên kia.

“Chúng ta đã cố hết sức rồi,” Khương Diệu thở dài: “Đấu tranh sinh tồn mà, ít nhất đêm nay nó cũng được no bụng, về sau tùy vào tạo hóa thôi.”

“Cô ghét nó cào cô à.” Bỗng nhiên Phó Đình Xuyên nói ra một nghi ngờ vô cùng kì lạ.

“Không phải,” Khương Diệu không hiểu sao anh lại kết luận như thế, “Anh nghĩ em không cứu nó vì nó cào em à?”

“Không thì tại sao?”

“Cứu nó về thì nuôi ở đâu chứ? Cũng không có thời gian chăm sóc, bên cạnh lại không có bệnh viện thú y, đoàn làm phim chúng ta nay đây mai đó, cứ thay đổi hoàn cảnh của nó như thế cũng rất không có trách nhiệm”. Khương Diệu ngược mắt nhìn Phó Đình Xuyên: “Cả thế giới này nhiều con vật hoang như thế, cũng không có cách nào chăm sóc bọn nó hết được, đúng không?”

Xung quanh yên ắng, Phó Đình Xuyên cũng không nói gì.

“Đi thôi,” Khương Diệu khẽ thúc giục: “Trở về đi mà, Phó tiên sinh, khuya lắm rồi.”

Cô mong anh đi nghỉ sớm, quay phim mệt như vậy, anh ngủ nhiều một chút mới tốt.

“Ừ”. Cuối cùng người đàn ông này cũng trả lời: “Cô đi trước đi”.

Khương Diệu đi phía trước, Phó Đình Xuyên theo sau, hai người cứ một trước một sau như vậy, bước đi chậm chậm.

Khương Diệu cảm giác được người phía sau dừng chân.

Cô quay đầu lại thì thấy Phó Đình Xuyên quay về chỗ kia.

Anh không nghĩ nhiều vội vàng cởi áo khoác xám bên ngoài ra, trên người chỉ còn một chiếc áo ngắn tay.

Phó Đình Xuyên cúi người xuống, dùng chiếc áo đó gói con mèo lại kỹ lưỡng, ôm vào khuỷu tay.

Cánh tay anh hở ra ngoài càng có vẻ rắn chắc hơn ngày thường.

“Có thể cứu được một con thì cứu một con”. Anh nhanh chóng bước tới bên cạnh Khương Diệu.

Trong mắt anh như có cả trời sao, vô cùng xán lán, giống như quay trở về năm hai mươi tám tuổi.

Con mèo trong lòng kêu meo meo hai tiếng.

Anh đứng trước mặt cô, không hề có chút băn khoăn nào, đầy chắc chắn nói: “Tôi sẽ nuôi”.

8. Chương 7

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, đột nhiên cô lại lý giải được tại sao ba mình sáu mươi tuổi rồi còn chưa hết tính trẻ con.

Đầu óc của đàn ông, hình như không liên quan tới độ tuổi thì phải.

Khương Diệu nhìn con mèo trong ngực anh, cả người được bọc lại kỹ càng chỉ chừa ra cái đầu tròn nhỏ. Cô thắc mắc: “Ồ khách sạn không cho mang vật nuôi vào mà?”

“Mang trộm”.

“Người ta dọn phòng thì sao?”

“Dọn phòng tôi là người quen.”

“Nhỡ nó kêu.”

“Cô phải giấu. Nếu mà đi ngang đại sảnh, phải vờ như gọi điện thoại”. Phó Đình Xuyên có vẻ có bệnh nghề nghiệp: “Giọng con gái và tiếng mèo kêu cũng khá giống nhau, có thể giả được”.

Anh bổ sung tiếp: “Có thể vờ như đang cãi nhau với người đầu máy, giọng lớn một chút cũng không ai nói gì”.

Đúng là đời như diễn, nhập vai hết sức rồi.

Khương Diệu rầu rĩ đồng ý: “...Em thử xem”.

Phó Đình Xuyên gật đầu: “Lát nữa đến đại sảnh cô để điện thoại lên tai liền. Phải thể hiện cảm xúc, bắt chước giọng điệu, đến khi vào sảnh thì bắt đầu cãi vã, như thế nhân viên sẽ chú ý tới cô. Tôi sẽ đi song song bên cạnh rồi cùng nhau vào thang máy”.

Khương Diệu: “..... Được.”

Khương Diệu xoa xoa thất lưng: “Em có thể hỏi một vấn đề không?”

“Ừ.”

“Chỉ là nuôi trộm mèo thôi mà, sao giống như diễn gián điệp quá thế?”

“Xem phim tôi đóng chưa?”

“Phim Màu xám ạ? Xem rồi.” Khương Diệu là một fan chính hiệu, vô cùng đủ tư cách.

Phim Màu xám kể về cuộc chiến kháng Nhật, Phó Đình Xuyên đóng một vai có rất nhiều thân phận, là đặc công, cũng thường xuyên bày mưu tính kế.

“Đúng” Phó Đình Xuyên nghiêm mặt: “Bây giờ tôi đã diễn gì đâu.”

Khương Diệu: “.....” Quả nhiên mọi người ai cũng thích cười lạnh kiểu này cả.

Thấy cô một lúc lâu sau vẫn không nói gì, Phó Đình Xuyên bật cười: “Không đùa cô đâu. Thật đấy, tôi hay sắp xếp kế hoạch chu toàn, làm việc cũng có quy củ.”

**

Năm phút đồng hồ sau.

Hai người thuận lợi đi tới tước cửa thang máy.

Mấy cô bé trước bàn lễ tân nhìn theo người đàn bà chanh chua đang hùng hùng hổ hổ với chiếc di động cùng với cảnh Phó nam thần bước đi vội vã.

Các cô cứ nghĩ chắc do đại thân chân dài quá, ai mà quan tâm trên tay anh có cái gì.

Khương Diệu bấm nút lên lầu rồi mới mỉm cười thoải mái: “Em lo quá mất, cứ sợ bị phát hiện”.

Vừa rồi cô tưởng tượng tiết mục cãi nhau với tiểu tam qua điện thoại, từ ngữ hung tàn đủ khiến người đàn ông bên cạnh nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa.

Phó Đình Xuyên nhớ tới ấn tượng đầu tiên khi gặp cô, trầm mặc hai giây mới nói: “Biểu hiện của cô vượt ngoài dự đoán mọi người đấy.”

“Cám ơn.” Khương Diệu cho là anh khen, không nghe ra trong câu nói kia lại có tận hai ý nghĩa.

Cô hỏi tiếp bước kế theo: “Vừa rồi anh nói trong phòng có phục vụ riêng à?”

“Ừ.”

“Cô tới phòng cô lấy thuốc đi, rồi sang phòng 2016, xử lý vết thương cho mèo”. Tầm mắt của anh lướt qua bàn tay người kia: “Cả vết thương trên tay cô nữa”.

“Số phòng anh à?” Khương Diệu lập tức hỏi lại.

“Ừ.”

“Anh biết xử lý vết thương ạ?” Cô lại hỏi.

Vừa nói xong đã thấy câu mình hỏi hình như không có ý nghĩa gì, chẳng lẽ cô không được rồi rắm vì số phòng của anh được sao? Nhưng mà thái độ người kia lại cực kì nghiêm túc, cô cũng không thể suy nghĩ gì nhiều.

“Ừ.” Phó Đình Xuyên nói ngắn gọn.

Tinh —

Thang máy xuống rồi.

Khương Diệu và Phó Đình Xuyên giật cả mình.

Hai người họ không ngờ rằng trẻ thế này còn có người xuống lầu.

Một cô gái hơi béo đứng trong thang máy, cô gái nhìn đánh giá Khương Diệu và Phó Đình Xuyên, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người đàn ông kia.

Khương Diệu nghĩ thầm: Xong rồi.

Đúng là xong rồi, cô gái đáng yêu này bắt đầu hét lên đầy chói tai:

“A a a anh là Phó Đình Xuyên phải không? Trời ơi, cứu với, em không nằm mơ chứ, đẹp quá a a a a anh là Phó Đình Xuyên thật sao, trời ạ, anh đẹp trau quá đi”.

Cô gái vừa dậm chân tại chỗ vừa nắm chặt tay, ánh mắt hưng phấn như khó có thể tin được.

Phó Đình Xuyên:.....

Anh đưa ngón trỏ lên miệng:“Suyt, đừng gọi, là tôi.”

Giọng anh rất trầm nên chỉ đứng ở khoảng cách gần mới có thể nghe được.

Cô gái lập tức nín thở.

Anh đổi tay ôm mèo sang tay kia, đẩy mạnh Khương Diệu vào thang máy.

Khi bảo vệ từ đại sảnh chạy tới bên này, cửa thang máy cũng vừa lúc đóng lại.

Trong không gian chật chội, Phó Đình Xuyên đồng ý chụp với cô gái một bức ảnh, cô gái kia đưa di động lên cao, qua hết đầu, tưởng như sắp ngất luôn được.

Khương Diệu ôm mèo đứng một bên, nhìn chăm chăm Phó Đình Xuyên, người kia đang nhìn lên điện thoại.

Thật sự anh rất tốt, không hề từ chối yêu cầu của fan. Cô vẫn nhớ kĩ hai video đó: Một cái Phó Đình Xuyên ngồi trong xe, fan đi qua muốn chụp ảnh cùng, anh liền đưa tay ra để lên khung cửa, tránh các cô đụng đầu vào. Còn một video khác là một lần fan đến phim trường thăm. Hôm đó sau khi diễn xong anh phải đi ngay. Bỗng nhiên nhớ ra còn chưa chụp hình với cô bé đó nên vội nhảy từ trên xe xuống, đi tới chỗ các cô, chụp hình xong còn bảo, các cô còn trẻ, lần sau không được ở bên ngoài đến trễ như thế, nên về nhà sớm, phải về cùng nhau mới an toàn.

.....

Khương Diệu nhìn không chuyển mắt, ánh mắt ấy nhìn anh mềm mại giống như một đám mây, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra giọt nước.

**

Cô cũng không tự hỏi chuyện này có hợp lý hay không, cứ thế Khương Diệu mang hộp thuốc đi vào phòng của Phó Đình Xuyên.

Đạo diễn và các diễn viên chính được sắp xếp vào phòng tổng thống, đương nhiên cũng sẽ xa hoa hơn phòng của các cô rất nhiều.

Rèm cửa che kín không cho phép paparazi có cơ hội nào chụp ảnh.

Khương Diệu ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh tấm rèm, đặt hộp thuốc lên, lấy bông băng, oxy già và băng dán.

Phó Đình Xuyên đến phòng vệ sinh đổi một cái khăn tắm mới bọc mèo lại, sau đó anh mới đi ra ngồi xuống chỗ đối diện với cô.

Anh đặt mèo lên bàn, hai tay giữ chặt phòng khi nó giãy giụa bỏ trốn.

Khuôn mặt người khi không đeo kính mắt càng thêm phần nho nhã nhả nhặn.

“Mấy thứ này đã đủ chưa?” Khương Diệu đưa mấy món đồ kia qua.

Phó Đình Xuyên vội vàng nhìn xuống: “Đủ”. Anh đảo mắt nhìn Khương Diệu: “Cô lại đây, giữ giúp tôi, nó có kêu la cũng không được buông ra”.

Khương Diệu: “..... Được.” Cô đi vòng qua bàn, giữ chặt lấy phần lưng của nó.

Phó Đình Xuyên cầm lấy mấy thứ trên bàn nhìn xem, mở nắp chai cồn iod.

Anh cầm lấy chân trước của con mèo trắng, lập tức nhóc con này bực bội giãy nảy lên, định bỏ chạy không được lại muốn đưa móng ra đe dọa.

Con vật đương nhiên không thể so với người, không thể không chế được cảm xúc, hành động cũng thô bạo. Khương Diệu hơi sợ, nhưng cô vẫn cố gắng giữ thật chặt.

Phó Đình Xuyên bất đắc dĩ nhìn tới hai bàn tay kia, không phải là cố ý muốn nhìn, nhưng đôi tay ấy lộ lộ như vậy, ngay dưới mắt anh.

Muốn tránh cũng không tránh được.

Nơi bị cào đã ngừng chảy máu, phần bên cạnh còn hơi sưng đỏ, giống như dùng vẽ điểm một nét đỏ trên ngọc trắng.

Anh vẫn nhớ, lúc mình dùng ngón cái vuốt ve mu bàn tay cô, cũng muốn thay cô lau đi vết đỏ thâm này...

Sau đó nhẹ nhàng cầm lấy, đưa bàn tay đó đến bên môi, hút đi tất cả cảm giác đau đớn mà cô phải chịu...

Hai tay của cô giữ chặt ngoài khăn tắm, vì dùng sức khá lớn, đầu ngón tay hơi tái nhợt.

Nếu như có thể đặt nó lên lưng anh, móng tay mướt mà đâm vào da thịt... cô gái bé nhỏ yếu đuối, đầu ngón tay như đốt lửa, lửa cháy lan cả đồng cỏ lau, khiến cả người anh rực nóng...

Yết hầu của Phó Đình Xuyên chuyển động càng nhanh hơn, anh đặt chân trước của con mèo xuống rồi đột nhiên bỏ đi.

???

Vừa rồi còn chưa làm gì mà, Khương Diệu hoang mang nhìn về phía anh: “Phó tiên sinh?”

Người kia chỉ để lại cho cô một bóng lưng, bước chân đi thẳng vào trong phòng.

“Phó tiên sinh.” Khương Diệu lại thử gọi thêm một tiếng: “Sao vậy?”

“Đợi một chút.” Cuối cùng anh cũng trả lời. Nghe thấy có những tiếng động khác, giống như anh đang lục tìm gì đó.

Lúc Phó Đình Xuyên trở ra, trên tay có cầm thêm vài thứ.

Anh đưa sang cho Khương Diệu, rồi nói: “Mang vào đi.”

Khương Diệu nhìn kĩ, là một đôi bao tay da, màu đen tuyền, giành cho nam.

“Mang bao tay ạ?” Cô hỏi.

“Ừ, khỏi bị cào.” Anh trả lời nhàn nhạt.

Biết tính anh cẩn thận, lại hay lo lắng chu toàn, nhưng mà đôi bao tay da này nhìn qua cũng biết giá trị cực kì xa xỉ, cào vài phát thì vắt luôn còn đâu. Khương Diệu uyển chuyển từ chối: “Không cần đâu ạ, có bọc khăn tắm rồi mà, nó không động đây được đâu, không cần bao tay làm gì.”

“Mang vào!” Lần này không phải nhẹ nhàng nhàn nhạt như trước, giọng điệu ra lệnh rõ ràng.

Giọng nói nghiêm khắc đó làm Khương Diệu nổi hết cả da gà. Cô vội vàng cầm bao tay lên, nhanh chóng mang vào.

Bàn tay của đàn ông lớn hơn phụ nữ rất nhiều, cô mang bao tay này đương nhiên sẽ vô cùng rộng rãi. Khương Diệu kéo kéo phần cổ tay lên, tránh cho nó tuột mất.

Cô hươ hươ tay trước mặt anh: “Được rồi”. Ý là, anh đừng hung dữ nữa...

Phó Đình Xuyên thở phào một cái, giống như phải đi vào vùng hung hiểm, lại như vừa bình tĩnh được tâm tình.

Anh giữ chặt chân trước của con mèo, cẩn thận đặt lên bàn rồi cầm hộp giấy dưới gầm bàn lên, lót vào phía dưới. Anh bình tĩnh nói: “Phải khử trùng, giữ chặt nhé.”

“Dạ.” Con mèo nhỏ vì đau đớn mà cả người căng cứng, Khương Diệu phải dùng sức nhiều hơn, nhưng lại không khỏi phân tâm nhìn sang Phó Đình Xuyên trước mặt.

Người này đang cẩn thận tưới cồn iod lên miệng vết thương, mày anh hơi nhíu lại, sống mũi cao ngất, sườn mặt cũng đầy vẻ nghiêm túc và chuyên chú.

Minh hối chi giới, anh như một cây tùng cô độc, hùng vĩ đến lạ thường.

Trong lòng Khương Diệu bật cười khe khẽ, trời ạ, phải cảm ơn ông cách nào đây chứ, trước kia chỉ có thể nhìn thấy anh trên màn ảnh, xa xôi như tận chân trời, nhưng bây giờ, anh lại ở ngay trước mặt cô, gần trong gang tấc, nhưng tay vẫn không chạm tới.

Cô nhìn Phó Đình Xuyên, có lẽ dù là mơ, cô cũng không dám chạm vào.

9. Chương 8

Khương Diệu lại có một đêm không ngủ ngon, mơ mơ màng màng, như tỉnh lại như trong mộng.

Cô dậy thật sớm, chưa đến bảy giờ đã bò xuống giường.

Cô bạn ở giường bên cạnh vẫn còn thở nặng nề, ngủ say.

Khương Diệu kéo lại áo ngủ xốc xếch, ngáp một cái rồi đi tới bên ngăn tủ, mở tủ lạnh của khách sạn ra, lấy hai khay đá lạnh.

Lúc mở cửa tủ lạnh, cô nhìn xuống mu bàn tay mình, miệng vết thương đã đóng thành vảy nhỏ, màu đỏ sậm.

Tối hôm qua bị mèo cào

Đúng, tối hôm qua, nói tới chuyện tối qua, cuối cùng Phó Đình Xuyên cũng không giúp cô xử lý miệng vết thương, anh băng bó vết thương cho con mèo xong thì đẩy hộp y tế lại, nâng cằm ý bảo cô cũng khử trùng đi.

Đương nhiên, cô nào dám trông mong anh quan tâm mình chứ.

Từ xưa có câu nói này, nam nữ thụ thụ bất thân, phải hiểu kiêng kị, hơn nữa Phó Đình Xuyên lại là người nổi tiếng như vậy.

Cho nên, sau khi chăm lo cho con mèo xong, Khương Diệu thu dọn mọi thứ, ôm hộp y tế rồi chào tạm biệt.

Phó Đình Xuyên đưa cô ra tới cửa, cũng nói tiếng cảm ơn.

Không thêm câu nào nữa.

Khương Diệu ngồi trước gương trang điểm, hai mắt khép hờ, đặt hai viên đá lên mí mắt sưng phù.

Lạnh lẽo đến tận xương, trên cánh tay cũng nổi lên một lớp da gà.

Mỗi khi buổi tối không ngủ đủ, cô sẽ quàng khăn mắt, mi mắt cũng rất dễ phù thũng.

Phương pháp này lại có thể giảm sưng, cũng khiến cho mắt đỡ mệt hơn. Cho nên nhiều ngôi sao nữ đều hay dùng cách này cả.

Sau khi miếng đá hết lạnh Khương Diệu mới bỏ xuống, nhìn mình qua gương.

Nhìn qua cũng có tinh thần hơn rồi.

Đến lúc này, bạn cùng phòng Tôn Thanh cũng lăn qua lăn lại trên giường, cô nàng dụi mắt hỏi: “Khương Diệu, mấy giờ rồi?”

“Sắp bảy giờ rồi.” Khương Diệu nói thêm: “Dậy đi, tám giờ rưỡi tập trung ở phim trường rồi.”

Cô đi vào toilet: “Tôi đi rửa mặt đã.”

Tôn Thanh kéo chăn ra: “Để tôi đi toilet!”

Khương Diệu: “Không được, tôi không muốn dưỡng da trong mùi thú hoắc đâu.”

Tôn Thanh: “.....”

Mỗi buổi sáng Khương Diệu đều dưỡng da theo các bước: Làm sạch, nước, kem, kem dưỡng, kem chống nắng, mùa thu đông thì trước khi dùng kem chống nắng sẽ dùng thêm kem dưỡng ẩm.

Tuy cô là thợ trang điểm nhưng bình thường công việc nhiều, cho nên không phải ngày nào cô cũng trang điểm đầy đủ mới ra ngoài.

Đánh phấn một chút, vẽ mắt, son môi là xong.

Đêm qua thức khuya, sắc mặt không tốt, cho nên Khương Diệu dùng thêm kem che khuyết điểm, cũng để che đi phần thâm dưới mắt.

Bút kẻ mắt và son môi đều là đồ dùng trang điểm quan trọng nhất, thiếu một trong hai thứ đều không được.

Lông mi sẽ cho thấy tinh thần của bạn, màu môi sẽ tăng thêm khí sắc.

Khương Diệu to son lên rồi nhấp nhấp vài cái.

Đây là thỏi son môi mới. YSL12, loại son được mọi người đồn thổi là sát thủ phái nam.

Đa số thời gian cô đều thích dùng màu nude, khi tô cũng thấy tự nhiên như có như không vậy. Cho nên thỏi son môi YSL12 này cũng bị cô đặt xuống đáy hòm.

Nhưng sau khi biết mỗi ngày mình đều được gặp Phó Đình Xuyên, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lấy thỏi son môi này ra trang điểm.

Son môi không chỉ làm cho đôi môi trở nên nổi bật, nó còn có thể chỉnh hình đôi môi rất hiệu quả, nếu người có môi quá mỏng hay hình dáng không được lí tưởng, có thể sử dụng các tông màu đậm nhạt bóng hay không để tạo hình một đôi môi hoàn mỹ.

Khương Diệu nhìn vào gương, kiểm tra đôi môi của mình thật kĩ, chắc chắn không nổi bật quá mức.

Thật lâu sau, cô mới vận nấp lại, đứng lên.

Khương Diệu xoay người, vừa lúc chạm vào ánh mắt của cô bạn cùng phòng.

Đều là chuyên viên trang điểm, đương nhiên Tôn Thanh sẽ nhận ra thỏi son này ngay lập tức: “Không thể nào, chị dùng YSL12 đấy à!”

“Không thể dùng à?” Khương Diệu nhìn qua.

“Không tin nổi thôi, không phải chị không thích màu son đậm mà?”

Khương Diệu chợt dạ nhìn xuống móng tay: “Ngẫu nhiên thay đổi phong cách thôi mà.”

Tôn Thanh cười gian: “Ồ ồ, thay đổi phong cách? Ai mà không biết YSL12 là sát thủ phái nam, nếu một cô gái quyết định thay đổi về bề ngoài, chứng tỏ cô ấy muốn tấn công ai đó, chẳng lẽ là...”. Đôi mắt cô ấy nhướn lên: “Phó Đình Xuyên? Hả?”

Giống như đột nhiên bị thấy hết từ đầu đến chân, Khương Diệu có vẻ không được tự nhiên, nhưng vẫn là làm bộ như không có việc gì, nói: “Anh ấy á? Cô đừng đùa nữa, anh ấy là ngôi sao đấy.”

“Ngôi sao thì làm sao,” Tôn Thanh lướt qua cô, ngồi xuống bàn trang điểm, bôi kem dưỡng lên tay: “Ngôi sao cũng là đàn ông”.

“Cho dù anh ấy là đàn ông, cũng là người trong lòng toàn phái nữ.” Khương Diệu đưa hai tay ra sau đầu, buộc tóc thành đuôi ngựa: “Tôi cũng không dám mơ mộng đâu”.

Thực ra Khương Diệu từng nghĩ tới phản ứng của mình nếu Phó Đình Xuyên có bạn gái:

Thứ nhất là, bạn gái của Phó Đình Xuyên là người khác, dù xấu hay đẹp, có lẽ cô cũng không vui nổi, hơn nữa sẽ rất đau lòng, nhưng là một fan chân chính, cô cũng sẽ nhịn đau chúc phúc hai người;

Thứ hai, nếu bạn gái của anh chính là cô, cô cũng sẽ không vui lên được, bởi vì nghĩ đến những fan khác đang khổ sở, cô lại thấy áy náy hơn.

Đương nhiên, xác suất khả năng thứ hai xảy ra 0,0000....1%.

Sau khi cùng Tôn Thanh ra khỏi cửa, Khương Diệu đứng trước cửa kính ở thang máy, cẩn thận nhìn môi mình lần nữa.

Màu hồng, căng đầy bóng mịn, khuôn mặt vì thế cũng sinh động hơn.

Cô là chuyên viên trang điểm, việc trang điểm như thế nào cô đều có thể suy nghĩ được, nhưng không biết vì sao, hôm nay cô lại thấy cực kì không tin tưởng.

Cô mong Phó Đình Xuyên có thể vì màu môi này nhìn cô nhiều hơn một cái, nhưng lại sợ anh nhìn mình, tâm tư này quả thực vô cùng rối rắm.

Khi thích một người sẽ luôn cảm thấy tự ti và lo lắng, cô hiểu điều đó hơn bất kì ai.

**

Trời vào thu, là một thành phố ở phía nam, chênh lệch nhiệt độ khá rõ rệt.

Chưa đến tám giờ, người đi trên đường có thể cảm giác được gió lạnh luồn vào ống chân.

Trước khi vào phòng trang điểm, Khương Diệu đổ gói trà gừng vào ly giữ nhiệt, thêm nước sôi từ bình điện ngoài cửa.

Khói trắng lượn lờ, cô vội vặn chặt nắp bình lại.

Bên trong phòng, thầy của cô đã có mặt rồi, đang búi tóc lên cho Phó Đình Xuyên. Bên cạnh là ba diễn viên chính đang ngồi, Thái Bình Đồng Tĩnh Niên, Lý Trì Đường Hựu Diên và Ngụy Quốc phu nhân Bạch Nhuế.

Cô vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều nhìn về hướng mình.

Theo thói quen nghề nghiệp, Khương Diệu ngay lập tức đánh giá phần trang điểm của ba người, Thái Bình và Ngụy Quốc phu nhân đều đã hóa trang trong, Lý Trì xong phần trang điểm, còn đang chờ làm tóc.

Hiệu suất của thầy cao thật, trong lòng Khương Diệu tự cảm khái.

Thầy còn rất có trách nhiệm, thường xuyên đến sớm hơn nhóm hậu bối các cô.

Phó Đình Xuyên không quay lại nhìn cô, động tác của anh không được có biên độ lớn, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc của người trang điểm.

Thầy Viên Dạng của cô hôm nay mặc đồ khá thoải mái, áo màu xanh nhạt, quần bò bó sát người, xít keo vuốt thẳng tóc trên đỉnh đầu, giống như sợ người ta không biết khuynh hướng giới tính của mình khác người thường vậy.

“Chị Khương!” Đồng Tĩnh Niên giống như con chim nhỏ chạy tới: “Hôm nay nhiều người, chị trang điểm cho tôi được không?”

Cách cô ấy làm nũng rất dễ thương. Giọng lại ngọt ngào nhỏ nhẹ, giống như vỗ vào tai.

Khương Diệu treo túi xách lên, quay đầu lại nhìn cô: “Có thể.”

“Đi đi, cô gái nhỏ sang bên kia,” Thầy phát phát tay như đuổi cô ấy: “Màn đầu tiên là Lý Trì và Hạ Lan thị, cô chờ một lúc, phải hóa trang cho Tiểu Bạch đã”.

“Xì.” Đồng Tĩnh Niên lườm nhìn ông một cái, rồi quay về ghế sofa ngồi.

Khương Diệu buồn cười.

Thầy cô là chuyên viên trang điểm có tiếng, gu thẩm mỹ rất tốt, chỉ trong phút chốc có thể nghĩ ra cách trang điểm thích hợp nhất cho đối phương, tính xảo không khác chỉnh hình.

Quan hệ của thầy với giới nghệ sĩ rất tốt, không cần tốn công đi nịnh bợ họ, ngay cả khi có người không phối hợp cũng dễ dàng bị mắng.

Không giống như mấy người giúp việc các cô, làm gì cũng đều rụt rè sợ hãi.

Bao gồm cả Đồng Tĩnh Niên, hay minh tinh điện ảnh như Phó Đình Xuyên, thấy thái độ của thầy như vậy cũng không ai dám nói gì.

Có câu nói thế này, trăm ngàn lần đừng đắc tội với thợ trang điểm, bởi vì mặt của bạn đều nằm trong tay họ, trừ khi bạn không cần mặt mình nữa mà thôi...

Nghe Viên Dạng nói, Bạch Nhuế liền đứng lên, đi tới bên cạnh Phó Đình Xuyên, ngồi xuống bàn trang điểm.

Viên Dạng nhìn ngang cảm cô ấy rồi nói với Khương Diệu: “Tiểu Khương, em trang điểm cho Bạch tiểu thư đi.”

Bạch tiểu thư trong lời của Viên Dạng chính là Bạch Nhuế, cô ấy đã ra nghề 5 năm, mày cao mắt phượng, mặt mày sắc sảo, từ nhỏ đã có vẻ mị hoặc. Bởi vậy cô ấy thường vào các vai hồng nhan họa thủy hoặc là những phi tần tâm kế linh tinh, ví dụ như bộ phim cổ trang huyền huyền “Phong Thần bảng” năm vừa rồi, cô ấy đã vào vai yêu hồ Đát Kỷ.

Cô cũng từng muốn thử vai “Đại Thái Bình”, nhưng bởi vì vẻ ngoài không đủ khí chất thanh lịch, cho nên nhà sản xuất mới từ chối. Nhưng họ cũng không muốn bỏ qua nữ diễn viên xuất chúng như Bạch Nhuế, vì thế mới tìm cho cô một vai diễn thích hợp hơn.

Khương Diệu tẩy trang cho cô ấy lần nữa rồi nhẹ nhàng nói: “Bạch tiểu thư, cô muốn trang điểm như thế nào?”

Bạch Nhuế nhìn cô qua gương: “Không phải cô là người trang điểm sao?”

Giọng điệu ấy cực kì cao ngạo.

“Phải, việc trang điểm đúng là của tôi nhưng tôi cũng cần tham khảo ý kiến của cô, nếu như cách trang điểm khiến cô không hài lòng thì cũng ảnh hưởng đến tiến độ quay phim mà”. Khương Diệu kiên nhẫn giải thích.

Bạch Nhuế đưa tay vuốt vuốt ngón tay cái: “Khuôn mặt của tôi dù trang điểm thế nào cũng không trong sáng được, cô cứ làm đi, miễn sao kết quả không hạ thấp thân phận tình phụ của hoàng đế là được rồi”.

Đồng Tĩnh Niên có thể nghe được hai người bên này nói chuyện với nhau, cô tặc lưỡi, khẽ nói thầm: “Chà, cà phê mà cũng có thể kiêu ngạo thế à?”

“Lý Trì” đang uống trà bên cạnh cũng thiếu chút nữa phun ra, người đàn ông trung niên thoáng lắc đầu, mấy cô bé này, mới vào nghề mà ghé con không sợ hổ, đến tiền bối cũng dám trêu chọc.

Bởi vì trước đó không lâu Starbucks vừa tung ra một mùi vị mới, tên là Phúc Nhuế Bạch. Cho nên sau đó mọi người đều hay lấy cái tên này để đùa Bạch Nhuế, trong phòng cũng rất nhiều người nghe được.

Khương Diệu không nói tiếp.

Suy nghĩ một lát, quyết định trang điểm cho Bạch Nhuế theo phong cách sắc sảo trước kia, trên cơ sở đó thay đổi một chút, vậy cũng chán chán hơn.

Hạ Lan thị và Võ Tắc Thiên tính cách khác xa nhau, khi Lý Trì làm hoàng đế, Lý Mị Nương bên ngoài dịu dàng tri kỉ, trang nghiêm cứng cỏi, bên trong lại thủ đoạn kinh người, giỏi về tính kế;

Về phần Ngụy Quốc phu nhân, tâm tư tất nhiên không theo kịp Võ thị, nàng có tư sắc tuyệt mỹ, tính tình lại đơn thuần thẳng thắn, được chiều mà kiêu, cho nên vô cùng kiêu ngạo.

Vì vậy, nhân vật này trái ngược hẳn với một Võ Mị Nương cực đoan, cũng khiến cho nàng càng thêm điểm lệ đường hoàng.

.....

Theo này ý tưởng, Khương Diệu bắt đầu vì nàng miêu tả trang điểm mắt.

Cô cầm cọ lên, xoay một vòng theo thói quen, rồi quay trở lại ngón giữa.

Thầy từng mắng động tác này của cô, còn giả vờ ép buộc bỏ. Nhưng cô không muốn, cái này rất có mô phạm mà.

Khương Diệu cúi người trước xuống, bút chì đặt ở gốc mày rồi từ từ kéo dài, cuối cùng chạm tới đuôi mắt. Bên kia Viên Dạng cũng đã trang điểm xong, người đó có phần nhàm chán liền quay sang nhìn học trò của mình bên này.

Ông nhìn cực kì chăm chú, không quấy rầy, giống như một giáo viên dạy toán kiểm tra bài tập của học trò vậy.

Thầy ở bên, mấy trợ lý mới cũng im lặng quan sát học tập theo.

Không gian bốn phía vô cùng tĩnh lặng

Tiếng chải đầu, tiếng trang giấy lật qua, tiếng tách trà đặt xuống, người nói nhỏ...

Những âm thanh rất nhỏ như gần bên tai. Nhưng, tất cả đều không thể ảnh hưởng đến Khương Diệu.

Phó Đinh Xuyên đang xem tờ báo này hôm nay, vừa xem xong anh cũng ngẩng đầu lên, rồi nhìn theo tầm mắt của Viên Dạng.

Cô gái trẻ hơi cúi đầu, vài sợi tóc trượt khỏi vành tai, cô cũng không buồn chú ý, để mặc nó buông lỏng, lùa thừa trên gương mặt thanh tú, giống như một vệt mực nước trượt dài.

Anh chưa bao giờ nhìn Khương Diệu thật kĩ, bây giờ nhìn lại, gương mặt đó cũng rất xứng với đôi tay của cô.

Đúng rồi, bàn tay. Phó Đinh Xuyên nhìn xuống, vết cào phía trên đã kết vảy.

Người đàn ông nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu xem báo, anh không thể nhìn nó quá ba mươi giây.

Khương Diệu đã hành nghề vài năm, tay nghề trang điểm cũng dần thuần thục.

Không bao lâu sau, trang điểm cho Bạch Nhuế cũng hoàn thành .

Cô tránh người qua bên, để cho người kia nhìn thấy dáng vẻ của mình.

Trong gương Bạch Nhuế hơi mím môi, vẻ mặt từ xét nét chuyển dần thành thường thức, nhìn cũng biết, cô ấy đang ngỡ ngàng.

“Thế nào?” Khương Diệu hỏi: “Cũng không tệ lắm phải không?”

Cô không che giấu sự đắc ý của mình. Vẻ hài lòng này cũng đến từ sự vừa lòng của khách hàng.

“Không tệ...” Thầy của cô đứng cách đó không xa lại phê phán, “...cái rắm.”

Khương Diệu: “..... Làm không tốt ạ?”

Viên Dạng chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Còn chưa đủ vẻ tươi sáng, không đủ đẹp đến mức yêu nhan hoặc chủ, đổi màu môi cho cô ấy đi, không dùng màu cam, dùng đỏ ấy.”

“Dạ” Với yêu cầu của thầy, từ trước Khương Diệu luôn làm theo, nhưng thỉnh thoảng cô cũng sẽ đưa ra ý kiến của mình: “Nếu dùng màu đỏ thì trước mặt Võ hoàng có phải sẽ hơi huỳnh binh đoạt chủ không ạ?”

Viên Dạng thấy buồn cười: “Một tiểu tam kiêu ngạo dám đến khiêu khích nữ hoàng để tương lai, em thấy cô ta có dám dùng màu đỏ không?”

Khương Diệu tô son môi lại lần nữa, có vẻ đã hiểu ý thầy nói vừa rồi, nhưng ngoại miệng vẫn còn ngoan cố chống lại: “Chẳng lẽ đàn ông thời xưa cũng giống bây giờ ạ, còn biết nhìn son môi này nọ?”

“Vậy chứ em tô YSL12 làm gì?” Thầy lập tức lớn giọng phản bác.

Khương Diệu: “.....”

Cả hội trường đều quay lại nhìn môi Khương Diệu.

“Em tô son môi nổi, rồi trang điểm mắt, có dám nói không phải để hấp dẫn đàn ông không, hay là muốn người nào chú ý? Cho nên em mới muốn nổi bật hơn người con gái khác”. Viên Dạng đưa mắt nhìn quanh

phòng, tự nhiên lại muốn vợ đưa cả năm: “Cho nên người ta mới nói, phụ nữ các cô, lòng dạ thâm thúy thật, cứ cố gắng trang điểm rồi áo quần mà cũng không phải cho người khác phải xem đâu. Là muốn chèn ép phụ nữ với nhau thôi, thấy người ta đẹp cũng ghét, tài hơn mình cũng ghét. Em nghĩ Hạ Lan thị tô son cho hoàng đế xem à? Không phải, là cho Võ Tắc Thiên xem! Ta thích dùng màu sáng đấy! Ta thích đấy! Cho bà tức chết”.

Khương Diệu một lúc lâu cũng không nói gì, suy nghĩ của cô đều bị thầy nói sạch.

Cô hơi cúi đầu, giống như một người giúp việc, khúm núm nói:“..... Em sửa liền ạ.”

Nói xong, theo bản năng, cô liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên một cái.

Cô bị thầy mắng trực tiếp như vậy, lại mắng trước mặt anh. Trong phòng hóa trang này, ngoài thầy là con, Đường Hựu Diên đã kết hôn thì chỉ có một người đàn ông duy nhất là Phó Đình Xuyên.

Cô muốn nhìn xem phản ứng của anh, chỉ liếc mắt một cái, lên nhìn một cái thôi là được.

Khương Diệu nín thở, từ từ ngược mắt.....

Lại ngay lập tức cúi đầu.

Như có thần giao cách cảm, Khương Diệu đang căng thẳng, trong phút chốc lại chuyển thành kinh hồn bạt vía.

Bởi vì, Phó Đình Xuyên khẽ mỉm cười, nhìn cô.

10. Chương 9

Khương Diệu không có việc gì cả một ngày.

Cô không đi theo ra phim trường, chỉ ngồi lại phòng trang điểm, chờ diễn viên diễn xong thì tháo trang sức.

Công việc trang điểm ở hiện trường quay phim rất vất vả, thầy cũng thương mấy học trò của mình, cho nên mới sắp xếp cô và Tôn Thanh thay phiên nhau.

Mỗi người một ngày, Khương Diệu ở lại phòng làm việc, thì Tôn Thanh phải ở trường quay.

Nghe nói hôm nay chỉ diễn cảnh ban ngày, Khương Diệu nghĩ, quá nửa ngày là họ sẽ quay về thôi.

Ai ngờ tới gần chạng vạng, mặt trời sắp khuất, nhóm diễn viên mời từng người quay lại phòng hóa trang, trợ lý lèo đèo theo sau.

Không biết vì sao, sắc mặt các cô ai cũng không tốt.

Không khí nặng nề làm cho mấy cô bé trong nhóm trang điểm cũng không dám nói chuyện như bình thường, cứ thế im lặng dọn dẹp đồ đạc.

Yên tĩnh quá mức như vậy Khương Diệu cũng không thể tùy tiện mở miệng.

Cô đành nháy mắt với Tôn Thanh ý hỏi: Làm sao vậy.

Trên khuỷu tay Tôn Thanh có vắt ngang chiếc áo khoác bằng lụa, lúc đi ngang qua cô thì khẽ khàng giải thích: “Cãi nhau.....”

Nói xong liền đi.

Khương Diệu cũng đoán được đại khái là ai và ai, hai người này vừa rồi đổi trang phục trong phòng lại cách nhau tám trượng.

Bạch Nhuế lạnh lùng nhìn di động, Đồng Tình Niên thì tựa trên sô pha, giống như một con thỏ trắng, hai mắt đỏ hồng, chắc là vừa khóc. Nữ trợ lý của cô ấy thì vừa nắm tay vừa nghiêng đầu trước mặt như đang an ủi.

Ngày đầu tiên quay đã xảy ra mâu thuẫn cũng là hiếm thấy, Khương Diệu thở ra một hơi, không khỏi cảm khái trong lòng.

Sau khi trang điểm trong thì thầy cũng mất tích luôn, bây giờ đột nhiên lại lù lù xuất hiện.

Thầy đưa cao hai tay rồi vỗ vỗ, dặn mọi người:

“Làm nhanh lên, làm nhanh lên! Nhanh dọn còn về ăn cơm.”

“Khương Diệu, tháo trang sức giúp tôi.” Bạch Nhuế ngồi vào bàn trang điểm trước.

Cô ấy tựa lưng vào ghế, chân bắt chéo lên, lười biếng không buồn để ý đến hình tượng, nhưng vì người ta vốn đẹp, bộ dạng này cũng chỉ khiến mọi người liên tưởng đến quý phi say rượu mà thôi.

Đôi mắt xéch của người đẹp hơi nhú lại, vừa phong tình lại rung động lòng người.

“Chị Khương là của tôi!” Cô gái trẻ ngồi trên ghế sa lon đột nhiên lại đứng lên tranh cãi: “Chị Khương tháo cho tôi trước”.

Cô ấy vòng qua bàn trà, kéo Khương Diệu tới bên bàn trang điểm: “Tháo cho tôi trước đi.”

Bạch Nhuế cũng nhích nửa người, tầm mắt lướt qua Khương Diệu, nhướng mày nhìn Đồng Tình Niên: “Diễn thì kém như thế, leo đèo theo sau chân người ta mà cũng muốn tháo trước? Sao không đóng cửa tự kiểm điểm mình một phen đi”.

“Diễn kém gì?” Đồng Tình Niên ồn ào, đôi mắt lại rưng rưng nước: “Cô đánh một bạt tai lên mặt người ta mà còn nói tốt à?”

“Kém hơn tôi! Không cho cô một bạt tai thì cô còn làm gì tiếp nữa? Đã không thuộc kịch bản lại còn yếu ớt như con sên”.

“Cô mới là con sên, đạo diễn không cần mà cũng xấu hổ chạy tới xin vai, ném đi cũng không ném được”.

“Cô nói cái gì?” Hẳn là ý nhắc đến việc Bạch Nhuế không giành được vai “Đại Thái Bình”, cô ta gõ gõ lên mặt bàn hai cái: “May mà không diễn Thái Bình công chúa lúc trưởng thành, bằng không tuổi trẻ của tôi mà ngu xuẩn như cô thì có khi còn tức tới hộc máu.”

“May mà không diễn? Mấy hôm trước có người còn ho cả máu đấy nhỉ”. Đồng Tình Niên xé toạc vết sẹo đó ra, quyết tâm kết thù.

“Tôi không diễn đấy, thì sao, còn hơn người dựa hơi đại gia để lấy mấy hợp đồng quảng cáo không có chí tiến thủ, không chừng quay thêm hai ngày nữa đạo diễn cũng đòi thay người đấy!”

.....

“Nói nhao nhao ầm ĩ như gà. Ba con gà à!” Viên Dạng bực bội vén rèm lên, đi từ trong phòng thay đồ ra.

Anh hét một tiếng mới khiến hai người kia yên lặng.

Thấy hai người không lên tiếng nữa, giọng điệu Viên Dạng vẫn sắc bén như thường: “Công việc của tổ hóa trang chúng ta hôm nay kết thúc ở đây, nếu hai người muốn cãi nhau thì xuống sân đi, cãi cả đêm cũng được, để cho bọn tôi tan làm, được chưa?”

Bốn phía không một tiếng động, cũng không có người nào cãi lại.

Sau khi nói xong, Viên Dạng bắt đầu phân công nhiệm vụ: “Khương Diệu, em đi tháo cho Tiểu Bạch, Tôn Thanh..... Tôn Thanh đâu?!”

“Đây ạ!” Cô gái đó còn đang khuôn vác diễn phục của nữ.

“Em tháo cho Tiểu Đồng.”

“Vâng.”

Có chỉ thị của cấp trên, Khương Diệu từ từ gỡ tay Đồng Tĩnh Niên đang cầm tay mình ra. Vỗ vỗ mu bàn tay cô ấy hai cái như an ủi.

Trong mắt cô Đồng Tĩnh Niên vẫn là một cô bé, một bông hoa nhỏ trong nhà kính, phải cẩn thận che chở. Mà Đồng Tĩnh Niên đột nhiên lại rơi nước mắt.

Động tác này của Khương Diệu, đối với cô, lại giống như một nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng bị bẻ gãy, rơi vào vực sâu vạn trượng.

Đồng Tĩnh Niên như thế không phải là không có lý do .

Trước khi nhận vai “Tiểu Thái Bình”, cô chỉ mới quay một đoạn quảng cáo đó.

Cô tiến vào vòng luẩn quẩn này, một đêm thành danh, xuôi gió xuôi nước, chưa từng trải qua thất bại hay trở ngại gì, khả năng thừa nhận cũng không bằng những người khác.

Cộng thêm việc nam chính là Phó Đình Xuyên, anh như sắp chạm đến đỉnh của vinh quang, ngoài anh ra, vai phụ cũng là các diễn viên lão làng, vô hình trung lại khiến cho cô thêm áp lực.

Ngay cả nắm tay cũng phải nhờ đóng thế, điều đó càng cho thấy cô bé này muốn hoàn mỹ, cũng vô cùng sợ hãi.

Cô cực kỳ tự tin, lại hết sức tự ti; Cô vui khi nhận lời ca ngợi, lại sợ kẻ chê cười.

Sùng nhục giai kinh, cảm giác này đúng là rất khó có thể ở trong giải trí, lâu dài cũng dần đi xuống.

Đột nhiên Khương Diệu lại muốn tán gẫu với cô bé này hai câu.

Cô nhìn sang phía Viên Dạng: “Thầy à, chậm hai phút được không, em ra ngoài nói chuyện với Tiểu Đồng một chút.”

Viên Dạng liếc mắt nhìn Đồng Tĩnh Niên một cái, trên lông mi của cô giăng đầu nước mắt, nhìn rất hiền lành đáng yêu, đành phải gạt đầu đồng ý.

Cô gái vẫn còn cúi đầu nức nở, cô không lên tiếng, mặc Khương Diệu kéo tay mình ngoài.

Mặt trời xé bóng, giống như một quả cam dần bị chôn vùi vào đất, đường chân trời chỉ còn le lói ánh tà dương.

“Tôi chỉ xin được hai phút thôi, khóc đi.” Gió trời chạng vạng, giọng nói của cô lại càng thêm rõ ràng.

Đồng Tĩnh Niên ngồi phịch xuống đất, gào khóc.

Cô ôm chân, cuộn tròn người lại, rất giống như con mèo nhỏ bị thương tới qua.

Chẳng qua, cô ấy là một con mèo yếu ớt, còn tối hôm qua lại là một con mèo kiên cường.

Giây phút trôi qua, tiếng nức nở dần dần ngừng lại. Khương Diệu đưa tay lên, nhìn đồng hồ.

Sắp hai phút rồi, cô vỗ vỗ trên lưng Đồng Tĩnh Niên, khẽ hỏi: “Khóc xong chưa?”

“Rồi.....” Đồng Tĩnh Niên nấc nấc đáp lời.

Khương Diệu đưa tay vào túi quần như đang tìm gì đó, rồi đưa ra trước mặt cô gái: “Cầm này”.

Có lẽ cũng biết mình khóc rồi lớp trang điểm sẽ bị nhòe đi rất xấu, Đồng Tĩnh Niên không dám ngẩng đầu lên, cũng không nhìn xem là cái gì, với với tay Khương Diệu rồi nhận lấy.

Cô gái đang ngồi xồm lên sững sờ.

Cô cứ nghĩ là khăn tay, nhưng khi chạm vào lại thấy lạnh lạnh.

..... Hóa ra, là cây son môi.

Thấy Tiểu Đồng đang nhìn nó, Khương Diệu ra vẻ hào phóng nói: “Cho cô đấy .”

“Tôi có rồi..... Tôi còn tưởng cô sẽ đưa khăn tay”. Lần này Đồng Tĩnh Niên đã hoàn toàn dừng khóc. Cô ngẩng đầu nhìn lên, trên gò má còn vết nước, cả lớp mascara bị chảy ra. Có vẻ buồn cười, lại có phần đáng yêu.

Đôi môi đỏ mọng của Khương Diệu mấp máy: “Son môi còn quan trọng hơn khăn tay nữa.”

“Sao cơ?” Cô gái vểnh tai lắng nghe.

“Người ghét cô sẽ chờ khi cô rơi nước mắt để cười chê, cho nên cô không thể như vậy được”. Khương Diệu khẽ cười: “Cô phải trang điểm lại, sau đó trở về chiến trường chứ”.

Cô nâng Đồng Tĩnh Niên dậy: “Tôi vào trước, cô cũng phải nhanh lên, mọi người đều đang đợi đấy.”

Nói xong Khương Diệu liền bước đi, không quay đầu lại.

Khương Diệu nhớ 4 năm trước, cô vừa được nhận vào làm việc cùng thầy, lần đầu tiên cùng tổ. khi đó vẫn là người mới, rất nhiều chuyện đều không thuận buồm xuôi gió, khi đó cũng có một đồng nghiệp lão làng mắng mỏ vô cùng khó nghe. Cô cứ nghĩ mình bỏ cuộc mất, nhưng lúc cô sắp bật khóc, Viên Dạng lại gọi cô ra ngoài, đưa cho cô một thỏi son môi.

**

Vài phút sau, Đồng Tĩnh Niên về phòng.

Cùng vào với cô còn có Phó Đình Xuyên cùng trợ lý của anh. Anh tan làm sau cùng, có lẽ ở lại thảo luận cảnh ngày mai với đạo diễn, cho nên mới chậm hơn một lúc.

Phòng hóa trang bận rộn đột nhiên yên tĩnh hẳn, mọi người đều dừng công việc, quan sát phản ứng của cô gái này

Khương Diệu đang tháo đồ trang sức cho Bạch Nhuế, cô cẩn thận lấy kẹp tóc ra, rồi cũng nhìn sang kia một chút.

Mặt Đồng Tĩnh Niên khá hơn vừa rồi một chút, hai hàng mascara cũng được chùi sạch sẽ.

Khương Diệu nhìn lên môi cô ấy, căng mọng tròn đầy, màu đỏ tươi sáng, giống như một đóa hoa hé nở.

Xem ra, những lời này của cô cô ấy đều hiểu được.

Đồng Tĩnh Niên cũng nhìn về phía cô, hai cô gái nhìn nhau cười, như thể thần giao cách cảm.

Nam nữ diễn viên chính đều đã ngồi vào ghế, Tôn Thanh vội vàng làm việc, chuyện quan trọng của cô bây giờ là tháo trang sức cho Đồng Tĩnh Niên.

Phó Đình Xuyên vẫn là do Viên Dạng phụ trách.

Mỗi người một chỗ, mỗi người một việc, hoàn thành xong mới xem như hết một ngày.

Khương Diệu nhanh tay gỡ búi tóc giả trên đầu Bạch Nhuế, hai tay nặng trĩu.

Cái này rất nặng, mỗi ngày đều phải cố định trên đầu, lại cần ngẩng đầu ưỡn ngực, dung mạo đoan trang, đúng là hành hạ người khác.

Cô cúi mắt, từ từ tháo hết, tua tua, kim trâm, trang sức... Tất cả đều là đồ trang sức tinh xảo thượng thừa, phải làm vô cùng kiên nhẫn, nếu không cẩn thận làm hỏng hay bị gãy các cô đều phải bồi thường .

Phó Đình Xuyên ngồi song song với bàn trang điểm của Khương Diệu, ngay bên phải.

Lúc tháo đồ bên phần tóc bên phải của Bạch Nhuế, Khương Diệu mượn cơ hội đó đánh giá Phó Đình Xuyên vài lần.

Hôm nay cảnh của anh không nhiều lắm, cũng không rườm rà, trên mặt anh không có vẻ mệt nhọc. Từ trợ lý vẫn ở bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ xoay người đưa anh xem vài nội dung trên điện thoại, hai người nói nói cười cười.

— có chuyện gì mà anh vui vậy nhỉ? Là bình luận của fan à?

Như thể người ta thoải mái cô cũng thoải mái vậy, Khương Diệu khẽ cong môi, trong lòng mềm mại như được ai quét một lớp bơ ngọt ngào.

Cô cẩn thận giữ tóc của Bạch Nhuế, tránh không để đôi phượng bị đau khi rút đồ ra.

Mỗi ngày làm kiểu tóc này, còn xịt nhiều keo định hình, cho nên nó dính rất chặt, chải tóc cũng cực kì khó khăn.

Phải thật cẩn thận chú ý, tóm lại chỉ cần một hai sơ hở sẽ đau như kéo cả da đầu.

Bạch Nhuế đột nhiên hét ầm lên: “Cô muốn giết người à –”

Tiếng la này như xé tan không khí, Khương Diệu cũng bị giật nảy mình, vội vàng để lược qua một bên, không dám động đậy.

Sau khi bình tĩnh lại cô vội vàng xin lỗi Bạch Nhuế: “Xin lỗi cô, là tại tôi không cẩn thận.”

Bạch Nhuế ôm phần gáy, vừa xoa vừa dạy dỗ: “Đau chết người, chải đầu kiểu đó à! Tôi thấy cô đâu phải chải đầu, rõ là muốn kéo đau người ta mà. Chải cũng không biết thì nghỉ việc luôn đi”.

Bạch Nhuế là một người rất nhỏ mọn, lại xảo quyệt và hà khắc có tiếng. Mọi người đều biết.

Rất nhiều diễn viên nhỏ hay trợ lý từng bị cô ấy mắng, nhưng mà người ta đẹp, vai diễn quan trọng, ai dám đối nghịch với cô ấy chứ.

Người bình thường thì dù tóc hơi bị kéo một chút cũng sẽ không nói gì, bỏ qua được thì bỏ qua.

Nhưng Bạch Nhuế còn nhớ tới chuyện vừa rồi, uất ức một hồi, mà cô ta lại cực kì ghi thù ghi hận.

Giờ tìm được thời cơ, cho nên mọi tức tối đều xả lên đầu Khương Diệu.

Ai bảo cô ta diễn màn tỷ muội tình thâm với Đồng Tĩnh Niên, giờ bị cô mắng cũng là cô ta tự tìm, đáng đời.

“Bạch tiểu thư, là tôi không chú ý, cô còn đau không? Ngại quá, tôi không chú ý thật.....” Bị mắng tới tập như vậy Khương Diệu cũng trở nên hoảng hốt, tránh không được càng nói càng lộn xộn.

Đúng là cô thất trách, cho nên cô mới thẳng thắn thừa nhận sai lầm.

“Tiểu Khương à,” Thầy khê gọi cô, giọng điệu rất vững vàng, nói như thể trấn an: “Từ từ giải thích.”

“Dạ”. Khương Diệu hít sâu một hơi, sửa sang lại câu từ: “Bạch tiểu thư, khiến cô đau là lỗi của tôi, lần sau nhất định tôi sẽ làm thật cẩn thận”.

“Ai biết là cô cố ý hay vô tình, cô có quan hệ tốt với người ta, biết đâu giờ lấy tôi làm bia ngắm mượn dao giết người? Vừa rồi đi ra ngoại thương lượng kế hoạch gì hả? Sau này trang điểm ai dám cho cô làm, ai biết cô làm mặt tôi ra cái quỷ gì chứ!” Sóng mắt Bạch Nhuế trầm như nước, âm sắc mềm mại đáng yêu, mắng chửi người ra cũng chỉ như hờn dỗi.

Cô ta nhìn sang Viên Dạng: “Viên Dạng, đối trợ lý của anh đi, tôi không muốn, ai biết cô ta rắp tâm cái gì, tôi sợ bị xử lắm.”

Viên Dạng im lặng, tình thế có vẻ khó xử, là ông sắp xếp, giờ lại muốn ông đổi? Việc thì nhỏ mà lại phải phạt cô học trò ngày thường vẫn tận tâm làm việc sao? Chắc chắn chuyện này cũng gây tổn thương cho cô bé ấy.

Trong phòng hóa trang không ai nói gì. Hôm nay đã rất mệt rồi, giờ còn muốn làm xiếc trong phòng làm việc nữa?

Cô này không nói thì cô kia nói, thật lòng mọi người đều thấy uể oải.

“Khương Diệu.” Đột nhiên, có người mở miệng.

Giọng đàn ông trầm thấp, vang lên giữa bầu không khí yên ắng lại vô cùng rõ ràng.

Mọi người đều hướng về nơi phát ra âm thanh

Là Phó Đình Xuyên.

Người đó đang nhìn chăm chăm về phía Khương Diệu bên này, đôi mắt đen láy như chim ưng giữa trời khuya: “Cô lại đây.”

Anh nói lời ít mà ý nhiều, cũng không muốn xen vào câu chuyện.

Khương Diệu có phần không hiểu ý đồ của anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi đến bên cạnh.

“Cô đứng đây,” Anh lại gọi một người khác: “Viên Dạng.”

Viên Dạng không đoán được mình cũng bị người này gọi tên, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghi ngờ.

Phó Đình Xuyên nhìn sang chỗ Bạch Nhuế, nhếch lên cằm: “Anh qua đó đi.”

Viên Dạng: “??”

“Đi qua đó đi.” Người này lặp lại thêm lần nữa, giống như ra lệnh.

Viên Dạng là người từng trải, khả năng quan sát sắc mặt người khác không tầm thường, anh cũng đoán ra được ý đồ của Phó Đình Xuyên.

Lập tức bước bên cạnh Bạch Nhuế, rồi dừng lại.

“Tốt lắm,” Phó Đình Xuyên quay lại nhìn Khương Diệu còn đang ngơ ngẩn: “Về sau cô sẽ trang điểm và làm tóc cho tôi, Viên Dạng thì phụ trách Bạch tiểu thư.”

Trợ lý Từ kinh ngạc đến mức mở tròn hai mắt, anh giật nhẹ áo người kia: Cậu định làm gì thế????

Phó Đình Xuyên căn bản không để ý tới anh ta, anh bình tĩnh giằng co cùng Bạch Nhuế: “Bạch tiểu thư, sắp xếp này đã được chưa?”

“Phó Đình Xuyên anh có ý gì?” Bạch Nhuế có chút buồn cười. Cô không hiểu, người này luôn rất ít lời, vì sao lại muốn dính vào chuyện này chứ.

Phó Đình Xuyên hơi cong khóe miệng, giống như vô tình, lại như cười như không: “Tóc tôi ngắn, sẽ không bị rối, cũng không sợ đau thôi mà. Thấy Viên đây là người có kỹ thuật trang điểm tốt nhất, tôi đưa sang cho cô”. Anh dừng lại rồi nói tiếp: “Là ý đó đó”.

Anh nghiêng người về phía trước, cầm cái lược trên bàn nhét vào tay cô gái trẻ còn đang kinh ngạc: “Cầm, cô làm việc tiếp theo đi”.

**

Ngực Khương Diệu phập phồng liên tục, giống như có trăm ngàn lần sóng trong lòng.

Cô chải mái tóc ngắn của người đàn ông này, vẫn còn ngơ ngẩn.

Chuyện vừa xảy ra quá bất ngờ, cô cũng không kịp tiêu hóa nó.

Động tác cầm lược rất nhẹ nhàng, giống như trượt trên bông.

Sóng gió đã qua, những người khác lại tiếp tục làm chuyện của mình

Hai tay Bạch Nhuế khoanh trước ngực, không nói thêm câu nào, giống như ngầm đồng ý với sắp xếp đó.

Hơn nữa, trời cao còn có trời cao hơn, cô cũng không muốn đắc tội với Phó Đình Xuyên.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, lặng ngắt như tờ.

Phó Đình Xuyên đưa lưng về phía Khương Diệu, giống như ngày đầu tiên cô trang điểm cho anh, an an phận phận.

Vai anh dày rộng, như thể một bức tường đủ che gió che mưa.

Anh bảo vệ cô à? Hay là giúp cô khỏi xấu hổ? Có thể là vừa rồi kích động, thái dương của Khương Diệu giật giật, cô nghĩ, có nên nói cảm ơn Phó Đình Xuyên một tiếng không nhỉ, nhưng thoát nhìn anh cũng không có ý muốn nói chuyện với cô.

Cô nhìn chăm chăm Phó Đình Xuyên đến ngây người, anh lấy điện thoại di động ra, ngón tay cái ấn ấn như đang gõ chữ.

Cổ tay áo được xắn cao, lộ ra cánh tay mạnh mẽ. Cô nhớ lúc anh nhét chiếc lược vào tay cô, lực rất mạnh như không cho người ta kháng cự.

Khương Diệu quyết định sẽ suy nghĩ thoải mái hơn, anh không nói, cô cũng sẽ không nói gì, nhiều lúc im lặng cũng là một thứ hài hòa, cô muốn biến lòng biết ơn thành động lực để làm việc. Cô cũng phải làm theo sự sắp xếp này, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, có lẽ đây chính là vận mệnh.

Nhưng mà, ngay sau đó, Phó Đình Xuyên đột nhiên cử động cánh tay, đưa điện thoại di động lên, vượt qua bả vai một chút.

Anh vẫn đưa lưng về phía cô, không nói được một lời, ngay cả cái gáy cũng có phần yên lặng.

Nhưng màn hình điện thoại không lớn lại bất ngờ xuất hiện trước mắt Khương Diệu.

Người này gõ một hàng chữ phía trên, đơn giản trực tiếp, rơi vào đáy mắt cô:

“Nhớ tiêm vắc-xin phòng dại.”

11. Chương 10

“Tổ tông của tôi, rốt cục anh muốn làm gì hả.....”

“Tính cậu đã vậy lại còn kéo tới bên người?”

“Cậu bị tình trùng lên nào à? Đó là việc cậu phải quan tâm chắc?”

“Sao không lo lắng cho lão nhị của mình đi? Nó mệt chết đấy.”

.....

Từ Triệt đi theo phía sau Phó Đình Xuyên, miệng liên tục cắn nhai, cùng bước vào khách phòng.

Người đàn ông trước mặt không mở miệng nói ra nửa chữ, cởi áo khoác rồi bắt đầu đi vòng quanh phòng, đưa mắt nhìn xung quanh như muốn tìm gì đó.

“Cậu đang tìm gì thế? Này nghe người ta nói không hả!”

Phó Đình Xuyên cứ tiếp tục mắt điếc tai ngơ, khẽ gọi: “Meo meo, meo meo.”

Giọng điệu bằng bằng như đang gọi hồn.

“..... Meo meo là ai?”

Người kia quay trở lại, ánh mắt lạnh lùng: “Mèo tôi nuôi.”

“Cậu nuôi mèo?”

“Ừ.”

“Mẹ nó cậu còn nuôi mèo?” Từ Triệt tức đến mức nghiêng răng kèn kẹt, thật chỉ muốn nhảy tới túm lấy cổ áo người kia mà hét: “Không được nuôi mèo! Cậu nuôi cái gì? Đi quay phim thể thời gian đầu mà nuôi mèo”.

Phó Đình Xuyên nhìn không chớp mắt, đi tới phòng vệ sinh: “Tối qua mới tìm thấy.”

“Sao không tìm một người mang về luôn đi!” Từ Triệt đi theo đến toilet, giống như mẹ già đuổi theo mắng con nhỏ: “Tôi quên mất, lúc chiều cậu cũng vừa kiếm một người đó thôi, cậu nói xem hai ngày này cậu làm cái gì vậy?”

Cuối cùng Phó Đình Xuyên cũng tìm được con mèo trắng đang trốn cạnh bồn cầu.

Giống như chỉ có nơi này mới khiến nó cảm thấy an toàn hơn một chút.

Anh ngồi xổm xuống, cúi người cẩn thận ôm nó lên, đưa tới trước mặt rồi nói: “Đột nhiên động lòng trắc ẩn, muốn làm việc tốt thôi mà”.

Tự nhiên bị xách lên cao, con vật bé nhỏ nảy lại thêm sợ hãi, hai móng vuốt bầu chặt vào người kia, đâm vào da thịt hơi đau một chút.

Phó Đình Xuyên cũng không để ý, vừa xoa xoa đầu nó vừa ôm về bàn làm việc.

Trợ lý Từ cũng đi theo ra ngoài.

Cứ như vậy, giống như một con chó lớn bị Phó Đình Xuyên kéo đến kéo đi... mà chính anh cũng không tự biết.

Phó Đình Xuyên đặt con mèo nhỏ lên bàn, một tay nhẹ nhàng đè lại tránh nó chạy loạn. Tay kia thì mở nắp bút viết loay hoay trên giấy vài dòng rồi giao cho Từ Triệt.

“Cậu chuẩn bị đi.” Dặn dò không chút để ý.

“Chơi cái gì nữa?” Từ Triệt nhận lấy, để sát mặt nhìn xem.

.....

”1, đồ ăn cho mèo, đồ ăn vật.

2, Chỗ mèo đi vệ sinh, cát cho mèo

3, Bồn thức ăn, tấm chống trượt, hai cái.

4, sữa dê, bánh sữa, kem đánh răng;

5, đồ cào móng, đồ chơi cho mèo, gậy đồ chơi;

6, Tổ cho mèo, phải mềm ;

8, camera theo dõi;

9, đêm nay phải có.”

— đây là thành quả nghiên cứu cả ngày hôm qua của Phó Đình Xuyên.

Lần đầu tiên nuôi mèo cũng giống như lần đầu làm cha, không biết phải chăm sóc trẻ sơ sinh thế nào, có phần hơi luống cuống.

Trên giấy là nét chữ khải bằng bút máy, vô cùng rõ ràng, khác với kiểu rồng bay phượng múa như ngày thường anh vẫn kí tên, có lẽ là vì sợ Từ Triệt nhìn không rõ.

Trợ lý Từ đẩy tờ giấy lại, khóe miệng run rẩy nói:“Tôi chỉ phục vụ cậu chứ không phục vụ mèo”.

“Mèo là của tôi.”

“Chứ không phải của tôi, không nằm trong phạm vi hợp đồng ”

Ngón tay thon dài vuốt vuốt mặt bàn, Phó Đình Xuyên lại cầm tờ giấy kia, đưa cho Từ Triệt thêm lần nữa: “Tặng thưởng cuối năm”.

“Bao nhiêu?”

“10%.”

“Tôi thèm đấy, đi liền đấy.” Từ Triệt gấp giấy thành hai ba nếp rồi nhét vào túi quần. Vừa ra đến cửa anh liền quay đầu lại:“Tiền mua mấy thứ này đâu?”

“Về chi trả.”

“Được đi đây!”

Từ Triệt nhanh như chớp lao xuống lầu một khách sạn, mở phần mềm bản đồ tìm nơi bán đồ cho chó mèo. Vừa ra đường lớn đã thấy di động rung rung, có điện thoại.

Lão Phó.

“Sao thế? Cần bổ sung gì à?”

Phó Đình Xuyên: “Anh đợi một lát, tôi cũng đi cùng, mang mèo theo”.

“..... Tổ tông của tôi ơi, cứ ngoan ngoãn ngồi trong phòng đi.... mẹ nó”.

Đầu dây đã dập máy.

Không quá ba phút sau, Phó Đình Xuyên ôm một túi du lịch màu đen từ thang máy bước ra, anh còn đội thêm mũ lưỡi trai.

Mũ cũng là màu đen, vành nón rất lớn, hơn nữa lại kéo xuống rất thấp, cộng thêm khuôn mặt này khá nhỏ, vì thế nó có thể che hơn nửa gương mặt.

“Cậu chạy tới đây làm chi??” Hai người đàn ông đứng song song ngoài cửa thủy tinh, ghé đầu nhỏ giọng nói.

Phó Đình Xuyên nhướn mày nhìn anh: “Tôi sợ anh hạ độc vào thức ăn mèo.”

“Tôi dám sao? Tôi cần gì phải đổi 10% thưởng với đồ ăn cho mèo? Thưởng cuối năm đấy”. Hiện tại trong đầu anh đúng là chỉ toàn mua đồ ăn cho mèo đồ ăn cho mèo thôi.

Phó Đình Xuyên không đùa nữa: “Mèo còn bị thương, cho nên thuận tiện mang nó đi tiêm luôn“. – vắc-xin phòng bệnh, ba mũi? Hay là năm mũi? Còn phải khử trùng trong ngoài nữa? Cái này cũng là từ trên mạng mà biết được.

Từ Triệt đưa một ngón tay lên, chỉ lên chỉ xuống: “Tôi nói trước, bị người ta nhận ra tôi cũng mặc kệ đấy”.

“Yên tâm.” Phó Đình Xuyên đeo thêm kính mắt.

Lúc Khương Diệu đi ra khỏi phòng khám, ngoài trời đã tối đen.

Giữa màn đêm đen thẫm có mấy chấm nhỏ màu xám, lững lờ trôi.

Vì phải tới bệnh viện tiêm vắc xin phòng dại cho nên cô cũng không đi ăn cơm chiều với đồng nghiệp trong tổ như ngày thường.

Sau khi tan tầm thì bắt xe tới một bệnh viện tổng hợp gần đó.

Đăng kí nạp tiền, đến khi tiêm xong, Khương Diệu nhìn di động, đã hơn tám giờ. Cô quyết định trở lại khách sạn luôn, nhân tiện mua thêm gì đó về ăn tạm.

Lắp bụng là được rồi, ăn tạm buổi tối vậy.

Bánh trứng nhiều mỡ, vừa nóng vừa cay đầy kích thích, thêm cá mực nướng cũng được. Nhưng mà nghe theo lời dặn của bác sĩ, cuối cùng Khương Diệu cũng mua cơm.

Một hộp cơm lớn, bên trong có dưa muối, chà bông và bánh quẩy nóng, được bọc bởi một lớp màng, nhìn rất giống cơm nắm của Nhật.

Cô lấy trong túi tiền hai mươi đồng đưa sang, chủ quán thối tiền cô cũng lười đếm lại.

Nhưng bất ngờ là, Khương Diệu nhìn thấy một cửa hàng thú cưng bên cạnh đó, trên cửa có hình chó mèo hoạt hình, màu sơn bên ngoài cũng vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Dưới ánh đèn đường chiếu xuống, nhìn như là màu xanh biếc.

Khương Diệu bị thu hút rồi, dường như cô..... có một ý định.

Cô mở lớp màng kia ra, lấy bạch cơm còn nóng cắn một miếng to, vừa nhai vừa đẩy cánh cửa cửa hàng kia.

Tinh! Tinh!

Cánh cửa có cài chuông, chỉ cần có người vào sẽ phát ra âm thanh.

Chó mèo trong lồng sắt cũng cùng lúc kêu lên.

Khương Diệu tiện tay đóng cánh cửa phía sau lại, vừa ngược mắt lên đã thấy phía sau phòng trị liệu cửa kính bằng thủy tinh có ba người đứng.

Mà họ cũng đều nhìn cô.

Khương Diệu đứng đơ tại chỗ, đôi mắt vì kinh ngạc mà hơi mở lớn. Quả là đúng dịp mà.

Cô định mua một túi đồ ăn của mèo đưa cho Phó Đình Xuyên, cứ nghĩ hôm nay anh giúp cô giải vây như vậy mình cũng nên đáp lại, nào ngờ có thể gặp anh và trợ lý Từ ở đây.

Người này bịt rất kín, không cách nào thấy rõ mặt nhưng vẫn nổi bật giữa đám người.

Anh nhìn thấy Khương Diệu thì đưa tay cầm mũ lưỡi trai, nhấc lên nhấc xuống như đang chào hỏi. Dù sao người chủ quán cũng nhận ra anh rồi.

Trợ lý Từ mở cửa phòng, lò đầu ra cười vui vẻ: “Cô Khương à, trùng hợp thật, sao cô cũng ở đây?”

“Vâng tình cờ thôi ạ”. Khương Diệu cười cười, vừa đi tới đã nhìn thấy con mèo trắng nhỏ kia đang được tiêm thuốc.

Cô nghĩ Phó Đình Xuyên chắc cũng không hi vọng trợ lý biết được chút xíu quan hệ này của hai người, cho nên làm bộ như không biết chuyện: “Tôi tiện đường ghé vào xem thôi, vì thích mấy con vật nhỏ ấy mà, trước kia trong nhà có nuôi nhiều nhưng giờ lớn phải chuyển ra ngoài cũng không thể nuôi lại được nữa”.

“Đúng vậy,” Từ Triệt đưa ngón tay chỉ chỉ Phó Đình Xuyên: “Người này lại không biết đạo lý đó đấy, tự kiếm mèo hoang về nữa”.

“Đó là do Phó soái ca có tình yêu thương!” Chủ quán còn thay đại minh tinh nịnh nọt trả lời.

Khương Diệu mỉm cười, phụ họa: “Đúng vậy.”

“Nhìn mấy người kia!” Từ Triệt buồn bực: “Tư tưởng sùng bái quá lớn!”

“Đừng tranh cãi nữa.” Phó Đình Xuyên nhin không được cắt ngang. Trợ lý này của anh cái gì cũng tốt, chỉ có duy nhất một khuyết điểm là nói nhiều.

Khương Diệu đi tới bên bàn, muốn nhìn con mèo trắng kia một chút.

Nó vừa được tắm rửa xong, lông trắng ra không ít, trên cánh tay được băng bó lại, đẹp hơn hôm qua rất nhiều lần.

Nó ngưỡng cổ nhìn Khương Diệu, bốn mắt nhìn nhau, Khương Diệu bị ngỡ ngàng một phen.

Ánh mắt của mấy con vật nhỏ rất đơn thuần trong sáng, đôi mắt cứ như có cả trời sao.

“Con mèo này đẹp quá.” Khương Diệu tán thưởng.

Giống như con mình được người ta khen, Phó Đình Xuyên ra vẻ vô cùng khiêm tốn: “Còn phải nói.”

“Ha ha.” Từ Triệt phì cười hai tiếng.

Chủ quán cũng bật cười, kiên nhẫn bôi thuốc ngoài da cho mèo con: “Được rồi, hai người vừa rồi nói mua thêm gì nữa? Đưa danh sách tôi xem”.

Từ Triệt lập tức lấy “10% cuối năm thưởng” trong túi ra, đưa cho chủ quán.

Chủ quán ồ lên một tiếng rồi đi tới kệ tủ tìm.

“Anh tính nuôi nó dài hạn sao?” Khương Diệu nhỏ giọng hỏi Phó Đình Xuyên.

Người kia thuận tay mang cho mèo con một cái mũ, nhìn vào giống như cái bọc nhỏ: “Ừ”.

“Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.” Cô quyết định tiến hành kế hoạch vừa rồi: “Không bằng để em mua túi đồ ăn cho nó để cảm ơn nhé”.

Phó Đình Xuyên ôm con mèo nhỏ lên, hôm nay nó đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều: “Không cần.”

“.....”

Người kia liếc nhìn cô, con mắt đen như mực lại trong suốt như tấm kính, cảm xúc cũng không hiện rõ: “Không phải cô không nuôi động vật sao?”

“Vâng, đúng vậy.” Ánh mắt đó làm Khương Diệu thấy hơi bị hoảng.

“Tôi liệt kê một danh sách cần mua đây, cô chọn giúp tôi, dù sao mắt chọn đồ của phụ nữ các cô cũng khá hơn”.

Khương Diệu tạm dừng một lát rồi đồng ý với đề nghị này: “Được, không thành vấn đề.”

Vì thế..... Một nam, một nữ, một mèo, bắt đầu đứng quanh chọn lựa cái này cái nọ.

Chủ quán: “Đây là thức ăn tổng hợp, đây là thức ăn tự nhiên.”

Phó Đình Xuyên: “Loại nào tốt hơn?”

Khương Diệu: “Loại tự nhiên.”

Chủ quán: “Đúng rồi, cô gái xinh đẹp này biết nhìn hàng đấy, thức ăn thiên nhiên còn chia loại sơ cấp, loại trung bình... Mặt khác còn các thức ăn kèm thuốc, giống như chữa bệnh tiêu hóa, như để lông đẹp, hoặc là phù hợp với độ tuổi của mèo, thức ăn cho mèo nhỏ, mèo trưởng thành, mèo lớn”.

Phó Đình Xuyên: “Thức ăn cho mèo con loại cao cấp kèm thuốc.”

Khương Diệu: “.....”

Chủ quán: “..... Được.”

Con mèo nhỏ: “Meo meo.”

Chủ quán: “Kem đánh răng thì chọn loại Tuấn Bảo đi. Nhưng mà mèo của hai người còn nhỏ, mỗi ngày chỉ cần một chút thôi, dùng nhiều dễ nóng”.

Khương Diệu: “Được, loại Tuấn Bảo tốt.”

Phó Đình Xuyên cầm tuýp kem đánh răng trong tay đánh giá: “Một chút là bao nhiêu?”

Chủ quán: “Một chút..... thì là một chút.”

Phó Đình Xuyên: “Là mấy cm.”

Chủ quán: “Khoảng..... Hai cm đi.”

“Khoảng?”

“Hai cm!”

Phó Đình Xuyên: “Ừ.”

.....

Cứ cẩn thận như thế, lại cẩn thận như thế, mỗi một món ăn, một thứ lương thực phối hợp, tần suất đại tiểu tiện, anh đều hỏi rõ ràng rành mạch, Phó ba cuối cùng cũng chọn xong danh sách cần mua.

Thậm chí anh còn mua thêm nước uống cho mèo, máy cho ăn tự động, rơm cho mèo, bạc hà cho mèo, cọc gỗ, vãn vãn, nói chung là bất cứ thứ gì quanh con mèo, ngoại trừ đồ để mèo cào cõ lớn thì anh đều mang theo.

Khương Diệu cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Chủ quán đóng gói mấy thứ thành hai bao lớn, Khương Diệu theo thói quen muốn cầm lấy, nghề của cô vẫn thường xuyên phải vác bao lớn bao nhỏ chạy phía sau đoàn làm phim.

Phó Đình Xuyên đã giành trước một bước, cầm hết trong tay mình. Anh xách một tay hết sức dễ dàng giống như không hề nặng nhọc.

Khương Diệu vẫn muốn hỗ trợ: “Để em cầm giúp một túi đi?”

“Không cần,” Anh nhìn mu bàn tay trắng nõn kia, trong phút chốc liền chuyển ánh mắt đi, thuận miệng nói: “Túi ni lông rất thất tay.”

??? Khương Diệu suy nghĩ một lúc, chẳng lẽ nam thần muốn nói là nó rất nặng? Cô cười cười, không biết phải đáp lại thế nào.

Phó Đình Xuyên tuyệt vọng nhắm mắt, rốt cục anh đang nói cái quỷ gì vậy.....

Nhìn thấy ông chủ Phó của mình tay xách nách mang, Từ Triệt đang buồn ngủ dựa một bên cũng giật mình tỉnh táo: “Mua xong rồi?”

“Ừ.” Phó Đình Xuyên lập tức chuyển hai túi lớn sang cho anh, trợ lý Từ cũng vui vẻ tiếp nhận, tiền thưởng cuối năm a tiền thưởng cuối năm à.

Phó Đình Xuyên: “Đi tính tiền.”

Từ Triệt: “Được –” Nói xong liền lấy ví tiền chạy về quầy thu ngân.

Khương Diệu: “.....”

Trợ lý Từ chạy sang bên kia, ở đây còn lại Phó Đình Xuyên và Khương Diệu. Anh mang chiếc mũ lưỡi trai lại, cả người trầm lặng như có khoảng cách, khó nói chuyện hơn vừa rồi rất nhiều.

Bầu không khí im lặng bao phủ hai người họ, bất ngờ có một người phá đi.

Phó Đình Xuyên hỏi trước: “Tiêm vắc-xin phòng bệnh chưa?”

“Rồi ạ.”

“Ừ.”

.....

Hai người lại tiếp tục yên lặng..... Yên lặng.....

Khương Diệu còn cầm hộp cơm, siết trong lòng bàn tay còn hơi ẩm. Cô đưa lên miệng, định ăn gì đó cho bớt cảm giác xấu hổ.

Thấy người bên kia động đậy, Phó Đình Xuyên liền nhìn qua, không kìm được nhìn về bàn tay của người con gái đó, năm đầu ngón tay đặt lên nắm cơm, trắng trẻo như hạt cơm phía dưới.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng cắn miếng cơm vào miệng. Có hạt cơm dính lại trên môi, đầu lưỡi hồng nhạt của cô liếm một lúc đưa nó vào miệng.

Thực sắc. Tính dã, Phó Đình Xuyên đột nhiên có phần..... muốn xúc động nuốt một ngụm nước bọt.

Dục vọng, chính là cảm giác đói khát của tinh thần.

Có thể là cô cảm nhận được anh đang nhìn, đột nhiên Khương Diệu xoay đầu lại, trong đôi mắt như đang tự hỏi, làm sao vậy?

Là một cao thủ nói chuyện, lần đầu tiên trong đời Phó Đình Xuyên áp ứng: “Tôi...” May mà phản ứng của anh không hề bị thoái hóa đi: “Tôi đang nghĩ con mèo đặt tên là cơm nắm được không?”

“Được chứ,” Khương Diệu cũng nghĩ người đàn ông này đang nhìn cơm trong tay mình: “Rất tốt mà”.

Trong lòng cô lẩm nhẩm hai tiếng, cơm nắm, cơm nắm, giống như một món ăn, cũng không đáng yêu lắm, cô sửa lại: “Nếu không gọi là Tiểu Mễ Đoàn* đi, trắng trắng, nho nhỏ”.

*cơm nắm nhỏ

“Được.” Phó Đình Xuyên tán thành, trong lòng anh nghĩ, trắng trắng, nho nhỏ. Cũng giống như tay cô vậy.

Phía sau Tử Triệt đã đứng được mấy chục giây, hai người này đang làm gì vậy, sóng vai cùng nhau đặt tên cho con à?

Nhưng anh vẫn rất biết điều không tiếp tới. Không quấy rầy, ta là trợ lý dịu dàng mà.

Xong việc, ba người chào tạm biệt chủ quán rồi đi ra cửa.

Vừa ra phía trước, Phó Đình Xuyên bỗng thấy ở một góc sáng bày một túi lớn, túi được đóng gói, nhìn có phần giống như bản phóng đại của thức ăn mèo.

Anh quay đầu hỏi chủ quán: “Đó là cái gì?”

Chủ quán còn đặc ý vì được nam minh tinh thưởng thức bức hình của mình, liền trả lời: “Là thức ăn cho chó.”

Tử Triệt đi theo phía sau nhếch nhếch khóe môi: haha đây là thứ ta nên ăn đây.

12. Chương 11

Ba người đi tới cửa khách sạn rồi mỗi người một ngã.

Vào đến phòng mình, Phó Đình Xuyên liền đặt Tiểu Mễ Đoàn lên thăm, đẩy nó tới cái lồng Elizabeth. Mục đích là vì ngăn con mèo này cắn bằng vải, liếm miệng vết thương lại thêm nhiễm trùng.

Trước kia nó vô cùng cảnh giác, nhưng bây giờ con mèo nhỏ không hề kháng cự chủ nhân như ngày trước, nó khập khiễng hai bước rồi nằm ườn trên thảm, vô cùng thoải mái.

Nếu cho tình cảm sẽ nhận được tình cảm, loài vật cũng rất hiểu đạo lý này, nhưng rất nhiều người lại bỏ qua điều đó.

Tử Triệt bắt đầu bố trí “Giang sơn của meo meo” ở khắp phòng, đặt mọi thứ đâu vào đấy.

Phó Đình Xuyên gãi gãi cằm Tiểu Mễ Đoàn một lúc rồi đứng lên, nói: “Tôi đi tắm đã.”

Tử Triệt đang gắn cọc gỗ cho mèo cào, anh ngẩng đầu nhìn bóng người cao lớn kia: “Lão Phó, tôi có thể hỏi cậu mấy vấn đề được không?”

Người kia hơi dừng lại một chút: “Hỏi đi.”

“Cậu không định tìm bồ à?”

“Anh nói cái gì?” Phó Đình Xuyên dường như không nghe rõ, nên hỏi lại thêm lần nữa.

Tử Triệt hỏi lại bằng tiếng phổ thông tiêu chuẩn: “Cậu không định tìm bạn gái à?”

Phó Đình Xuyên lạnh nhạt đáp: “Không rảnh.”

Tử Triệt vắn vắn đỉnh óc: “Vậy cậu để ý cô bé trang điểm kia?”

“Không.”

“Thế thì có cảm tình với cô ấy?”

“.....” Phó Đình Xuyên tạm dừng một giây: “Không.”

“Vì sao hôm nay cậu lại giúp cô ấy?” Trên mặt Tử Triệt hiếm khi có vẻ nghiêm túc: “Bởi vì tay cô ấy đẹp? Cậu nghĩ thử, hai tháng nữa, mỗi ngày đều phải nhìn bàn tay kia, chúng ta cũng không hiểu rõ cô ấy. Nếu như bị cô ấy phát hiện ra tật xấu của cậu, tiết lộ ra ngoài, cậu còn lẩn lộn gì được nữa, mọi chuyện của đồ vỡ hết”.

“Cô ấy là fan của tôi.” Phó Đình Xuyên ngắt lời.

Từ Triệt hét lên: “Fan thì sao? Fan thì có thể giữ bí mật cho cậu vô điều kiện à? Đạo này fan chuyển thành anti nhiều lắm đấy”.

“Ý của tôi là,” Phó Đình Xuyên quay đầu nhìn anh, đôi mắt hẹp dài, giống như mặt nước sâu thăm thẳm: “Cô ấy là fan của tôi, tôi không muốn bất cứ ai bắt nạt họ trước mặt mình”.

“Chuyện hôm nay cũng không phải là bắt nạt, phản ứng của Bạch Nhuế hơi lớn, nhưng đúng là Khương Diệu kéo tóc của cô ấy thật, chuyện như thế Viên Dạng cũng biết giải quyết, cậu xen vào làm gì”. Từ Triệt vừa nghĩ vừa bực không thể đánh cho người kia một cái.

“Nói nhiều thứ vô nghĩa thế làm gì, rốt cục ai là ông chủ hả?” Sắc mặt Phó Đình Xuyên chuyển thành nghiêm nghị.

Từ Triệt tiếp tục chống lại: “Cậu có tư tâm!”

“Tùy anh nghĩ sao cũng được.”

— những lời này giống như cây ngay không sợ chết đứng, Phó Đình Xuyên nói xong thì đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Từ Triệt tự nhiên lại thấy nhức đầu, đưa tay lên xoa xoa trán mấy cái.

Anh hầu hạ người này hơn mười năm, mấy năm nay cuộc sống nhĩ nhĩ, cảm xúc biến hóa, và cả thể trạng của người đó đều nằm trong tay mình.

Nhưng hai ngày này, anh thấy hành động của Phó Đình Xuyên giống như không khống chế được. Cậu ta thích tay đẹp, vẫn luôn như thế, chính cậu ta cũng rõ ràng nhất, chỉ cần nhìn cũng khiến mình xúc động.

Nhưng xế chiều hôm nay, cậu ta lại kéo một người tới bên cạnh mình

Những cảnh quay kế tiếp, mỗi một khác, mỗi một giây anh đều thấy lo lắng như bom sắp nổ, có khi đột nhiên, đoàn một phát!

Lão Phó này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?!

Kỳ thật, Phó Đình Xuyên cũng không rõ mình đang nghĩ gì.

Bao gồm cả việc làm hăng hái lúc chiều nay, lúc ấy anh không nghĩ nhiều như vậy. Thấy cô gái trẻ tay chân luống cuống giống như đang nhìn anh cầu xin giúp đỡ, có khi chính cô cũng không có ý định đó.

Quên đi, coi như là..... Lấy độc trị độc đi. Phó Đình Xuyên từ từ nhắm mắt.

Tiếng nước chảy ào ào, sương mù từ vòi tắm hoa sen quanh quần trên gương mặt sắc bén của người đàn ông.

Vòi hoa sen đặt ở trên cao, nước tuôn xuống mái tóc đen, lăn trên từng tác da thịt rơi xuống dưới, từ từ chảy xuôi đến thắt lưng cứng cỏi, chân dài mạnh mẽ, ngoại hình này, quả là không thể bỏ qua.

**

Ngày mai, Khương Diệu dậy thật sớm, tỉ mỉ chỉnh chu bản thân mình rồi đến phòng hóa trang.

Giống như là lần đầu phỏng vấn, hay là lần đầu tiên được phân công công việc, trong lòng cô không hiểu sao lại thấy lo lắng khẩn trương.

Khương Diệu nghĩ đến mình tới sớm rồi, không ngờ vẫn có người sớm hơn, luôn là thầy của cô.

Cửa phòng hóa trang đóng chặt, sau khi đẩy ra thì thấy Viên Dạng ngồi trong phòng trang phục, chọn trang phục phải dùng hôm nay, bên cạnh còn có mấy cô bé đang phụ giúp.

Chuyện này rõ ràng có thể giao cho trợ lý, nhưng thầy lại luôn tự mình làm hết cả.

Thực ra cũng không phải thầy cực tận tụy gì, mà là... lo lắng về gu thẩm mỹ của người khác.

Khương Diệu tươi cười chào hỏi: “Chào thầy”.

“Chào học trò.” Viên Dạng thuận tiện diễn vai.

Giờ chưa có diễn viên đến, dù sao vẫn còn nhàn rỗi, Khương Diệu đi tới khu trà nước pha cà phê.

Đến lúc đi ra trong phòng đã có thêm vài người. Trong đó có Phó Đình Xuyên. Khương Diệu tìm tìm, không thấy trợ lý Từ ở đây, anh ấy tới một mình à.

Lúc Khương Diệu trở lại, cà phê cũng đã pha xong.

Ly thứ nhất sáng nay thôi thì cô giành cho ông chủ của mình đi.

“Chào Phó tiên sinh.” Cô lướt qua người đàn ông đang ngồi trên ghế dựa, đặt ly lên trước bàn trang điểm.

Miệng chén lượn lơ làn khói trắng, hương cà phê nồng nàn lan tỏa.

“Chào”. Phó Đình Xuyên theo bản năng chào lại, cũng mở tờ báo trên tay ra. Đọc báo là thói quen mỗi sáng của anh, cũng giống như chạy bộ mỗi đêm vậy.

Tiếng thăm hỏi ân cần này của Khương Diệu khiến người phía trước thoáng nhấc mắt lên, nhìn cô. Cô gái mở túi trang điểm ra, lấy các dụng cụ hóa trang theo thứ tự, vừa nói: “Phó tiên sinh, em pha cà phê đây, anh thử xem”.

“Ừ.” Anh trả lời không chút để ý, bởi vì bây giờ toàn bộ chú ý đều ở trên tay cô.

Tạo hóa cũng thần kì thật, tặng cho nhận loại da thịt và cốt cách.

Ngón cái và ngón trỏ của cô nhẹ nhàng rút một loạt cây cọ lớn nhỏ ra. Bàn tay trắng trẻo, cây cọ màu đen. Trắng và đen, hai màu đối lập, cũng tạo thành bát quái, càn khôn, chấn, tốn, khảm, cách, cần, đoái*, cũng có thể khiến anh nảy sinh tâm ma đầy xấu hổ.

*các quẻ trong càn khôn

Phó Đình Xuyên cúi mắt, bưng ly cà phê kia lên nhấp một ngụm.....

Thuần khiết, uống ngon.

Tay Khương Diệu rửa máy pha cà phê.....

Tay Khương Diệu nghiền nát hạt cà phê.....

Tay Khương Diệu thêm đường, lọc rồi rót vào ly....

Trong đầu Phó Đình Xuyên đều là tay cô, đột nhiên anh lại thấy hối hận, hối hận hôm qua mình xúc động ra mặt, hối hận mình kéo cô ấy về bên cạnh.

May mà, tối hôm qua anh nảy ra chủ ý.

Phó Đình Xuyên thần nhiên nói: “Chờ trợ lý của tôi tới rồi hoá trang.”

Khương Diệu sững sốt: “Dạ.”

Vừa vặn, khi đó cô cũng vừa chuẩn bị xong, từ từ thu tay lại.

Phó Đình Xuyên lật lật tờ báo, nhưng mà một chữ cũng không nhìn được, cho nên đành phải thôi. Dù sao cũng phải kiếm thứ gì đó để che giấu vẻ không tự nhiên của mình.

Anh lấy di động ra, mở ứng dụng theo dõi Từ Triệt đã thức đêm down cho mình.

Cả một ngày anh đều ở phim trường, thỉnh thoảng mới rảnh rỗi liền muốn nhìn tình hình Tiểu Mễ Đoàn đang ở phòng. .

Camera quan sát được gắn ở phòng khách, vị trí rất cao, cho nên có thể thấy được mọi góc ngách.

Trên màn ảnh, hình ảnh tương đối rõ ràng hiện ra.

Phó Đình Xuyên liếc mắt một cái đã tìm thấy Tiểu Mễ Đoàn, cô bé nằm ngủ trên ghế sa lông màu râm nắng, giống như một quả cầu màu trắng nhỏ.

Một ngày mèo ngủ mười sáu tiếng. Dù thế giới hỗn loạn ta vẫn có thể tiến vào giấc mộng tiêu dao.

“Khương Diệu, lại đây nhìn xem.” Anh giống như đứa bé gọi thêm đồng bọn.

Cô gái trẻ lập tức bị hấp dẫn: “Gì ạ?”

“Theo dõi.”

Khương Diệu ghé sát vào, nhưng không phải quá gần, vẫn duy trì một khoảng cách lịch sự như trước.

Người bình dân và người giàu có cách chú ý khác biệt một trời một vực, ánh mắt của cô nhìn lên màn ảnh, sau đó thì thốt lên: “Anh dùng 4G xem video à?”

“..... Không có gì.” Trước đó anh vừa nhận làm người phát ngôn cho một tập đoàn truyền thông.

Có tiền thì sẽ tùy hứng, Khương Diệu oán thăm, trên mặt vẫn tiếp tục cười đánh giá: “Nhà của mèo ạ?”

Phó Đình Xuyên nói : “Cái theo dõi này có thể gọi được nữa”.

“Thật ạ? Nó nghe thấy sao?”

“Ừ.”

Khương Diệu khẽ gọi: “Tiểu Mễ Đoàn, Tiểu Mễ Đoàn.”

Trong điện thoại di động lập tức vang lên tiếng động, lỗ tai con mèo trắng nhúc nhích, nó ngẩng đầu lên tìm kiếm nơi phát ra tiếng gọi.

Chơi thật vui, hai người cùng bật cười.

Từ Triệt đứng cách đó nửa bước, đi không được, ở lại cũng không xong.

Con mẹ nó hai người này đang làm gì vậy? Hai vợ chồng cùng nhau trêu chọc đứa con nhỏ trong nôi rồi cười vô cùng từ ái à?

Đợi đến khi hai người họ chơi xong trò “Rình mèo”, Từ Triệt mới tiến đến, đưa một bọc giấy gói to cho Phó Đình Xuyên

Phó Đình Xuyên ngừng cười: “Xong rồi à?”

“Ừ.”

Người đàn ông mở túi ra, liếc mắt nhìn như đang kiểm chứng. Sau đó anh đưa tay vào lấy một thứ gì đó từ trong ra đưa cho Khương Diệu: “Cho cô”.

Khương Diệu chăm chú nhìn kỹ, là một bộ đôi bao tay của nữ, sờ lên rất mềm mại, có vẻ là từ bông vải. Cổ bao tay có hình lá sen, khảm thêm những hạt nhỏ lấp lánh, vô cùng tao nhã.

Ngay sau đó, Phó Đình Xuyên bình tĩnh dặn dò: “Trên mu bàn tay cô có vết thương còn chưa lành, đồ trang điểm lại độc hại, cho nên cô mang bao tay trang điểm đi”.

13. Chương 12

Khương Diệu không nói gì, cúi mắt nhìn mu bàn tay của mình: “Không có việc gì đâu, đã lên vảy rồi.....”

“Mang vào, cẩn thận uốn ván”. Nói xong Phó Đình Xuyên liền cúi đầu, làm ra vẻ “tôi muốn xem báo, đừng quấy rầy tôi”.

Từ Triệt đứng bên cạnh cũng hết sức khuyến khích: “Cô Khương à, cứ mang đi, Lão Phó hay thích lo lắng nhiều chuyện. Dù sao bao tay này không phải tơ lụa, không trơn, cho nên không ảnh hưởng đến động tác của cô đâu”.

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, thấy anh đang chuyên chú xem báo, vẻ mặt hồ hững.

Được rồi, khách hàng là lớn nhất. Khương Diệu lưu loát mang găng tay vào, nhìn vô cùng hào nhoáng, tự nhiên lại thấy mình giống như bất chước “Vương thất lady” vậy.

Quả nhiên, một giờ sau, bởi vì mang hai bao tay, hôm nay Khương Diệu đã trở thành tiêu điểm thăm hỏi của mọi người.

Trong phòng hóa trang cứ có người vào lại hỏi cô một chút.

Khương Diệu chỉ có thể cười khổ, trả lời ứng phó đi qua: “Ngày hôm qua không cẩn thận bị thương, sợ uồn vẩn cho nên mới mang cái này.”

“Già mồm.” Bạch Nhuế đi ngang qua, khinh miệt nói.

Khương Diệu cũng không muốn so đo với người này, nói năng chua ngoa như vậy, không những không nên trêu vào mà còn phải trốn còn không kịp.

Trang điểm cho Phó Đình Xuyên khá đơn giản, chỉ một lúc đã xong. Vì không muốn kéo dài thời gian quay phim, trang điểm và kiểu tóc phải làm cùng lúc, Khương Diệu phụ trách khuôn mặt, một đồng nghiệp khác làm tóc kế bên.

Chờ mấy diễn viên khác trang điểm xong, Khương Diệu khiêng diễn phục ra, bao lớn bao nhỏ tìm xe buýt của đoàn làm phim.

Hôm nay đến phiên cô làm việc ở phim trường.

Lo phải quay ban đêm, Khương Diệu cố ý mang thêm áo khoác chống lạnh. Áo khoác bị cô nhét trong túi, có vẻ căng phồng.

Phó Đình Xuyên cũng phải đi phim trường, anh bước tới xe riêng ở phía trước, không hiểu sao mình lại quay đầu lại, nhìn thấy Khương Diệu.

Bóng dáng cô gái này rất nhỏ, hai túi đạo cụ như thể đè hết lên người. Cô đang cùng mọi người trên xe vừa nói vừa cười, quần áo sạch sẽ, tóc đuôi ngựa buộc cao, trên đỉnh đầu lấp lánh ánh nắng của ngày mới.

Đúng là kì lạ, cô gái này, sao có thể nắm rõ thẩm mỹ của đàn ông bọn họ chứ?

“Lên xe ! Chờ ai thế?” Từ Triệt bấm còi rồi cúi người xuống nhìn người ngoài kia.

Đương nhiên, trong tầm mắt của anh không thấy mục tiêu mà Phó Đình Xuyên đang nhìn.

Người kia cho tay vào túi quần: “Tôi đang nghĩ có phải quên mang điện thoại di động hay không?” Anh lên xe, ngồi xuống: “Có mang”.

Từ Triệt thở phào một tiếng, từ từ khởi động xe.

Một lần là có thể đóng tốt cảnh quay, Phó Đình Xuyên quả thực là diễn viên trời sinh.

Làm nghề được mười mấy năm, anh diễn rất nhiều vai, bình thường nói chuyện rất mạch lạc, ngay cả khi đối mặt với tình huống bất ngờ cũng có thể thích ứng rất nhanh.

Chỉ trong những khoảng thời gian ngắn ngủi, anh mới có thể trở về chính mình, lúc chỉ có một mình anh.

Giống như hiện tại, anh ngồi trong chiếc ô tô màu đen. Nhắm chặt hai mắt, không ai quấy rầy. Như thể cả thế giới rộng lớn cũng không liên quan đến mình.

**

Khu điện ảnh Đường Thành thường dùng cho việc quay ngoại cảnh, cho nên hôm nay phải quay liền mấy cảnh bên ngoài.

Không khí buổi sáng sớm tươi mát hợp lòng người, nhóm diễn viên chính đã mặc diễn phục ở bên này ôn tập kịch bản, Khương Diệu bên kia chuẩn bị cho dàn diễn viên phụ, quá trình này giống như một dây chuyền sản xuất, năm phút đồng hồ một cung nữ, ba phút một hoạn quan.

Cứ làm theo thứ tự như thế cho đến chấm dứt.

Cô mang đôi găng tay đó, lòng phụ nữ luôn tinh tế tỉ mỉ, cho nên cô lại lo Phó Đình Xuyên nhìn thấy sẽ cho rằng cô không thích nó.

Làm việc liên tục như thế, tay Khương Diệu càng mỏi hơn, cô đi tới bên trong phòng, vừa uống nước vừa lắc cổ tay. Tới tới lui lui, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Hình như bên cạnh cũng có đoàn làm phim khác, đạo diễn gọi nam nữ chính đến bên này, bắt đầu nói về cảnh quay với họ.

Động tác của Khương Diệu cũng ngừng lại, cô đưa lưng về phía họ, tập trung tinh thần nghe lén.

“Tình Niên này, lát nữa phải diễn cảnh yêu đương, Tiết Thiệu vào cung tìm cô, cùng tản bộ, sau khi nghỉ ngơi ở trầm hương đình, cô bảo cung nhân đi ra, rồi trộm hôn hân một cái, hôn má, biết chưa?”

“Biết ạ.” Giọng của Đồng Tình Niên non nớt như một cô gái mới lớn.

Trợ lý đạo diễn không nói tiếp nữa, ông quay sang hỏi Phó Đình Xuyên: “Thầy Phó, anh định biểu hiện tâm tình gì khi Tiết Thiệu bị hôn trộm”.

Phó Đình Xuyên băng quơ nói: “Mím cười. Tiết Thiệu lớn tuổi hơn Thái Bình rất nhiều, là một nam nhân trưởng thành, dù cho lòng vui mừng như điên, mặt ngoài cũng sẽ vờ như lòng không gợn sóng.”

“Đúng vậy, không sai. Hai người diễn trước ở đây đi rồi ra. Tôi đi xuống trước”.

Dứt lời rồi bước ra.

Bỗng nhiên Khương Diệu thấy hơi xấu hổ và rối rắm, cô tự hỏi, có nên ra chào một chút không nhỉ.

“Chị Khương!” May mà Đồng Tình Niên phát hiện ra cô trước.

Khương Diệu thuận tiện quay đầu lại, cười nhẹ: “Tiểu Đồng à.” Đôi mắt cô nhìn sang, chào người bên cạnh: “Phó tiên sinh.”

Cách xưng hô của cô vừa khách sáo vừa xa cách, giống như chỉ chạm mặt nhau lần đầu tiên, chứ không phải là người trang điểm mà anh “mời riêng” tới.

Giọng nhẹ lướt qua, lá phong đỏ rơi rụng ngoài đình, Phó Đình Xuyên ừ một tiếng.

Tay phải anh cầm kịch bản, để xuôi bên người.

Người đàn ông mặc cổ trang, đứng thẳng như cây tùng trước gió, tuấn lãng thư sinh.

Nếu như anh ở Thịnh Đường thật, có lẽ chỉ cần lơ đãng liếc mắt một cái thôi cũng có thể làm cho các cô gái ở Trường An nóng mặt tim đập rồi nhỉ.

Phó Đình Xuyên phân tâm nhìn đến bàn tay của Khương Diệu, cô gái này vẫn mang bao tay mà anh đưa, dù anh không ở đó cũng không gỡ xuống.

Thật sự, rất nghe lời.

Anh luôn có chủ nghĩa đàn ông, cũng thích người con gái ngoan ngoãn.

Năm trước có một chương trình phỏng vấn, người dẫn chương trình liên tục bám riết không tha hỏi xem tiêu chuẩn kén vợ của anh, anh bị hỏi đến mức không kiên nhẫn nổi, liền nói hai chữ, nghe lời.

Lặng im một lúc, Khương Diệu nói: “Em đi trước. Hai người diễn đi, em không quấy rầy nữa.”

“Không cần.”

“Đừng đi, cô cứ ngồi đây xem chúng tôi đóng đi.”

Tiểu Thái Bình và Tiết Thiệu đều đồng thời mở miệng.

Khương Diệu: “.....” Cho nên rốt cuộc là diễn hay không?

Đồng Tình Niên nghiêng đầu nhìn Phó Đình Xuyên: “Anh Phó, cần đóng không?”

“Không cần,” Phó Đình Xuyên ngồi xuống bên cạnh đình: “Lát đóng luôn, không nên lãng phí cảm xúc”.

“Vâng.” Đồng Tĩnh Niên cũng tìm một chỗ, tựa vào cột mở di động ra.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía người trang điểm của mình: “Khương Diệu, cô cũng ngồi đi.” Để cô đứng như vậy thật không lịch sự, cũng giống như nói cô đi thì như đuổi người, cho nên chỉ có thể như thế.

Ba người ngồi một chỗ, nhìn nhau không nói gì.

Đồng Tĩnh Niên có lẽ đang nhìn Weibo, vừa xem thì nói:

“Ôi, ghét quá.....” Cô bé than thở: “Anh Phó à thái độ fan của anh thật là.”

Trong lòng Khương Diệu kinh hoàng, thiếu chút nữa là xúc động đứng bật dậy.

“Sao?” Phó Đình Xuyên hỏi.

“Rất nhiều người vào weibo mắng em, nói em diễn kém, tiểu hoa đán, còn cp cùng anh,,,” Đồng Tĩnh Niên nắm chặt tay, xoa xoa trán có phần bất đắc dĩ.

Phó Đình Xuyên nhú mi: “Cp là gì?”

Khương Diệu suýt nữa phì cười, có câu 3 năm một thế hệ, anh và các cô đúng là không cùng thời đại mà.

“Chính là character pairing, xứng đôi, tình lữ ạ.” Đồng Tĩnh Niên giải thích vô cùng chuyên nghiệp.

Phó Đình Xuyên hiểu rõ: “Ồ.” Nhiều ngày quan sát, Đồng Tĩnh Niên biết bạn diễn của mình không đòi hỏi quá lớn ở đối phương, thái độ cũng không tệ lắm.

Anh thuận miệng an ủi: “Mấy cô ấy đều là cô bé cả, tuổi nhỏ nên hơi mù quáng, nếu cô là bình hoa nhỏ thì tôi là bình sứ cổ rồi.”

Nghe thấy Phó Đình Xuyên còn giải thích vì fan như mình, Khương Diệu bỗng nhiên có phần hổ thẹn. Làm fan, trước khi cô hai mươi tuổi cũng từng theo trào lưu chê bai bạn diễn nữ của Phó Đình Xuyên. Sau này lớn rồi cũng thành thực một chút, đối với việc soi mói cũng không còn hứng thú.

Cho đến hôm nay, cô mới dám tự nhận là một fan lí trí.

Đồng Tĩnh Niên ngây ngốc cười rộ lên: “Anh Phó, thực ra em cũng là fan của anh, nhưng mà em không mù quáng đâu”.

“Thế à?” Phó Đình Xuyên nhướng mày: “Thế là trong đình này có đến hai fan của tôi à.”

“Chị Phương cũng là fan của anh ạ?” Đồng Tĩnh Niên hỏi.

Khương Diệu còn đang bận tổng kết quá trình làm fan của mình cho nên nghe thấy người nhắc tên mới giật mình hỏi: “Sao?”

Đồng Tĩnh Niên cong môi, cười ngọt ngào giống như viên kẹo đường: “Anh Phó nói chị cũng là fan của anh à?”

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, người kia đang chống má, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Cô đáp: “Đúng vậy, tôi thích mấy tác phẩm anh ấy đóng.”

Đồng Tĩnh Niên nói: “Chị thích bộ nào nhất? Tôi thích [Chiến quốc].”

[Chiến quốc] là bộ phim cổ trang kinh điển nhất mà Phó Đình Xuyên đóng, anh diễn vai minh tướng Quân Trọng, phụ tá người quân vương xưng bá Trung Nguyên.

Khương Diệu suy nghĩ một lúc. Nhắc tới Phó Đình Xuyên, mọi người đều xem anh là “nam thần cổ trang”, cô nghĩ đến một bộ phim cận đại mà mình thích nhất, xem nhiều nhất.

Kết quả là, cô đáp: “[hồ] đi.”

Phó Đình Xuyên đột nhiên cười nhẹ một tiếng: “Đó là phim mà doanh thu phòng vé của tôi thấp nhất”.

Khương Diệu tự nhiên lại thấy e lệ, nhưng vẫn cố cật mạnh: “..... Nhưng mà em thích.”

Doanh thu phòng bán vé thấp, cô biết chứ.

Nhưng mà, anh cũng thích kịch bản đó mà, nếu không sao lại nhận?

Trong lòng cô khẽ nói thầm.

Khương Diệu thật sự thích bộ phim [hồ] này, nó đúng là một bộ phim nghệ thuật với nhiều khía cạnh nhỏ. Phó Đình Xuyên vào vai một thi nhân xưa, với tinh thần “trữ tình là máu”. Biểu hiện của anh trong phim này cũng giống như ngâm vào máu, như vùi vào lửa, điên cuồng mà thông minh, quyết liệt mà bi tráng.

Bộ phim kết thúc bằng cảnh hoàng hôn phủ bóng, dãy núi kéo dài, mặt hồ tĩnh lặng, cảnh liễu bên hồ nhẹ nhàng lay động.

Một thi nhân mẫn cảm mà thống khổ, anh có lý tưởng vệ quốc, muốn làm một người thoải mái, cưỡi ngựa chẻ củi, hướng về biển lớn, xuân về hoa nở, có tình yêu và hi vọng.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, tiếng nhạc hòa âm vang lên cùng với hình ảnh đó. Màn hình màu đen hiện lên dòng chữ. Bối cảnh là tiếng xe lửa xập xình không dứt: “Tôi là giáo sư dạy môn triết học hệ đại học. tôi là Tra Hải Sinh, cái chết của tôi không có liên quan đến bất cứ người nào khác”.

Quá trình quay phim hôm nay tương đối thuận lợi, hơn sáu giờ, khách sạn đưa cơm tới, đạo diễn Đông cho phép mọi người nghỉ ngơi ăn cơm chiều, chờ trời tối thì quay thêm cảnh cuối vào trời đêm.

Cả phòng được lắp đèn đầy đủ, khu dùng cơm cũng được chiếu sáng choang.

Khương Diệu ngồi cùng với tổ tạo hình, giống như ngày thường, cầm cà mèn ăn.

Sợ bị nước canh vấy lên, cô tháo đôi bao tay ra trước, dù sao màu trắng cũng rất dễ dính bẩn.

Khương Diệu gấp một miếng cơm cho vào miệng, vừa nhai vừa nhìn xem hai bên trái phải, thực chất là tìm kiếm bóng dáng của Phó Đình Xuyên.

Bình thường anh ngồi ăn cùng tổ đạo diễn, nhân tiện thảo luận về kịch bản.

Nhưng hôm nay, ở đó không có anh.

Khương Diệu cúi thấp đầu, chiếc đĩa đâm vào một viên sủi cảo, nước thịt từ bên trong chảy ra.

**

Khương Diệu ăn khá nhanh, hai ngày nay Phó Đình Xuyên đều ngồi gần bên chỗ các cô, vì thế khi ăn có thể nghe anh nói, nhìn động tác của anh, cô ăn cũng chậm chạp hơn hẳn, còn hận không thể gấp từng hạt cơm cho vào miệng, chậm quá cơm cũng bị nê nê.

..... Kết quả, di chứng của việc ăn như lang như hổ rất nhanh xuất hiện, cô đau bụng.

Tranh thủ lúc mọi người đang ngồi chờ, Khương Diệu tính đi chỗ khác một lúc, thư giãn dạ dày của mình luôn.

Cô nói với mấy người trong tổ một tiếng, có gì thì gọi cho cô.

Dọc theo con đường bằng đá cuội nhỏ, cô đi đến nơi quay cảnh buổi chiều, không có một ai, chỉ còn mấy cây đèn được dựng. Cảnh ban ngày rộn ràng tấp nập giống như chuyện đã là hôm qua.

Ngay sau đó, cô thấy Phó Đình Xuyên. Không phải đang đứng, mà lại đang nằm. Có lẽ hôm qua không ngủ được sao? Tranh thủ thời gian ăn cơm để ngủ? Phó Đình Xuyên thực sự đang ngủ.

Anh thả lưng ghé hơi ngang, cả người nằm nghiêng ở phía trên. Lông mi của anh thật dài, tạo thành một đường cong rất nhẹ.

Phía sau là rừng trúc, ánh trăng rằm phía chân trời cao cao, giống như con mắt bị đội lên. Gió thổi nhẹ, lá phát phơ như đang cầm trên tay, tre đùa bóng đêm tĩnh lặng.

Có lẽ là sợ ồn, Phó Đình Xuyên mới tránh mọi người đến đây, bên cạnh chỉ có một chiếc đèn sáng, cô đơn lẻ bóng.

Hóa ra anh đắp một chiếc thảm lông ngắn, vì xoay người hay là có cử động khác nên chiếc thảm đã trượt phần nhiều xuống đất. Cả người lộ ra ngoài, trên người chỉ mặc bộ diễn phục rộng thùng thình mỏng manh, thít chặt vào người trong làn gió.

Khương Diệu không cảm thấy lạnh. Nhưng suy nghĩ một lúc, xác định không có người ngoài ở đây, sẽ không khiến người ta hiểu nhầm không đáng có, cô mới quyết định đi qua, giúp anh kéo chăn lại.

Khương Diệu đi rất nhẹ, ngồi xổm xuống rồi cầm chiếc thảm trên mặt đất lên. Cô không dám phủi, cứ nắm chặt trong tay, sợ tiếng vải cọ xát gây ồn. .

Cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh Phó Đình Xuyên, bóng người rơi xuống trên mặt người đàn ông, che đi gương mặt đó.

Cô hít sâu một hơi, nín thở, cẩn thận đắp lại cho anh, che kín cả người.

Như thể ánh mắt cũng có thể phát ra âm thanh, sợ quấy nhiễu đến anh, nên mắt của cô cũng có phần né tránh. Không dám nhìn thẳng vào mặt người kia, nhưng cô vẫn biết là anh rất đẹp.

Cứ như thế, tỉ mỉ, có chút không được tự nhiên. Cuối cùng, tay Khương Diệu dừng lại bên cổ anh, nhẹ nhàng dếm lại.

Đang lúc cô định thu tay, cổ tay lại có người nắm chặt. Giữ lấy giữa không trung.

Phó Đình Xuyên từ từ mở mắt ra, đôi mắt anh cực kì trong trẻo, vì mới tỉnh mà còn nhập nhèm mờ lung. Anh nhìn Khương Diệu chăm chú, cổ tay trắng mịn như tuyết, xúc cảm cũng vô cùng mềm mại. Phó Đình Xuyên bất giác nắm chặt hơn, như sợ cô chạy mất.

Khương Diệu bị nắm đến đau, kinh ngạc nhìn người kia. Anh vẫn nằm thế, một nửa mặt chìm trong bóng tối, mây đen phủ lên dãy núi, gió thổi lạnh đến run người. Ngượng ngùng, tiếng tim đập cực nhanh, sợ hãi, hoặc là thứ gì khác, trên gương mặt cô gái dần lộ ra mảng hồng hào, vô cùng hấp dẫn.

Ánh mắt Phó Đình Xuyên như tối đi, hô hấp dồn dập hơn.

Anh chỉ muốn kéo cô đến bên cạnh mình.

14. Chương 13

Khương Diệu không nói gì, cúi mắt nhìn mu bàn tay của mình: “Không có việc gì đâu, đã lên vẩy rồi.....”

“Mang vào, cẩn thận uốn ván”. Nói xong Phó Đình Xuyên liền cúi đầu, làm ra vẻ “tôi muốn xem báo, đừng quấy rầy tôi”.

Từ Triệt đứng bên cạnh cũng hết sức khuyến khích: “Cô Khương à, cứ mang đi, Lão Phó hay thích lo lắng nhiều chuyện. Dù sao bao tay này không phải tơ lụa, không trơn, cho nên không ảnh hưởng đến động tác của cô đâu”.

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, thấy anh đang chuyên chú xem báo, vẻ mặt hồ hững.

Được rồi, khách hàng là lớn nhất. Khương Diệu lưu loát mang găng tay vào, nhìn vô cùng hào nhoáng, tự nhiên lại thấy mình giống như bất chước “Vương thất lady” vậy.

Quả nhiên, một giờ sau, bởi vì mang hai bao tay, hôm nay Khương Diệu đã trở thành tiêu điểm thăm hỏi của mọi người.

Trong phòng hóa trang cứ có người vào lại hỏi cô một chút.

Khương Diệu chỉ có thể cười khỏ, trả lời ứng phó đi qua: “Ngày hôm qua không cẩn thận bị thương, sợ uốn ván cho nên mới mang cái này.”

“Già mồm.” Bạch Nhuế đi ngang qua, khinh miệt nói.

Khương Diệu cũng không muốn so đo với người này, nói năng chua ngoa như vậy, không những không nên trêu vào mà còn phải trốn còn không kịp.

Trang điểm cho Phó Đình Xuyên khá đơn giản, chỉ một lúc đã xong. Vì không muốn kéo dài thời gian quay phim, trang điểm và kiểu tóc phải làm cùng lúc, Khương Diệu phụ trách khuôn mặt, một đồng nghiệp khác làm tóc kế bên.

Chờ mấy diễn viên khác trang điểm xong, Khương Diệu khiêng diễn phục ra, bao lớn bao nhỏ tìm xe buýt của đoàn làm phim.

Hôm nay đến phiên cô làm việc ở phim trường.

Lo phải quay ban đêm, Khương Diệu cố ý mang thêm áo khoác chống lạnh. Áo khoác bị cô nhét trong túi, có vẻ căng phồng.

Phó Đình Xuyên cũng phải đi phim trường, anh bước tới xe riêng ở phía trước, không hiểu sao mình lại quay đầu lại, nhìn thấy Khương Diệu.

Bóng dáng cô gái này rất nhỏ, hai túi đạo cụ như thể đè hết lên người. Cô đang cùng mọi người trên xe vừa nói vừa cười, quần áo sạch sẽ, tóc đuôi ngựa buộc cao, trên đỉnh đầu lấp lánh ánh nắng của ngày mới.

Đúng là kì lạ, cô gái này, sao có thể nắm rõ thẩm mỹ của đàn ông bọn họ chứ?

“Lên xe ! Chờ ai thế?” Từ Triệt bấm còi rồi cúi người xuống nhìn người ngoài kia.

Đương nhiên, trong tầm mắt của anh không thấy mục tiêu mà Phó Đình Xuyên đang nhìn.

Người kia cho tay vào túi quần: “Tôi đang nghĩ có phải quên mang điện thoại di động hay không?” Anh lên xe, ngồi xuống: “Có mang”.

Từ Triệt thở phào một tiếng, từ từ khởi động xe.

Một lần là có thể đóng tốt cảnh quay, Phó Đình Xuyên quả thực là diễn viên trời sinh.

Làm nghề được mười mấy năm, anh diễn rất nhiều vai, bình thường nói chuyện rất mạch lạc, ngay cả khi đối mặt với tình huống bất ngờ cũng có thể thích ứng rất nhanh.

Chỉ trong những khoảng thời gian ngắn ngủi, anh mới có thể trở về chính mình, lúc chỉ có một mình anh.

Giống như hiện tại, anh ngồi trong chiếc ô tô màu đen. Nhắm chặt hai mắt, không ai quấy rầy. Như thể cả thế giới rộng lớn cũng không liên quan đến mình.

**

Khu điện ảnh Đường Thành thường dùng cho việc quay ngoại cảnh, cho nên hôm nay phải quay liền mấy cảnh bên ngoài.

Không khí buổi sáng sớm tươi mát hợp lòng người, nhóm diễn viên chính đã mặc diễn phục ở bên này ôn tập kịch bản, Khương Diệu bên kia chuẩn bị cho dàn diễn viên phụ, quá trình này giống như một dây chuyền sản xuất, năm phút đồng hồ một cung nữ, ba phút một hoạn quan.

Cứ làm theo thứ tự như thế cho đến chấm dứt.

Cô mang đôi găng tay đó, lòng phụ nữ luôn tinh tế tỉ mỉ, cho nên cô lại lo Phó Đình Xuyên nhìn thấy sẽ cho rằng cô không thích nó.

Làm việc liên tục như thế, tay Khương Diệu càng mỏi hơn, cô đi tới bên trong phòng, vừa uống nước vừa lắc cổ tay. Tối tối lui lui, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Hình như bên cạnh cũng có đoàn làm phim khác, đạo diễn gọi nam nữ chính đến bên này, bắt đầu nói về cảnh quay với họ.

Động tác của Khương Diệu cũng ngừng lại, cô đưa lưng về phía họ, tập trung tinh thần nghe lén.

“Tình Niệm này, lát nữa phải diễn cảnh yêu đương, Tiết Thiệu vào cung tìm cô, cùng tản bộ, sau khi nghỉ ngơi ở trầm hương đình, cô bảo cung nhân đi ra, rồi trộm hôn hân một cái, hôn má, biết chưa?”

“Biết ạ.” Giọng của Đồng Tĩnh Niên non nớt như một cô gái mới lớn.

Trợ lý đạo diễn không nói tiếp nữa, ông quay sang hỏi Phó Đình Xuyên: “Thầy Phó, anh định biểu hiện tâm tình gì khi Tiết Thiệu bị hôn trộm”.

Phó Đình Xuyên bâng quơ nói: “Mỉm cười. Tiết Thiệu lớn tuổi hơn Thái Bình rất nhiều, là một nam nhân trưởng thành, dù cho lòng vui mừng như điên, mặt ngoài cũng sẽ vờ như lòng không gợn sóng.”

“Đúng vậy, không sai. Hai người diễn trước ở đây đi rồi ra. Tôi đi xuống trước”.

Dứt lời rồi bước ra.

Bỗng nhiên Khương Diệu thấy hơi xấu hổ và rối rắm, cô tự hỏi, có nên ra chào một chút không nhỉ.

“Chị Khương!” May mà Đồng Tĩnh Niên phát hiện ra cô trước.

Khương Diệu thuận tiện quay đầu lại, cười nhẹ: “Tiểu Đồng à.” Đôi mắt cô nhìn sang, chào người bên cạnh: “Phó tiên sinh.”

Cách xưng hô của cô vừa khách sáo vừa xa cách, giống như chỉ chạm mặt nhau lần đầu tiên, chứ không phải là người trang điểm mà anh “mời riêng” tới.

Gió nhẹ lướt qua, lá phong đỏ rơi rụng ngoài đình, Phó Đình Xuyên ừ một tiếng.

Tay phải anh cầm kịch bản, để xuôi bên người.

Người đàn ông mặc cổ trang, đứng thẳng như cây tùng trước gió, tuấn lãng thư sinh.

Nếu như anh ở Thịnh Đường thật, có lẽ chỉ cần lơ đãng liếc mắt một cái thôi cũng có thể làm cho các cô gái ở Trường An nóng mặt tim đập rồi nhỉ.

Phó Đình Xuyên phân tâm nhìn đến bàn tay của Khương Diệu, cô gái này vẫn mang bao tay mà anh đưa, dù anh không ở đó cũng không gỡ xuống.

Thật sự, rất nghe lời.

Anh luôn có chủ nghĩa đàn ông, cũng thích người con gái ngoan ngoãn.

Năm trước có một chương trình phỏng vấn, người dẫn chương trình liên tục bám riết không tha hỏi xem tiêu chuẩn kén vợ của anh, anh bị hỏi đến mức không kiên nhẫn nổi, liền nói hai chữ, nghe lời.

Lặng im một lúc, Khương Diệu nói: “Em đi trước. Hai người diễn đi, em không quá rầy nữa.”

“Không cần.”

“Đừng đi, cô cứ ngồi đây xem chúng tôi đóng đi.”

Tiểu Thái Bình và Tiết Thiệu đều đồng thời mở miệng.

Khương Diệu: “.....” Cho nên rốt cuộc là diễn hay không?

Đồng Tĩnh Niên nghiêng đầu nhìn Phó Đình Xuyên: “Anh Phó, cần đóng không?”

“Không cần,” Phó Đình Xuyên ngồi xuống bên cạnh đình: “Lát đóng luôn, không nên lãng phí cảm xúc”.

“Vâng.” Đồng Tĩnh Niên cũng tìm một chỗ, tựa vào cột mở di động ra.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía người trang điểm của mình: “Khương Diệu, cô cũng ngồi đi.” Để cô đứng như vậy thật không lịch sự, cũng giống như nói cô đi thì như đuổi người, cho nên chỉ có thể như thế.

Ba người ngồi một chỗ, nhìn nhau không nói gì.

Đồng Tĩnh Niên có lẽ đang nhìn Weibo, vừa xem thì nói:

“Ôi, ghét quá.....” Cô bé than thở: “Anh Phó à thái độ fan của anh thật là.”

Trong lòng Khương Diệu kinh hoàng, thiếu chút nữa là xúc động đứng bật dậy.

“Sao?” Phó Đình Xuyên hỏi.

“Rất nhiều người vào weibo mắng em, nói em diễn kém, tiểu hoa đán, còn cp cùng anh,,,” Đồng Tĩnh Niên nắm chặt tay, xoa xoa trán có phần bất đắc dĩ.

Phó Đình Xuyên nhủ mi: “Cp là gì?”

Khương Diệu suýt nữa phì cười, có câu 3 năm một thế hệ, anh và các cô đúng là không cùng thời đại mà.

“Chính là character pairing, xứng đôi, tình lữ ạ.” Đồng Tĩnh Niên giải thích vô cùng chuyên nghiệp.

Phó Đình Xuyên hiểu rõ: “Ồ.” Nhiều ngày quan sát, Đồng Tĩnh Niên biết bạn diễn của mình không đòi hỏi quá lớn ở đối phương, thái độ cũng không tệ lắm.

Anh thuận miệng an ủi: “Mấy cô ấy đều là cô bé cả, tuổi nhỏ nên hơi mù quáng, nếu cô là bình hoa nhỏ thì tôi là bình sứ cổ rồi”.

Nghe thấy Phó Đình Xuyên còn giải thích vì fan như mình, Khương Diệu bỗng nhiên có phần hổ thẹn. Làm fan, trước khi cô hai mươi tuổi cũng từng theo trào lưu chê bai bạn diễn nữ của Phó Đình Xuyên. Sau này lớn rồi cũng thành thực một chút, đối với việc soi mói cũng không còn hứng thú.

Cho đến hôm nay, cô mới dám tự nhận là một fan lí trí.

Đồng Tĩnh Niên ngậy ngốc cười rộ lên: “Anh Phó, thực ra em cũng là fan của anh, nhưng mà em không mù quáng đâu”.

“Thế à?” Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Thế là trong đình này có đến hai fan của tôi à.”

“Chị Phương cũng là fan của anh ạ?” Đồng Tĩnh Niên hỏi.

Khương Diệu còn đang bận tổng kết quá trình làm fan của mình cho nên nghe thấy người nhắc tên mới giật mình hỏi: “Sao?”

Đồng Tĩnh Niên cong môi, cười ngọt ngào giống như viên kẹo đường: “Anh Phó nói chị cũng là fan của anh à?”

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, người kia đang chống má, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Cô đáp: “Đúng vậy, tôi thích mấy tác phẩm anh ấy đóng.”

Đồng Tĩnh Niên nói: “Chị thích bộ nào nhất? Tôi thích [Chiến quốc].”

[Chiến quốc] là bộ phim cổ trang kinh điển nhất mà Phó Đình Xuyên đóng, anh diễn vai minh tướng Quân Trọng, phụ tá người quân vương xưng bá Trung Nguyên.

Khương Diệu suy nghĩ một lúc. Nhắc tới Phó Đình Xuyên, mọi người đều xem anh là “nam thần cổ trang”, cô nghĩ đến một bộ phim cận đại mà mình thích nhất, xem nhiều nhất.

Kết quả là, cô đáp: “[hồ] đi.”

Phó Đình Xuyên đột nhiên cười nhẹ một tiếng: “Đó là phim mà doanh thu phòng vé của tôi thấp nhất”.

Khương Diệu tự nhiên lại thấy e lệ, nhưng vẫn cố cật mạnh: “..... Nhưng mà em thích.”

Doanh thu phòng bán vé thấp, cô biết chứ.

Nhưng mà, anh cũng thích kịch bản đó mà, nếu không sao lại nhận?

Trong lòng cô khẽ nói thầm.

Khương Diệu thật sự thích bộ phim [hồ] này, nó đúng là một bộ phim nghệ thuật với nhiều khía cạnh nhỏ. Phó Đình Xuyên vào vai một thi nhân xưa, với tinh thần “trữ tình là máu”. Biểu hiện của anh trong phim này cũng giống như ngâm vào máu, như vùi vào lửa, điên cuồng mà thông minh, quyết liệt mà bi tráng.

Bộ phim kết thúc bằng cảnh hoàng hôn phủ bóng, dãy núi kéo dài, mặt hồ tĩnh lặng, cảnh liêu bèn hồ nhẹ nhàng lay động.

Một thi nhân mẫn cảm mà thông khổ, anh có lý tưởng vệ quốc, muốn làm một người thoải mái, cười ngửa chẻ củi, hướng về biển lớn, xuân về hoa nở, có tình yêu và hi vọng.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, tiếng nhạc hòa âm vang lên cùng với hình ảnh đó. Màn hình màu đen hiện lên dòng chữ. Bối cảnh là tiếng xe lửa xập xình không dứt: “Tôi là giáo sư dạy môn triết học hệ đại học. tôi là Tra Hải Sinh, cái chết của tôi không có liên quan đến bất cứ người nào khác”.

Quá trình quay phim hôm nay tương đối thuận lợi, hơn sáu giờ, khách sạn đưa cơm tối, đạo diễn Đông cho phép mọi người nghỉ ngơi ăn cơm chiều, chờ trời tối thì quay thêm cảnh cuối vào trời đêm.

Cả phòng được lắp đèn đầy đủ, khu dùng cơm cũng được chiếu sáng choang.

Khương Diệu ngồi cùng với tổ tạo hình, giống như ngày thường, cầm cà mèn ăn.

Sợ bị nước canh vấy lên, cô tháo đôi bao tay ra trước, dù sao màu trắng cũng rất dễ dính bẩn.

Khương Diệu gấp một miếng cơm cho vào miệng, vừa nhai vừa nhìn xem hai bên trái phải, thực chất là tìm kiếm bóng dáng của Phó Đình Xuyên.

Bình thường anh ngồi ăn cùng tổ đạo diễn, nhân tiện thảo luận về kịch bản.

Nhưng hôm nay, ở đó không có anh.

Khương Diệu cúi thấp đầu, chiếc đũa đâm vào một viên sủi cảo, nước thịt từ bên trong chảy ra.

**

Khương Diệu ăn khá nhanh, hai ngày nay Phó Đình Xuyên đều ngồi gần bên chỗ các cô, vì thế khi ăn có thể nghe anh nói, nhìn động tác của anh, cô ăn cũng chậm chạp hơn hẳn, còn hận không thể gấp từng hạt cơm cho vào miệng, chậm quá cơm cũng bị nê nê.

..... Kết quả, di chứng của việc ăn như lang như hổ rất nhanh xuất hiện, cô đau bụng.

Tranh thủ lúc mọi người đang ngồi chờ, Khương Diệu tính đi chỗ khác một lúc, thư giãn dạ dày của mình luôn.

Cô nói với mấy người trong tổ một tiếng, có gì thì gọi cho cô.

Dọc theo con đường bằng đá cuội nhỏ, cô đi đến nơi quay cảnh buổi chiều, không có một ai, chỉ còn mấy cây đèn được dựng. Cảnh ban ngày rộn ràng tấp nập giống như chuyện đã là hôm qua.

Ngay sau đó, cô thấy Phó Đình Xuyên. Không phải đang đứng, mà lại đang nằm. Có lẽ hôm qua không ngủ được sao? Tranh thủ thời gian ăn cơm để ngủ? Phó Đình Xuyên thực sự đang ngủ.

Anh thả lưng ghé hơi ngang, cả người nằm nghiêng ở phía trên. Lông mi của anh thật dài, tạo thành một đường cong rất nhẹ.

Phía sau là rừng trúc, ánh trăng rằm phía chân trời cao cao, giống như con mắt bị đội lên. Gió thổi nhẹ, lá phát phơ như đang cầm trên tay, treu đùa bóng đêm tĩnh lặng.

Có lẽ là sợ ồn, Phó Đình Xuyên mới tránh mọi người đến đây, bên cạnh chỉ có một chiếc đèn sáng, cô đơn lẻ bóng.

Hóa ra anh đắp một chiếc thảm lông ngắn, vì xoay người hay là có cử động khác nên chiếc thảm đã trượt phần nhiều xuống đất. Cả người lộ ra ngoài, trên người chỉ mặc bộ diễn phục rộng thùng thình mỏng manh, thít chặt vào người trong làn gió.

Khương Diệu không cảm thấy lạnh. Nhưng suy nghĩ một lúc, xác định không có người ngoài ở đây, sẽ không khiến người ta hiểu nhầm không đáng có, cô mới quyết định đi qua, giúp anh kéo chăn lại.

Khương Diệu đi rất nhẹ, ngồi xổm xuống rồi cầm chiếc thảm trên mặt đất lên. Cô không dám phui, cứ nắm chặt trong tay, sợ tiếng vải cọ xát gây ồn. .

Cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh Phó Đình Xuyên, bóng người rơi xuống trên mặt người đàn ông, che đi gương mặt đó.

Cô hít sâu một hơi, nín thở, cẩn thận đắp lại cho anh, che kín cả người.

Như thể ánh mắt cũng có thể phát ra âm thanh, sợ quấy nhiễu đến anh, nên mắt của cô cũng có phần né tránh. Không dám nhìn thẳng vào mặt người kia, nhưng cô vẫn biết là anh rất đẹp.

Cứ như thế, tỉ mỉ, có chút không được tự nhiên. Cuối cùng, tay Khương Diệu dừng lại bên cổ anh, nhẹ nhàng dếm lại.

Đang lúc cô định thu tay, cổ tay lại có người nắm chặt. Giữ lấy giữa không trung.

Phó Đinh Xuyên từ từ mở mắt ra, đôi mắt anh cực kì trong trẻo, vì mới tỉnh mà còn nhập nhèm mờ lung. Anh nhìn Khương Diệu chăm chú, cổ tay trắng mịn như tuyết, xúc cảm cũng vô cùng mềm mại. Phó Đinh Xuyên bắt giác nắm chặt hơn, như sợ cô chạy mất.

Khương Diệu bị nắm đến đau, kinh ngạc nhìn người kia. Anh vẫn nằm thế, một nửa mặt chìm trong bóng tối, mây đen phủ lên dãy núi, gió thổi lạnh đến run người. Ngượng ngùng, tiếng tim đập cực nhanh, sợ hãi, hoặc là thứ gì khác, trên gương mặt cô gái dần lộ ra mảng hồng hào, vô cùng hấp dẫn.

Ánh mắt Phó Đinh Xuyên như tối đi, hô hấp dồn dập hơn.

Anh chỉ muốn kéo cô đến bên cạnh mình.

15. Chương 14

Vài ngày sau, trời thu đón nhận cơn mưa đầu mùa.

Tổ đạo diễn quyết định để Tiết Thiệu diễn cảnh mưa vào ngày hôm nay luôn, vừa lúc có thể tiết kiệm công sức làm mưa nhân tạo.

Tình tiết trong cảnh này huynh trưởng của Tiết Thiệu, Tiết Di tham gia mưu phản cùng Lý Xung thất bại, toàn Tiết gia bị liên lụy. Khi Thái Bình biết tin, nàng quý xuống nước mất lưng trông cầu xin Tiết Thiệu bỏ đi nơi khác, cao chạy xa bay, Võ Tắc Thiên đang tức giận, tốt nhất cứ tránh đầu sóng ngọn gió cái đã.

Lúc đó nàng đang mang thai đứa con thứ tư. Tiết Thiệu thương nương tử, công bằng thị phi tại lòng người.

Nhưng hắn không lay chuyển được tính cố chấp bẩm sinh của Thái Bình, đành phải theo ý nàng cưỡi ngựa rời đi.

Ngày đó, trời mưa lớn, tiếng bước chân bì bõm, trước mắt Tiết Thiệu mơ hồ, không rõ là mưa hay là nước mắt.

Đi đến nửa đường, người đàn ông này giữ dây cương quay đầu ngựa lại vội vã trở về.

Đúng là lòng hắn không yên, nhà của hắn, Thái Bình của hắn, tiểu cô nương hắn chỉ mới làm bạn vài năm, tiểu công chúa yêu thương của hắn, hắn thương nàng, cho nên muốn trở về cạnh bên.

Lần này đi khó có thể quay trở lại, Tiết Thiệu vĩnh viễn rời xa khỏi Thái Bình.

Hắn bị vệ binh của Võ Hoàng giữ ngoài cửa Tiết phủ bắt được, sau đó ... giống như những gì sử sách ghi lại, chịu trọng hình, chết trong ngục.

Khi đó hắn chưa được gặp Thái Bình lấy một lần.

Nơi quay phim là vùng đồng cỏ phụ cận Thái Hồ, không quá rộng nhưng xung quanh không có nhà cửa gì.

Không có nhà tức là không có chỗ trú mưa, phụ trách cảnh này là tổ B, họ bèn dựng tạm một cái lều tránh mưa, không tính là lớn nhưng có thể che thiết bị và nhân viên công tác.

Đoàn làm phim có thuê một con ngựa lớn, lông bờm vểnh lên, toàn thân là một màu đen sáng loáng, giống như nhảy ra từ trong tranh vẽ.

Nó được người huấn luyện ngựa giữ chặt, vừa đẹp vừa ngông, hấp dẫn không ít người nhìn.

Ngoài trời vẫn còn mưa bụi, sương mù mờ mờ, không giống với tình tiết trong kịch bản. Cho nên mọi người đều chờ đợi, cho mưa lớn hơn một chút.

Phó Đình Xuyên đến đây đã một lúc, anh mặc bộ quần áo phục ngồi ở kia, thuần thục đeo đầy đủ vật dụng phòng hộ, bao gối, bao cổ tay.

Đoàn làm phim luôn tuân theo nguyên tắc “có thể không cười ngựa thì sẽ không cười”, nhưng Phó Đình Xuyên là diễn viên luôn tuân thủ “nên cười ngựa thì phải cười”.

Vì yêu cầu tính chân thật cho nên mấy năm qua anh đã đi học cách cười ngựa, khi diễn sẽ không cần người đóng thế, cũng không phải giả cười ngựa ở hậu trường, hầu hết đều tự mình ra trận.

Dù sao các kỹ thuật để tự bảo vệ mình anh đều hiểu rõ. Sau khi hoàn thành xong, người đàn ông đứng dậy, phỉ phỉ hai tay áo rộng thùng thình, trở lại vẻ công tử như ngọc trước đó.

Khương Diệu ngồi ở một bên, vờ như nhàm chán lướt nhìn di động, thực ra là đang rình mò Phó Đình Xuyên. Người này ấy, lúc làm việc lúc nào cũng chuyên tâm, lại hay nhíu mày, nghiêm túc khiến cho người ta nhìn mà say đắm. Vì sợ mất mưa, cho nên hôm nay anh không trang điểm, mặt mộc như vậy nhưng vẫn nổi bật hơn người.

Có lẽ cảm giác được có một ánh nhìn rất lâu, Phó Đình Xuyên đột nhiên ngẩng đầu. Khương Diệu vội vàng cúi mắt, hai má ửng đỏ, bên ngoài trời đang mưa, giống như đất trời đang tắm tấp.

Hừ chết cô, đúng là mê trai quá sức mà...

Hơn hai mươi tuổi lại giống như nữ sinh trung học tương tự mỗi tình đầu, trong lòng xấu hổ muốn che cả mặt.

Trời không phụ lòng người. Khoảng mười giờ, bên ngoài trời mưa càng lúc càng to. Tí tách tí tách rất rõ ràng. Trên đỉnh lều vang lên tiếng lộp bộp, trăm ngàn ngọn cỏ như được tưới nước, mỗi phiến lá uống no cả nước, lấp lánh trong trẻo.

Đạo diễn Phó vỗ tay một cái, “Quay nào ! Nhanh lên!”

Mọi người vực dậy tinh thần, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Phó Đình Xuyên đi vào mưa trước, nước mưa rơi trên chóp mũi anh rồi rơi xuống đất. Người thuần ngựa đưa con ngựa đen đến chỗ xác định cách đó không xa, chờ nam diễn viên chính đến cười lên. Đạo diễn Phó chạy đến bên dẫn dò Phó Đình Xuyên: “Dù thế nào cũng phải chú ý an toàn, không được liều lĩnh, hiệu quả là được rồi”.

Người đàn ông này lúc quay phim rất hay liều mạng, trong lòng mọi người ai cũng rõ.

“Yên tâm đi.” Anh thuận miệng trả lời, đã tự tính toán từ trước.

“Được, tốt”. Đạo diễn Phó vỗ vỗ vai anh, trêu ghẹo cho dịu đi không khí: “Cậu ra ngoài kia tắm rồi đấy, tranh thủ quay một lần cho xong”.

“Được”. Phó Đình Xuyên đáp lời, lững thững đi tới bên con ngựa màu đen.

Người quay phim đã mặc áo mưa, đặt máy móc vào trong quỹ đạo, trợ lý đi theo sau, đưa dù theo kịp thời. Còn phải xác định địa điểm để quay gần.

Khương Diệu cũng mở dù ra đi vào màn mưa. Tuy rằng Phó Đình Xuyên không trang điểm, nhưng mái tóc được dùng nhựa cao su để dán. Mưa lớn như vậy phải thường xuyên chú ý tránh không bị tuột ra.

Mưa rơi bắn đầy bọt nước. Phó Đình Xuyên đứng nói chuyện với người huấn luyện ngựa, thuận tay vuốt ve lưng con ngựa đen.

Mọi người còn chưa phản ứng kịp, anh đã kéo áo leo lên lưng ngựa, vô cùng lưu loát.

Mấy người trong tổ nhìn thấy hành động vô cùng đẹp trai đó thì vỗ tay rầm rầm vừa cười vừa nói. Khương Diệu cũng cười lớn. Tính cô ít khi thoải mái cười to trước mặt người khác, đa số chỉ nhếch môi hoặc che

miệng lại mà thôi. Nhưng lần này, có lẽ vui quá, dù sao cũng cách trời mưa, xung quanh mờ ảo, sẽ không có ai nhìn thấy.

Phó Đình Xuyên cười thử hai vòng, mưa càng lúc càng lớn, anh ngồi trên lưng ngựa không bao lâu mà cả người đã ướt đầm.

Tốt lắm, ngựa thật biết điều, anh quay về lại chỗ cũ, tỏ vẻ có thể, chờ đạo diễn kêu mở máy.

Đạo diễn phó đeo tai nghe, đang định hạ lệnh thì thấy bên cạnh có người quá: “Ai cho mấy cô tới!!” Giọng nói đó rất tức giận. Người nói là người xem lời thoại Trương, người bị mắng chính là mười mấy nữ sinh, tuổi không lớn, hẳn là fan nghe được tin tìm tới.

Bị hét như vậy, mấy cô bé run người lui xuống, nói cũng không dám nói gì. Người dẫn đầu là một cô gái rất mạnh mẽ, cô vội giải thích: “Chúng em... là fan của anh Xuyên, đến đây nhìn anh ấy đóng, sẽ không làm ảnh hưởng đến các anh quay phim đâu ạ”.

Anh Trương trào phúng: “Giờ mấy đứa đang làm chậm trễ việc quay phim của chúng tôi đó, xem xem”. Anh chỉ Phó Đình Xuyên đang đứng giữa màn mưa: “Anh Xuyên của mấy cô sẽ vì các cô mà chịu mưa thêm chục phút đó”.

Anh nhìn quanh lều: “Lều chúng tôi chỉ lớn nhiều đó, các cô hơn mười người, nếu vào thì nhân viên chúng tôi làm việc thế nào?”

Thấy mấy cô bé này tuổi còn nhỏ, lại còn gặp mưa, lớn chỉ bằng con gái mình, người đàn ông trung niên lại thấy đau lòng nhưng miệng nói không hề nhẹ giọng: “Dù đâu? Dầm mưa như vậy là muốn chúng tôi nhường lều à?”

“Bọn em từ Thường Châu tới, Thường Châu. .. không mưa, chúng em nghĩ ở đây cũng không...”

“Nghĩ không mưa? Chưa học câu phía đông trời mọc phía tây mưa à?”

“Chúng em chạy nhanh tới, sợ chậm anh Xuyên chụp xong đi mất, cho nên không kịp mua dù, em xin lỗi”.

“Ha ha ha, tôi bị mấy cô chọc cười rồi đấy, con gái tôi cũng giống mấy cô vậy, vì theo ngôi sao mà không để ý gì đến cơ thể mình, về phải mắng nó mới được. Xem nó có dám chạy loạn nữa không!”

Anh Trương càng nói càng lên tinh thần, cuối cùng mắng người ta như trẻ ba tuổi, không ai dám hé răng nửa lời.

Phó Đình Xuyên không hề lãng phí thời gian, tiếp tục chạy thử, cố gắng cho người và ngựa có sự ăn ý. Anh nhìn về phía xa, cũng hiểu ở đây xảy ra chuyện gì.

Đạo diễn Phó tính tình khá lạnh nhạt, ông chạy tới nói với đồng nghiệp: “Được rồi lão Trương, anh ít nói một câu đi, anh nói thế còn làm chậm thời gian hơn đấy”.

Ông nhìn về phía mấy cô bé kia: “Các cô đứng đó, có thể đi vào được bao nhiêu người thì đi nhiều đó, lều của chúng tôi không thể chứa hết mọi người được, còn bị ốm chúng tôi cũng không phụ trách”.

Mấy cô gái kia liền cười vui vẻ, thiếu đường hành lễ một cái: “Không sao ạ! Chú Phó của bọn cháu chịu mưa, chúng cháu cũng ở đây là được!”

Nói là nói như vậy, nhưng đạo diễn Phó đạo vẫn sai người mang hai ba chiếc dù không dùng ra cho họ.

“Cám ơn đạo diễn!” “Đạo diễn thật tốt quá!” “Cảm động quá đi mất!” “Cám ơn mọi người!” “Mọi người là đoàn làm phim tốt nhất!” Nhóm các cô gái được chăm sóc thì vô cùng vui vẻ, vội vàng nói cảm ơn.

Dù là như vậy, nhưng ô vẫn không đủ cho hơn mười người các cô dùng.

Các cô bé đứng bên cạnh lều, dù mưa nặng hạt, cảm giác lạnh lẽo ập đến, khiến cho họ phải chà xát hai tay làm ấm. Cả người rét căm, nhưng nhìn được thân tượng của mình, trong lòng vừa thỏa mãn lại càng kích động.

Khuơng Diệu đứng ở kia, nắm chặt cán dù, ánh mắt nhìn chằm chằm nhóm các cô gái đó.

Có lẽ thân phận họ giống nhau, cô cũng thấy cảm động lắm, còn đau lòng cho họ. Các cô gái trẻ luôn cố chấp điên cuồng, dù ngăn cũng vẫn làm, mà các cô lại không hề oán hận, lúc trước cô cũng không có dũng khí như thế.

Cô quay đầu nhìn Phó Đình Xuyên, anh vẫn còn chạy thử, đạo diễn chưa gọi mở máy, chắc sẽ không gây chậm trễ.

Cô bước vào lều, bước chân rất nhanh, không phải đi mà là chạy bộ.

Tầm nhìn mờ mịt, cô gái vẫn kiên trì đứng ở kia lại bỗng nhiên trở về. Phó Đình Xuyên níu dây cương, dừng động tác. Anh thấy cô đứng trong lều, nói mấy câu với đạo diễn rồi nhìn về phía fan của anh, thu dù của mình lại như muốn mang sang đưa.

Cô định làm thế à? Đưa dù cho mấy cô bé đó, rồi tự mình chịu mưa? Có bệnh à?

Ngay sau đó, mọi người trong lều nhìn thấy Phó Đình Xuyên kẹp bụng ngựa, hô một tiếng. Tốc độ của ngựa đương nhiên sẽ nhanh hơn, anh kéo chặt dây cương, ổn định phương hướng, chạy vụt trong mưa.

Ngoài trời mờ mịt, bốn bước chân chạy vun vút, bọt nước văng đầy.

Rất nhanh đã đến nơi cần đến, người đàn ông kéo dây cương lại, chuẩn xác dừng lại cạnh bên nhóm fan của mình.

Chỉ một thoáng, các cô gái phấn khởi hét lên đầy chói tai, giống như một đàn sói đang phấn khích.

Khương Diệu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Phó Đình Xuyên. Anh rất cao, ngồi trên lưng ngựa ngược hướng ánh sáng.

Trên mặt anh vẽ bức bội biểu lộ rõ ràng, cô biết, anh khó chịu vì cô.

Rồi cô nghe thấy anh nói: “Cầm dù lại đi, các cô ấy là fan của tôi, cô lo cho mình trước đi”.

Tiếng nói đó giống như trời đầy gió lạnh, buốt giá.

A a a a a, nhóm cô gái lại vì vẻ mạnh mẽ bá đạo của anh làm mê mẩn. Khương Diệu cứng đờ một lúc rồi bình tĩnh nói: “Em cũng là fan của anh mà, em không muốn các em ấy bị mưa”.

“Cho nên cô đưa dù cho họ? Còn cô dầm mưa à? Rất ý tứ hả?!” Phó Đình Xuyên bức tức. Anh mím môi, vài giọt nước rơi xuống từ khuôn cằm cường tráng.

..... Khương Diệu hiểu được ý của anh, Phó Đình Xuyên là người có nguyên tắc, anh không muốn vì fan mà ảnh hưởng tới công việc của mình. Cô nói rõ ràng ý của mình hơn: “Tôn Thanh có mang áo mưa, em đưa dù cho họ rồi mặc áo mưa, như thế không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Phó Đình Xuyên: “.....”

**

Phó Đình Xuyên một lần nữa trở lại màn mưa, anh cười trên lưng ngựa, càng lúc càng nhanh. Đồng cỏ rộng lớn, mưa lạnh lẽo, gió thét gào, trời đất hỗn loạn, có lẽ như thế đầu óc anh mới tỉnh táo hơn. Anh cũng không hiểu mình vì sao phải chạy bỏ mạng như thế, giục ngựa như điên trở về, còn cô gái kia, cũng không bị ướt một giọt nước.

Siết chặt dây cương trong tay, vì dùng sức mà run rẩy.

Tóc bết lên mặt, trên người, nhìn anh có phần chật vật.

Tối hôm đó, lần đầu tiên anh nói dối bác sĩ của mình.

Lục Thủy Tiên hỏi anh: “Thế nào, kết quả sao?”

Tay anh cầm điện thoại nắm thành nắm đấm, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không có”.

“Không có kết quả?”

“Không, không có cảm giác gì.”

Lục Thủy Tiên thực sự kinh ngạc: “Tay người trang điểm đó còn đẹp hơn nữa à?”

“Không thể nói rõ,” Phó Đình Xuyên bỗng nhiên đưa ra một cái giả thiết: “Có khả năng nào mà tôi chỉ phản ứng với tay của một người thôi không?”

Giáo sư Lục không thèm nhắc lại, hồi lâu, cô mới nói:

“Vậy thì không phải là bị bệnh, mà là yêu, là tình yêu.”

16. Chương 15

Vài ngày sau, trời thu đón nhận cơn mưa đầu mùa.

Tổ đạo diễn quyết định để Tiết Thiệu diễn cảnh mưa vào ngày hôm nay luôn, vừa lúc có thể tiết kiệm công sức làm mưa nhân tạo.

Tình tiết trong cảnh này huynh trưởng của Tiết Thiệu, Tiết Di tham gia mưu phản cùng Lý Xung thất bại, toàn Tiết gia bị liên lụy. Khi Thái Bình biết tin, nàng quỳ xuống nước mắt lưng tròng cầu xin Tiết Thiệu bỏ đi nơi khác, cao chạy xa bay, Võ Tắc Thiên đang tức giận, tốt nhất cứ tránh đầu sóng ngọn gió cái đã.

Lúc đó nàng đang mang thai đứa con thứ tư. Tiết Thiệu thương nương tử, công bằng thị phi tại lòng người. Nhưng hắn không lay chuyển được tính cố chấp bẩm sinh của Thái Bình, đành phải theo ý nàng cưỡi ngựa rời đi.

Ngày đó, trời mưa lớn, tiếng bước chân bì bõm, trước mắt Tiết Thiệu mơ hồ, không rõ là mưa hay là nước mắt.

Đi đến nửa đường, người đàn ông này giữ dây cương quay đầu ngựa lại vội vã trở về.

Đúng là lòng hắn không yên, nhà của hắn, Thái Bình của hắn, tiểu cô nương hắn chỉ mới làm bạn vài năm, tiểu công chúa yêu thương của hắn, hắn thương nàng, cho nên muốn trở về cạnh bên.

Lần này đi khó có thể quay trở lại, Tiết Thiệu vĩnh viễn rời xa khỏi Thái Bình.

Hắn bị vệ binh của Võ Hoàng giữ ngoài cửa Tiết phủ bắt được, sau đó ... giống như những gì sử sách ghi lại, chịu trọng hình, chết trong ngục.

Khi đó hắn chưa được gặp Thái Bình lấy một lần.

Nơi quay phim là vùng đồng cỏ phụ cận Thái Hồ, không quá rộng nhưng xung quanh không có nhà cửa gì.

Không có nhà tức là không có chỗ trú mưa, phụ trách cảnh này là tổ B, họ bèn dựng tạm một cái lều tránh mưa, không tính là lớn nhưng có thể che thiết bị và nhân viên công tác.

Đoàn làm phim có thuê một con ngựa lớn, lông bờm vểnh lên, toàn thân là một màu đen sáng loáng, giống như nhảy ra từ trong tranh vẽ.

Nó được người huấn luyện ngựa giữ chặt, vừa đẹp vừa ngông, hấp dẫn không ít người nhìn.

Ngoài trời vẫn còn mưa bụi, sương mù mờ mờ, không giống với tình tiết trong kịch bản. Cho nên mọi người đều chờ đợi, cho mưa lớn hơn một chút.

Phó Đình Xuyên đến đây đã một lúc, anh mặc bộ văn phục ngồi ở kia, thuần thục đeo đầy đủ vật dụng phòng hộ, bao gối, bao cổ tay.

Đoàn làm phim luôn tuân theo nguyên tắc “có thể không cưỡi ngựa thì sẽ không cưỡi”, nhưng Phó Đình Xuyên là diễn viên luôn tuân thủ “nên cưỡi ngựa thì phải cưỡi”.

Vì yêu cầu tính chân thật cho nên mấy năm qua anh đã đi học cách cưỡi ngựa, khi diễn sẽ không cần người đóng thế, cũng không phải giả cưỡi ngựa ở hậu trường, hầu hết đều tự mình ra trận.

Dù sao các kĩ thuật để tự bảo vệ mình anh đều hiểu rõ. Sau khi hoàn thành xong, người đàn ông đứng dậy, phỉ phỉ hai tay áo rộng thùng thình, trở lại vẻ công tử như ngọc trước đó.

Khương Diệu ngồi ở một bên, vờ như nhàm chán lướt nhìn di động, thực ra là đang rình mò Phó Đình Xuyên. Người này ấy, lúc làm việc lúc nào cũng chuyên tâm, lại hay nhúu mày, nghiêm túc khiến cho người ta nhìn mà say đắm. Vì sợ mắc mưa, cho nên hôm nay anh không trang điểm, mặt mộc như vậy nhưng vẫn nổi bật hơn người.

Có lẽ cảm giác được có một ánh nhìn rất lâu, Phó Đình Xuyên đột nhiên ngẩng đầu. Khương Diệu vội vàng cúi mắt, hai má ửng đỏ, bên ngoài trời đang mưa, giống như đất trời đang tắm tấp.

Hừ chết cô, đúng là mê trai quá sức mà...

Hơn hai mươi tuổi lại giống như nữ sinh trung học tương tự mối tình đầu, trong lòng xấu hổ muốn che cả mặt.

Trời không phụ lòng người. Khoảng mười giờ, bên ngoài trời mưa càng lúc càng to. Tí tách tí tách rất rõ ràng. Trên đỉnh lều vang lên tiếng lộp bộp, trăm ngàn ngọn cỏ như được tưới nước, mỗi phiến lá uống no cả nước, lấp lánh trong trẻo.

Đạo diễn Phó vỗ tay một cái, “Quay nào ! Nhanh lên!”

Mọi người vực dậy tinh thần, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Phó Đình Xuyên đi vào mưa trước, nước mưa rơi trên chóp mũi anh rồi rơi xuống đất. Người thuần ngựa đưa con ngựa đen đến chỗ xác định cách đó không xa, chờ nam diễn viên chính đến cười lên. Đạo diễn Phó chạy đến bên dẫn dò Phó Đình Xuyên: “Dù thế nào cũng phải chú ý an toàn, không được liều lĩnh, hiệu quả là được rồi”.

Người đàn ông này lúc quay phim rất hay liều mạng, trong lòng mọi người ai cũng rõ.

“Yên tâm đi.” Anh thuận miệng trả lời, đã tự tính toán từ trước.

“Được, tốt”. Đạo diễn Phó vỗ vỗ vai anh, trêu ghẹo cho dịu đi không khí: “Cậu ra ngoài kia tắm rồi đấy, tranh thủ quay một lần cho xong”.

“Được”. Phó Đình Xuyên đáp lời, lững thững đi tới bên con ngựa màu đen.

Người quay phim đã mặc áo mưa, đặt máy móc vào trong quỹ đạo, trợ lý đi theo sau, đưa dù theo kịp thời. Còn phải xác định địa điểm để quay gần.

Khương Diệu cũng mở dù ra đi vào màn mưa. Tuy rằng Phó Đình Xuyên không trang điểm, nhưng mái tóc được dùng nhựa cao su để dán. Mưa lớn như vậy phải thường xuyên chú ý tránh không bị tuột ra.

Mưa rơi bắn đầy bọt nước. Phó Đình Xuyên đứng nói chuyện với người huấn luyện ngựa, thuận tay vuốt ve lưng con ngựa đen.

Mọi người còn chưa phản ứng kịp, anh đã kéo áo leo lên lưng ngựa, vô cùng lưu loát.

Mấy người trong tổ nhìn thấy hành động vô cùng đẹp trai đó thì vỗ tay rầm rầm vừa cười vừa nói. Khương Diệu cũng cười lớn. Tính cô ít khi thoải mái cười to trước mặt người khác, đa số chỉ nhếch môi hoặc che miệng lại mà thôi. Nhưng lần này, có lẽ vui quá, dù sao cũng cách trời mưa, xung quanh mờ ảo, sẽ không có ai nhìn thấy.

Phó Đình Xuyên cười thử hai vòng, mưa càng lúc càng lớn, anh ngồi trên lưng ngựa không bao lâu mà cả người đã ướt đầm.

Tốt lắm, ngựa thật biết điều, anh quay về lại chỗ cũ, tỏ vẻ có thể, chờ đạo diễn kêu mở máy.

Đạo diễn phó đeo tai nghe, đang định hạ lệnh thì thấy bên cạnh có người quá: “Ai cho mấy cô tới!!” Giọng nói đó rất tức giận. Người nói là người xem lời thoại Trương, người bị mắng chính là mười mấy nữ sinh, tuổi không lớn, hẳn là fan nghe được tin tìm tới.

Bị hét như vậy, mấy cô bé run người lui xuống, nói cũng không dám nói gì. Người dẫn đầu là một cô gái rất mạnh mẽ, cô vội giải thích: “Chúng em... là fan của anh Xuyên, đến đây nhìn anh ấy đóng, sẽ không làm ảnh hưởng đến các anh quay phim đâu ạ”.

Anh Trương trào phúng: “Giờ mấy đứa đang làm chậm trễ việc quay phim của chúng tôi đó, xem xem”. Anh chỉ Phó Đình Xuyên đang đứng giữa màn mưa: “Anh Xuyên của mấy cô sẽ vì các cô mà chịu mưa thêm chục phút đó”.

Anh nhìn quanh lều: “Lều chúng tôi chỉ lớn nhiều đó, các cô hơn mười người, nếu vào thì nhân viên chúng tôi làm việc thế nào?”

Thấy mấy cô bé này tuổi còn nhỏ, lại còn gặp mưa, lớn chỉ bằng con gái mình, người đàn ông trung niên lại thấy đau lòng nhưng miệng nói không hề nhẹ giọng: “Dù đâu? Dầm mưa như vậy là muốn chúng tôi nhường lều à?”

“Bọn em từ Thường Châu tới, Thường Châu. .. không mưa, chúng em nghĩ ở đây cũng không...”

“Nghĩ không mưa? Chưa học câu phía đông trời mọc phía tây mưa à?”

“Chúng em chạy nhanh tới, sợ chậm anh Xuyên chụp xong đi mất, cho nên không kịp mua dù, em xin lỗi”.

“Ha ha ha, tôi bị mấy cô chọc cười rồi đấy, con gái tôi cũng giống mấy cô vậy, vì theo ngôi sao mà không để ý gì đến cơ thể mình, về phải mắng nó mới được. Xem nó có dám chạy loạn nữa không!”

Anh Trương càng nói càng lên tinh thần, cuối cùng mắng người ta như trẻ ba tuổi, không ai dám hé răng nửa lời.

Phó Đình Xuyên không hề lãng phí thời gian, tiếp tục chạy thử, cố gắng cho người và ngựa có sự ăn ý. Anh nhìn về phía xa, cũng hiểu ở đây xảy ra chuyện gì.

Đạo diễn Phó tính tình khá lạnh nhạt, ông chạy tới nói với đồng nghiệp: “Được rồi lão Trương, anh ít nói một câu đi, anh nói thế còn làm chậm thời gian hơn đấy”.

Ông nhìn về phía mấy cô bé kia: “Các cô đứng đó, có thể đi vào được bao nhiêu người thì đi nhiều đó, lều của chúng tôi không thể chứa hết mọi người được, còn bị ốm chúng tôi cũng không phụ trách”.

Mấy cô gái kia liền cười vui vẻ, thiếu đường hành lễ một cái: “Không sao ạ! Chú Phó của bọn cháu chịu mưa, chúng cháu cũng ở đây là được!”

Nói là nói như vậy, nhưng đạo diễn Phó đạo vẫn sai người mang hai ba chiếc dù không dùng ra cho họ.

“Cám ơn đạo diễn!” “Đạo diễn thật tốt quá!” “Cảm động quá đi mất!” “Cám ơn mọi người!” “Mọi người là đoàn làm phim tốt nhất!” Nhóm các cô gái được chăm sóc thì vô cùng vui vẻ, vội vàng nói cảm ơn.

Dù là như vậy, nhưng ô vẫn không đủ cho hơn mười người các cô dùng.

Các cô bé đứng bên cạnh lều, dù mưa nặng hạt, cảm giác lạnh lẽo ập đến, khiến cho họ phải chà xát hai tay làm ấm. Cả người rét căm, nhưng nhìn được thần tượng của mình, trong lòng vừa thỏa mãn lại càng kích động.

Khương Diệu đứng ở kia, nắm chặt cán dù, ánh mắt nhìn chằm chằm nhóm các cô gái đó.

Có lẽ thân phận họ giống nhau, cô cũng thấy cảm động lây, còn đau lòng cho họ. Các cô gái trẻ luôn cố chấp đến cuồng, dù ngăn cũng vẫn làm, mà các cô lại không hề oán hận, lúc trước cô cũng không có dũng khí như thế.

Cô quay đầu nhìn Phó Đình Xuyên, anh vẫn còn chạy thử, đạo diễn chưa gọi mở máy, chắc sẽ không gây chậm trễ.

Cô bước vào lều, bước chân rất nhanh, không phải đi mà là chạy bộ.

Tầm nhìn mờ mịt, cô gái vẫn kiên trì đứng ở kia lại bỗng nhiên trở về. Phó Đình Xuyên nín thở căng, dừng động tác. Anh thấy cô đứng trong lều, nói mấy câu với đạo diễn rồi nhìn về phía fan của anh, thu dù của mình lại như muốn mang sang đưa.

Cô định làm thế à? Đưa dù cho mấy cô bé đó, rồi tự mình chịu mưa? Có bệnh à?

Ngay sau đó, mọi người trong lều nhìn thấy Phó Đình Xuyên kẹp bụng ngựa, hô một tiếng. Tốc độ của ngựa đương nhiên sẽ nhanh hơn, anh kéo chặt dây cương, ổn định phương hướng, chạy vụt trong mưa.

Ngoài trời mờ mịt, bốn bước chân chạy vun vút, bọt nước văng đầy.

Rất nhanh đã đến nơi cần đến, người đàn ông kéo dây cương lại, chuẩn xác dừng lại cạnh bên nhóm fan của mình.

Chỉ một thoáng, các cô gái phấn khởi hét lên đầy chói tai, giống như một đàn sói đang phấn khích.

Khương Diệu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Phó Đình Xuyên. Anh rất cao, ngồi trên lưng ngựa ngược hướng ánh sáng.

Trên mặt anh vẽ bức bối biểu lộ rõ ràng, cô biết, anh khó chịu vì cô.

Rồi cô nghe thấy anh nói: “Cầm dù lại đi, các cô ấy là fan của tôi, cô lo cho mình trước đi”.

Tiếng nói đó giống như trời đầy gió lạnh, buốt giá.

A a a a a, nhóm cô gái lại vì vẻ mạnh mẽ bá đạo của anh làm mê mẩn. Khương Diệu cũng chờ một lúc rồi bình tĩnh nói: “Em cũng là fan của anh mà, em không muốn các em ấy bị mưa”.

“Cho nên cô đưa dù cho họ? Còn cô dầm mưa à? Rất ý tứ hả?!” Phó Đình Xuyên bức tức. Anh mím môi, vài giọt nước rơi xuống từ khuôn cằm cường tráng.

..... Khương Diệu hiểu được ý của anh, Phó Đình Xuyên là người có nguyên tắc, anh không muốn vì fan mà ảnh hưởng tới công việc của mình. Cô nói rõ ràng ý của mình hơn: “Tôn Thanh có mang áo mưa, em đưa dù cho họ rồi mặc áo mưa, như thế không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Phó Đình Xuyên: “.....”

**

Phó Đình Xuyên một lần nữa trở lại màn mưa, anh cười trên lưng ngựa, càng lúc càng nhanh. Đồng cỏ rộng lớn, mưa lạnh lẽo, gió thét gào, trời đất hỗn độn, có lẽ như thế đầu óc anh mới tỉnh táo hơn. Anh cũng không hiểu mình vì sao phải chạy bỏ mạng như thế, giục ngựa như điên trở về, còn cô gái kia, cũng không bị ướt một giọt nước.

Siết chặt dây cương trong tay, vì dùng sức mà run rẩy.

Tóc bết lên mặt, trên người, nhìn anh có phần chật vật.

Tối hôm đó, lần đầu tiên anh nói dối bác sĩ của mình.

Lục Thủy Tiên hỏi anh: “Thế nào, kết quả sao?”

Tay anh cầm điện thoại nắm thành nắm đấm, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không có”.

“Không có kết quả?”

“Không, không có cảm giác gì.”

Lục Thủy Tiên thực sự kinh ngạc: “Tay người trang điểm đó còn đẹp hơn nữa à?”

“Không thể nói rõ,” Phó Đình Xuyên bỗng nhiên đưa ra một cái giả thiết: “Có khả năng nào mà tôi chỉ phản ứng với tay của một người thôi không?”

Giáo sư Lục không thèm nhắc lại, hồi lâu, cô mới nói:

“Vậy thì không phải là bị bệnh, mà là yêu, là tình yêu.”

17. Chương 16

Không lâu sau, chủ quán bưng mấy đĩa thịt nướng lên bàn. Thịt dê, cánh gà, cổ gà, chân gà, món sườn, thịt trâu,... mọi thứ đầy đủ hết. Bày lên trên mặt vài miếng ớt và rau cần, mùi hương thơm nức, đúng là kích thích vị giác người ta.

Bà chủ cười niềm nở tiếp đón: “Mời các đại minh tinh ăn trước đây”.

“Ôi cảm ơn bà chủ”. Đạo diễn có quen biết với chủ quán, cho nên lúc nào quay ở Đường Thành đều đến tiệm này dùng cơm, nhân tiện tiết kiệm đôi chút. Chờ bà chủ bày món xong, đạo diễn Đông trêu chọc khuấy động không khí: “Mọi người ăn đi, đừng khách khí nhé, tôi thân quen với nhà này lắm, không lấy tiền bo đâu”.

“Ông có ra mời khách đâu mà đòi lấy tiền bo?” Bàn bên cạnh có người phản bác nói.

“Cậu quán tôi à, tôi có tiền đấy”. Đạo diễn Đông nói xong thì cười vang.

Khương Diệu không được may cho lắm, món thịt sườn dê nướng mà cô thích nhất vừa vặn bày ra trước mặt cô và Từ Triệt. Từ Triệt lại khá ham ăn, tay phải vừa gấp gấp vừa mời Khương Diệu: “Cô Khương ăn đi chứ”.

Khương Diệu mỉm cười, tính gấp mấy miếng cho Phó Đình Xuyên.

Người này nhìn có vẻ kén như vậy, không biết có ăn mấy món này không.

Ồi! Món vừa nướng xong, vỉ nướng vẫn còn nóng, Từ Triệt cầm vào thì bị bỏng tay, vội vàng thu tay lại.

Phó Đình Xuyên liếc mắt nhìn sang, chú ý đến động tĩnh của trợ lý nhà mình, tiếp theo là tay của Khương Diệu... hình như cũng muốn vươn tới cái vỉ.

Cánh tay cô đột nhiên bị hất ra. Khương Diệu kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy Phó Đình Xuyên cau mày nhắc nhở: “Coi chừng phỏng, đừng đụng”. Giọng của anh nghe rất êm tai, dù cho trong phòng nóng hầm hập đầy mùi dầu mỡ vẫn trong trẻo như thường.

Món ngon trước mắt, dễ như trở bàn tay, vậy mà lại không cho cô chạm tới, Khương Diệu không khỏi thấy tủi thân, mấy món nướng kiểu này, phải ăn nóng mà...

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong miệng vẫn phải cảm ơn, em sẽ để ý. Là ảnh đế Kim Mã, Phó Đình Xuyên đương nhiên có thể hiểu được biểu cảm này của cô gái kia. Mày anh thoáng giãn ra, kéo cái chén của Khương Diệu tới bên, rồi với tới lấy mấy xúc thịt nướng, giữ bằng khăn tay, rút miếng sườn dê vào chén.

Tay trái cầm xúc, tay phải cầm đũa, từ trên xuống dưới lóc hết đồng thịt trên cây, từng miếng từng miếng.

Cuối cùng đĩa thịt sườn dê được đẩy về bàn. Phó Đình Xuyên mới đặt đũa xuống, cầm ly rượu nhấp nhấp từng ngụm nhỏ. Động tác có thể nói là vô cùng lưu loát, vô cùng trôi chảy.

Toàn bộ bàn : “...”

Khương Diệu: “...”

Từ Triệt liếc mắt đưa tình nhìn Phó Đình Xuyên, mỗi nháy mắt đều muốn nói: “Tôi biết thừa là cậu không thể khắc chế mình mà”, đối phương lại chỉ lạnh lùng đáp lại.

Sau đó anh vội cười ha hả giảng hòa: “Hahaha, lão Phó của chúng ta cực kì chăm sóc fan nhé. Chúng ta sao mà không biết được”.

Phó Đình Xuyên quan tâm tới fan thì nổi tiếng trong giới rồi, mọi người vừa nghe cũng tự mình lý giải. Đạo diễn Đông tấm tắc: “Anh Phó thật tuyệt đấy! Lần đầu tiên tôi thấy có một người đàn ông thương hương tiếc ngọc tới mức này! Khó trách mấy cô gái cứ mê mẩn anh như vậy”.

Phó Đình Xuyên múm môi cười, đáp trả: “Quan tâm là nên làm thôi mà, dù sao với diễn viên bọn tôi, thái độ của fan là dân ý đó”. Lời này vừa nói ra cả bàn đều đồng ý, vô cùng hòa thuận vui vẻ, bầu không khí lại trở về như lúc đầu.

Khương Diệu ăn từng miếng sườn một, đưa vào miệng, rột rột, rột rột.

Phó Đình Xuyên quan tâm đến fan, cô là người rõ ràng nhất, nhưng cô không nghĩ anh sẽ sẵn sàng tới mức này, quả thực hơn cả bạn trai. Dáng vẻ chuyên tâm cẩn thận đó chiếu thẳng vào tim cô, giống như đẩy lên một mồi lửa, đốt lên đến tận đáy, vừa hồng vừa nóng.

**

Cơm no rượu say xong, mọi người đứng trước cửa chào tạm biệt, mỗi người tự mình trở về. Khương Diệu và hai người Phó Từ đứng một bên, cô định tìm người trong tổ thì Từ Triệt đã vỗ vỗ vai nói: “Cô Khương định về thế nào?”

Khương Diệu quay đầu lại: “A, tôi định về với thầy, đi nhờ xe”.

Từ Triệt nhướn mày lên, đề nghị: “Không bằng đi xe bọn tôi đi, cũng giống như ngồi xe Viên Dạng thôi mà, dù sao cũng là về khách sạn”.

“Có tiện cho hai người không?” Khương Diệu ngược mắt nhìn Phó Đình Xuyên. Người này vẫn im lặng như thế, mắt nhìn thẳng, dáng vẻ như rừng thanh tuyết trắng, có phần xa cách.

“Chắc chắn là tiện rồi, xe bọn tôi lớn như thế, chỉ đi hai người à”. Từ Triệt lấy chìa khóa ra, ngón trỏ lắc lắc: “Tôi đi tới bãi đỗ xe lấy xe, hai người đến trước đường đợi nhé”.

Anh chỉ về hướng nào đó: “Đấy, ở kia”.

“Được”. Khương Diệu đồng ý: “Cảm ơn anh trước”.

“Không có gì”.

Từ Triệt sáng khoái quay đi. Chiếc chìa khóa lắc lư trên tay vang ra những tiếng lanh canh giòn giã.

“Đi thôi”. Phó Đình Xuyên bây giờ mới mở miệng, rảo bước đôi chân dài đi ra phía đầu đường.

Khương Diệu vội vàng theo sau, tự nhiên theo sát bên cạnh anh. Giống như đêm đó, hai chiếc bóng song song, dựa vào nhau.

Phó Đình Xuyên cao hơn cô rất nhiều, anh hơi cúi đầu nhìn cô gái phía dưới. Hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao màu xám, tóc buộc thành búi tròn, giống như ... đầu viên thuốc? Nhìn tươi trẻ phấn chấn, có lẽ chỉ bằng học sinh mười bảy mười tám mà thôi.

Hai tay cho vào trong túi, động tác vô thức này khiến cho Phó Đình Xuyên tự tại hơn nhiều. Ít nhất không cần phải kiềm chế không được nhìn tay cô nữa, lại nghĩ đồng nghĩ tây lung tung một hồi. Không khí giữa hai người quá sức nặng nề, Khương Diệu mới quyết định phá vỡ, cô bỗng dưng gọi tên anh: “Phó tiên sinh”.

“Ừ”. Phó Đình Xuyên tỏ vẻ đang nghe. Tiếng anh đáp lại như là ủng hộ, Khương Diệu mới tiếp tục nói: “Em muốn hỏi anh một chuyện”.

“Hỏi đi”.

“Vì sao anh lại nhận vai Tiết Thiệu này?”

Phó Đình Xuyên suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại: “Cô làm phỏng vấn à?” Còn tưởng mình đang ở hộp báo giới thiệu phim nữa, Khương Diệu im lặng một lát mới nói: “... Là tò mò thôi. Vì trước kia vai anh đóng... không như thế”.

Phó Đình Xuyên hỏi: “Trước kia thế nào?”

Khương Diệu đáp: “Các vai diễn đều rất lợi hại, thông minh, năng lực mạnh mẽ, sức chiến đấu uy vũ hoặc là những vai có chủ nghĩa đàn ông lớn...” Cô như thể đang liên tưởng lại, ánh mắt xa xôi: “So với họ thì Tiết Thiệu kém hơn nhiều”.

Phó Đình Xuyên nhíu mi: “Cô thấy Tiết Thiệu không tốt à?”

Khương Diệu vội lắc đầu, cái mũi nhăn lại, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ ở một thế giới khác, người khác không thể nào xông vào được: “Cũng không phải không tốt, mà là hẳn tốt quá, là một người đàn ông,

người cha, người chồng tuyệt vời. Hắn sạch sẽ, biết kiềm chế, trầm ổn, bình thản, cả đời chỉ yêu một người là Thái Bình. Nhưng với Thái Bình mà nói, Tiết Thiệu chỉ là... một quá khứ, một phần tốt đẹp trong cuộc đời nàng, là tình yêu đầu tiên, là bắt nguồn hạnh phúc trong thời trẻ của nàng mà thôi”.

Khương Diệu nói tiếp: “Trong cuộc đời xán lạn huy hoàng đó, lúc nàng đạt tới đỉnh cao quyền lực, Tiết Thiệu không có ở đó. Anh biết không, lúc đó em nghĩ anh sẽ không nhận vai diễn này, bởi vì đa số cảnh của Tiết Thiệu đều nói về chuyện yêu đương, tương kính như tân. Điều quan trọng duy nhất trong cuộc đời hắn có lẽ là bước ngoặt trong đời của Thái Bình.

Cô tổng kết lại: “So với những vai trước kia của anh, Tiết Thiệu bình thường nhiều lắm”.

Phó Đình Xuyên kiên nhẫn nghe cô nói xong, thì hỏi lại: “Thời khắc tốt đẹp nhất của một cô gái, tình yêu đầu tiên, khởi nguồn hạnh phúc, tình cảm và thời gian đẹp nhất của Thái Bình đều cho hắn, như vậy còn không đủ sao?”

Phó Đình Xuyên biết, các fan như Khương Diệu đều lo vai diễn này không phù hợp với giá trị của anh. Anh cười cười: “Vì các nguyên nhân cô vừa nói, tôi thấy thỏa mãn với vai diễn này”.

Ánh đèn đường chiếu vào mắt Khương Diệu làm đồng tử của cô sáng lên không ít, giống như nghe thấy chuyện gì đó không tin nổi: “Để thỏa mãn như vậy à, rất nhiều fan của anh đều xem anh là Tiết Thiệu của mình đấy, anh biết không?”

Phó Đình Xuyên im lặng một lúc, bước đi năm sáu bước rồi mới hỏi người con gái bên cạnh: “Cô cũng thế sao?”

Khương Diệu trả lời theo phản xạ: “Đương nhiên là có, mười lăm tuổi em đã là fan của anh rồi”.

Vào buổi tối năm học cấp ba đó, anh đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, khuôn mặt anh tuần chạm vào tim, như một bệnh truyền nhiễm mà cô không cách nào phòng bị.

Mới Phó Đình Xuyên bắt giác cong lên một độ cong thoải mái, hỏi cô như không tin được: “Trước kia cũng hâm mộ tôi như thế?”

Khương Diệu không phủ nhận: “Đúng vậy”.

Ngày này tháng nọ càng tích lũy nhiều hơn, sao nói phai là phai được.

Phó Đình Xuyên lại hỏi tiếp: “Giờ thì sao?”

Khương Diệu chậm vài giây rồi chân thành đáp: “Vẫn thế ạ ha ha”. Cô cười tự giễu, cười mình vẫn là fan của anh như ngày trước, thích anh lâu như thế vẫn không hề thay đổi.

Phó Đình Xuyên không hỏi nữa, hai người đều im lặng không nói gì.

Rất nhanh đã đi đến đầu đường, hai người cùng đứng lại chờ, sương chiều buông xuống, mấy ngọn đèn ở đằng xa chiếu một khoảng dài, đường phố quán xá như ánh sao trên trời tối.

– Không biết anh có bối rối không, thực ra em muốn trả lời là, không chỉ là quá khứ, hiện tại, mà còn sau này nữa, tương lai, mãi mãi như thế.

**

Từ Triệt nhanh chóng mở cửa xe, Khương Diệu ngồi lên xe trước, vào hai ghế phía sau, Phó Đình Xuyên cũng ngồi bên cạnh.

Bởi vì chỉ có hai người, bên phía sau xe đặt đầy hành lý, không còn nhiều chỗ. Từ Triệt quay xe ra khỏi khu phố đồ nướng. Khương Diệu nhìn ra bên ngoài, từng ánh đèn sáng rực lướt lướt về phía sau giống như từng năm tháng trôi qua trong sinh mệnh. Từ Triệt vui vẻ nói chuyện phiếm với cô, anh nói chuyện cực kì duyên, làm Khương Diệu cười không ngừng. Phó Đình Xuyên liếc nhìn họ mấy lần, sau đó lại nhắm mắt như dưỡng thần.

Ánh nhìn của Khương Diệu vẫn luôn ở trên người anh, thấy vẻ “tôi phải nghỉ ngơi, hai người đừng ồn ào” đó thì cô không lên tiếng nữa, cũng nhắc nhở Từ Triệt về người kia.

Từ Triệt liếc qua gương chiếu hậu, haiz, tên gian xảo này. Khương Diệu có phần nhàm chán, cô lấy di động ra, đăng nhập weibo. Vừa mới mở, màn hình sáng rực lên, giữa không gian tối tăm lại càng thêm chói mắt. Sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Phó Đình Xuyên, cô vội tắt máy đi. Cứ thế ngồi ngơ ngẩn, dần dần lại thêm buồn ngủ.

Khương Diệu hơi nghiêng đầu, tinh thần có phần hỗn loạn, cô thực sự không kháng lại được. Ý thức mơ mơ màng màng, cô vẫn nhớ quần áo màu trắng của Phó Đình Xuyên ở bên phải, cửa kính màu đen nằm bên trái.

Ồi, cửa sổ.... Cô tựa mặt vào bên trái, cứ như vậy, phần thái dương dán vào thủy tinh, phần xe xóc nảy, quanh co. Trong bóng tối, Phó Đình Xuyên từ từ nhấc mi mắt lên, nhìn về phía cô. Về mơ màng đó vừa buồn cười vừa đáng yêu, làm cho anh không nhịn được cười. Đột nhiên bánh xe trượt vào một cái hố sâu.

Rầm, Khương Diệu đập đầu vào cửa sổ. A... Cô khẽ nói thầm, đưa tay xoa xoa nơi đó, nhưng cơn buồn ngủ không hề mất đi, xoa một lúc mí mắt lại sụp xuống, ngủ tiếp.

Phó Đình Xuyên đảo mắt nhìn về đôi tay nhỏ bé kia, trắng nõn, dưới ánh đèn yếu ớt lại càng trong suốt như thể viên ngọc sáng. Lòng anh cũng mềm mại cả đi, đã thế đôi tay này cứ đưa lên đưa xuống, rồi xoa xoa bóp bóp, lòng lại càng mềm. Thật lâu sau, người đàn ông thở ra một hơi, cánh tay trái nâng lên, cách đầu Khương Diệu một khoảng, bàn tay ở bên tai cô, cách tấm kính thủy tinh. Từ từ kéo ra. Phó Đình Xuyên vô cùng cẩn thận, lo lắng cô mở mắt ra.

May quá, ngủ rất sâu, hô hấp đều đặn không hề có ý tỉnh lại. Làn tóc cô tựa vào gáy anh, có mấy nhúm tóc bị ép lại, dán vào hàm dưới, ngứa ngứa. Lòng anh lại thấy bình thản, giống như lần đi xe này là con đường trở về nhà.

Dưới mi mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Diệu, Phó Đình Xuyên cứ ngắm vài lần, hai tay nắm chặt, rồi bản thân cũng tựa lưng vào ghế, mắt khép hờ. Bầu không khí cực kì yên tĩnh, Từ Triệt vừa lái xe vừa không kìm được liếc mắt nhìn ra sau.

Anh bật một bài nhạc nhẹ.

Không khí trong xe nhẹ nhàng, yên ắng, ngoài cửa sổ từng ánh đèn lóe lên. Con người này cả đời thức khuya dậy sớm, hối hả ngược xuôi, hiếm khi có thời gian, có thể cùng người mình yêu tựa vào nhau như giờ phút đó.

18. Chương 17

Trên xe buýt đi tới Hoàn Hảo Điểm, Khương Diệu nằm mơ một giấc mơ.

Mơ tay cô... giống như được một người đàn ông nhẹ nhàng cầm lên, lòng bàn tay anh ấm áp dịu dàng, ngón cái đặt trên mu bàn tay, vuốt ve qua lại, giống như trân trọng thưởng thức một viên châu ngọc nhắn mịn... cảm giác và độ ấm đó, như thể xuyên qua làn da, len lỏi đến mỗi mạch máu, rất chân thật.

Cô muốn nhìn xem đối phương là ai... vì thế, từ từ mở mi mắt ra... Khương Diệu bị giật mình tỉnh lại.

Tôn Thanh đang ngồi bên cạnh cô chơi trò Kì tích ấm áp, thấy cô thẳng thốt thì quay sang hỏi: “Mơ ác mộng à?” Khương Diệu trầm tư, ác mộng? Không hẳn, mộng xuân? Hình như chưa đạt tới. Từ hôm ngồi cùng xe với Phó Đình Xuyên trở về, cô lại mơ thấy nó, không biết là vì sao.

Đêm đó cô ngủ quên. Mãi một lúc sau Từ Triệt mới đánh thức cô dậy. Mắt nhắm nhèm mở ra, Phó Đình Xuyên đã không còn bên cạnh.

Sau khi xuống xe cô mới thấy người kia đứng bên ngoài, khuôn mặt lạnh lùng, mắt nhìn về ngọn đèn phía xa xa, áo quần màu trắng bay bay trong gió, tâm trạng của anh... hình như không được tốt.

Khương Diệu nghĩ một lúc rồi đi tới giải thích với anh: “Phó tiên sinh, ngại quá, em hơi mệt, làm anh phải đợi rồi”.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía cô: “Tôi vừa xuống xe thôi”.

Khương Diệu: “...À”.

Tiếp theo, người kia tùy ý nói: “Sau này uống ít rượu đi”.

Khương Diệu tự giải thích: “Tửu lượng của em tốt mà”.

“Thì cũng không thể uống không tiết chế được”. Phó Đình Xuyên lập tức phản bác, có vẻ rất thích quản lý fan của mình.

Khương Diệu đành phải nói liên tục: “Được được được ạ”.

Lúc này Phó Đình Xuyên mới không nói nữa.

... Tóm lại cô thấy, hình như cô đã lưu lại dấu ấn về một con quỷ rượu trong đầu thần tượng của mình rồi. Trầm tư một hồi, Khương Diệu đỡ trán, hỏi Tôn Thanh: “Đàn ông ghét phụ nữ uống rượu hả?”

Tôn Thanh cắn một miếng khoai tây chiên, ồm oàm nói: “Tạm tạm thôi, không phải chúng ta hay uống mà thầy cũng đâu ghét bỏ gì”.

Khương Diệu hạ thấp giọng xuống: “Thầy đâu phải đàn ông hoàn toàn đâu”.

“Ai không phải đàn ông”. Khương Diệu bị người phía sau gõ một cái, Viên Dạng cầm cái gương nhỏ bên người gõ cô đến choáng váng, cô quên mất thầy được xếp phía sau.

Tôn Thanh che miệng cười.

Viên Dạng mở gương ra lần nữa, chỉnh lại phần tóc bị xịt keo, vừa nói: “Nếu một người đàn ông muốn chơi đùa với em thì chỉ mong em uống cho sướng để hấn giở trò. Còn người tốt, quan tâm đến ý tới em thì mới bức bối khi em uống rượu”.

“Á..” Máu hóng chuyện của thầy nổi lên: “Tên nào không cho em uống rượu hả?”

“Em chỉ hỏi một chút thôi”. Khương Diệu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thầy cười ha hả chế nhạo: “Ai mà lại vô duyên hỏi chuyện này”.

Khương Diệu quay đầu nhìn anh, vẻ mặt như thể “I’m sorry, I don’t understand”. Viên Dạng nhếch miệng đầy gian manh: “Tôi biết ai rồi”.

Khương Diệu cảnh giác hỏi: “Ai?”

Viên dạng: “Tôi đùa thôi mà, xem em lo lắng kìa”.

Khương Diệu: “..”

Cô không dám nói thêm gì nữa, sợ bị thái độ của Viên Dạng làm lo lắng, lần trước chuyện son môi đã khiến cô đủ mất mặt rồi, cô sợ thầy lại nhìn ra manh mối khác.

Tuy việc một cô gái thích Phó Đình Xuyên là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng da mặt cô rất mỏng, cho nên mới hay lo.

Buổi tối hôm trước cô nói chuyện với Phó Đình Xuyên dưới góc độ và thái độ của một fan, anh mới đồng ý thêm hai câu. Nếu như cô đổi thành một thái độ khác, như người con gái muốn quyến rũ một người con trai... có lẽ là bọn họ cũng không thể làm gì...

Viên Dạng nhìn biểu cảm thay đổi của học trò mình, trong lòng không khỏi bật cười. Là thầy, đương nhiên anh có khả năng nhìn sắc mặt người khác, chỉ là không muốn nói rõ mà thôi. Có một số việc, có những người, anh chỉ muốn làm người đứng xem.

Hai ngày sau, đoàn làm phim “Thái Bình” bắt đầu làm việc ở Hoàn Kiếm.

Ở Hoành Điểm có rất nhiều nhóm cả nam lẫn nữ, yêu thích biểu diễn, mong muốn được dẫn thân vào sự nghiệp diễn xuất, cho nên ở lại Hoành Điểm trường kì, trông chờ có đoàn làm phim mời biểu diễn, hi vọng một ngày nào đó sẽ được lọt vào mắt xanh của một đạo diễn nào đó, bay lên làm phượng hoàng.

Cho nên ở đây đạo diễn Đông không phải tốn công tìm diễn viên phụ, có điều tiền thuê khá cao. Cảnh đầu tiên diễn ở Hoành Điểm là cảnh hôn lễ và động phòng của Thái Bình và Tiết Thiệu.

Thời Đường có nhiều khác biệt với những đời sau, như nghi thức trong lễ cưới phải có “Hồng y”, thì ở thời Đường tân nương mặc áo màu xanh, chú rể mặc đồ màu đỏ tươi. Giống như trước đó không lâu vừa có một đôi vợ chồng ngôi sao giàu có tổ chức hôn lễ, cũng phối hợp theo kiểu “Nam hồng nữ lục, trời sinh một đôi” như vậy.

Trang phục trong Thái Bình rất tôn trọng lịch sử, nhưng nếu toàn màu lục thì có phần tầm thường quá, cho nên họ mới chế tác thành một bộ lễ phục màu xanh đậm dành cho Tiểu Thái Bình Đồng Tĩnh Niên, tay áo theo hình phượng vũ, nối từ tay tới làn váy, mép váy tầng tầng lớp lớp, từ trong ra ngoài, màu từ nhạt đến đậm, cuối cùng là một lớp khoác bằng vải lụa màu vàng nhạt ... đẹp đến bất ngờ, lại không mất đi phần lộng lẫy sang trọng.

Về phần Tiết Thiệu, đó là một bộ lễ phục màu đỏ thẫm trung quy trung củ. Còn “Mũ phượng khăn voan” mà bây giờ người ta vẫn nghĩ lại là chuyện từ thời Minh.

Ngày thành thân, Thái Bình và Tiết Thiệu hoàn thành lễ bái, một đứa trẻ nam xinh xắn hồng hào vui vẻ đi ra, rải hoa màu ngũ cốc trước mặt họ, ý nói sớm sinh quý tử.

Ngoài ra còn một mũi tên gim vào túi gấm “Hợp tẩn”, chú rể làm lễ “Tam tiến”...

Cả đoàn làm phim đều tới đây. Đạo diễn Đông nói, phần cắt nối hậu kì có bỏ đi hay không là một chuyện, nghi lễ tổ tông thì không được phép quên, cho nên dù có tốn kém ông cũng bằng lòng. Cảnh động phòng thành thân này tốn không biết bao nhiêu thời gian và công sức của cả đoàn, cả ngày mệt mỏi.

Quay từ khi sáng sớm bảy giờ, đến giữa trưa mới kết thúc. Khương Diệu bận đến mức không kịp nghỉ chân, nhóm diễn viên ai cũng uể oải.

Cảnh quay cuối cùng hoàn thành, Đồng Tĩnh Niên thuần thực gỡ trâm trên đầu xuống, ngọc lưu ly, áo tay sam đặt một bên ghế.

“Nóng quá... mệt chết đi được”. Cô phe phẩy cây quạt tròn, thở như con chó nhỏ.

Phó Đình Xuyên còn tạm ổn, cầm mũ trên tay, đứng ở bên kia vừa gọi trợ lý Từ mang nước tới.

Đạo diễn Đông liếc mắt nhìn Đồng Tĩnh Niên, cười tủm tỉm hỏi: “Mệt à?”

“Mệt chết rồi”. Đồng Tĩnh Niên chu miệng nói.

Đạo diễn Đông chớp mắt: “Mệt là được rồi, phải để các cô cậu chịu nhiều đau khổ, bằng không truyền thống văn hóa sẽ mai một mất”.

“Em đâu có quên”. Về mặt Đồng Tĩnh Niên đau khổ, mày cũng nhú thành hình chữ bát.

“Hôm qua ai còn vui vẻ nói mai sẽ được mang mũ phượng đội khăn voan nhỉ”. Trợ lý Từ nhìn sang cô, rồi nói tiếp: “...Ai vậy ta...”

Đồng Tĩnh Niên không nói gì, sau đó một lúc mọi người mới cười ồ lên.

Lúc này mấy cung nữ xinh đẹp người này đẩy người kia đi tới trước mặt đạo diễn Đông. Nói quanh co cả buổi mới nghe ra ý muốn cùng Phó Đình Xuyên chụp ảnh. Đạo diễn Đông chỉ chỉ Phó Đình Xuyên: “Mấy cô hỏi tôi làm gì, phải hỏi anh Phó đồng ý không chứ?”

Mấy cô gái mới lớn nói: “Đạo diễn, ý bọn em là, mấy đồ vật hôm nay không dùng có thể cho bọn em mượn không, giống bộ ngoại sam của công chúa ấy, để chụp ảnh với anh Phó”.

“À?” Trong lúc nhất thời đạo diễn Đông không hiểu được. Từ Triệt thay ông giải thích: “à, là muốn diễn hả, mặc áo khoác tân nương chụp hình với tân lang Phó phải không?”

“Ôi...” Đạo diễn Đông liếc mắt cô một cái: “Yêu cầu của mấy cô gái này cũng cao thật, muốn tham gia đợt chụp hình với anh Phó tại Hoàn Kiếm hồ, còn phải cung cấp trang phục à? 80 đồng? 800 đồng cũng không cho mấy cô chụp!”

Mấy cô gái bị ông nói đến đỏ bừng cả mặt, mấy người nhìn nhau rồi nín lấy ống tay áo đạo diễn Đông, làm nũng: “Đạo diễn giúp bọn em đi... chị em bọn em ở đây đã nửa năm rồi mới được gặp Phó Đình Xuyên bằng xương bằng thịt...” Đạo diễn Đông đương nhiên không thể bỏ qua được viên đạn bọc đường này, thái độ cũng mềm mại hẳn. Ông quay về phía người đàn ông mặc đồ màu đỏ thẫm: “Lão Phó, anh xem có được không?”

Mấy chị em lập tức đưa mắt sang nhìn Phó Đình Xuyên. Phó Đình Xuyên đang cầm di động, phía sau là rường cột chạm trổ. Anh nghe gọi thì đưa mắt nhìn, suy nghĩ một lúc rồi vuốt cằm: “Được, chụp nhanh một chút”.

Mấy “cung nữ” hoan hô nhảy nhót rồi chạy tới mượn bộ áo tay sam Đồng Tĩnh Niên khoác trên tay ghế, sợ tranh nhau lại làm hỏng. Dù sao đây là trang phục quý, phải cẩn thận xếp theo thứ tự, ai mặc, ai chụp, hiệu suất cao thì mới nhanh chụp xong được. Kế tiếp, cứ người này đến người khác, biến Phó Đình Xuyên thành phong cảnh, có điều ai cũng xích lại gần, có người còn khoác cả tay.

Phó Đình Xuyên không kháng cự, cũng không chủ động, cứ đứng yên như thế, giống như biến mình thành một pho tượng sống.

Khương Diệu ngược đầu lại xem mấy cô gái trong màu áo tranh biếc dào dạt sức xuân cùng với... Phó Đình Xuyên từ đầu tới đuôi vẫn duy trì một vẻ mặt. Nhịn không được mà bật cười.

Đồng Tĩnh Niên đứng bên cạnh cô còn tấm tắc: “Ôi, người trước trồng cây người sau hóng mát, đúng là để cho mấy đám yêu tinh này chiếm tiện nghi rồi”.

Khương Diệu nhìn sang: “Cô còn nhỏ hơn họ đấy, sao mà người trước gì được”.

Đồng Tĩnh Niên yên lặng cười, không cãi lại.

Nhìn một lúc mới sực nhớ ra điều gì, Đồng Tĩnh Niên quay tới “người nổi tiếng đang là cảnh sắc chụp ảnh” kia nói: “Anh Phó, chị Khương cũng là fan của anh mà, chị cũng muốn chụp đấy, anh đừng thiên vị như vậy, dù sao cũng cùng một tổ, nước phù sa sao chảy ra ruộng ngoài được chứ?”

Dứt lời, Phó Đình Xuyên thản nhiên nhìn qua, trên mặt vẫn là sắc thái đó, không gợn sóng. Hai gò má của Khương Diệu nóng bừng lên, cô đâu có muốn chụp mà, cô vội vàng giữ Đồng Tĩnh Niên lại, hỏi: “Cô cũng là fan mà, sao không chụp?”

Đồng Tĩnh Niên trợn trắng mắt: “Tôi đã cùng người kia ”động phòng” rồi đấy, tâm nguyện đã xong, chị cũng đi chụp ảnh hôn lễ đi, tôi không quen nhìn mấy cô gái này, ý vào việc anh Phó không cự tuyệt fan mà cứ lần tới như tân nương tử của anh không bằng, còn lưu trong điện thoại nữa, chúng ta còn chưa có đãi ngộ này đâu”.

“Đều là fan cả mà”. Cũng không phải cướp làm bạn gái của anh, không cần phải tranh nhau làm gì, trong lòng Khương Diệu nhủ thầm. Trợ lý Từ nghe thấy bên này có chuyện, cũng không sợ thiên hạ náo loạn, nhòai đầu sang nói: “Cô Khương à, chụp đi, cơ hội hiếm có đó”.

“Không cần đâu”. Miệng thì từ chối mà trong lòng đã xuyến xao rồi.

“Sắp xong rồi”.

Khương Diệu rồi rầm.

“Các cô ấy xong rồi kia”. Từ Triệt oán thán: “Không nhanh tổ trang phục tới lấy áo quần đấy”.

“Được được được, tôi chụp”. Cô vẫn bị nội tâm đánh bại rồi, phải đưa tay đầu hàng. Chờ cho vị “cung nữ” cuối cùng hoàn thành bức ảnh, Khương Diệu liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên. Người kia vẫn không mở miệng nói gì, nhưng anh vẫn đứng đó, bất động, giống như chờ cô tới. Kết quả là, Khương Diệu vượt qua “chuyến xe” cuối cùng.

Cô đưa điện thoại di động cho trợ lý Từ chụp giúp rồi khoác bộ váy áo màu xanh thêu phượng kia lên, bước nhanh đến chỗ Phó Đình Xuyên. Đây là lần thứ hai cô mặc kiểu không ra gì như vậy kể vai sát cánh cùng anh. Lần đầu tiên là cảnh quay đầu ở Đường Thành, cô và anh mười ngón đan nhau.

Một lần dính ước, một lần thành thân, nhiệt độ trên mặt cô mãi không chịu hạ, cô đành phải cúi đầu xuống, thu cằm, giống như tự thu nhỏ mình bên cạnh người đàn ông kia, còn cả... cách hai mươi centimet.

Khương Diệu tự thấy khoảng cách này cực kì thích hợp, không đến mức mạo phạm, nhưng không quá xa cách.

Đáng tiếc là người chụp ảnh lại thấy bất mãn, anh phát phát tay qua: “Gần chút nữa, sao lại xa thế?”

Đồng Tình Niên và Từ Triệt, người thì điều khiển, người đứng sau nhiệt tình phụ họa: “Đúng thế, chị Khương, gần chút nữa, chị thấy vừa rồi kia, người ta còn ôm anh Phó nữa ấy, chị không xích lại được à?”

Khương Diệu: “...” Cô gái trẻ nhích mũi chân, yên lặng tiến tới gần thêm 5cm.

Về mặt Từ Triệt như thể bùn loãng không trát được tường, chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: “Vẫn xa! Thế là sao hả, mới kết hôn mà muốn li hôn à, fan người ta còn ước không thể bám lên người Xuyên Xuyên như bạch tuộc kia, cô còn nói cô là fan trung thành nữa...”

Lời còn chưa dứt, vai phải của Khương Diệu bị một người ôm lấy, cả người không đứng vững, phải tựa sang bên trái người kia. Bả vai dựa lên cánh tay người nọ!

Có lẽ ngày thường tập luyện nhiều, cánh tay dưới tay áo đầy cứng cáp, nhưng lại khiến cô hơi đau. Cánh tay áo màu đỏ sẫm hỷ phục trên đầu vai, chắc mặt cô cũng ửng hồng lên như thế. Khương Diệu có phần kinh ngạc, vừa định đảo mắt nhìn Phó Đình Xuyên.

“Được được, chính là như thế, tôi chụp đây! Nhanh! Cười một cái nào!” Nhiếp ảnh gia Từ cuối cùng cũng bảo cười.

Khương Diệu đành phải nhìn về máy ảnh, cười tươi.

Mà bàn tay còn giữ trên vai cô không cho cô rời một chút kia, chỉ sau khi tiếng chụp hình vang lên thì cũng nói lỏng.

“Không lãng phí thời gian nữa”. Chủ nhân của cánh tay nói câu đó xong thì đi xuống bậc thang. Khương Diệu hơi hoảng hốt, trên bả vai như thể còn lưu lại cảm giác kia, nhờ có hơi lạnh từ chiếc điện thoại trong tay trợ lý Từ vừa đưa lại mới nói cho cô biết, không phải mơ, mà là thật.

Khương Diệu cúi đầu nhìn thành phẩm, mặt của cô giống như bị cho vào lò vi sóng, nóng hằm hập. Thật giống như... ảnh kết hôn, hay nói chính xác là... ảnh hai người sắm vai cặp diễn tình nhân – bỏ qua kiểu ăn mặc kì lạ của cô, Phó Đình Xuyên... hình như đang mỉm cười.

Từ Triệt dừng xe rồi cùng Phó Đình Xuyên đi ra gara. Hai người bước sóng vai. Phó Đình Xuyên hỏi về chuyện của Tiểu Mễ Đoàn, đến khi có được câu trả lời vừa lòng thì không nói nữa. Từ Triệt liếc anh mấy lần, ra vẻ bình thường nói: “Lão Phó, tôi có một bí mật muốn nói cho cậu biết”.

“Không có hứng thú”.

Phó Đình Xuyên trở về dáng vẻ lạnh lùng hằng ngày.

Trợ lý Từ lập tức bĩ ổi nói: “Này, là về Khương Diệu đấy”.

“Nói”.

Trợ lý Từ làm ra vẻ “tôi biết cậu sẽ thế mà”: “Hôm nay lúc dùng di động của Khương Diệu chụp ảnh cho hai người, tôi thấy hình nền điện thoại của cô ấy là cậu! Cô ấy chụp lên ảnh cậu đấy!”

Anh làm dáng bắn hai cây súng về phía Phó Đình Xuyên: “Sao vui không? Thích tin tình báo này không?”

Phó Đình Xuyên tiếp tục đi về phía trước hai bước rồi dừng lại nói: “Anh đi trước đi”.

Từ Triệt: “...”

Phó Đình Xuyên: “Đi”.

Trợ lý Từ như lọt vào sương mù, nhưng vẫn nghe lời đi về trước vài bước, cũng không dám quay đầu lại, hoang mang hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Trong giây lát, Phó Đình Xuyên theo sát bước chân người kia, lén lút nở nụ cười.

19. Chương 18

Khương Diệu thay đổi hình nền mới, là “ảnh cưới” của cô và Phó Đình Xuyên.

Như thể tấm ảnh vừa mới ra lò, vẫn còn nóng hổi, nếu không vì sao vừa thấy nó mặt mày đã nóng bừng như vậy?

Nhờ có tấm ảnh này, Phó Đình Xuyên từ “nam thần cần phải ngưỡng mộ” đã chuyển thành “đối tượng ảo tưởng có thể mộng mơ”, mấy ngày liền trước khi ngủ cô luôn tâm tư nhiễu loạn, vừa vào tài khoản weibo phụ nhìn ngó Phó Đình Xuyên, vừa tưởng tượng ngày ngày mình được cùng Phó Đình Xuyên yêu đương thắm thiết, việc nhỏ đến việc lớn, thậm chí là cả trên giường.... Kết quả cuối cùng là, cô nằm trong chăn lăn qua lộn lại, lòng phần khích cười trộm, xấu hổ không chịu nổi.

Cảnh đó lại tái hiện lần thứ n, Khương Diệu xoa xoa hai tay, vừa phất phất quạt gió vừa thở.

Đừng nghĩ nữa đừng nghĩ nữa, tinh thần tắt lạnh.

Viên Dạng đi tới bên cạnh cô: “Làm gì thế, đóng Trư Bát Giới à? Hôm nay cô Trương vào nhóm, khoảng chín giờ là tới, việc trang điểm cô ấy giao cho em, hôm nay đều là cảnh diễn của người ta cả, phải gắng phối hợp, cô ấy là nữ thần của tôi đó”.

“Trương Thu Phong?”. Khương Diệu cao giọng hỏi.

“Đúng thế, sao?” Viên Dạng dọn dẹp lại túi trang điểm của mình, chuẩn bị đi tạo hình cho người họ Phó nào đó.

Khương Diệu lắc đầu: “Không có gì, em chỉ hỏi chút thôi, cô ấy cũng là nữ thần của em mà”.

“Đại Thái Bình” sắp quay, có nghĩa là cảnh của Tiểu Thái Bình và Tiết Thiệu không còn bao nhiêu nữa.

Sau chuyện của Tiết Thiệu, Tiểu Thái Bình chuyển thành Đại Thái Bình, nói cách khác, Trương Thu Phong sẽ thủ vai, không còn Đồng Tĩnh Niên và Phó Đình Xuyên nữa, người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời sau này của nàng sẽ là Võ Du Kị, Trương Dịch Chi, Lý Đán, Lý Long Cơ,...

Khương Diệu từng mượn kịch bản Thái Bình đọc thử, đoạn đầu đại Thái Bình và Tiết Thiệu còn có một cảnh quay, cũng là cảnh diễn cuối cùng của Phó Đình Xuyên, sau đó anh sẽ nghỉ.

Tuy kể tiếp còn không ít đoạn ân ái của anh và Đồng Tĩnh Niên, nhưng dựa trên kinh nghiệm trước đó, cũng để tiết kiệm hơn, cùng lắm chỉ cần nửa tháng là kết thúc. Nhất là Phó Đình Xuyên chỉ cần quay một lần là xong như vậy, thời gian chắc sẽ còn ít hơn.

Tiết Thiệu sẽ trở thành một phần kí ức. Tay Khương Diệu đặt lên chiếc lược trên bàn trang điểm, chưa bao giờ cô cảm thấy nó nặng nề như vậy.

Suy đoán của Khương Diệu rất nhanh đã thành sự thật, bởi vì số cảnh của hai người còn ít, đạo diễn Đồng muốn đẩy nhanh tốc độ, cố ý chia đoàn làm hai tổ a và b, tổ a quay Tiểu Thái Bình, tổ b là Đại Thái Bình. Ông phụ trách tổ a, đạo diễn Phó tổ b, cùng tiến hành song song.

Khương Diệu và Tôn Thanh làm trong tổ trang điểm nhiệm vụ cũng nhiều hơn, không thể chia nhau như trước nữa, mỗi ngày hai người đều phải tới phim trường làm việc. Có điều so với việc bị thúc giục thì... Khương Diệu lại bị phân làm tổ b.

Người ta vẫn hay nói như vậy, khi bạn nhớ một người, tìm khắp trên trái đất cũng không nhìn thấy hẳn. Người không muốn thấy thì càng hay gặp mặt. Có lẽ câu nói này cũng diễn tả được tình hình hiện nay. Một tháng sắp tới cô chỉ có thể gặp Phó Đình Xuyên ở phòng trang điểm lúc sớm mà thôi.

Trương Thu Phong rất vừa lòng với phong cách trang dung mà Khương Diệu tạo hình cho Đại Thái Bình, lúc đầu sau khi gặp Tiết Thiệu, Khương Diệu trang điểm cho cô ấy vẻ đẹp rung động lòng người, mắt hơi rũ xuống.

Nhưng đến phần sau, Thái Bình quyền lực ngập trời, đời sống hỗn loạn, cô tạo hình mi mắt dài ra, ánh mắt hồng hồng, tâm trạng như thể hưng phấn, giống tẩu hỏa nhập ma.

Đúng là rất phù hợp với tình cách và hoàn cảnh của Thái Bình công chúa. Có thể được khách hàng tán thưởng, trở thành người trang điểm cho Trương Thu Phong tất nhiên không phải là chuyện xấu. Nhưng Khương Diệu cũng không vui vẻ hơn được bao nhiêu.

Cô phát hiện Trương nữ thần và Phó Đình Xuyên rất quen thân với nhau, mỗi khi quay về hai người ngồi cùng bàn trang điểm sẽ nói ít chuyện vụn vặt về cuộc sống và công việc, còn tán gẫu vô cùng vui vẻ nữa.

Diễn viên và ảnh đế tất nhiên sẽ có nhiều đề tài chung. Sau một hồi nghe ngóng, cô mới biết được hóa ra Trương Thu Phong là chị khóa trên của Phó Đình Xuyên, chỉ cách một khóa. Khó trách lại quen thân như vậy, vẻ hài hòa kia nhìn rất giống một cặp tình nhân ông trời tác hợp. Hơn nữa, cô thấy được, từ sau khi Trương Thu Phong tới, Phó Đình Xuyên ít nhìn cô hơn... Rất nhiều thời điểm trang điểm cho anh, hoặc là anh nhắm mắt nghỉ ngơi, hoặc là nghiêng đầu nói chuyện với cô Trương. Cứ như thể khi hoàng hậu tới, trong mắt trăm không chứa được con chó con mèo nào khác vậy... Mỗi đêm trước khi ngủ, Khương Diệu lại bị ý nghĩ đó làm cho hoảng sợ đến mức không ngủ được.

Cô đang... ghen sao? Chẳng lẽ còn mơ mộng tranh đoạt tình cảm nữa à? Có khi nào cô đã bắt đầu xem Phó Đình Xuyên là người đàn ông của mình rồi không, chứ không còn là nam thần nữa?

Rất nhiều lần cô muốn xách cổ áo của Phó Đình Xuyên lên, hỏi anh tại sao? Vì sao lại tốt với một người fan như cô thế, làm cho cô ảo tưởng. Khát khao càng nhiều, thất vọng lại càng lớn, chờ đợi càng nhiều, cảm giác cô đơn càng khắc sâu. Có gần gũi sẽ có đòi hỏi, có gặp nhau sẽ có tương tư. Như thế thực sự không tốt chút nào. Qua mấy ngày buồn bực, dì cả mẹ của Khương Diệu đúng hẹn lại tới. Tâm tình không tốt cũng khiến cho vị “thân thích” này cũng không thoải mái chút nào.

Mỗi lần có kinh, bụng cô lại không thoải mái, nhưng cũng không giống với lần này, đau kinh khủng, như thể có một bàn tay cho vào bụng bóp méo, đau muốn chết.

Sau khi trang điểm cho Trương Thu Phong xong, cô không đứng nổi bèn ngồi chồm hổm trên mặt đất, muốn ép cho cơn đau vơi bớt đi một chút.

Từ lúc hợp hai đoàn làm phim lại, Từ Triệt cũng hay đến tổ b xem, nhân tiện giao lưu với Trương nữ thần, giống như Trương Thu Phong mới là chủ của anh vậy. Hai tổ a b có cách bài trí giống nhau, mỗi khi tới gặp nữ thần người này lại bắt đầu nịnh nọt, cô Trương nhìn cũng phát phì: “Từ Triệt, sao cậu cứ qua đây mãi thế?”

“Tôi đến xem cô Thu Phong diễn mà!”

Anh đồng dạng thừa nhận.

Đạo diễn Tương lại bác bỏ: “Thế anh Phó đâu? Cậu hươ tay múa chân khắp nơi như vậy mà anh Phó không trừ tiền lương à?”

“Tôi nhìn cô Trương một lúc rồi về, không ảnh hưởng tới công việc của anh ta đâu”. Nói xong Từ Triệt ngồi chồm hổm xuống, mắt sáng quắc, chỉ thiếu thêm cái đuôi sau mông phe phẩy.

Đạo diễn Tương thở dài, không nhiều lời nữa.

Mỗi ngày anh sẽ sang đây ngồi một lúc như vậy, sau lại vỗ mông chạy lấy người. Về làm gì à? Báo cáo với chủ nhân.

Hôm nay anh nhìn thấy Khương Diệu cũng ngồi chễm chệ ở kia, vì thế đi sang, ngồi xuống cạnh cô như hai tảng đá.

“Cô Khương, sao thế?” ANh hỏi.

Mặt Khương Diệu tái nhợt hẳn: “Không sao đâu, đau bụng thôi”. Cô cũng không thể tâm sự với một người khác phái là dì cả mẹ mình tới được.

“Thân thích tới à?” Từ Triệt vô cùng thẳng thắn, có thể đau như thế, ngoại trừ sinh đẻ thì chỉ có kinh nguyệt thôi.

Khương Diệu không ngờ người này thông minh thế, cho nên cũng thẳng thắn thừa nhận: “Ừm”.

“Chịu được không?”

“Một ngày hôm nay thôi, chờ một lúc là qua, không chết được”. Khương Diệu nói xong lại nhớ tới thời đại học, cô đang trang điểm thì ngoài cửa rầm một tiếng, một nữ sinh ngã nằm ngoài kia, đau đến xỉu. Từ đó cô luôn bị bóng ma tâm lý tới bây giờ.

Từ Triệt nhìn thay cô rồi hỏi: “Sau dạo này cô không mang bao tay nữa”.

Rồi, lại một đợt đau nữa, Khương Diệu nói ngất quăng: “Đã đỡ rồi... sẹo cũng... liền hết cả”. Đúng là thảm. Từ Triệt không dám hỏi thêm nhiều, chỉ nói: “Cô gắng nhịn chút”.

.....

“Đang trong thời gian hành kinh, đau đến mức không đứng dậy được, nói cũng không xong, tội lắm”. Năm phút sau Từ Triệt báo cáo chi tiết thành quả ngày hôm nay cho ông chủ.

Phó Đình Xuyên vỗ vỗ tập kịch bản trong tay, anh thoáng ngừng lại rồi hơi nheo mắt: “Vậy phải làm sao?”

“Làm sao gì?” Từ Triệt hỏi lại.

Phó Đình Xuyên nói như lẽ thường: “Tôi không có kinh nghiệm chuyện đau bụng kinh của phụ nữ”.

“Cậu có kinh nghiệm với tay của phụ nữ chứ gì?”

“Còn hiểu hơn anh hiểu tay mình”.

“Nói cho cùng cũng giống tay cậu thôi”.

Giữa đàn ông luôn rất dễ chuyển sang mấy đề tài tế nhị.

Phó Đình Xuyên nhắm mắt như kìm nén cảm xúc: “Có thể không nói chuyện này được không, quay lại đau bụng kinh đi”.

“Được, nói cho cậu biết, nước đường đỏ, nước đường đỏ rất tốt”.

Từ Triệt nín lấy tay anh đề xuất: “Có thể đưa cho cô ấy một ly, sẽ đỡ đau hơn...”.

Phó Đình Xuyên hất cánh tay kia ra không kiên nhẫn: “Anh đi mua đi”.

“Gi?”

“Tôi phải quay, không đi được”.

Từ Triệt bực bội: “Ở đâu có bán chứ?”

“Đi nhanh, tôi không muốn nói lần hai đâu”. Phó Đình Xuyên phui phui tay áo, quay về phim trường.

Từ Triệt không mua được nước đường đỏ, đi qua mấy gian hàng bán nước cạnh bên, không phải trà sữa thì là giải khát, không phải nước chanh thì là nước cam.

Anh suy tính một hồi mới tìm được thứ thay thế, vui vẻ đóng gói mang về. Sao lại mệt thế chứ, mình theo đuổi người yêu cũng không mệt như vậy đâu!

Nhưng mà nhiệm vụ sắp giao đương nhiên là quan trọng, mua được rồi còn phải giao cho người ta mới có thể về báo cáo với Phó Đình Xuyên được.

“Sao cậu lại tới?” Đạo diễn Tương đau nhức cả đầu, giờ mỗi ngày tới một lần còn chưa thấy đủ à.

Từ Triệt chỉ gói to trong tay: “Dạ dày cô Khương không thoải mái nên tôi mua đồ nóng cho cô ấy ấm bụng thôi mà”.

Nói xong liền đưa gói to kia cho cô gái đang ngồi bên góc.

Một anh phụ trách ánh sáng hú hét lên: “Anh Từ à, tôi còn nghĩ vì sao gần đây lại hay chạy tới chỗ này thế, hóa ra không phải để xem chị Phong mà là vì chị Khương à?”

Từ Triệt tính tình tốt, quan hệ với người khác cũng tốt, người trong đoàn cũng hay chọc nhau cho vui, không sợ bị người ta bực tức. Về phần Khương Diệu, cô đã đau tới mức quên trời quên đất rồi, còn tâm tình đâu phân bác chuyện này chuyện kia nữa. Từ Triệt vội phủ nhận: “Nghĩ nhiều rồi, tôi quan tâm nhân viên trong tổ không được à?”

“Thế hôm nào đó tôi đau bụng sao cậu không mua cho ly trà nóng hả?” Đạo diễn Tương đùa dai lấy bút laser chỉ anh.

Vết nhỏ màu đỏ bay qua bay lại trước mặt, Từ Triệt vội vàng chạy trốn, đi khỏi nơi đáng sợ này: “Anh trai à, đừng chiều nữa, tôi đi đây”.

Nhìn người kia bỏ đi, Khương Diệu mới cảm thấy. Đau quá, cử động mà cũng giống như quay chậm, từ từ rất nhẹ. Trong gói to là một cái ly giấy màu trắng, phía trên có cắm ống hút, nhìn ngoài rất giống một ly cà phê. Nhưng khi ngửi ngửi lại thấy có mùi gừng rất đậm. Khương Diệu nhấp thử một ngụm, ngọt ngọt, vị đậu đỏ.

Là sữa gừng đậu đỏ à.

Cảm giác ấm áp lan khắp lòng bàn tay, cô nhìn sang cái ly, bàn tay bỗng nhiên ngừng lại.

Trên vỏ ngoài, bên cạnh lô gô cửa hàng có còn một chữ khải màu đen nho nhỏ – Phó.

Khương Diệu đột nhiên lại muốn ôm bụng cười, chỉ trong khoảnh khắc cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều. Cửa hàng này cô từng đi tới mua nhiều lần, nó không giống như ở Starbuck phải ghi tên để đánh dấu khách hàng. Vậy tên người nọ ở đây là sao... muốn nhấn mạnh là anh tặng à...

20. Chương 19

Khương Diệu thay đổi hình nền mới, là “ảnh cưới” của cô và Phó Đình Xuyên.

Như thể tấm ảnh vừa mới ra lò, vẫn còn nóng hổi, nếu không vì sao vừa thấy nó mặt mày đã nóng bừng như vậy?

Nhờ có tấm ảnh này, Phó Đình Xuyên từ “nam thần cần phải ngưỡng mộ” đã chuyển thành “đối tượng ảo tưởng có thể mộng mơ”, mấy ngày liền trước khi ngủ cô luôn tâm tư nhiễu loạn, vừa vào tài khoản weibo phụ nhìn ngó Phó Đình Xuyên, vừa tưởng tượng ngày ngày mình được cùng Phó Đình Xuyên yêu đương thắm thiết, việc nhỏ đến việc lớn, thậm chí là cả trên giường.... Kết quả cuối cùng là, cô nằm trong chăn lăn qua lộn lại, lòng phấn khích cười trộm, xấu hổ không chịu nổi.

Cảnh đó lại tái hiện lần thứ n, Khương Diệu xoa xoa hai tay, vừa phất phất quạt gió vừa thở.

Đừng nghĩ nữa đừng nghĩ nữa, tinh thần tắt lạnh.

Viên Dạng đi tới bên cạnh cô: “Làm gì thế, đóng Trư Bát Giới à? Hôm nay cô Trương vào nhóm, khoảng chín giờ là tới, việc trang điểm cô ấy giao cho em, hôm nay đều là cảnh diễn của người ta cả, phải gắng phối hợp, cô ấy là nữ thần của tôi đó”.

“Trương Thu Phong?”. Khương Diệu cao giọng hỏi.

“Đúng thế, sao?” Viên Dạng dọn dẹp lại túi trang điểm của mình, chuẩn bị đi tạo hình cho người họ Phó nào đó.

Khương Diệu lắc đầu: “Không có gì, em chỉ hỏi chút thôi, cô ấy cũng là nữ thần của em mà”.

“Đại Thái Bình” sắp quay, có nghĩa là cảnh của Tiểu Thái Bình và Tiết Thiệu không còn bao nhiêu nữa.

Sau chuyện của Tiết Thiệu, Tiểu Thái Bình chuyển thành Đại Thái Bình, nói cách khác, Trương Thu Phong sẽ thủ vai, không còn Đồng Tĩnh Niên và Phó Đình Xuyên nữa, người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời sau này của nàng sẽ là Võ Du Kị, Trương Dịch Chi, Lý Đán, Lý Long Cơ,...

Khương Diệu từng mượn kịch bản Thái Bình đọc thử, đoạn đầu đại Thái Bình và Tiết Thiệu còn có một cảnh quay, cũng là cảnh diễn cuối cùng của Phó Đình Xuyên, sau đó anh sẽ nghỉ.

Tuy kể tiếp còn không ít đoạn ân ái của anh và Đồng Tĩnh Niên, nhưng dựa trên kinh nghiệm trước đó, cũng để tiết kiệm hơn, cùng lắm chỉ cần nửa tháng là kết thúc. Nhất là Phó Đình Xuyên chỉ cần quay một lần là xong như vậy, thời gian chắc sẽ còn ít hơn.

Tiết Thiệu sẽ trở thành một phần kí ức. Tay Khương Diệu đặt lên chiếc lược trên bàn trang điểm, chưa bao giờ cô cảm thấy nó nặng nề như vậy.

Suy đoán của Khương Diệu rất nhanh đã thành sự thật, bởi vì số cảnh của hai người còn ít, đạo diễn Đông muốn đẩy nhanh tốc độ, cố ý chia đoàn làm hai tổ a và b, tổ a quay Tiểu Thái Bình, tổ b là Đại Thái Bình. Ông phụ trách tổ a, đạo diễn Phó tổ b, cùng tiến hành song song.

Khương Diệu và Tôn Thanh làm trong tổ trang điểm nhiệm vụ cũng nhiều hơn, không thể chia nhau như trước nữa, mỗi ngày hai người đều phải tới phim trường làm việc. Có điều so với việc bị thúc giục thì... Khương Diệu lại bị phân làm tổ b.

Người ta vẫn hay nói như vậy, khi bạn nhớ một người, tìm khắp trên trái đất cũng không nhìn thấy hân. Người không muốn thấy thì càng hay gặp mặt. Có lẽ câu nói này cũng diễn tả được tình hình hiện nay. Một tháng sắp tới cô chỉ có thể gặp Phó Đình Xuyên ở phòng trang điểm lúc sớm mà thôi.

Trương Thu Phong rất vừa lòng với phong cách trang dung mà Khương Diệu tạo hình cho Đại Thái Bình, lúc đầu sau khi gặp Tiết Thiệu, Khương Diệu trang điểm cho cô ấy vẻ đẹp rung động lòng người, mắt hơi rũ xuống.

Nhưng đến phần sau, Thái Bình quyền lực ngấp trời, đời sống hỗn loạn, cô tạo hình mi mắt dài ra, ánh mắt hồng hồng, tâm trạng như thể hưng phấn, giống tẩu hỏa nhập ma.

Đúng là rất phù hợp với tình cách và hoàn cảnh của Thái Bình công chúa. Có thể được khách hàng tán thưởng, trở thành người trang điểm cho Trương Thu Phong tất nhiên không phải là chuyện xấu. Nhưng Khương Diệu cũng không vui vẻ hơn được bao nhiêu.

Cô phát hiện Trương nữ thần và Phó Đình Xuyên rất quen thân với nhau, mỗi khi quay về hai người ngồi cùng bàn trang điểm sẽ nói ít chuyện vụn vặt về cuộc sống và công việc, còn tán gẫu vô cùng vui vẻ nữa.

Diễn viên và ảnh đế tất nhiên sẽ có nhiều đề tài chung. Sau một hồi nghe ngóng, cô mới biết được hóa ra Trương Thu Phong là chị khóa trên của Phó Đình Xuyên, chỉ cách một khóa. Khó trách lại quen thân như vậy, về hài hòa kia nhìn rất giống một cặp tình nhân ông trời tác hợp. Hơn nữa, cô thấy được, từ sau khi Trương Thu Phong tới, Phó Đình Xuyên ít nhìn cô hơn... Rất nhiều thời điểm trang điểm cho anh, hoặc là anh nhắm mắt nghỉ ngơi, hoặc là nghiêng đầu nói chuyện với cô Trương. Cứ như thể khi hoàng hậu tới, trong mắt trầm không chứa được con chó con mèo nào khác vậy... Mỗi đêm trước khi ngủ, Khương Diệu lại bị ý nghĩ đó làm cho hoảng sợ đến mức không ngủ được.

Cô đang... ghen sao? Chẳng lẽ còn mơ mộng tranh đoạt tình cảm nữa à? Có khi nào cô đã bắt đầu xem Phó Đình Xuyên là người đàn ông của mình rồi không, chứ không còn là nam thần nữa?

Rất nhiều lần cô muốn xách cổ áo của Phó Đình Xuyên lên, hỏi anh tại sao? Vì sao lại tốt với một người fan như cô thế, làm cho cô ảo tưởng. Khát khao càng nhiều, thất vọng lại càng lớn, chờ đợi càng nhiều, cảm giác cô đơn càng khắc sâu. Có gần gũi sẽ có đòi hỏi, có gặp nhau sẽ có tương tư. Như thế thực sự không tốt chút nào. Qua mấy ngày buồn bực, dì cả mẹ của Khương Diệu đúng hẹn lại tới. Tâm tình không tốt cũng khiến cho vị “thân thích” này cũng không thoải mái chút nào.

Mỗi lần có kinh, bụng cô lại không thoải mái, nhưng cũng không giống với lần này, đau kinh khủng, như thể có một bàn tay cho vào bụng bóp méo, đau muốn chết.

Sau khi trang điểm cho Trương Thu Phong xong, cô không đứng nổi bèn ngồi chồm hổm trên mặt đất, muốn ép cho cơn đau vơi bớt đi một chút.

Từ lúc hợp hai đoàn làm phim lại, Từ Triệt cũng hay đến tổ b xem, nhân tiện giao lưu với Trương nữ thần, giống như Trương Thu Phong mới là chủ của anh vậy. Hai tổ a b có cách bài trí giống nhau, mỗi khi tới gặp nữ thần người này lại bắt đầu nịnh nọt, cô Trương nhìn cũng phát phì: “Từ Triệt, sao cậu cứ qua đây mãi thế?”

“Tôi đến xem cô Thu Phong diễn mà!”

Anh đồng dạng thừa nhận.

Đạo diễn Tương lại bác bỏ: “Thế anh Phó đâu? Cậu huơ tay múa chân khắp nơi như vậy mà anh Phó không trừ tiền lương à?”

“Tôi nhìn cô Trương một lúc rồi về, không ảnh hưởng tới công việc của anh ta đâu”. Nói xong Từ Triệt ngồi chồm hổm xuống, mắt sáng quắc, chỉ thiếu thêm cái đuôi sau mông phe phẩy.

Đạo diễn Tương thở dài, không nhiều lời nữa.

Mỗi ngày anh sẽ sang đây ngồi một lúc như vậy, sau lại vô mông chạy lấy người. Về làm gì à? Báo cáo với chủ nhân.

Hôm nay anh nhìn thấy Khương Diệu cũng ngồi chồm hổm ở kia, vì thế đi sang, ngồi xuống cạnh cô như hai tảng đá.

“Cô Khương, sao thế?” Anh hỏi.

Mặt Khương Diệu tái nhợt hẳn: “Không sao đâu, đau bụng thôi”. Cô cũng không thể tâm sự với một người khác phái là dì cả mẹ mình tới được.

“Thân thích tới à?” Từ Triệt vô cùng thẳng thắn, có thể đau như thế, ngoại trừ sinh đẻ thì chỉ có kinh nguyệt thôi.

Khương Diệu không ngờ người này thông minh thế, cho nên cũng thẳng thắn thừa nhận: “Ừm”.

“Chịu được không?”

“Một ngày hôm nay thôi, chờ một lúc là qua, không chết được”. Khương Diệu nói xong lại nhớ tới thời đại học, cô đang trang điểm thì ngoài cửa rầm một tiếng, một nữ sinh ngã nằm ngoài kia, đau đến xỉu. Từ đó cô luôn bị bóng ma tâm lý tới bây giờ.

Từ Triệt nhìn thay cô rồi hỏi: “Sau dạo này cô không mang bao tay nữa”.

Rồi, lại một đợt đau nữa, Khương Diệu nói ngắt quãng: “Đã đỡ rồi... sọc cũng... liền hết cả”. Đúng là thảm. Từ Triệt không dám hỏi thêm nhiều, chỉ nói: “Cô gắng nhịn chút”.

.....

“Đang trong thời gian hành kinh, đau đến mức không đứng dậy được, nói cũng không xong, tội lắm”. Năm phút sau Từ Triệt báo cáo chi tiết thành quả ngày hôm nay cho ông chủ.

Phó Đình Xuyên vỗ vỗ tập kịch bản trong tay, anh thoáng ngừng lại rồi hơi nheo mắt: “Vậy phải làm sao?”

“Làm sao gì?” Từ Triệt hỏi lại.

Phó Đinh Xuyên nói như lẽ thường: “Tôi không có kinh nghiệm chuyện đau bụng kinh của phụ nữ”.

“Cậu có kinh nghiệm với tay của phụ nữ chứ gì?”

“Còn hiểu hơn anh hiểu tay mình”.

“Nói cho cùng cũng giống tay cậu thôi”.

Giữa đàn ông luôn rất dễ chuyển sang mấy đề tài tế nhị.

Phó Đinh Xuyên nhắm mắt như kìm nén cảm xúc: “Có thể không nói chuyện này được không, quay lại đau bụng kinh đi”.

“Được, nói cho cậu biết, nước đường đỏ, nước đường đỏ rất tốt”.

Từ Triệt nín lấy tay anh đề xuất: “Có thể đưa cho cô ấy một ly, sẽ đỡ đau hơn...”.

Phó Đinh Xuyên hất cánh tay kia ra không kiên nhẫn: “Anh đi mua đi”.

“Gi?”

“Tôi phải quay, không đi được”.

Từ Triệt bực bội: “Ở đâu có bán chứ?”

“Đi nhanh, tôi không muốn nói lần hai đâu”. Phó Đinh Xuyên phúi phúi tay áo, quay về phim trường.

Từ Triệt không mua được nước đường đỏ, đi qua mấy gian hàng bán nước cạnh bên, không phải trà sữa thì là giải khát, không phải nước chanh thì là nước cam.

Anh suy tính một hồi mới tìm được thứ thay thế, vui vẻ đóng gói mang về. Sao lại mệt thế chứ, mình theo đuổi người yêu cũng không mệt như vậy đâu!

Nhưng mà nhiệm vụ sắp giao đương nhiên là quan trọng, mua được rồi còn phải giao cho người ta mới có thể về báo cáo với Phó Đinh Xuyên được.

“Sao cậu lại tới?” Đạo diễn Tương đau nhức cả đầu, giờ mỗi ngày tới một lần còn chưa thấy đủ à.

Từ Triệt chỉ gói to trong tay: “Dạ dày cô Khương không thoải mái nên tôi mua đồ nóng cho cô ấy ấm bụng thôi mà”.

Nói xong liền đưa gói to kia cho cô gái đang ngồi bên góc.

Một anh phụ trách ánh sáng hú hét lên: “Anh Từ à, tôi còn nghĩ vì sao gần đây lại hay chạy tới chỗ này thế, hóa ra không phải để xem chị Phong mà là vì chị Khương à?”

Từ Triệt tính tình tốt, quan hệ với người khác cũng tốt, người trong đoàn cũng hay chọc nhau cho vui, không sợ bị người ta bực tức. Về phần Khương Diệu, cô đã đau tới mức quên trời quên đất rồi, còn tâm tình đâu phân bác chuyện này chuyện kia nữa. Từ Triệt vội phủ nhận: “Nghĩ nhiều rồi, tôi quan tâm nhân viên trong tổ không được à?”

“Thế hôm nào đó tôi đau bụng sao cậu không mua cho ly trà nóng hả?” Đạo diễn Tương đùa dai lấy bút laser chỉ anh.

Vết nhỏ màu đỏ bay qua bay lại trước mặt, Từ Triệt vội vàng chạy trốn, đi khỏi nơi đáng sợ này: “Anh trai à, đừng chiều nữa, tôi đi đây”.

Nhìn người kia bỏ đi, Khương Diệu mới cảm thấy lo. Đau quá, cử động mà cũng giống như quay chậm, từ từ rất nhẹ. Trong gói to là một cái ly giấy màu trắng, phía trên có cắm ống hút, nhìn ngoài rất giống một ly cà phê. Nhưng khi ngửi ngửi lại thấy có mùi gừng rất đậm. Khương Diệu nhấp thử một ngụm, ngọt ngọt, vị đậu đỏ.

Là sữa gừng đậu đỏ à.

Cắm giác ẩm áp lan khắp lòng bàn tay, cô nhìn sang cái ly, bàn tay bỗng nhiên ngừng lại.

Trên vỏ ngoài, bên cạnh lô gô cửa hàng có còn một chữ khải màu đen nho nhỏ – Phó.

Khang Diệu đột nhiên lại muốn ôm bụng cười, chỉ trong khoảnh khắc cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều. Cửa hàng này cô từng đi tới mua nhiều lần, nó không giống như ở Starbucks phải ghi tên để đánh dấu khách hàng. Vậy tên người nọ ở đây là sao... muốn nhấn mạnh là anh tặng à...

21. Chương 20

Cảnh quay cuối cùng của Phó Đình Xuyên được bố trí ở Trường An.

Vài đứa bé ở đầu đường vỗ tay la hét, non nớt mà vui vẻ.

Trên lầu vũ, nàng tựa lưng nhìn ra phía chân trời xa xa.

Trăng giữa trời đêm sáng tỏ, mặt đất còn lớp tuyết chưa tan.

Một năm đã qua, mùa xuân mới lại bắt đầu.

Trong thành Trường An dấy lên khói lửa, người này đến người khác, bầu trời sáng như ban sáng

Đây là năm mới cuối cùng của Thái Bình công chúa, sang năm, năm 713 sau công nguyên, nàng bị gán tội âm mưu phản nghịch, chính cháu của mình, Huyền Tông Lý Long Cơ, ban chết.

Cả đời của nàng, giống như bông pháo hoa, xán lạn lướt qua trong giây lát.

Thái Bình bỗng nhiên nhớ tới Tiết Thiệu, nam nhân nàng yêu ngày trẻ, hắn đã chết từ lâu.

Lúc hắn còn sống, cô là một cô gái tươi trẻ, cười vui bên chiếc bàn đu dây.

Hai mắt đắm lệ mơ hồ, Thái Bình thấy phu quân của nàng, Tiết phò mã.

Hắn không già đi chút nào, trường bào bay bay, vẫn như ngày trước.

Tiết Thiệu đứng ở hành lang dài bên kia, quanh người là một vòng sáng nhạt, tựa tiên nhân.

Hắn nhìn nàng, trong ánh mắt sâu tư thâm thiết, tình ý lâu dài.

Nàng muốn chạy sang hướng đó, nhưng lại lùi bước.

Hôm nay Thái Bình đã không phải là Thái Bình ngày hôm qua nữa, nàng bây giờ, là một phụ nữ phong lưu nhất thời trong mắt thế nhân.

Nàng, không xứng được chạm vào hắn nữa.

.....

Hai người đứng đối diện nhau, không có lời kịch, không động tác, cứ diễn như thế.

“Cut—” Đạo diễn Đông hô to, từ trên ghế đứng lên: “Được rồi.”

Ông bước nhanh đến gần Phó Đình Xuyên, vỗ vào bả vai cậu hai cái: “Tốt lắm, rất tốt, ánh mắt chuẩn xác. Khó trách trước kia có người mời cậu diễn mấy nhân vật thượng tiên tông sư, không động đậy cũng có phong cách tiên nhân”. Đạo diễn Đông nhìn về phía Trương Thu Phong: “Cô Trương cũng rất tuyệt, nhìn hai người diễn đúng là hưởng thụ đấy.”

“Ánh sáng rất tốt.” Ông đưa ngón tay cái với người đàn ông phía sau.

Đạo diễn Đông không kịp được nhìn Phó Đình Xuyên, nhất định phải ôm người này một cái.

Quay phim này hơn một tháng, ông không cần nói nhiều, nhưng Phó Đình Xuyên cái gì cũng hiểu, điều đó khiến ông vô cùng vui vẻ.

Aiz, diễn viên hiểu lòng người khác như vậy, không biết khi nào chúng ta phải tạm biệt đây.

Đạo diễn cứ ôm như thế, vỗ vỗ rất mạnh, mãi không chịu thả ra.

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lùn hơn anh không ít, Phó Đình Xuyên phải phối hợp cúi người xuống, thuận tiện cho động tác của người kia.

“Anh Phó phải đi rồi, đạo diễn đừng bắt buộc người ta ở lại nữa”, Có người hô to

“Nói cái gì thế!” Đạo diễn Đông lập tức buông tay, cầm cuốn kịch bản lại ra vẻ muốn đánh người kia.

Cả phim trường cười vang.

Sau khi đạo diễn buông ra Phó Đình Xuyên ra, anh bắt đầu bắt tay các nhân viên trong phim trường, các diễn viên khác, diễn viên phụ, bắt tay hết một lượt.

Phó Đình Xuyên luôn cười lịch sự.

Răng trắng sạch, khoe mắt cong lên khi cười, hoặc óc tẻ nói là, nếp nhăn nơi khoe mắt.

Năm tháng khắc ấn ký lên, người đàn ông tài năng này lại càng thêm gợi cảm.

Họ hưởng thụ thanh xuân, cũng thông dong lúc già đi.

Khương Diệu không tham gia vào hàng ngũ đưa tiễn này, làm trong đoàn làm phim rất nhiều năm, cô thường thấy những cảnh biệt ly như thế, cô luyến tiếc Phó Đình Xuyên.

Không muốn bắt tay chào anh, hai bên cảm ơn nhau, vất vả rồi, tạm biệt nhé.

Không muốn.

Cô tránh ở lan can phía sau, cách xa mọi người.

Vừa xem xong cảnh diễn vừa rồi, dường như cô có thể hiểu được tâm trạng của Thái Bình.

Thời gian phản nghịch của nàng, lúc nàng phong lưu, lúc truy đuổi quyền lực, người hiểu ta biết điều ta phiền muộn, người không hiểu nghĩ ta mong muốn gì hơn.

.....

Phim trường náo nhiệt, pháo hoa mua nhiều, đạo diễn quyết định đốt hết, xem như lời chia tay tới Phó Đình Xuyên.

Vì thế, lửa nóng chưa vơi bớt, trên trời lại xuất hiện những bông pháo hoa rực rỡ tiếp theo.

Không bị quấy nhiễu, Khương Diệu chuyên tâm nhìn những bông hoa rực rỡ trên bầu trời.

Cô lấy điện thoại di động ra, đưa lên chỗ cao, ngắm nhìn, rồi chụp được một tấm hình.

“Cô nói xem, lúc người xưa nhìn thấy pháo hoa sẽ nghĩ tới điều gì?” Một bông pháo hoa màu vàng được phóng lên, một người xuất hiện ngay bên cạnh.

Ngón tay đặt trên điện thoại cũng run lên.

Vừa rồi rõ ràng anh còn vui vẻ nói tạm biệt với mọi người mà, sao giờ lại đứng ở đây.

Khương Diệu thu tay về, rũ mắt xuống, quả nhiên, tấm hình bị mờ rồi.

Trái tim của cô vừa có hoang mang vừa có ngọt ngào.

Khương Diệu cất điện thoại lại vào túi, trả lời: “Có lẽ là muốn bay lên trời nhìn ngắm nhân gian”.

Cô ngược mắt lên, nhìn sống mũi cao ngất của người kia. Anh còn chưa thay diễn phục, cảm giác giống như một người xuyên không đến.

Khương Diệu lại hỏi: “Người hiện đại thì sao? Lúc nhìn pháo hoa thì nghĩ đến điều gì?”

“Ô nhiễm môi trường.” Phó Đình Xuyên đáp.

“Sát phong cảnh.”

“Ô nhiễm hoàn cảnh, không phải là sát phong cảnh.”

“.....” Khương Diệu nhin.

Ha ha, người bên cạnh bật cười thành tiếng, trầm thấp lại đầy sức cuốn hút.

Khương Diệu cũng cong cong khóe môi, cô cho tay vào túi lấy chai thủy tinh nhỏ đặt trước mặt người kia.

Cô cầm theo nó đã nhiều ngày, có cơ hội thì sẽ đưa cho anh.

Không ngờ bây giờ anh lại tự đưa gót đến trước mặt cô.

“Cho anh này.”

“Cái gì vậy?” Phó Đình Xuyên nhìn trong bình có một vật đen sì, hình như là tảng đá.

Khương Diệu nháy mắt: “Đây là anh”.

“Tôi?” Phó Đình Xuyên nhận lấy cái chai, đưa lên cao nhìn kỹ: “Đây là tảng đá mà.”

“Không phải là tảng đá bình thường đâu, là thiên thạch đấy.”

“Sao băng?”

“Phải, sao băng. Trước đây ở trấn cũ có một viên rơi xuống, mọi người đều xem như bảo bối cả, đặt ở nhà. Nhưng mà đừng để trong phòng ngủ, nhớ có phóng xạ”.

Phó Đình Xuyên cố ý đem đưa cái chai lại cho cô, hòn đá nhỏ ở trong bình va qua va lại, vang lên từng tiếng leng keng: “Sao băng rơi xuống, sao lại là tôi?”

Khương Diệu cầm lấy, “Để cho em.”

Cô chụm hai tay lại bao quanh chiếc chai nhỏ, chừa lại một khe hở nhỏ: “Anh nhìn này”.

Người đàn ông cao lớn sững lại vài giây, rồi xoay người tựa sát vào, khoảng cách này, hình như vô cùng thân thiết, nhưng có vẻ không ai để ý.

Khương Diệu che ánh sáng, nhờ thế anh nhìn thấy cảnh tượng bên trong bình.

Hòn đá nhỏ lúc đầu giờ phát ra ánh sáng nhạt. Giống như một chấm nhỏ trên bầu trời, được cô hái xuống, im lặng nuôi trong bình.

“Em có sơn thêm hai lớp huỳnh quang,” Khương Diệu giải thích: “Để ở một nơi tối tối thì nó sẽ sáng lên thế đấy”.

“Có ý tưởng,” Phó Đình Xuyên nghĩ đến câu nói vừa rồi: “Cô nói đó là tôi, vì sao?”

“Em có đặt cho nó một cái tên.”

“Ừ.”

“Ánh sao vĩnh hằng.” Cô hãnh diện nói. Như thể trở lại năm 15 tuổi, ngày cô bắt đầu ngưỡng mộ anh.

“.....”

“Hay không?”

“Cũng được.”

Phản ứng quá sức bình thường của anh khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Có lấy không? Đại minh tinh, anh chê hả?”

“Lấy,” Phó Đình Xuyên trầm giọng: “Phải lấy.”

Khương Diệu đưa cái chai trong tay cho Phó Đình Xuyên lần nữa, cô cười đến híp cả mắt, lấp lánh, trong suốt, như có nước mắt chảy ra.

**

Phó tiên sinh,

Với em mà nói, anh mãi mãi là ngôi sao sáng nhất, dù là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai.
Nếu như có một ngày, anh rút khỏi nghề, lui về ở ẩn, em không gặp lại anh được nữa;
Nhưng lòng em đã quyết, vĩnh viễn không rời.
Em nghĩ anh sẽ biết, đúng không.

**

Hậu quả của việc đốt pháo hoa nhanh chóng xuất hiện.
Khi mọi người tan cuộc, diễn viên rời đi, cả mặt đất vùng phụ cận đều bị mảnh pháo làm bẩn.
Nhân viên đoàn làm phim phải ở lại quét dọn.
Sau khi xử lí xong, mặt đất trả về nguyên trạng.
Khương Diệu nói còn chưa tìm ra đồ, để đồng nghiệp đi trước, một mình cô ngồi lại phòng hóa trang một lúc lâu.
Nhìn quanh bốn phía, tối tăm yên ắng.
Một giờ rưỡi, cô khóa cửa phòng hóa trang, mở di động lên, vào phần mềm chọn một chiếc taxi.
Lái xe rất nhanh đã gọi tới, nói năm phút đồng hồ nữa rồi đi ra.
Khương Diệu tắt điện thoại, thở một hơi khói trắng.
Trời đêm mùa đông rất lạnh, thật lòng cô thấy rất đau, có người mình không biết, lại có thể dễ dàng có số điện thoại của nhau. Cô và Phó Đình Xuyên biết nhau hai tháng, nhưng không có bất kì cách thức liên lạc nào.
Không phải không muốn, mà cô sợ mình quá đường đột. Vì thế, lại bỏ qua, mãi cho đến hôm nay hoàn toàn cắt đứt.
Họ có lẽ cách nhau một khoảng rất xa. Cô cũng biết, mình khó lòng gặp lại.
Trong lúc chờ đợi, Khương Diệu nhàm chán mở Weibo ra.
Tạo mới trang chủ, đúng lúc tin đầu tiên là của Phó Đình Xuyên.
Bình thường anh đều làm việc, rất ít khi lên mạng, mấy tháng mới đăng một bài trên weibo.
Phó Đình Xuyên cũng không tự sướng trên weibo.
Trong một buổi phỏng vấn có lần anh được hỏi vấn đề này, anh nói anh không tự chụp, xấu lắm, sống dưới máy ảnh của người khác có vẻ thích hợp hơn.
Nhóm fan cười ồ, lúc đoạn video này được phát ra, ngay lập tức có đến năm sáu vạn like.
Không biết vì sao Khương Diệu lại cười ngốc. Phó Đình Xuyên không tự chụp hình, nhưng trên weibo của những ngôi sao vẫn đăng ảnh chụp chung với anh, cho nên fan thường hay trêu rằng, anh là người “sống trên weibo người khác”.
Những lời họ nói, anh nghe thấy, cũng nhớ rất kỹ.
Dù sao chỉ cần Phó Đình Xuyên có động tĩnh gì trên weibo, Khương Diệu và các fan khác như tìm ra trên báo.
Đúng rồi, còn phải bình luận thêm mười lần, hai mươi lần, trên trăm lần.
Các cô nhỏ bé như thế, không đáng kể, giữa một nhóm người cũng không ai để ý, dù có nhìn thấy anh, anh cũng không chú ý đến họ được. Cho nên, các cô cứ kiên trì không ngừng như thế, gửi hết tình yêu vào từng bình luận. Có lẽ rồi sẽ có một ngày, anh ngẫu nhiên cúi đầu, nhìn thấy họ; Có lẽ giây khắc đó, anh gặp scandal hay bị anti nên rầu rĩ, sẽ thấy được sự cổ vũ của mình. Nếu anh nhìn thoáng qua thấy tên anh ở đó, không chừng anh sẽ cười thêm một chút.

Đúng vậy, như thế là đủ.

Có lòng là đủ rồi.

Bụi bặm chum lại tọa thành sao, dòng nước nhỏ cũng có thể đẩy được con thuyền ngàn cân mà. Vô hại như thế, chờ mong vô vọng là thế, trả giá vô tư, vì một người tên là thần tượng.

Họ rất giỏi, chỉ là họ chưa bao giờ phát hiện ra.

Chỉ cần một lần, nhẹ nhàng băng quơ nói cùng người khác, tôi là fan của anh ấy mà thôi.

Khương Diệu có phần kích động, ngón cái dừng lại trước bài đăng mới trên Weibo.

Ấn nhẹ vào, như sợ giây tiếp theo nó sẽ bay biến mất.

Cô nhìn thời gian đăng tải, vừa xong.

Hồ hấp của Khương Diệu trở nên dồn dập hơn.

Món quà của cô xuất hiện trong tấm hình của Phó Đình Xuyên, còn post trên Weibo nữa.

Hình như anh chọn một nơi rất tối, có lẽ là do tắt đèn, hòn đá nhỏ phát quang. Một viên rất nhỏ, xanh non, cách một lớp thủy tinh khiến người ta không nhìn ra đó là thứ gì.

Người ta nhìn vào có thể nghĩ đó là đom đóm, có thể là thứ gì khác. Rốt cuộc đó là cái gì, chỉ có cô và Phó Đình Xuyên biết rõ.

Cái bình nho nhỏ, nếu không phát sáng, nó chỉ là một chiếc lọ bình thường.

Nhưng trong mắt Khương Diệu nó vô cùng đẹp.

Cô lướt mắt nhìn nội dung đăng kèm trên Weibo.

Trời ạ.

Không phải là ghệt thở thôi đâu, mà là muốn tắc nghẽn cơ tim luôn rồi.

Bàn tay cầm di động bất giác run rẩy. Nếu tâm tình có thể chuyển thành sức mạnh, có lẽ cô nhún một phát cũng có thể nhảy ra ngoài vũ trụ.

.....

.....

Phó Đình Xuyên viết một dòng chữ.

Có lẽ là câu nói của một người nổi tiếng, nhìn rất quen.

Khương Diệu mơ màng nhớ, câu này hình như của Hồ thi nhân.

Cô đứng đờ một lúc thật lâu.

Vừa tự hỏi, vừa cố gắng cho nhịp thở của mình bình thường trở lại.

Đáng tiếc là không có tiến triển gì.

Hai má nóng bừng lên, trái tim hoảng hốt, xung quanh yên ắng, như giữa thế giới này chỉ còn mình cô.

Khương Diệu che miệng, cười đến mức hai mắt híp thành đường cong. Chết mất, cô không cách nào giải tỏa được nỗi hạnh phúc vui sướng trong lòng.

Khương Diệu nhìn xung quanh, xác nhận không có ai mới bấm like bài Weibo kia một cái.

Gió thổi qua, cô lại vội vàng bỏ like.

Cô cũng không biết mình đang làm gì nữa.

Hình như là lo lắng, lại có vẻ đang thẹn thùng.

Như thể Phó Đình Xuyên đang đứng phía sau, anh cúi người xuống, gần bên cô, hơi thở nồng cháy bên tai, làm người cô run rẩy.

Xung quanh tĩnh lặng, môi anh khẽ động đây, giọng nói chỉ đủ cho một mình cô nghe, một cách thức duy nhất chỉ mình cô hiểu, anh nói:

“Đêm nay anh không quan tâm thế giới, anh chỉ nhớ đến em”.

22. Chương 21

Ngày hôm sau, khắp nơi đều gọi điện tới, Trần Lộ bận đến sứt đầu mẻ trán.

Không chỉ riêng cô mà toàn thể nhân viên trong phòng làm việc của Phó Đình Xuyên đều quay cuồng mệt mỏi.

Bởi vì ông chủ của họ đã đăng một đề tài vô cùng nóng sốt trên weibo.

Cùng với một đồng các bình luận như: “Phó Đình Xuyên. Đêm nay em cũng không quan tâm thế giới đâu”, “Phó Đình Xuyên. Em chỉ nhớ anh thôi”, “Phó Đình Xuyên, Hồ”, “Phó Đình Xuyên. Đồng Tình Niên”..... vân vân.

Đúng vậy, bởi vì sự tùy hứng và tinh trùng lên não xúc động nhất thời của BOSS, mọi người phải ra sức cứu chữa cho cái weibo anh tự đăng lên kia.

Tuy rằng ông chủ Phó đã lạnh lùng chỉ thị, công việc quan trọng hơn là giải thích với người ta.

Khoảng 6 năm trước đây, sau khi bộ phim điện ảnh Hồ, anh cũng đăng một bài trên weibo chỉ vì hoài niệm.

Nhưng lần này báo chí truyền thông và nhóm bát quái đều thống nhất cho rằng: Nghĩ chúng tôi là khỉ chặc, ngu mới tin anh!

Vì thế, những người này tiếp tục suy diễn, vận dụng trí óc và liên tưởng đến việc Phó Đình Xuyên kết thúc quay phim vào đêm ngày đăng bài trên Weibo đó.

Điều đó cho thấy rằng, nhất định Phó Đình Xuyên đang gửi cho một cô gái nào đó, gửi gắm tình cảm không hề giấu giếm.

Về việc cô gái này là ai, chắc chắn là người tiếp xúc gần gũi với anh trong bộ phim Thái Bình, là người có quan hệ khó nói ra nhất.

Mọi người tiếp tục suy đoán, trong phim anh diễn nhân vật Phò mã Tiết Thiệu.

Mà người mỗi ngày đều ở cùng với anh, lại là con gái, thì chỉ có thể tử trong bộ phim kia, tiểu Thái Bình, Đồng Tình Niên mà thôi —

Dù sao cũng là trai tài gái sắc, đại thúc và loli, phim giả tình thật cũng không thể là không có.

Và sự thật chứng minh, các chị em truyền thông và nhóm bát quái đúng là nhanh nhẹn thật. Cán bộ kì cựu Phó Đình Xuyên của “phái cấm dục” đã lâu chưa từng có scandal tình ái giờ lại đối mặt với một chuyện xấu hiêm có trong đời.

Mỗi ngày đều có hàng vạn người hâm mộ bình luận dưới bài đăng của anh: “Chú Phó, nói thật đi mà, có phải là thích ai rồi không? QAQ?”.

“Anh Xuyên ơi, hóa ra anh thích loại loli sao”.

“Đối tượng lần này là tôi đây”.

“Cám ơn mọi người, chúng ta ở chung một chỗ rồi”.

“TAT dù anh có thích ai em vẫn mãi ủng hộ anh”.

“Hu hu hu tâm hồn thiếu nữ của em sẽ không rung động thêm lần nào nữa”.

“Chồng à, đưa tiện nhân nào thế! Đưa cô ta tới gặp em, xách đầu tới đây”.

”Em không chấp nhận được, trừ em ra anh không được thích ai hết!”

“Thần tượng ạ, chúc phúc cho anh trước rồi em đi khóc đây”.

“Yêu tình nhà nào? Em bị đá rồi”.

...

Mỗi ngày Khương Diệu lại mở tài khoản phụ ra xem tình hình, nhưng lại không biết phải đối mặt với nó ra sao. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất cô không dám vào weibo của Phó Đình Xuyên, nhìn một lần lại xấu hổ thêm một lần.

Ting ting.

Hôm thư riêng weibo có người nhắn tin, là một cô bé cũng là fan của Phó Đình Xuyên như mình, giờ đang học đại học năm nhất, id weibo là Tiểu Xuyên Xuyên thích Xuyên Xuyên.

“Liếm muội, em đâu rồi?”

Khương Diệu sử dụng tài khoản phụ này dưới tư cách là một fan cuồng chính hiệu mới hơn mười tuổi, lúc nói chuyện với những fan khác, cô đều cam chịu mình là học sinh trung học.

Cộng thêm tên tài khoản weibo này là “Mỗi ngày điên cuồng liếm Xuyên của ta không ngừng prprpr”, vì thế mọi người mới vui vẻ gọi cô là Liếm muội. Sao tự nhiên tìm mình nhỉ? Khương Diệu tim đập tay run, tranh thủ chút thời gian để mình bình tĩnh.

Mỗi ngày điên cuồng liếm Xuyên của ta không ngừng prprpr: “Đây”.

Tiểu Xuyên Xuyên thích Xuyên Xuyên: “Có phải buồn lắm không, chị thấy em không share bài viết kia, mấy ngày không có động tĩnh gì rồi”.

Mỗi ngày điên cuồng liếm Xuyên của ta không ngừng prprpr: “...”

Khương Diệu buồn bực, đúng là không biết phải trả lời cô bé này thế nào. Như giả thiết trước đó cô từng nói, “Bạn gái của Phó Đình Xuyên là cô”, dù không thiếu nợ gì ai, nhưng cô vẫn vô cùng áy náy.

Đều là người hâm mộ cả, cho nên cô hiểu cảm giác lạc lõng đó. Nếu thần tượng của mình có người yêu, nghĩa là anh ấy không bao giờ thuộc về các cô nữa.

Cuối cùng cô không nói gì, chỉ đưa icon “đi tìm manh mối”.

Để tránh các fan khác ảnh hưởng rồi lại tới hỏi mình sao không động tĩnh, Khương Diệu buộc phải duy trì hình tượng cho tài khoản phụ này.

Thế là cô yên lặng like bài đăng kia của Phó Đình Xuyên, còn vô cùng khó khăn thêm hai chữ, “Chúc phúc”, cộng thêm một icon tan nát cõi lòng.

Đăng xong cô chui vào chăn ngay lập tức, đầu óc cực kì khó chịu, trời ạ, cô làm cái gì thế không biết, sắm vai nhân vật bị tình thân phân liệt chắc? Thể hiện mình cũng như những fan khác, cũng lưu luyến Phó Đình Xuyên, được, cô biết, nhưng mà chúc phúc cái khỉ gì, chúc phúc mình với Phó Đình Xuyên chắc?

Aiz, làm sao bây giờ, thẹn quá...

Khương Diệu chôn mình trong cái chăn đen mềm mại, tắt điện thoại rồi cười trộm.

“Khương Diệu, cô làm gì thế, sao chui vào chăn run rẩy vậy? Nam thần có chuyện nên cô ngồi đây trộm khóc à?” Tôn Thanh nằm trên giường bên liếc mắt nhìn sang kẻ đang trầm mê trong kì tích không cách nào thoát ra được kia.

Khương Diệu vội vàng nghiêm mặt, kéo chắn ra, thò hai con mắt: “Không, tôi cũng không phải fan cuồng gì đâu”.

“Mọi người đang nói có phải Phó Đình Xuyên thích Đồng Tĩnh Niên không đó”. Tôn Thanh nhìn hình cô gái mặc váy đỏ, thở dài một hơi: “Đàn ông ấy, dù bao nhiêu tuổi cũng vẫn cứ thích mấy cô bé nhu nhược trong sáng, còn loại lớn tuổi độc thân chưa lập gia đình như chúng ta thì biết tìm ai?”

“Thì cứ thế thôi”. Cô kéo chắn thật cao, che trên miệng, không biết xấu hổ mà phụ họa theo, giọng cũng vì thế mà hơi khó chịu.

**

Nếu như bên này Khương Diệu tâm tư toàn màu phấn hồng và bong bóng, thì Phó Đình Xuyên bên kia lại là mây đen mù mịt, gió giạt mưa rào.

Mấy tờ báo bị ném mạnh lên bàn trà, suýt nữa là đổ lỵ cả phê bên cạnh. Một bàn tay từng khớp xương rõ ràng giữ lại mới kéo chiếc lỵ về chỗ cũ.

Con mèo nhỏ bị giật mình, vội vàng cong người nhảy sang một bên.

“Hôm nay tôi không quan tâm thế giới, mẹ nó chứ, tôi muốn đánh chết cậu”. Từ Triệt miết mặt bàn thật mạnh, cả bàn tay cũng đau nhức cả lên: “Phó Đình Xuyên, cậu làm cái gì thế hả! Mấy vạn năm không vào weibo, giờ vào là muốn giết bọn tôi à?” Phó Đình Xuyên cúi mắt, lờ mờ nhìn mấy tin tức phủ kín trên đồng báo, tiêu đề đều là anh. Trần Lộ đi theo sau lưng Từ Triệt, cô nhìn lướt qua rồi ngồi xuống ghế dựa đầu kia, không nói gì.

Phó Đình Xuyên cũng bưng ly cà phê lên uống một ngụm, không lên tiếng.

Thấy người này không có chút phản ứng nào, Từ Triệt co quắp quay về bên kia ghế sofa, đối mặt với Trần Lộ rồi đưa tay phất phất đầy mệt mỏi: “Trần phu nhân, cô tới đi, tôi không quản được cậu ta”.

Trần Lộ chuyển mắt, đôi môi đỏ thắm híp lại, phong thái của một người phụ nữ bản lĩnh: “Đình Xuyên, cậu giải thích đi, vì sao phải đăng bài weibo như thế?”

Phó Đình Xuyên nhú mày, hỏi lại: “Cần nguyên nhân à?” Anh rất vui vẻ thuận tay đẩy vấn đề trở lại, bốn lạng đẩy ngàn cân.

“Đương nhiên, cậu cũng đã từng tuổi này rồi, không thể nói mà không suy nghĩ, cũng nên có lý do chứ, rốt cục là sao lại đăng như thế?” Trần Lộ châm một điếu thuốc.

Hai ngày này quá nhiều chuyện, nghiện thuốc cũng không có thời gian ngồi xuống hút. Phó Đình Xuyên híp mắt lại, suy nghĩ một lúc: “Bởi vì... người đó sẽ thấy”, Anh biết đó là fan của anh, từng động thái của anh, cô sẽ thấy.

Từ Triệt nghe xong thì nổi khùng lên: “Thế cậu gặp mặt trực tiếp không được à? A ngày cuối cùng đó! Tôi còn cho hai người gặp riêng trong phòng hóa trang, đã tạo cơ hội thế rồi sao không nói? Tối về lại tạo scandal như thế, cậu biết khắp thế giới nói cậu thế nào không, lăng xê, sĩ diện, nói láo, gì cũng nói được, fan thì khóc ròng, phòng làm việc chúng ta sắp mất fan hết rồi”.

“Tôi không thích nói thẳng mấy lời như thế”.

“Ok, ok, cậu không thích nói thẳng trước mặt đúng không, thế mà cậu lại nói thẳng trước mặt cả thế giới đấy”.

“Người khác đâu biết người đó là ai đâu”.

“Người khác không biết à, thế cậu nghĩ chuyện họ đồn cậu với Đồng Tĩnh Niên thì sao?” Cái người này sao mãi không chịu hiểu trọng tâm, Từ Triệt vừa bóp trán, muốn điên luôn rồi: “Còn nữa, cậu ngại nói trước mặt thì sao không gọi điện hả?”

“Tôi không có số điện thoại của cô ấy”. Rốt cục Phó Đình Xuyên cũng nói ra lý do chính.

“Tôi có”.

Đuôi lông mày ai kia thoáng nhúc nhích: “Sao anh lại có?”

“Tối hôm cậu đi làm trò đó, đạo diễn Tường tới chỗ tôi, cứ cho là tôi có ý với Khương Diệu, nên mới nói mấy câu khách sáo, sau này chiếu cổ nhiều hơn, về sau có cơ hội hợp tác gì đó”.

“À...” Phó Đình Xuyên hừ nhẹ, Trần Lộ thở ra một hơi khói, nghi ngờ hỏi: “Từ Triệt, sao cậu không đưa số điện thoại đó cho cậu ta?”

Từ Triệt: “Mẹ nó, ngày đó chơi bởi tới mười hai giờ, tôi mệt như chó ấy, về là nằm ngủ luôn, ai mà ngờ tên này nửa đêm nổi điên chứ”.

Trần Lộ liếc nhìn hai người, ánh mắt dừng lại trên mặt Phó Đình Xuyên, cô bị chọc tức tới bật cười: “Đình Xuyên, có hình cô bé kia không?”

Người đại diện nhanh chóng chuyển sang trạng thái “con dâu xấu cũng nên gặp cha mẹ chồng, dù lừa dù la cũng phải tranh thủ lời ra tẩn bộ”.

“Không có”. Phó Đình Xuyên lạnh lùng nói.

Trần Lộ đổ chút nước vào gạt tàn: “Tôi muốn nhìn xem thế nào ghê”

Từ Triệt sửa lại đầu tóc bị mình cào cho loạn xạ, đáp thay Phó Đình Xuyên: “Không tệ đâu, không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng hiền lành ngoan ngoãn, mặt mày nhỏ nhắn, da trắng, tay thì cực kì đẹp, tóc hay buộc đuôi ngựa, nhìn rất thoải mái...”.

Trần Lộ chăm chú lắng nghe, gõ tàn thuốc vào trong nước rồi cười ngĩ. Phó Đình Xuyên liếc về phía Từ Triệt, tự nhiên lại đánh giá anh ta một cách cực kì ý vị.

“Cậu nhìn tôi làm gì? Tôi không có hứng thú với bạn gái cậu, chỉ trình bày khách quan thôi, không phải dạng tôi thích, không nóng bỏng...”

Phó Đình Xuyên đứng thẳng dậy, Từ Triệt sợ tới mức vội vàng im lặng co hai chân lại che mặt. Rất lâu sau anh mới nhận ra người kia không hành động gì thêm, mới bỏ bộ dạng tự vệ kia xuống. Phó Đình Xuyên nhìn từ trên cao xuống: “Điện thoại”.

Từ Triệt: “Điện thoại gì?”

“Đưa đây”.

“Ồ, đây đây, cho cậu cho cậu”.

‘Mẹ’ Từ tỉnh ra, thiết tình không chịu nổi mà, vội vàng mở điện thoại ra tìm danh bạ.

Phó Đình Xuyên vươn người tới, nhìn như đang kiên nhẫn chờ đợi.

Cho tới khi Từ Triệt nhắc “nhắn tin cho cậu rồi”, anh mới cầm lấy điện thoại rời đi.

**

Giờ nghỉ trưa, Khương Diệu đi ăn cơm như thường lệ. Cô ngồi thoải mái, đặt cà mèn lên đùi, điện thoại để bên người. Cứ thế, một tay vừa khuấy khuấy, một tay lại lướt màn hình.

Mấy ngày gần đây cô không rảnh để lên weibo nữa, tin tức toàn nói về Phó Đình Xuyên, chủ yếu là về scandal đó. Fans ở khắp nơi vừa khóc vừa la, em không chịu đâu, em muốn nghe anh nói là vì nhớ tới phim Hồ thối, tất cả các trang tin giải trí đều lấy ảnh của phó Đình Xuyên và Đồng Tĩnh Niên ra, kể về quá trình phát triển tình cảm như tự mình nhìn thấy.

Đúng lúc đó màn hình tối đen, điện thoại rung lên. Khương Diệu liếc mắt nhìn, một số lạ, từ Bắc Kinh, số điện thoại chưa bao giờ thấy này khiến cô phải chần chừ, nhớ lừa đảo trừ phí thì sao? Cô chờ một lúc, điện thoại vẫn rung, người đầu máy hình như muốn cô phải nghe... cực kì cố chấp.

Không lẽ là người quen.

Từ khi học ở trường cô cũng quen biết nhiều, bạn bè không ít, sau khi tốt nghiệp thì lưu lạc khắp nơi, dù có liên lạc cũng không phải kiểu nấu cháo suốt ngày đêm chuyện gì cũng phải nói, dần dần cũng nhạt nhẽo đi, lâu lâu có gặp thì ăn một bữa cơm tâm sự, nhưng vẫn ăn ý như ngày trước.

Khương Diệu đặt hộp cơm xuống, nhận máy.

“Alo, xin chào, ai vậy ạ?” Cô lịch sự hỏi. Gió lướt qua, chiếc lá vàng cây bạch quả rơi xuống đỉnh đầu, trên gò má là ánh mặt trời rực rỡ.

Bên kia yên lặng rất lâu.

“Xin hỏi ai vậy?” Thấy không đáp lại, cô bực bội hỏi. Nhưng đầu dây vẫn lặng im như cũ.

Khương Diệu định tắt máy, nhưng như thể có tâm ý ương thông, lúc cô sắp sửa dập máy, người kia lại đáp: “Là anh”.

Cô sửng sốt, giọng nói đó quá quen thuộc, trầm thấp nhẹ nhàng, rất nhiều năm rồi nó đã khắc trong tim, chỉ cần nghe là phân biệt được.

Giọng nói đó có phần vui vẻ, như thế...

Trong Mật mã Da Vinci cũng có miêu tả như thế, học sinh của anh như có “lỗ tai cực kì nhạy bén”, và với cô mà nói, giọng của anh cũng là như thế. Ánh mặt trời nhẹ nhàng lướt qua, khiến cho mắt người ta thẳng thốt, Khương Diệu không dám nói thêm nửa chữ, chỉ sợ mình giật mình tỉnh lại.

23. Chương 22

Chương 22

Hai người im lặng một lúc lâu.

Khương Diệu đẩy nắp cơm hộp rồi đặt sang một bên, giống như một con ong trộm mật, muốn lén trốn đi, rồi một mình nhấm nháp.

Sau một lúc lâu, phía đầu dây có tiếng ho nhẹ như chứng minh sự tồn tại của mình: “Khụ.”

Khương Diệu mím môi, cố nín cười, ánh mắt nhìn về phía xa, long lanh trong suốt.

Cô cố ý hỏi: “Anh là ai thế?”

Người bên kia trầm giọng, giống như tiếng đàn violon len lỏi vào lòng người: “Mới vài ngày đã quên rồi à?”

Khương Diệu đưa một tay ôm mặt, nóng hằm hập: “À....nhớ.”

Đang làm gì thế?” Phó Đình Xuyên hỏi.

Khương Diệu ngược mắt, trên đầu là cây bạch quả lá rợp trời, cắt ánh mặt trời thành vô số những mảnh nhỏ: “Ăn cơm trưa, anh thì sao.”

Trong lời nói của anh như mang cả ý cười: “Gọi điện thoại.”

“Ồ...” Khương Diệu cố ý bình tĩnh đáp, nhưng âm cuối vừa rồi lại bộc lộ hết tức giận trong lòng mình: “Anh về Bắc Kinh rồi à? Em thấy dãy số là số Bắc Kinh.”

“Ừ.”

“Gọi sang đây có tốn tiền điện thoại không?” Khương Diệu hỏi. Ai nha, bọn họ còn chưa đầu vào đâu, giờ cô lại bắt đầu quan tâm tiêu dùng hằng ngày của anh là sao chứ.

Phó Đình Xuyên đứng bên cửa sổ mím môi, bình thản nói: “Không sao, vừa nhận làm đại diện thương hiệu, phí di động cũng được bao trọn”.

Khương Diệu nhớ ra, hình như là một tập đoàn viễn thông thì phải....

Người này, xuất sắc như thế, chỉ cần nghiêm mặt thôi cũng là sức ép trí mạng nhất.

Đột nhiên cô lại không biết nên nói gì bây giờ.

Nhưng cô vẫn rất vui, tim đập nhanh hẳn, từng tiếng thành thịch thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lại yên tĩnh.

Phó Đình Xuyên khẽ cười một tiếng: “Ha.”

Tiếng cười trầm thấp, cọ xát vào màng tai người nghe, hai má Khương Diệu lại nóng bừng lên: “Cười gì thế?”

Cười mình thôi, anh không biết tìm đề tài để nói chuyện với người ta.” Anh thành thật đáp.

Khương Diệu che môi, lại nhận lỗi về mình: “Em cũng không biết, nói được vài câu đã thấy chán.”

Thực ra chỉ cần nói chuyện với anh là đã tốt lắm rồi, trong lòng cô tự nhủ.

“Số di động của em dùng được mọi nơi à?” Phó Đình Xuyên hỏi.

“Hình như là thế” Cô suy nghĩ xong rồi xác nhận: “Đúng rồi, số em đăng kí ở Thượng Hải, phòng làm việc của thầy ở đó mà.”

“Ừ, anh biết rồi.”

“Không phải anh định đóng tiền cho em đấy chứ.” Cô buột miệng hỏi.

Phó Đình Xuyên ra ngạc: “Thông minh thế à?”

“Không cần đâu, tiền của em vẫn còn nhiều.” Khương Diệu từ chối. Lời này cũng là nói thật lòng, phòng làm việc cô cung cấp phí nghiệp vụ, mỗi tháng tự

động cộng thêm 60 đồng tiền phí điện thoại, cô dùng còn chưa hết.

“Không cần thật... không phải gạt anh đâu.” Cô nhỏ giọng bổ sung.

“Được rồi, không nạ cho em.” Phó Đình Xuyên vội vàng đồng ý, còn bật cười thành tiếng.

Vành tai Khương Diệu phấp hồng, da đầu cũng run lên. Nếu di động là một sự sống có khi nó cũng phải chìm đắm trong tiếng cười mê người của anh mất.

“Khương Diệu, ăn xong chưa? Chuẩn bị làm!” Có người đến gọi cô.

Khương Diệu nắm chặt di động trong tay, vội trả lời: “Tôi tới ngay!”

Sau khi quay người lại, trong lồng ngực vẫn còn râm râm sợ hãi, cô than thở: “Hừ chết em...”

“Em đi đi.” Hiển nhiên Phó Đình Xuyên cũng nghe được tiếng bên này.

“Được.” Khương Diệu nhanh chóng đáp lời, nhưng vẫn không chịu tắt máy trước.

Cô nói: “Em tắt nhé?”

“Ừ.”

“Hay anh tắt trước đi,” Khương Diệu tùy tiện đưa tay lên vuốt tóc: “Nào có fan nào lại ngắt máy trước thần tượng đâu”. Cô ngượng ngùng.

Ý cười của Phó Đình Xuyên vẫn không hề giảm: “Sao anh lại nghe nói...” Anh dừng một chút, ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Bạn trai phải chờ bạn gái tắt máy trước, đó mới là lễ I thường tình mà?”

Khương Diệu muốn nô tung.

A a a a a a a a a a a!

Mặt đỏ rực như trái cà chua.

“Thế sao?” Không thể hoảng không thể hoảng, Khương Diệu kìm nén vui sướng như điên, cười khê hởi.

“Hình như là thế.” Phó Đình Xuyên trả lời như thật.

Cách đó không xa mấy bóng người đi qua, có lẽ chuẩn bị bắt đầu công việc thật.

Không thể không tắt máy, nhưng thực sự không muốn chấm dứt chút nào.

“Em tắt thật nhé?” Khương Diệu nói.

Người kia chỉ mới băng quơ nói một câu hai người đã xác định quan hệ rồi.

Nhưng cô nguyện ý, rất nguyện ý, cực kì nguyện ý.

“Đi đi” Anh dịu dàng nói, giọng nói như mơ hồ: “Anh rất nhớ em.”

Trời ạ, cô muốn bùng cháy. Khương Diệu phẩy phẩy bàn tay, lòng bàn tay áp lên một bên má, muốn giảm nhiệt độ đi một chút, nhưng vẫn nóng bừng như cháy thật.

Cô nói: “Thế, tạm biệt.”

“Ừ.”

“Em cũng rất nhớ anh.” Cô cũng nói như thế, không phải học theo mà là thật lòng thổ lộ.

“Ừ” Lúc này, người kia lại cố ý kéo dài thanh âm, càng xuôi tai hơn bao giờ hết.

Khương Diệu cười: “Được rồi. Em muốn làm mất!”

“Được, gặp lại.”

“Gặp lại.”

Khương Diệu hạ quyết tâm ấn vào phím tắt, bằng không cuộc gọi này sẽ kéo dài mãi mãi.

Cô vội chạy về, lướt qua từng tia nắng ấm áp bên hành lang.

Hóa ra đây là cảm giác yêu thương? Khó bỏ khó phân, nghe thấy tiếng anh mà tất cả tế bào trong cơ thể đều vui mừng không ngừng được, trong thế giới chỉ còn mình anh, tràn ngập khắp nỗi lòng, cũng chỉ có mình anh.

**

Giữa giờ nghỉ ngơi, Khương Diệu tranh thủ đi vệ sinh.

Nước ở đây giống hệt như mùa đông ở phía nam, lạnh đến tận xương, hơi buốt như len vào tận từng lỗ chân lông.

Xoa xoa xoa xoa, động tác trên tay bỗng dừng ngừng lại, cô nhớ tới mấy chuyện xưa.

Hai tháng trước, cũng ở nhà vệ sinh, người đó thấy cô chân tay luống cuống, thuận tiện giúp cô giải quyết vấn đề rồi đi vòng sang bên cạnh, ai mà ngờ tới, từ nay về sau, anh sẽ bước chân vào cuộc sống của cô. Nước chảy ào ào, Khương Diệu ngơ ngẩn đứng yên ở đó, tự cười một mình.

Vừa nghĩ tới anh đã vui đến mức không chịu nổi.

“Chị Khương!” Có người la lớn bên tai.

Khương Diệu hoàn hồn.

”Suy nghĩ gì mà vui vẻ thế?”

Không biết từ khi nào Đồng Tĩnh Niên đã đứng ngay bên cạnh.

Khương Diệu khụ hai tiếng, vội ngừng suy nghĩ: “Không có việc gì.”

“Thật là không có gì à?” Cô bé nghịch ngợm chọt chọt vào khuỷu tay cô.

“Thật mà.” Khương Diệu pha trò, còn giả vờ quan tâm đến chuyện của cô ấy: “Người có chuyện là cô mới phải, mấy ngày nay scandal quần thân, không có việc gì chứ.”

Đồng Tĩnh Niên chăm chú thoa kem dưỡng tay: “Có thể có chuyện gì chứ, scandal với thần tượng vui còn không kịp mà.”

Lúc nói xong câu đó cô còn nhướn mày với Khương Diệu, cười đến híp cả mắt: “Hắc hắc.”

“Sao lại nhìn tôi mà cười?”

Khương Diệu ngửi được mùi không tốt.

Đồng Tĩnh Niên vẫn cứ cười ha hả, còn vỗ vào mông cô một cái: “Chị đừng giấu tôi, tôi biết hết rồi.”

Khương Diệu kinh ngạc, nhìn thẳng cô bé đó, gương mặt non nớt, đôi mắt to chớp chớp. Nhìn đáng vẻ đó giống như đã biết hết mọi chuyện của cô vậy. Khương Diệu run rẩy, quyết định giả ngu: “Cái gì thế?”

“Bên hồ, chị quên rồi à, lúc ấy tôi cũng ở đó” Đồng Tĩnh Niên đắc ý lắc đầu: “Đừng tưởng tôi ngốc nhé.”

Hóa ra chuyện gì người này cũng biết... Khương Diệu cứng hàm, có phần khó coi.

Đồng Tĩnh Niên vỗ vỗ bả vai cô, như thể trấn an: “Đừng lo, tôi không nói ra đâu, còn có thể yểm trợ giúp chị tôi cũng thấy vui rồi”.

“Tiểu Đồng...” Khương Diệu vô cùng cảm kích. Mấy ngày nay, số fan kích động nhục mạ Đồng Tĩnh Niên cũng không hề ít.

“Đừng có cảm ơn tôi” Cô chu miệng thở ra một hơi, cảm thán: “Anh Phó đúng là người đàn ông tốt, chị cũng là cô gái tốt, thấy hai người lương tình tương duyệt như vậy, thật tốt, thật hâm mộ mà.”

Khương Diệu: “...”

Đồng Tĩnh Niên nhìn vào gương, cô gái bên trong giữa hàng mi nhú chặt đầy phiền muộn: “Tôi cũng có thích một người, nhưng không thể ở cùng anh ấy”.

“Sao cơ?”

Anh ấy cũng giống anh Phó, là một người đàn ông trưởng thành, còn lớn hơn anh Phó mấy tuổi...” . Đồng Tĩnh Niên khẽ cười: “Còn có vợ.”

Khương Diệu cũng đoán được là ai, Đồng Tĩnh Niên từng bị scandal chuyện một vị đại gia bất động sản nào đó bao dưỡng, trong giới cũng không ít người biết chuyện.

Vị kim chủ đó một tay che trời, cho dù có chứng cứ cũng bị bưng bít hết, phong tỏa vô cùng tốt, không hề lọt ra ngoài chút gì. Cho nên người ngoài vẫn chỉ mơ mơ hồ hồ nghe được, chứ không có tin xác thực.

Khương Diệu cũng không đánh giá bình luận gì về cuộc sống tình cảm của người khác, dù là bạn bè cũng có giới hạn của nó.

Cô chỉ có thể nhỏ giọng “ừ” một tiếng, cho thấy mình đã nghe được rồi.

Đồng Tĩnh Niên chìm vào kí ức vừa ngọt ngào vừa đau khổ: “Anh ấy đối tốt với tôi lắm, thật đó” Đồng Tĩnh Niên đưa tay lau khóe mắt, sợ nước mắt chảy ra sẽ làm nhòe lớp hóa trang: “Cũng không có gì, có lẽ với ai anh ấy cũng tốt như thế, mà tôi, ngay cả tiểu tam cũng không phải, có lẽ là tiểu một trăm, ha ha.

Đồng Tĩnh Niên nghiêng đầu nhìn Khương Diệu, trở về đáng vẻ thanh xuân xinh đẹp ngày thường: “Chị Khương, nếu anh Phó có bạn gái hoặc vợ rồi, chị có còn thích anh ấy không?”

Khương Diệu tự đặt mình vào cảnh đó rồi đáp: “Có”.

“Thật sao?”

“Ừ” Khương Diệu nhớ tới trước kia, mỗi lần đọc được scandal tình cảm của Phó Đình Xuyên cô đều nghĩ: “A, vừa nhìn đã biết là giả”, “Rõ ràng là cô gái kia tự tung ra”, “Chắc chắn sẽ phải bác bỏ tin đồn này”, “Gần đây lại có phim mới rồi”, “Em không muốn nghe!”. Tóm lại, dù có chết cũng không chịu thừa nhận người mình thích có người yêu.”

Hơn nữa, các cô còn có thể lo âu ngồi xem trước weibo chờ tin, lúc có tin đính chính thì vui đến mức nhảy lên sung sướng điên cuồng, rồi đủ các kiểu bình luận: Em biết mà, thần tượng của em sao mà có thời gian yêu đương được chứ, phim truyền hình còn không có thời gian quay mà. Anh không có ai chăm sóc thì phải tự quan tâm mình nhé.

Rất! Dối! Trá!

Khương Diệu bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng.

“Nếu anh ấy có người yêu thật, cô vẫn muốn ở bên cạnh sao?” Đồng Tĩnh Niên hỏi tiếp.

Khương Diệu nhìn về phía cô, nói từng chữ một, cực kì trịnh trọng: “Không muốn. Anh ấy có cuộc sống của anh ấy, tôi sẽ vẫn thích, nhưng không mong muốn có được anh ấy nữa.”

Tiểu Ba từng nói: Nếu anh đồng ý, em sẽ vĩnh viễn yêu anh. Còn nếu anh không muốn, em sẽ vĩnh viễn tương tư.

Đồng Tĩnh Niên không nói nữa, hồi lâu sau mới bưng tỉnh: “Chúng ta về đi.”

“Ừm”.

Khương Diệu đi theo phía sau, cô gái phía trước làn váy buông dài, tay chân xiêu vẹo, như một chiếc lá rơi rụng ngoài trời.

Khương Diệu nhìn bóng lưng gầy yếu đó, cô ấy là một cô gái tốt, nhưng trong vòng luẩn quẩn hỗn tạp này, ai đoán được mình sẽ gặp phải ai, trải qua những chuyện gì.

Cô biết, Đồng Tĩnh Niên không muốn để cô lo, cho nên tâm sự chuyện của mình như thế...

– Xem này, cô cũng biết bí mật của tôi rồi, cô cũng có nhược điểm của tôi. Cho nên đừng sợ nữa, tôi sẽ không nói với ai đâu.

**

Chạng vạng, cảnh quay cuối cùng kết thúc, Khương Diệu mới có thời gian nhàn hạ cầm di động.

Cô chạm vào màn hình, trên điện thoại có một tin nhắc nhở.

Chẳng lẽ anh nhắn? Mất Khương Diệu sáng hẳn lên, mở ra, là tin từ 100x6, thất vọng... Là tin tổng đài.

Khương Diệu cúi mặt, mở ra xem:

“Kính chào quý khách, số thuê bao 13611xxxx00 đăng kí chế độ thanh toán gia đình, mỗi tháng sẽ tự động thanh toán tiền cho quý khách. Một người trả tiền, cả nhà dùng chung! Đăng ký chế độ, xem các nội dung liên quan, tình hình cụ thể click wap...”

Khương Diệu ngẹn họng nhìn trần trời.

Đây là cái gì thế, cô nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng mới hiểu được, là một hình thức thanh toán tiền, chủ hộ là số của Phó Đình Xuyên, cô là... thành viên gia đình, một khi đã đăng kí thì từ nay về sau, phí của thành viên sẽ do chủ hộ trả.

Trời ạ! Ai tới đánh cô một cái chứng tỏ đây không phải là mộng đi. Bao chuyện liên tiếp xảy ra, cô cũng cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đến mê man.

Giống như đang đứng giữa cao nguyên, phải hít sâu mới có thể trở nên bình tĩnh. Nhưng mà nào có dễ dàng bình tĩnh thế.

Một tin nhắn xa lạ, cô còn tưởng là lừa phí...

Hóa ra không phải lừa phí, mà lại là lừa phí...

A không đúng, cũng không phải lừa phí, là sẽ tự động trả phí cho cô, còn lấy danh nghĩa chủ hộ gia đình nữa...

Đúng là kỳ quái, người này đâu có nhiều scandal đâu, sao biết tâm tư con gái quá thế? Khương Diệu cắn môi dưới, hai má ửng ửng, nhin cười quả là một việc vô cùng vất vả mà.

24. Chương 23

Chương 23

Trong phòng làm việc, Phó Đình Xuyên đang ngồi chơi với mèo.

Gần một tháng, Tiểu Mễ Đoàn vô cùng hưởng thụ chế độ là con vật cưng biểu tượng cường thế của áp trại CEO, hoàn toàn vượt lên trên vị trí của ông chủ mình.

Mấy nhân viên trong công ty không gọi nó là “Tiểu Mễ Đoàn” nữa, mà đều gọi “Cơm Nấm đại nhân”.

Từ Triệt vẫn đang đau khổ sửa chữa mấy cây cảnh yêu quý, một tay cầm kéo, vừa dốc lòng chỉnh lại cây hoa nhài đầy thương tích, vừa lầm bầm bất mãn:

“Lão Phó này, mèo của cậu tưởng bồn hoa của tôi là quân xanh hổ, ngày nào cũng phải giật vài ngọn lá, biết phiền không thế?”

Phó Đình Xuyên lấy miếng thức ăn đưa cho Tiểu Mễ Đoàn, nhìn nó ngậm chặt rồi nhảy ra xa. Mí mắt nhấc lên, bố thí cho trợ lý nhà mình một ánh mắt: “Nó có vẻ thích bồn hoa này, đáng lẽ anh phải hãnh diện mới đúng.”

Từ Triệt ôm chậu hoa vừa la vừa khóc, hành động vô cùng khoa trương: “Hãnh diện con khi! Hai người bọn cậu không làm cho người ta bớt lo được! Bánh ngô đang cầm trong tay cũng không được ăn một miếng...”

Phó Đình Xuyên cầm một tờ báo lên: “Ha ha.”

Từ Triệt quay đầu: “Đúng rồi, cậu không cần khoa trương tới mức gọi điện thoại một cuộc mà đã xác định quan hệ chứ?”

“Khoa trương gì?”

“Không chờ gặp mặt rồi nói được à? Dù sao cũng đã viết tâm ý lên weibo rồi mà, ha ha.” Từ Triệt cong môi, vẻ mặt vô cùng trào phúng.

“Không muốn chờ.” Phó Đình Xuyên nói.

Mới tách ra vài ngày, không gặp được nhau nhau, sẽ có hơn một ngàn loại khả năng có thể xảy ra

Tối hôm kết thúc quay phim đó anh đã hối hận rồi, sao có thể rời đi qua loa như vậy.

Một khi đã có mục tiêu, anh sẽ thực hiện nó không từ thủ đoạn. Anh là người thích lập kế hoạch, cũng không muốn làm việc gì mình không chắc chắn, không nắm được rõ ràng. Không sợ đường đột, anh chỉ muốn ‘bắt buộc’ cô gái đó phải chấp nhận, một thân phận khác của anh, bạn trai, người yêu..... Dù sao, cũng không phải là thần tượng.

Từ thần tượng này, có vẻ quá xa, anh chỉ muốn trở thành một người bên cạnh cô ấy mà thôi.

Mất bò mới lo làm chuồng, may mà thời gian chưa hết, không phải sao.

Cũng may, cô hiểu anh.

Lúc suy nghĩ, người này có thói quen nhìn xuống đất, tạo thành một độ cong vô cùng thích hợp.

Từ Triệt đập bàn một cái: “Được rồi, vậy cậu cũng không thể vừa bắt đầu quan hệ đã chuyển số điện thoại của cô ấy thành người nhà chứ, không sợ dọa em gái người ta à?”

Phó Đình Xuyên lật sang tờ khác, lạnh lùng bảo: “Giờ tôi không ở bên cạnh thì phải tìm một cách để nhắc nhở cô ấy về quan hệ của chúng tôi mọi lúc mọi nơi”.

Từ Triệt giật cả người, thật đáng sợ nha, quả nhiên tâm cơ của trai già.

“Vậy cậu định thế nào? Hai người không chỉ ở riêng hai nơi mà công việc cũng phải đi lại nhiều nữa”. Từ Triệt vội hỏi. Vừa nói ra khỏi miệng đã muốn vả miệng mình, sao anh không thoát khỏi cái kiếp quan tâm việc người khác chứ!

Phó Đình Xuyên còn không thèm ngược mắt lên: “Xem thử gần đây có lịch trình nào tới Chiết Giang không.”

Từ Triệt vừa nhăn mặt vừa nhanh chóng mở ipad ra xem: “Không có, nhưng cuối tuần có một buổi đại diện, ở lầu một toàn bách hóa Ngân Thái ở Hàng Châu, không phải cậu nói thôi à”.

Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Anh từ chối rồi?”

“Không có. Cậu không biết phụ trách hoạt động này là bà chủ công ty, cũng là hoa hậu giảng đường trường trung học của tôi, dù sao cũng nài quá, nhớ tới tình bạn cũ nên tôi cũng không thể từ chối được”.

Xem hết một lượt, Phó Đình Xuyên đặt máy tờ báo xuống, hỏi tiếp: “Chưa từ chối?”

“Ừ.”

“Ngày đó có lịch trình nào không?”

“Không.”

“Tôi đi.”

“Tôi đi?”

“..... Có vấn đề à?”

“Cậu muốn làm gì?”

“Lên sân khấu.” Phó Đình Xuyên nói hết sức nhẹ nhàng.

“Cậu định lén lút chạy tới Hoàn Kiếm chứ gì!” Từ Triệt ngứa tay đến mức muốn đánh người, đương nhiên, suy nghĩ mấy năm rồi cũng vẫn là suy nghĩ: “Không được! Giờ đang giữa đầu sóng ngọn gió, đừng đi Hoàn Kiếm nữa, chớ sẵn chắc canh một tác không rời đâu, giờ mỗi ngày có khi đều ngồi chầu chực chờ cậu nhảy vào hòng đẩy, đừng mơ, tôi không đồng ý.”

“Ồ,” Phó Đình Xuyên đáp lời: “Tôi đâu có đi gặp cô ấy.”

“Ôi chao? Thật à?” Từ Triệt cực kì không tin tưởng.

“Ừ” Phó Đình Xuyên đứng lên: “Đi gọi cho người yêu trong mộng của anh đi”.

**

Khuông Diệu dậy từ sớm, lái chiếc xe mượn của thầy, đến Hàng Châu.

Hai giờ trên đường, cô đã thấy mệt mỏi rồi, vừa xuống xe đã đuổi người vận vẹo.

Khuông Diệu mở di động, tin nhắn thầy gửi tới.

“Đường Duyên An, lầu một Ngân Thái, quầy Adore, thầy còn việc, không rảnh, em xem giúp đi, tới sớm một chút, trước mười giờ phải tới đó.”

Đúng là đủ cách hành hạ học trò của thầy mà.....

Khuông Diệu tắt tin nhắn, mở tin của Phó Đình Xuyên ra. Tên cô lưu cho anh, vẫn là..... Nam thần.

Khuông Diệu biết anh bận việc nên thỉnh thoảng mới chủ động nhắn tin trò chuyện.

Mấy ngày nay, trên Đế đô đều là tin tức đó, đứng trên mặt đất mà cứ như cưỡi gió đón mưa, không biết anh thế nào rồi.

Khuông Diệu khóa túi lại rồi đeo lên vai, nhắn tin: “Hôm nay thời tiết ở Bắc Kinh rất tệ phải không? Anh ra ngoài nhớ mang khẩu trang.”

Nhìn lại thêm một lượt, có phải quá nghiêm túc không nhỉ?

Khương Diệu lại chọn thêm một vẻ mặt phù hợp..... hình như thằng nam cũng thích dùng loại icon này.

“Hôm nay thời tiết ở Bắc Kinh rất tệ phải không? Anh ra ngoài nhớ mang khẩu trang [.....]”

..... Ngu quá, đáng yêu gì mà đáng yêu chứ, hoàn toàn không phải phong cách của cô Vì sao dùng tài khoản phụ Weibo bình luận thoải mái cũng chẳng có gánh nặng tâm lý gì, giờ nhấn một tin cho Phó Đình Xuyên thôi mà mãi không nhấn được.

Tách tách tách tách, Khương Diệu vội vàng xóa mặt người kia đi, rồi nhấn gửi.

“Được.”

— Gần như một giây sau, một chữ được trả lời, nhưng không hề khiến cho người ta có cảm giác qua loa lấy lệ

Ngược lại..... còn rất nghe lời, rất bao dung.

Trong tiệm bách hóa nhất định là bật lò sưởi, nếu không sao mặt cô lại nóng thế này chứ.

Khương Diệu cho điện thoại di động vào túi, tiếp tục tìm kiếm.

Tâm tình tốt cho nên bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, giống như bước lên mây mà đi vậy.

Đọc lướt qua một lúc, nhìn bảng chỉ dẫn, Khương Diệu nhanh chóng tìm được quầy tiếp tân, một cô gái mặc đồng phục váy ngắn màu đen ra chào hỏi, hỏi xem cô đang cần gì.

Khương Diệu nói:“Xin chào, Viên Dạng tiên sinh nói hôm nay ở chỗ các cô cần chuyên viên trang điểm, thầy có việc bận nên nói tôi đi thay, tôi là trợ lý của thầy”.

Cô nói xong thì đưa danh thiếp ra.

Cô tiếp viên nhận lấy nhìn chằm chằm một lúc lâu rồi hoang mang nói: “Hoạt động này... thứ tư mới tổ chức”.

Cô quay đầu nhìn một nhân viên khác:“Hoạt động của thầy Viên có phải đầu tuần không?”

“Đúng vậy.” Cô gái ngồi xổm tìm son kia cũng không quay đầu lại.

Khương Diệu:“.....”

Cô lo lắng hỏi lại:“Thật thế sao?”

Cô tiếp viên trả lại danh thiếp cho cô, có vẻ nghi ngờ nhìn cô gái mặc áo khoác màu xám nhạt này:“Đúng vậy.”

Khương Diệu đỡ trán, thầy muốn lừa cô à, sao lại lảm cẩm thế!

Cô hít một hơi thật mạnh, thật lâu sau đó mới thở ra, khóa túi lại rồi chạy lấy người.

Vừa chạy ra được hai bước, bên tai đột nhiên liên tiếp vang lên từng tiếng thét chói tai, a a a a a!!

Một nhóm nữ sinh ào ào lao qua bên người Khương Diệu, giống như một thân một mình đứng giữa sa mạc, xung quanh là đồng ngựa hoang vừa la vừa chạy, đỉnh tai nhức óc.

Không biết còn tưởng gặp phải quỷ rồi.

Khương Diệu dậm chân, mơ hồ nghe thấy nhân tiên tiếp tân bên cạnh nhắc tới một cái tên.

Cô thính tai, cũng vì quá để ý, tất cả các tên gọi trên thế giới này chỉ là lướt qua, duy chỉ có thứ liên quan đến người ấy mới càng thêm đậm nét.

Phó Đình Xuyên.

Nhịp tim của Khương Diệu càng đập nhanh hơn, cô giữ chặt tay cô nhân viên kia, hỏi: “Hôm nay ở bách hóa có hoạt động gì à? Hoạt động gì vậy?”

“Ngoài cửa có treo bảng lớn thế mà cô không thấy à? Hôm nay Phó Đình Xuyên đến chỗ chúng tôi đấy! Buông ra nhanh!” Giọng nói của cô gái này có phần gắt gỏng, có lẽ sợ mình đi chậm mất.

Khương Diệu then thùng đồ mắt, vội buông tay.

Cô không thấy biển quảng cáo, bởi vì từ lúc ở gara đến quảng trường này cô đều nghiên cứu tin tức khí hậu ở thủ đô.

Từ sau khi xác lập quan hệ với Phó Đình Xuyên, cô cũng chuyển thành tộc người chuyên cúi đầu rồi.

Đi đường đụng vào người khác cũng không sợ bị đối phương mắng mỏ, còn có thể cười hì hì và nói ngọt. Tình yêu khiến cho con người ta trở nên thần kinh như thế.

Không cần nghĩ ngợi, Khương Diệu cũng gia nhập vào hàng ngũ.

Cô nắm chặt cái túi nhỏ màu đen, tâm tình kích động đến mức không giữ nổi.

Lúc đi đến quảng trường, xung quanh đã phủ kín đầy người, chật như nêm cối, con gái con trai đủ cả, tất cả đều đưa máy ảnh lên cao, hình fan và Phó Đình Xuyên cũng vô cùng bắt mắt.

Khương Diệu đứng bên ngoài một lúc, mỗi người đều giữ chỗ vô cùng chắc chắn, chật ních, cẩn thận.

[Người trước ngã xuống, người sau tiến lên], trong đại sảnh, số người càng đến càng đông. Khương Diệu thấy bất lực, trước mặt cô là một người đàn ông vóc lớn, nhón chân cũng không nhìn lên sân khấu được.

Cho nên cô đành phải nhìn Phó Đình Xuyên trên màn hình, tây trang giày da toát lên vẻ anh tuấn tinh anh.

Khương Diệu xoa chóp mũi, bỗng nhiên lại rất muốn cười, nhưng lại không biết mình đang cười cái gì.

Cô nghĩ, cô có thể xâu chuỗi các sự kiện từ trước đến sau, khi bị thầy ‘lừa’ đến Ngân Thái. Rồi có người rõ ràng đang ở Hàng Châu, lại còn nhắn tin đồng ý như đang ở Đế Đô, định lừa cô à?

Được rồi, giờ này khắc này, khi anh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, là có ý muốn cô nhìn ngắm từ phía xa sao?

Anh ấy, đúng là rất thích diễn trò, giống như rất nhiều nhân vật anh đã từng diễn qua, dù trên mặt thì không có biểu hiện gì, lại có thể khiến cô có những bất ngờ hạnh phúc, rung động lòng người.

Hàng trăm fan phía dưới trăm miệng một lời hô lớn: “Anh Xuyên — Anh Xuyên — Anh Xuyên em yêu anh—”

Dẫn chương trình liên tiếp đưa tay muốn mọi người yên tĩnh nhưng lại không hề hữu dụng.

Cuối cùng, Phó Đình Xuyên đành phải nhận microphone, nghiêm túc nói im lặng.

Trong khoảnh khắc đó, các nữ sinh lại bỗng yên lặng như cừu.

Một vùng yên tĩnh.

Khương Diệu ngược mắt, trên màn ảnh điện thoại di động của người ta, người đàn ông mặc tây trang bỗng nhiên đi qua, nói với dẫn chương trình vài câu. Anh ta đi đến giữa sân khấu, chỉ huy nhân viên công tác bưng một bục cao tới trước mặt Phó Đình Xuyên.

Phó Đình Xuyên lưỡng lự đi lên phía trước, bên cạnh là microphone, anh anhg anhg cổ giọng rồi giải thích ngắn gọn: “Khụ, tôi muốn đứng cao một chút, tránh mọi người phía sau không nhìn thấy”.

Người chủ trì vỗ tay, các nhóm cô gái khắp hội trường lại bắt đầu hú hét.

Hơn nữa xếp sau lưng họ, màng tai Khương Diệu cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Khương Diệu ngẩng mặt lên, quả là không dễ dàng, rốt cuộc cô cũng có thể thuận lợi nhìn thấy người kia.

Anh đứng ở đó..... Cô có thể thấy anh, mà ở độ cao của anh cũng có thể thấy cô. Ít lâu sau, cô thấy Phó Đình Xuyên nhìn về hướng bên này.

Vì anh nhìn em, cho nên cũng biết em đã ở đó nhìn anh.

Trong lòng ngực Khương Diệu như có một con nai con, chạy nhanh đến mức ong cả đầu. Ôn ào náo loạn, rồi lại trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi thứ xung quanh, mảnh hoa, bóng người đều trở thành những mảng màu đen trắng, chỉ có người kia là sắc màu rực rỡ, chiếm trọn tầm nhìn của cô, rặng ngời lấp lánh.

Tâm tình của Phó Đình Xuyên cũng cực kì sung sướng, nhìn rất lâu không dời mắt.

Thật thần kỳ, cô gái của anh, cũng có ở đây.

Giữa đám đông ồn ào, cô đứng xa như thế, ăn mặc như thế, không chớp mắt. Nhưng anh lại nhanh chóng tìm được cô, cũng chỉ thấy mình cô.

“Em khẽ mỉm cười, dù anh có nói gì đi nữa. Nhưng anh biết, vì điều đó, anh đã chờ đợi từ lâu lắm rồi.”

25. Chương 24

Buổi biểu diễn kết thúc, Phó Đình Xuyên được nhân viên hộ tống rời đi, các cô gái lập tức chạy theo, giống như một đồng cây đinh sắt dính lấy cục nam châm.

Khương Diệu đứng yên giữa quảng trường, nhìn đám người tan tác rồi sửa sang lại áo khoác, bước ra ngoài.

Không biết vì sao, hình ảnh đó cô đã nhìn lâu như thế, nhìn đến mức hốt hoảng, giống y như mộng.

Trong lòng liên tục tự nhắc nhở mình, đây đã là bạn gái của Phó Đình Xuyên rồi, nhưng cảm giác này vẫn cứ quanh quẩn bốn bên, không chịu tan biến. Nhìn không thấy, sờ không được, nên trong lòng không yên.

Cứ mơ màng như thế ra đến cửa, không khí lạnh lẽo hóp lên mặt.

Ừ, có lẽ không phải là ảo tưởng, dù sao khí lạnh mùa đông là có thật.

“Khương Diệu.” Bỗng nhiên có người gọi cô.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, không ngờ được lại là Từ Triệt.

Anh đang đứng dựa vào tường, đỉnh đầu đội mũ, mái tóc yêu thích ngày thường đều bị ép vào trong, lại có vẻ trẻ trung ngoan ngoãn hơn không ít.

Trái với vẻ kinh ngạc của cô, Từ Triệt khá là trấn định, đi tới bên cạnh cô rồi còn cười ha ha nói: “Thật là trùng hợp nhỉ, ở đây mà cũng gặp được cô.”

Không đợi cô mở miệng trả lời, vừa đến gần bên, Từ Triệt đã nhét một thứ vào tay cô rồi nhỏ giọng: “Cầm đi”.

“A?” Khương Diệu há hốc miệng.

“Cầm nhanh, tôi đi đây,” Từ Triệt tốc chiến tốc thắng, anh nháy mắt mấy cái: “Nhớ mở cửa cho cậu ta nhé”.

Nói xong liền phất áo rời đi, bỏ lại mọi thứ phía sau lưng.

Khương Diệu: “.....”

Cô cúi đầu nhìn xuống, là một cái túi bằng da màu đen bóng.

Bởi vì biểu hiện vừa rồi của trợ lý Từ quá mức thần bí, Khương Diệu cũng không dám mở ra trước mặt mọi người, cô chọn một nơi kín đáo rồi cẩn thận rút ra.....

Một ngọn lửa đốt thẳng đến bên tai.

Là..... một tấm thẻ phòng, khách sạn Hàng Châu, phòng số 2024.

Khương Diệu lấy hết nó ra, cẩn thận lật xem, bên trong không còn thứ gì khác. Chỉ có tấm thẻ phòng này, ý là muốn cô đến phòng này tìm anh sao?

Có hơi là lạ, lại có chút diệu kì, dù sao cũng là nam nữ đã trưởng thành, khó tránh khỏi những liên tưởng đến mặt nào kia...

Tuy nói như vậy, Khương Diệu vẫn không thể dừng bước chân, tiếng gót giày chạm vào mặt đá cẩm thạch, muốn dồn dập thế nào thì có dồn dập thế đó, cô sợ mình đi chậm quá, Phó Đình Xuyên bị nhốt ngoài cửa thì phải làm sao bây giờ?

Có lẽ trên khắp trái đất này, phụ nữ luôn là người nói một đằng nghĩ một nẻo nhất.

Thảm dài phủ kín hành lang, Khương Diệu nhanh chóng tìm được phòng số 2024.

Cửa gỗ chạm khắc hoa văn đóng chặt, cô hít sâu một hơi rồi lấy tấm thẻ cảm ứng mở khóa. .

Tí tách.

Tiếng cửa lớn mở ra, cô nhẹ nhàng đẩy vào, nhìn quanh bốn phía.

Khương Diệu thở phào một hơi, anh vẫn chưa về.

Rèm cửa được kéo lên hoàn toàn, cửa sổ sát đất đối diện với nguồn sáng, khiến gian phòng trở nên cực kì rộng rãi.

Khương Diệu nhanh chóng bật đèn.

Cô là một cô gái cẩn thận, cho nên cũng lo hướng này sẽ có người chụp ảnh được.

Vì thế, chuyện quan trọng nhất chính là kéo rèm cửa xuống.

Tấm rèm bằng vải dệt khá dày dặn, khi phủ xuống thì ngay lập tức biến căn phòng từ ban ngày sang đêm tối.

Khương Diệu tìm một chiếc ấm đun nước, đến phòng vệ sinh đổ đầy rồi nấu lên. Vừa rồi trên sân khấu Phó Đình Xuyên nói không ít, chắc là bây giờ anh rất khát nhỉ.

Có thể nói, những cô gái như Khương Diệu, nếu một ngày nào đó không còn quan tâm đến sự nghiệp, không muốn bốn ba bên ngoài nữa, khi trở về nhà nhất định sẽ trở thành hiền thê lương mẫu.

Vài phút sau, Khương Diệu đổ bình nước sôi đầu tiên đi để tiêu độc rồi bắt đầu đun ấm thứ hai.

Bình điện vang lên từng tiếng khè khè, khói trắng bốc ra.

Thái dương Khương Diệu cũng rịn ra ít giọt mồ hôi, cô ngồi lại vào bàn, lấy di động ra, định nghỉ một lúc.

Trên Weibo đã có người post ảnh hoạt động hôm nay lên, hình ảnh sáng sủa không ít, chắc đã qua chỉnh sửa, bởi thế nếp nhăn trên khóe mắt khi anh cười cũng nhạt hơn rất nhiều so với khi nhìn trực tiếp.

Khương Diệu chống hàm cười ngây ngô, trong lòng fan ai cũng như thế cả, cô cũng không hề khác họ.

Cứ lướt lướt như thế, nhìn, cô lại rơi vào ảo tưởng, cô cảm thấy, lần này mình rất giống một phụ nhân chờ đợi phu quân trở về... vừa chán nản, lại kích động khát khao.

Tách.

Một tiếng vang rất nhỏ, ấm nước thứ hai được nấu xong.

Khương Diệu đặt điện thoại trong tay xuống, định chạy tới giật đầu cắm ra. Còn chưa kịp xoay người bên ngoài đã vang lên hai tiếng gõ cửa. Ấm thanh trầm đục rõ ràng, như gõ vào bên tai.

Tiếng vang đó cũng không hề lớn, sức lực vừa phải, không nhẹ không nặng, cực kì lịch sự.

Khương Diệu nhìn qua mắt mèo, là anh!

Trời ạ, trái tim lại điên cuồng như một con thỏ nhỏ chạy quanh, Khương Diệu vội vàng nghiêng đầu, nhìn vào tủ kính bên cạnh, sửa sang lại đầu tóc một lúc.

Tóc, vuốt gọn sang bên tai, mặt, thử qua mấy vẻ mặt, không được quá cứng đờ, son môi, môi mím thử, màu môi đều đặn, tốt lắm! Chắc là mở cửa được rồi.....

Khương Diệu chậm chạp mở cửa ra, từ một khe nhỏ, rồi rộng thêm một chút.

Rốt cục cô đang lo cái gì chứ, cũng không phải tội phạm cướp bóc đêm khuya, đến cửa cũng không dám mở.

Người bên ngoài kia cũng không hề chê cô chân tay chậm chạp, ung dung đứng nguyên chỗ cũ, không hề gấp gáp, cũng không thúc giục.

Vẫn là bộ tây trang thẳng thớm anh tuần vừa rồi.

Sau khi mở cửa ra hoàn toàn, Khương Diệu thả tay ra, nghiêng người nhường đường, để cho anh tiến vào.

Cô gái trẻ tuổi hai gò má nóng bừng, lần gặp trước là mối quan hệ diễn viên và thợ trang điểm, vô cùng tự tại. Còn lần này, cô lại trở nên câu nệ như thế, tay cũng không biết phải để vào đâu, xấu hổ liếc mắt nhìn anh một cái.

Hơn nửa ngày mới ghen ra vài chữ: “Đã lâu không gặp.”

“Lâu không gặp.” Phó Đình Xuyên nói xong, từ từ tốn tốn đi vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Phó Đình Xuyên vóc người vừa cao vừa lớn, anh vừa bước vào, khoảng không gian trước cửa vốn đã không lớn lại càng trở nên nhỏ hẹp.

Khương Diệu bất giác lùi vào sát tường, như muốn để cho anh nhiều không gian hơn.

Một tay Phó Đình Xuyên cởi nút thắt trên bộ tây trang, nói lỏng âu phục, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến hình tượng lúc trước, giống y như một cái móc áo quần trời sinh vậy.

Rất..... gợi cảm, xoang mũi của ai kia cũng nóng lên rồi.

Phó Đình Xuyên đứng thẳng một lúc, nghiêng đầu nhìn vào phòng trong, tiếp theo là nhìn cô gái trước mặt, anh khẽ cười: “Em kéo màn à?”

Anh thấp giọng nói, là một câu hỏi, nhưng lại có gì đó cực kỳ ám muội.

Máu xông hết lên đầu, Khương Diệu nuốt ngụm nước miếng, đáp: “Dạ, em sợ, anh bị người ta chụp lên”.

“Ồ.....” Phó Đình Xuyên đáp đầy ý vị.

Khương Diệu không dám nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đảo quanh, cuối cùng nhìn về phía cửa phòng khép hờ: “Anh không đóng cửa phòng à? Còn có người tới à?”

Cô hơi cẩn thận, cũng vì thân phận của anh khá đặc thù, cô sợ nhờ có người đột ngột tiến vào, sẽ thấy hết mọi chuyện ở đây.

“Không ai tới đâu,” Phó Đình Xuyên đến gần cô thêm một đoạn: “Chỉ có hai người chúng ta thôi”.

Lưng vốn chỉ cách tường một khoảng nhỏ, anh cứ từng bước ép sát như thế, làm Khương Diệu cũng bị dán chặt vào tường.

Tay cô đang đặt phía sau, vừa lúc chạm vào bức tường lạnh lẽo.

Phó Đình Xuyên nhìn khuôn mặt cô gái đang cúi đầu, ý cười bên môi càng thêm đậm.

Đột nhiên, anh thoáng cúi người, tay cứ thế đưa lên, nhẹ nhàng chống lên vách tường bên cạnh.

Lập tức, vành tai Khương Diệu đỏ bừng như máu. Làm, làm gì vậy?

Anh, anh không định đi qua sao? Cô hốt hoảng thật mà.

Khương Diệu ngược mắt nhìn anh, giây phút này, ánh sáng đều bị người đàn ông phía hoàn toàn che khuất, anh vây cô trong bóng tối, ánh mắt đen như mực, không nhìn rõ tâm tình.

Khương Diệu nhìn sang cánh cửa bên, cẩn thận đề nghị: “Cửa..... Còn mở kìa.”

Phó Đình Xuyên thoáng gật đầu: “Ừ, anh biết.”

“Anh không đóng sao?”

Phó Đình Xuyên khẽ cười: “Em chần như thế làm sao anh đóng được?”

Tim Khương Diệu vừa nhanh vừa loạn: “..... Em không chần.” Cô chỉ..... chỉ chống tường thôi mà.

Nói xong, Phó Đình Xuyên đưa cánh tay lên lướt qua gáy cô, lòng bàn tay mang theo hơi lạnh từ bên ngoài vào.

Khương Diệu giật mình, động tác bất ngờ của Phó Đình Xuyên khiến cô không kịp thở dốc.

Ngón tay thon dài của anh đặt lên bức tường màu trắng. Một tay chống tường, tư thế đó có vẻ không hề tốn sức. Phó Đình Xuyên cúi đầu, lấy tấm bảng trắng móc bên ngoài cánh cửa rồi khóa lại. Một loạt các hành động liền mạch lưu loát.

“Được rồi.” Anh cởi áo vét ra, móc lên kệ áo treo bên cạnh.

Khương Diệu nhìn tấm biển trắng treo trên tường... bên trên chỉ còn tấm biển “Đừng quét dọn”... Nói cách khác, tấm biển Phó Đình Xuyên đặt ngoài kia, là tấm “Đừng quấy rầy”.

Vừa nãy cô chặn trước tấm biển “Đừng quấy rầy”

Đừng quấy rầy.....

Mặt Khương Diệu không thể không đỏ được.

Cô vội vàng chạy ra khỏi gian nhỏ bước vào phòng trong. Phó Đình Xuyên cũng tự nhiên xắn tay áo lên rồi theo sát. Anh nhìn sang ấm nước bên kia, hỏi: “Em nấu nước à?”

“Dạ!” Khương Diệu nhớ ra chuyện mình còn định nấu nước cho anh uống. Cô bay nhanh về phía kia, lấy ra hai ly thủy tinh vừa mới tráng, rót nước sôi vào, hết ly này sang ly khác. Phó Đình Xuyên cúi mắt, nhìn chăm chú cô gái của anh, làm đầu vào đấy.

Hơi trắng bốc ra từ ly nước, lòng anh, cũng như được hơi khói này sưởi ấm hẳn lên.

Sương mù len lõi trong tim, trong mắt, mềm mại như hồ nước.

Phó Đình Xuyên cũng không thể hiểu được cảm giác lúc này, thấy viên mãn? Hạnh phúc? Có lẽ chỉ cần nhìn thấy cô một lúc, anh cam tâm tình nguyện vượt qua nghìn dặm con đường.

“Anh khát không?” Khương Diệu ngẩng mặt hỏi anh.

“Ừ”. Người kia khẽ đáp. Thực ra trước khi đến đây anh đã uống nước rồi. Nhưng đó lại là nước lạnh, không phải giống như cô, nóng bỏng đến ấm người.

“Vậy anh đợi một lát,” Cô cúi mắt, sờ thử thành ly: “Vẫn dễ phỏng tay lắm.”

“Được.” Dù cô nói gì, anh đều đáp ứng, anh đều nghe theo.

Đúng rồi! Đầu cắm!

Đúng là căng thẳng quá chuyện gì cũng quên, Khương Diệu nhìn theo dây điện của ấm nước.

Cô vội vàng khom người, giật đầu cắm màu đen ra.

Loại ổ cắm ba chân này cắm vào rất nhanh, nhưng khi nhổ ra lại vô cùng khó. Khương Diệu chống tay kia lên tường, mượn lực để giật cái thứ này ra.

Tách.

Ánh đèn tắt ngúm, một màu đen bao phủ!

Cả phòng tối đen một mảnh, giống như giữa đêm khuya, tối đến mức đưa tay lên cũng không nhìn thấy.

Khương Diệu cứng đờ, hình như cô..... không cần thận dụng phải công tắc đèn rồi...

Vừa sáng bừng lại trở thành tối mịt, cô cần chút thời gian thích ứng.

Nhất thời chính Khương Diệu cũng không tìm ra phương hướng.

Cô mò tìm chốt đèn, đúng lúc đó mới chợt nhớ tới Phó Đình Xuyên còn ở ngay bên cạnh.

Khương Diệu căng thẳng, tim nhảy bần bật lên, như thể không phải cô vừa tắt nhầm đèn, mà là bật nhầm máy rửa bát vậy: “Phó Đình Xuyên, anh ổn không? Anh đừng động đây, tránh đụng vào ly nước sôi nhé.”

Giọng nói của cô có phần run rẩy.

“Anh ở đây.” Câu trả lời không ăn nhập với câu hỏi, người ta hỏi anh ổn không, anh lại nói anh ở đây, ở ngay bên cạnh cô thôi.

Vừa dứt lời, bàn tay Khương Diệu đang đặt trên vách tường tiếp tục lần mò, bỗng nhiên bị một người nhẹ nhàng cầm lấy.

Là Phó Đình Xuyên.

Lòng bàn tay của anh không tính là lạnh, nhưng cô lại suýt nữa bị đông đá luôn rồi, cũng quên mất mình định làm gì tiếp theo, có thể làm gì tiếp theo.

Đương nhiên Phó Đình Xuyên cũng không nhìn thấy gì, anh chỉ bất giác muốn chứng minh sự tồn tại của mình, không ngờ lại chạm vào tay cô.

Tay của Khương Diệu nhỏ nhỏ, các đốt ngón tay mềm mềm, được anh bao trọn trong tay mình.

Rất mê người. Vừa chạm vào, mềm mại trơn mịn, giống như một món đồ sứ thượng hạng.

Ngón tay anh đặt lên mu bàn tay cô, không tìm được mà vuốt ve, mịn màng, mềm nhẹ, không đành lòng buông ra.....

Phó Đình Xuyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, cổ họng dần trở nên khô khát.

Lúc này đây, anh mới thấy, thật khát

Hít thở không thông, mất nước, thiếu dưỡng khí, hoặc là một cảm giác nào đó khác nữa..... như thể một con cá mắc cạn, trước mắt là bóng tối, chỉ có thể hô hấp mà thôi.

Không khí dần nóng lên.

Khương Diệu cũng mơ hồ nhận ra có gì không ổn, thử thăm dò hỏi: “Phó.....”

Người kia bỗng giữ chặt đầu vai cô, đầu gối đè tới, mạnh mẽ đẩy cô về phía sau.

Thân bất do kỷ, Khương Diệu bước lùi về sau mấy bước.

Tiếng vải chà xát vào nhau, tiếng động rất nhỏ vang lên bên tai.

Ngay sau đó, đồng tử của cô mở to hết cỡ, lồng ngực dồn dập phập phồng.

Bởi vì, cổ tay cô, cả người cô, đều bị đè lên ván cửa, không cách nào động đây.

26. Chương 25

Lúc ánh mắt không nhìn thấy rõ, các giác quan còn lại sẽ trở nên nhạy bén hơn gấp trăm lần.

Giống như lúc này đây.

Hơi thở của người kia nóng rực, chậm rãi lướt qua hai mày, lướt xuống rồi dừng lại nơi chóp mũi.....

Hai chóp mũi cọ vào nhau, hơi lạnh.

Anh cách cô một khoảng rất gần, rất gần, một khoảng cách vô cùng nguy hiểm.

Bóng dáng người kia chỉ là một màu đen, đầu gối đặt trên đùi cô, gần sát, không một khe hở.

Hô hấp của anh càng ngày càng nặng, giống như một chó săn, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn con mồi.

Khương Diệu cắn môi dưới, tim đập càng lúc càng kịch liệt, cả người bất giác run lên.

Có hơi sợ hãi, có chút khấn trương, cô có phải làm gì không? Chạy trốn? Đẩy ra?

Thật lâu sau đó, Phó Đình Xuyên vẫn không có động tác tiếp theo.

Không gian yên ắng, chỉ có hô hấp của hai người.

Bàn tay anh đặt trên tường hơi run nhẹ, như thể đang cố gắng kìm nén điều gì.

Nỗi lòng dần bình ổn, Khương Diệu há miệng muốn nói câu gì đó, cô thử gọi anh: “Phó tiên sinh.....”

“Ừ.” Tiếng của cô khiến Phó Đình Xuyên tìm về chút lý trí còn lại.

Trả lời bằng giọng mũi, chỉ một chữ, lại khiến người nghe thêm căng thẳng.

Khương Diệu chần chờ: “Tư thế này có phải là quá nhanh không ạ.....”

Anh nghiêng đầu như đang suy nghĩ, một lần hơi thành linh lướt qua, làm cho ai kia vừa mới hoàn hồn lại trở nên cứng ngắc.

Chóp mũi của anh chạm vào vành tai cô.

“Thế nào mới không nhanh?” Anh hỏi, hơi thở nóng hổi phả vào tai, như than nung.

Đa số phụ nữ đều có điểm mẫn cảm ở vành tai, không nên kích thích.

Giọng nói của Khương Diệu cũng trở nên không thể khống chế: “Giống như..... Trước là nắm tay, rồi ôm, rồi hôn, tiến hành theo chất lượng.....”

Nói hết câu, âm thanh càng lúc càng nhỏ.....

Khương Diệu tự oán thầm, quả nhiên mình là một cô gái truyền thống không thú vị chút nào.

Nắm tay?

..... A.

Trong bóng tối, khóe môi của Phó Đình Xuyên khẽ cong lên. Với anh mà nói, nắm tay còn khó hơn cả hôn nữa đấy.

Được rồi, nếu cô bé đã muốn nắm tay, thì nắm tay trước.

Thân thể gần bó dần tách ra, chỉ còn một mối liên hệ duy nhất, là bàn tay đặt trên cổ tay cô.

Phó Đình Xuyên bật đèn lên, đưa ánh sáng trở về.

Khương Diệu giống như được tái sinh lần nữa, lén lút thở dốc một hơi. Phó Đình Xuyên cúi mắt nhìn cô, yết hầu hơi nhúc nhích.

Anh không uống nước, cho nên vẫn khát, vẫn khó chịu.

Ngón cái không tự chủ lướt nhẹ trên cổ tay ai đó, nhẵn nhụi trơn mềm, bắp thịt yếu ớt, khung xương nhỏ nhỏ... cùng với độ ẩm trên làn da của người kia, mềm mại... tất cả đều được anh giữ lấy, yêu thích không muốn buông tay.

Thậm chí là,

Muốn..... Thường thức cả đời.

Cách vuốt ve kì lạ đó khiến cho Khương Diệu có phần không được tự nhiên, nhưng cô nghĩ lại, thấy cũng lý giải được. Có lẽ có người sẽ biểu đạt tình ý của mình bằng ngôn ngữ cơ thể như thế.

“Cái này có tính nắm tay không?” Phó Đình Xuyên vờ như không hiểu.

Liên tục tiếp xúc gần gũi như thế, Khương Diệu lúc này vẫn còn đang kinh ngạc: “Hắn là..... tính.”

Phó Đình Xuyên không muốn nhiều lời nữa, anh nâng tay cô lên, đặt bên môi, hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Đầu ngón tay Khương Diệu cũng run lên, ngẩng đầu lên nhìn như thể không tin nổi.

Trong thế giới quan của cô, đây là biểu hiện của một người đàn ông cực kì yêu thương cô gái của mình.

Không phải cô không tự tin rằng Phó Đình Xuyên yêu cô, nhưng mà hai người chỉ mới xác định quan hệ vài ngày, tình cảm của họ khó có thể nồng nàn như thế.

Hôn tay ở phương tây chỉ là một thứ lễ nghi mà phái nam biểu hiện lòng tôn trọng của mình với phái nữ.

Nhưng lúc này đây, hành động của Phó Đình Xuyên, là khắc, là ghi dấu, là tuyên bố sự chiếm hữu của mình.

Chính là cô cũng không thể nào hiểu rõ.

Lúc Phó Đình Xuyên buông Khương Diệu ra, đứng thẳng người dậy cầm lấy ly nước bên cạnh, hơi nóng đã chuyển thành hâm hẩm, hóa ra thời gian đã trôi qua lâu như thế.

Anh nói nói cà vạt, một ngụm uống hết cả ly, như muốn dập tắt dục vọng lan tràn trong cơ thể.

**

Hai người ngồi trong phòng một lúc, trầm mặc.

Quen biết không lâu, ở chung thì quá ít, khi bọn họ đối mặt với nhau, lại dễ rơi vào tình trạng không biết nói gì.

Thật xấu hổ, cũng thật bất lực.

Khương Diệu ngồi trước bàn đọc sách, người cùng phòng không nói gì, cô cũng bắt đầu chơi trò chơi trên điện thoại.

Chỉ là, lòng luôn bất ổn, cho nên kết quả chỉ dừng lại ở cấp A.

Phó Đình Xuyên ngồi ở bên giường, lật xem tạp chí trong phòng, có vẻ cực kì chăm chú.

Tốt xấu gì cũng là bạn gái, cũng nên có chút đáng vẻ của bạn gái chứ, Khương Diệu quyết định hỏi hành trình của anh một chút: “Mấy giờ anh đi?”

Phó Đình Xuyên hơi ngẩng đầu, nhìn về phía cô, bật cười: “Sao thế, thúc giục anh đi à?”

Khương Diệu lắc đầu nguây nguây: “Không có, không phải đâu, chỉ hỏi xem sọt trẻ công việc của anh thôi.”

“Buổi tối sáu giờ rưỡi lên máy bay.” Phó Đình Xuyên gấp quyển sách lại, thuận tay đặt tạp chí lên tủ đầu giường, hỏi: “Giờ mấy giờ rồi?”

Khương Diệu đưa tay lên xem: “Hơn mười hai giờ, còn sớm.”

“Ừ,” Phó Đình Xuyên xốc tấm chăn trắng toát kia lên: “Anh nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ được.” Khương Diệu sững sờ nhìn chăm chăm xuống đôi giày của mình, vất vả như thế chắc anh mệt lắm rồi. Mà cô lại không thể làm gì cho anh được.

Phó Đình Xuyên đáp chần xong, cầm điện thoại lên có lẽ là để cài báo thức.

Anh đặt điện thoại sang một bên, tiện đà nhìn về phía cô gái đang ngăn người bên kia: “Khương Diệu.”

Khương Diệu giật mình đáp lại: “Dạ, sao ạ?”

Đoán là chuyện liên quan đến việc Phó Đình Xuyên muốn ngủ, cô đưa ba ngón tay lên cam đoan: “Anh cứ ngủ đi, em không ồn đâu”.

Phó Đình Xuyên vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, lại gọi tên lần nữa: “Khương Diệu, lại đây ngủ trưa với anh.”

Khương Diệu: “.....” Hả?

Phó Đình Xuyên: “Lại đây.”

Khương Diệu lại nghĩ ra một khả năng khác, có lẽ ý anh..... là: “Muốn em ngồi bên cạnh nhìn anh ngủ sao? Được ạ.”

“Không, nằm xuống với anh.” Anh vỗ vỗ chỗ trống bên người, chỗ đó cũng đủ lớn, lớn đến mức có thể nằm thêm hai người lớn và ba đứa trẻ nữa.

Trời ạ, nằm! Ánh mắt kinh hoàng của Khương Diệu cũng đã biểu hiện hết thảy.

“Đừng lo lắng, ngủ thôi mà.” Phó Đình Xuyên an ủi, âm sắc nhẹ nhàng, đôi mắt đen láy như một con nai ngơ ngác.

Nhưng con gái nhà người ta nghe xong lại không hề thấy thế! Nam thần à, anh có biết mấy câu này thường được dùng để lừa con gái không? Cũng giống như mấy câu “Anh không vào đâu!”, “Cùng nhau ngủ thôi mà, anh không làm gì hết”.

Khương Diệu rất muốn vò đầu, cô rối rắm rồi.

Tuy rằng mỗi ngày đều mở tài khoản phụ diện cuồng liếm Phó Đình Xuyên với đủ các loại ý tưởng muốn ăn mà không dừng lại được, nhưng khi anh thực sự ở trước mặt mình, cô lại không dám làm gì.

Dù rất yêu rất thích người kia, cô vẫn giữ được vẻ nữ tính và khả năng cảnh giác cao của mình.

Cô muốn mình và người đàn ông trước mặt này sẽ có một mối quan hệ bền vững hơn, cô cũng sợ, cũng lo, tất cả những điều này đều không phải là sự thật, cô sợ mình đang mê muội giữa cảnh mơ, dễ dãi giao cho anh tất cả, rồi cuối cùng lại không được quý trọng.

Những tình cảm đó cũng giống như bão táp, dồn dập tới, ồ ạt đi. Tay còn chưa kịp nắm đã vội vàng tiêu tan như thế.

Phó Đình Xuyên nhú mày: “Em rất sợ anh à?”

Khương Diệu: “Không có, em chỉ là.....” Cô ghen một lúc: “Được rồi, không sao, em ngủ với anh.”

Quên đi, đành phải kiên trì cố gắng vậy.

Khương Diệu cởi áo khoác, rồi chạy đến đầu bên kia giường, cứ như thế, chui vào trong chăn

Giữa cô và anh là một khoảng cách khá xa. Khoảng cách đó khiến người kia mỉm cười, cũng không nói gì thêm, trở mình, đưa lưng về phía cô.

Đúng là ngủ thật, là cô suy nghĩ nhiều..... Khương Diệu nín chặt mép chặt, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cô cứ tròn tròn mắt như thế, nhìn chằm chằm cái gáy của anh.

Qua một lúc, người đàn ông đầu kia giật giật, anh lại quay trở về, mặt đối mặt.

Khương Diệu sợ tới mức nhanh chóng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Trong bóng tối, không một tiếng động, yên tĩnh bao trùm. Khương Diệu lại vụng trộm mở mắt ra, lén lút nhìn anh.

Khuôn mặt của Phó Đình Xuyên chỉ cách cô khoảng hai mươi cm, anh rất đẹp, từ trán đến cằm, đều là giấc mơ trong lòng rất nhiều thiếu nữ.

Khi anh ngủ đều hay mím môi, thành một đường thẳng tắp, lại có vẻ nghiêm khắc lạ thường.

Lông mi dài như thế, cũng không biết có đâm vào mắt được không.

Anh còn có má lúm đồng tiền, khi cười lộ lên lại càng rõ rệt, nếp nhăn trên khóe mắt khi cười cũng có.

Cả người anh, ngay cả mỗi chiếc lông tơ cũng tỏa ra vẻ mị hoặc của một người đàn ông trưởng thành.

Khương Diệu cứ nhìn anh, nhìn đến ngơ ngẩn ngẩn người, giống như Phó Đình Xuyên thật sự chỉ là một giấc mộng của cô, gói đầu là một đám mây, nhẹ nhàng đưa giấc.

Bỗng nhiên, tỉnh mộng, Phó Đình Xuyên mở mắt.

Khương Diệu giật mình, vội vàng khép mi lại.

Xung quanh lại trở về yên tĩnh.....

Đồng giường cộng chằm, Khương Diệu không thể nào ngủ được, không bằng tiếp tục nhiều nhìn anh thêm vài lần.

Vì thế, lại một lần nữa mở mắt ra.

Tim đập càng thêm dồn dập, Phó Đình Xuyên vẫn còn mở mắt, đôi mắt ướt át trong suốt, nhìn chăm chăm vào cô.

Giống như trộm làm chuyện xấu bị người ta bắt được, ánh mắt Khương Diệu bắt đầu né tránh, không biết phải nhìn vào đâu.

“Ngủ không được à?” Anh bình tĩnh hỏi cô, giống như việc bị một cô gái nhìn coi, chẳng có gì là không ổn.

Khương Diệu nóng mặt: “Dạ, anh cứ ngủ đi.”

Phó Đình Xuyên: “Em cứ nhìn anh như thế, anh không ngủ được.”

Khương Diệu: “..... Em xin lỗi, em không nhìn nữa! Anh mau ngủ đi.”

Cô kéo chăn lên, làm bộ làm tịch che trước hai mắt.

Quá sức đáng yêu như thế, lại khiến Phó Đình Xuyên bất giác bật cười, nếu đã không ngủ được, anh cũng muốn nói vài câu: “Khương Diệu.”

“Dạ?” Cô buông tay ra, tiếp tục nhìn anh.

“Hình như em rất đề phòng anh phải không?” Giọng điệu của anh có vẻ tùy ý, không muốn khiến cô càng thêm áp lực.

Khương Diệu hoảng hốt: “Không phải, em chỉ là.....”

“Ừ.” Anh ý bảo cô nói tiếp.

“Chỉ là rất không giống thật Cảm giác rất nhanh, cực kì nhanh, đột nhiên em được ở cùng với ngôi sao mà mình thích, anh ấy có lẽ cũng thích em, còn được trở thành bạn gái của anh ấy nữa, anh biết không, ngày đó anh gọi điện cho em, trong lòng em sung sướng như điên, nhưng sau khi tắt máy, em lại không rõ, cảm giác như không phải thật”

Cô thừa nhận, anh lắng lắng nghe.

“Anh là thật sao?” Mỗi một giây, mỗi một phút, cô đều tự hỏi trong lòng mình.

Bàn tay bất giác đưa lên chạm vào mặt anh, làn da trơn láng, nhưng khi vuốt ve thật kĩ mới thấy, đa số đàn ông đều không thích chăm sóc quá tỉ mỉ.

Khuôn mặt anh rất gần cô, ở một nơi cô có thể cảm giác được, cô khẽ cười: “Nếu là mơ, thì cũng rất giống thật.”

Điều hòa vù vù thổi, không khí trong phòng khô ráo mà ấm áp.

Giống như giữa đầu xuân.

Phó Đình Xuyên chau mày, cầm chặt bàn tay người kia đang vuốt ve trên mặt mình, kéo cô tới trước.

Môi lướt qua.

Bây giờ anh rất muốn hôn cô, cũng chỉ muốn hôn cô.

Dù cho ánh mắt cô có kinh hoàng, sắc mặt có thể thêm hoảng hốt, cả người có cứng đờ cũng được.

Muốn chứng minh anh là thật ?

Anh cứ thế hôn cô, che kín đôi môi đỏ, không cho phép cô nói chuyện.

Cánh môi cô gái ấy mềm mại căng tròn, có mùi của son môi, tan trong miệng ngọt ngào tươi mới, càng khiến cho anh thêm khát vọng, khát vọng được tiếp xúc nhiều hơn, anh giữ chặt cổ tay cô, kéo nó lên vòng qua gáy mình, để cô ôm lấy cổ anh.

Trong mũi đều là hơi thở đầy nam tính, lạnh thấu xương mà cũng đầy nóng bỏng. Cả người Khương Diệu như nhũn cả ra, ngón chân quắp lại, trên đùi cũng tê dại đến mức không còn cảm giác, chỉ có thể xuôi theo từng động tác của người kia.

Móng tay bầu vào da, đôi mắt cô ươn ướt, hai má ửng hồng. Anh giữ chặt lấy cằm của cô, giữ rất chặt, rất hung ác, cô khẽ hừ một tiếng, cũng quên mất đầu lưỡi của mình đang ở nơi nào.

Phó Đình Xuyên không thể tự kiềm chế hơn được nữa, anh dùng sức mút mát, cắn lấy môi của cô, nhưng lại sợ khiến cô bị đau.

Thân thể anh, cũng không dám giữ cô thật chặt, lo rằng phản ứng kịch liệt đó, lại làm cô hốt hoảng.

Càng áp lực, càng dày vò.

Càng dày vò, càng muốn được tiến thêm một tấc.

Cô bắt đầu đáp lại anh, đầu lưỡi không còn bị động.

Hô hấp của Phó Đình Xuyên càng thêm dồn dập, cô bé này! Anh thật sự là, rất muốn, đem cô ra ăn sạch—

Từ giờ trở đi, anh là một người đàn ông, cô là phụ nữ. Anh cam tâm tình nguyện giao hết mọi thứ cho cô, tinh thần và thể xác. Cứ như thế, ngay cả thời khắc anh rối loạn nhất, cũng xuất hiện hết trước mắt cô.

Tình dục như thủy triều, quấn chặt lấy người ta.

Tắm đệm chăn màu trắng bị đè ép thành vô số nếp nhăn, bụi nhùi thành một đống.

Không ai chán ghét.

Giữa không gian trắng thuần là bối rối và mỹ cảm.

Rung động tâm hồn, đầu lưỡi trở thành trung tâm, xung đột lẫn nhau, mãnh liệt lại dịu dàng, nếu không thể chống đỡ thì chỉ có thể đầu hàng mặc kệ.

Nụ hôn đó như không cách nào dừng lại, chiếm đoạt là xâm chiếm, kháng khí và dây dưa, khó bỏ khó phân, như hấp thu sinh mệnh của đối phương, cứ thế dung hòa trọn vẹn.

Hôn, là cách biểu đạt tình yêu rõ ràng nhất. Yêu càng nồng.

.....

**

Cũng không biết đã hôn bao lâu, lúc họ có thể buông nhau ra.

Hai người đều như vừa chạy qua màn mưa, mồ hôi thấm ướt, hỗn hạo hỗn hạo.

Khương Diệu tìm kiếm lại cảm giác tứ chi, hồi lâu sau, cô mới khẽ đùa:“Này, anh có biết fan bọn em còn có một biệt danh cho anh không?”

“Ừ.”

“Là vương tử hôn môi,” Cô cười, trên mặt vẫn còn nóng rực:“Bởi vì lúc quay phim anh đều hôn rất thật! Khó trách hôn lại tốt thế.”

Nói xong, cô lại hừ hừ.

Phó Đình Xuyên ngay bên cạnh cô, hô hấp như lửa:“Đó đâu phải hôn thật, vừa rồi mới tính.”

Khương Diệu ngượng ngịu kéo chăn lên che đầu.

Phó Đình Xuyên bật cười, cũng không ngăn cô nữa, cứ cách một lớp chăn, nhẹ nhàng, từng chút, từng chút một, ôm cô.

Giống như một đứa bé chơi trốn tìm trong chăn, đúng thế, là cô bé anh yêu chiều nhất.

Dần dần, hốc mắt Khương Diệu lại chua chua, anh sắp đi rồi, mà cô lại rất thích anh, nên luyến tiếc.

Hóa ra, thứ ngọt ngào nhất không phải là hoa tươi và kẹo ngọt, mà là những thời khắc có anh bên người.

27. Chương 26

Khương Diệu ngủ cực sâu, đến lúc tỉnh lại mí mắt vẫn còn dính chặt, không nhấc lên nổi.

Cô trở mình, bàn tay tìm kiếm sờ quanh, nhưng chỉ chạm vào thứ lông nhung mềm mại.....

Khương Diệu hốt hoảng mở to mắt. Trước mặt là một con gấu trắng mặt to, ngốc ngốc, đối diện với cô.

Còn Phó Đình Xuyên..... Đã không còn bên cạnh.

Cô ngồi dậy, bật đèn lên.

Quả nhiên, bên cạnh là một con gấu bằng nhung bị nén xuống. Khương Diệu nhấc nó lên... thật lớn, cũng nặng nặng, khoảng chừng dài hơn một mét

Con gấu bông mềm mại, đôi mắt màu đen lầy trong trẻo, nhìn rất có thần thái, cực kì sống động.

Khương Diệu nhấc gấu lên nhìn xuống dưới, cứ nghĩ người kia sẽ để lại cái gì mới rời đi, chẳng lẽ một câu cũng không có?

Vì thế cô bắt đầu tìm kiếm hai bên tủ đầu giường, quả nhiên, có một tờ giấy nằm dưới cái tách thủy tinh, mặt sau là mẫu gọi đồ ăn ở khách sạn.

Khương Diệu lấy tờ giấy lên xem:

”Nhìn em ngủ rất ngon, nên anh không đánh thức, đi trước nhé.

Đã nói Viên Dạng cho em nghỉ rồi, buổi tối đừng lái xe, sáng mai hãy đi.

Cứ đi thẳng cũng được, sẽ có người trả phòng giúp.

Nhớ phải ăn tối, nghỉ ngơi cho tốt.

Phó Đình Xuyên.

Ps: món đồ chơi này là chủ ý của Từ Triệt, không thích thì vứt cũng được.”

Nét chữ nghiêm túc giống hệt như con người đó, khóe miệng Khương Diệu cong lên, cười càng lúc càng vui vẻ.

Dưới tờ giấy còn có một nét chữ khác viết bổ sung: “Nhấn cái mũi của nó có điều bất ngờ đó”.

..... Còn thêm icon mặt nham nhở, cực kì ác ý.

Đây chắc là Từ Triệt viết nhỉ. Khương Diệu xuống giường, mở ví tiền ra rồi cẩn thận cất tờ giấy này vào trong, cho vào túi, kín như vậy, sẽ không mất được, những gì anh cho cô, cô đều sẽ giữ gìn như trân bảo.

Cái mũi.....

Khương Diệu lại nhớ tới con gấu bên giường, cái mũi đen sì tròn vo, đáng yêu đến mức khiến người ta không nỡ ra tay.

Cô duỗi thẳng ngón trỏ, dè xuống.

“Khương muội muội! Chào em! Anh là Xuyên Xuyên! Anh rất yêu em a!”

Trong cơ thể của con gấu lớn phát ra tiếng động, là giọng mũi, rất dễ thương.

Phì, Khương Diệu bật cười thành tiếng.

**

Buổi sáng hôm sau, Khương Diệu ôm con gấu lớn trở về khách sạn Hoàn Kiếm.

Tôn Thanh kinh ngạc:“Oa, con gấu lớn thế, đáng yêu ghê!”

Đa số con gái đều rất thích gấu bông, nhìn thấy món đồ chơi này là không còn sức chống cự.

Khương Diệu đặt nó lên đầu giường, nói:“Tham gia hoạt động nên được tặng.”

“Trời đất,” Tôn Thanh tựa đầu vào cái bụng mềm kia:“Sau này tôi cũng muốn xin thầy cho đi hoạt động!”

Khương Diệu liếc cô bạn cùng phòng một cái, mặc dù có hơi khó chịu vì “Xuyên Xuyên” bị người ta dựa như vậy, nhưng.....

Quên đi, dù sao đoạn ghi âm cũng bị cô hủy rồi, người khác có đụng vào cũng không cần phải lo lắng.

Thực ra, Phó Đình Xuyên cũng đáng yêu giống như con gấu này vậy, thường sẽ có nhiều người muốn vuốt ve, rất nhiều fan và các nữ ngôi sao cùng diễn, anh vẫn thường cầm tay họ.

Trong lòng cô, anh là người được biết đến nhiều nhất.

Còn anh..... có lẽ luôn hy vọng cả thế giới không tìm được cô.

Không hiểu sao, có hơi mất mát.

Aiz, sao cô lại trở thành người lo được lo mất khi yêu thế này.

Khương Diệu ngưỡng mặt đổ người xuống giường, lấy di động ra, nhấn cho Phó Đình Xuyên một tin nhắn, nói là mình đã an toàn đến Hoàn Kiếm rồi, còn cả con gấu “Xuyên xuyên” kia, cô rất thích.

Nhìn chằm chằm di động không biết bao lâu, mãi không tỉnh lại.

Đến Bắc Kinh rồi ít nhất cũng phải báo cho cô biết bình an chứ! Khương Diệu đánh vào bụng con gấu một cái, ngồi dậy, quyết định đi tắm gội.

Lúc vừa lau tóc bước ra, di động vẫn không có động tĩnh gì.

Như đá chìm đáy biển.

Được rồi.

Buổi chiều, Khương Diệu sắp xếp xong xuôi, mang hộp trang sức tới phim trường làm việc.

Phụ nữ đều suy nghĩ theo cảm tính, lúc bắt đầu một mối quan hệ, họ rất dễ đắm mình trong đó, cũng dễ mất cảm bởi mấy chuyện lông gà vỏ tỏi mà thấy không vui, cho nên tốt nhất là phải phân tâm sang chuyện khác.

Hôm nay hiếm khi thầy ở phim trường, anh cùng với đạo diễn Tưởng đạo ngồi cùng một chỗ, có lẽ cơm nước vừa xong nên chưa quay tiếp, hai người trò chuyện.

Viên Dạng cũng chú ý tới cô:“Ai da, ái đồ, về sớm thế à?”

Khương Diệu nhét túi trang điểm tới trước mặt thầy:“Đúng thế.”

“Hoạt động hôm qua thế nào a –” Anh tựa người xuống ghế, ngửa đầu, hỏi một cách cực kì ý vị sâu xa.

“Rất tốt a –” Khương Diệu cũng học theo điệu đó.

“Vậy là tốt rồi, hoạt động làm tốt như thế, vì sư rất an tâm,” Viên Dạng lấy một điều thuốc ra, nhấp lên miệng rồi hít mát: “Tối bật lửa cho vì sư”.

Nói xong còn đẩy cái bật lửa tới trước gót chân cô.

Khương Diệu cúi người, nhặt lấy.

Đạo diễn Tưởng thấy hai người trò chuyện thần thần bí bí thì bực bời: “Nói cái gì thế, nói gì để hiểu ấy?”

Khương Diệu cười, lắc lắc bật lửa, nói lảng sang chuyện khác: “Thầy Tưởng muốn châm lửa không?”

“Muốn, muốn chứ,” Đạo diễn Tưởng lấy một điều ra, cứ thế bị dụ cho quên sạch: “Mỹ nữ châm thuốc cho mình, đái ngộ này không phải ngày nào cũng có đâu”.

Vừa châm lửa cho đạo diễn Tưởng xong, điện thoại trong túi Khương Diệu lại rung lên, có cuộc gọi.

Rõ ràng Viên Dạng cũng nghe thấy, nhắc nhở: “Em có điện thoại.”

“Dạ.” Khương Diệu lấy điện thoại di động ra nhìn qua, nam thần.

Là anh!!

Vui sướng đến mức lan ra cả khoe mắt đuôi mày, Khương Diệu cúi mắt, cố gắng giấu đi: “Em đi nhận điện thoại.”

“A,” Viên Dạng cười hỏi: “Lại là hoạt động à?”

“..... Dạ.” Khương Diệu chần chờ.

Viên Dạng cười mỉm: “Giờ em là nhân vật lớn rồi, còn nhiều việc hơn cả tôi”.

Đáng thương cho đạo diễn Tưởng vẫn không hiểu gì, ông hít một ngụm rồi thay cô khuyên bảo Viên Dạng: “Anh Viên à, anh thế là không được, Khương mỹ nữ của chúng ta trò giỏi hơn thầy là tốt, phải kiêu ngạo chứ”.

“Biết –” Viên Dạng nhích nhích yết hầu, lười biếng đáp.

“Em đi nhận điện thoại đã, không nói với hai người nữa.” Tâm tình tốt cho nên Khương Diệu cũng nói đùa đôi câu.

“Đi đi, đi đi.” Viên Dạng phui phui như xua đuổi

Khương Diệu chạy hai ba bước qua một đoạn dài, rồi mới nhận máy, một khắc cũng không chờ được.

“Alo,” Khương Diệu đứng bên tường trắng, trên đỉnh đầu là mái nhà cong màu đỏ, mây trắng ngang trời.

Mũi chân nhích nhích trên nền đá, tim đập sung sướng đến muốn điên lên được.

“Anh ở Bắc Kinh à?”

“Ở Hoàn Kiếm hồ?”

Hai người nói cùng một lúc, rồi lại cùng lặng im.

Khương Diệu nắm chặt tay, môi mím cười rồi đáp: “Dạ, đến phim trường rồi. Anh ở đâu?”

Bên kia chỗ Phó Đình Xuyên có tiếng xe cộ thoáng qua, chắc là đang ở trên đường: “Ở Bắc Kinh, đang đến đài truyền hình, có một buổi phỏng vấn.”

“Ồ.....” Khương Diệu cố ý hỏi anh: “Đây là báo lịch trình cho em hả?”

“Ừ.” Người kia thừa nhận như không hề nghĩ ngợi.

Khương Diệu xoa thái dương, than thở: “Ngày hôm qua đến rồi sao lại không báo bình an cho em, một tin nhắn cũng được mà.”

“Sợ em ngủ rồi.”

“Anh đừng có đùa, sáu giờ máy bay bay thì cùng lắm hai giờ tối, tám giờ, ai mà ngủ sớm thế được”.

Ngoài miệng thì Khương Diệu nói thế, nhưng trong lòng lại tự mắng chính mình, aiz aiz aiz anh ấy là thần tượng của mày đây, giờ lại còn biến thành người truy hỏi như vậy, chẳng lẽ muốn chính xác đến từng giây từng phút à.

Nhưng mà cô lại không khống chế được, cô than thở, cũng thấy bất bình.

Đối phương có vẻ lơ đãng, ý cười càng sâu: “Đến trễ ba tiếng, chín giờ mới đăng ký.”

“Ồ,” Khương Diệu xấu hổ: “Em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”

Khương Diệu giải thích: “Vì quản anh nhiều quá..... Rõ ràng biết anh rất nhiều việc.”

“Đúng là quản thật,” Anh đáp, giọng nói trầm thấp, dễ nghe, như khiến cho người ta thất thần: “Vốn đã ít gặp, nếu không nói rõ việc mình làm, cô bé nào đó chắc chắn sẽ không vui.”

Cô nào có không vui đâu.....

Tay không cầm điện thoại quần quanh túi xách, không cách nào kìm nén cảm giác hưng phấn hạnh phúc này được, chỉ có thể nhờ mấy động tác nhỏ giảm bớt đi.

Gót giày gỗ nhẹ, như đang nhấp theo nhịp bài hát: “Thực ra anh không cần báo đâu, anh đi đâu trên weibo đều có cả, chỗ nào cũng có fan chụp ảnh ghi hình được, tham gia hoạt động gì thì sẽ có ảnh phim trường, chưa kể paparazi rồi thám tử các loại chụp hình sinh hoạt cá nhân của anh nữa. Em rất vui mà, anh ở đâu, làm gì em đều biết hết”.

Chỉ là, biết được, nhờ vào những gì người khác thấy mà thôi.

Suy nghĩ đó cực kì chua xót, không thể để ghen tuông độc chiếm, nên cô mới gắng nói những lời trên.

Quả thực ngay khi nói xong, từng câu từng chữ cô đã thấy ê ẩm đau lòng.

Phó Đình Xuyên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng mang ý cười. Ánh mặt trời chói lóa, khiến anh nheo mắt lại: “Thế thôi?”

“Đúng vậy.” Người đầu dây ngữ khí vô cùng thoải mái.

Anh hỏi tiếp: “Vậy sau này cũng không cần báo?”

“..... Tùy anh mà.” Khương Diệu im lặng một lát rồi đáp.

Còn mạnh miệng kìa, Phó Đình Xuyên bật cười.

Xe đi trên đường cao tốc, nhích lên từng chút một, chiếc nào cũng kiên nhẫn như nhau, nhưng thực ra là một mỗi đến không chịu nổi.

Từ Triệt tựa vào tay lái, sắp ngủ gà ngủ gật.

Đầu ngón tay của Phó Đình Xuyên vuốt vuốt trên thành di động, trong lòng anh lại hi vọng, cứ tắc lâu thêm một chút, dài thêm một chút.

Có thể để cho anh nói chuyện với Khương Diệu nhiều hơn.

Cuộc sống bận rộn là thế, gặp nhau cũng không hề dễ. Mà cô bé đó, lại là vàng mặt trời nhỏ mà anh vô tình gặp được.

Cách cô nói chuyện, thần thái khi cười, tất cả đều như một luồng sáng trong suốt, ấm áp lòng người.

Cô còn có một bàn tay nhỏ bé mềm mại, một đôi môi mềm mịn thơm hương, hơi thở trong veo..... Càng nghĩ, bàn tay càng thêm nắm chặt.....

Thật lâu sau, Phó Đình Xuyên cười tự giễu.

Anh nhớ cô quá..... nhớ tất cả mọi thứ của cô, dù chỉ mới một ngày không gặp.

**

Vài ngày sau, lúc tan tầm Khương Diệu trở lại khách sạn, nhanh chóng mở TV.

Đài truyền hình thủ đô đang phát chương trình mà ngày đó Phó Đình Xuyên nói với cô.

Khương Diệu mở túi khoai lang nướng ra, vừa ăn vừa xem, cực kì ngon miệng.

Thường thức bạn trai của mình, trước mặt khán giả truyền hình, vờ như đứng đắn, vờ như không có gì, đúng là đặc sắc.

Fan nữ cả nước đều ao ước vị nam thần ba mươi sáu tuổi còn chưa tính chuyện yêu đương này.

Mỗi lần phỏng vấn Phó Đình Xuyên đều bị hỏi đến tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của mình, chuyện chung thân đại sự.

Anh cười nhẹ, đáp án trước sau như một: “Tùy duyên.”

Nữ MC cảm thấy hơi thất bại, thay bằng một chủ đề mà người xem thấy hứng thú khác: “Nếu như có tình cảm thì anh muốn ở cùng với bạn gái thế nào? Hi vọng đối phương sẽ cho mình một không gian riêng không?”

Phó Đình Xuyên vẫn mỉm cười như cũ: “Hy vọng cô ấy có thể bám tôi một chút.”

Nữ MC kinh ngạc: “Thật à? Ha ha, không ngờ thật, hi vọng dính mình là sao ạ?”

“Mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tôi, hỏi lịch trình rồi về cuộc sống linh tinh gì đó.” Anh đáp, đôi mắt vẫn nhìn người MC đột nhiên nhìn về phía màn hình, dừng lại một giây, như thể đang nhìn một người nào đó, cũng có thể không nhìn gì cả.

Tóm lại là vô cùng tùy ý, không có mấy người để tâm.

..... Nhưng người trong cuộc, đương nhiên là biết.

Động tác ăn khoai lang của Khương Diệu đột nhiên dừng lại, sững sờ một lúc.

Quai hàm phình ra, giống như giấu hết đồ ăn vào má.

Ngay sau đó, ai kia đồ rầm xuống giường, lấy gối đầu che mặt, che thật chặt.

A a a a a a a a a a a a!

Muốn điên rồi, muốn chết mất thôi.....

28. Chương 27

Khương Diệu từng đọc được một câu nói về những cặp yêu xa như vậy: Chẳng lẽ yêu xa là nuôi điện thoại di động như vật nuôi trong nhà sao?

Thực ra câu nói đó cực kì chuẩn xác, một tháng nay yêu đương với Phó Đình Xuyên, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Di động trở thành thứ kết nối duy nhất, nếu được, Khương Diệu chỉ muốn giữ chặt điện thoại mãi trong tay, không muốn bỏ qua bất kì tin tức nào của anh.

Ngoài ra, cô còn hay chat QQ với Phó Đình Xuyên nữa.

Tài khoản của anh chỉ có một chữ F... vừa đơn giản vừa ngắn gọn.

Ít bạn bè..... cho nên cũng không có nội dung gì khác.

Ngay cả tên cũng lười đặt thì có thể trông anh tổn tâm tư chia sẻ điều gì về cuộc sống chứ?

Đương nhiên, avatar của anh lại khác, là hình một cái đầu gấu trắng trong Quán cà phê gấu trắng, không biết có phải do Từ Triệt giết dây bảo anh sửa hay không. Dù sao điều này cũng khiến Khương Diệu khá hài lòng, có lần nhắn tin cho anh ba giờ không thấy ai hồi đáp, Khương Diệu tức đến nghiến răng nghiến lợi, tin trả lời lại là địa chỉ QQ lạ, cô tìm kiếm vị tiên sinh F này một hồi, lúc nhìn thấy hình cái đầu gấu vừa yêu vừa ngốc, cô liền đỡ đỡ.

Đúng lúc đó, Khương Diệu hiểu ra, con gấu ngốc ngày đó Phó Đình Xuyên đưa cho cô không phải để cô vui vẻ ôm ấp trong tay, mà là ... có thể dùng làm bao cát mà đánh đắm trút giận.

Anh bạn lắm, không thể cho cô quá nhiều thời gian.

Khương Diệu thấy người như Phó Đình Xuyên đứng là lạ, bởi vì yêu cầu kết bạn QQ là do anh đưa ra, nhưng từ lúc đó đến nay anh lại chưa từng gửi một tin nhắn QQ nào.....

Không biết anh thêm QQ là để làm gì, chẳng lẽ là muốn thêm bạn bè?

Khương Diệu lướt qua các bài viết trong QQ của mình, sợ có nội dung gì kì lạ, may mà đa số đều là nói đến những chuyện trong công việc, về cuộc sống hằng ngày thì rất ít.

Nhưng mà, có rấy nhiều chia sẻ về thức ăn, về khi đói bụng... có lúc lại là ảnh hộp đựng cơm ở đoàn làm phim, hay là đồ ăn vặt mà cô và mấy chị em đồng nghiệp gọi thêm đổi vị. Mấy cô bé này đều rất lười, cho nên việc mua bán toàn rơi lên đầu người chị lớn này cả.

Sau khi mua xong mới up lên đây, đơn giản chỉ là để mọi người cùng thưởng thức. Một mình vui không bằng cả nhà đều vui mà.

Đột nhiên giờ nam thần lại thêm QQ của cô, bị anh thấy mấy bài viết này, cũng hơi thẹn thẹn... cứ như thể mình rất cuồng like ấy.

Khương Diệu bắt đầu cuống cuống xóa bớt, vì sao cô lại like nhiều vậy chứ?

Tay cũng mỏi nhừ, cô gọi nhiều món ăn thế này rồi à?

Cũng may, Phó Đình Xuyên chưa từng hỏi cô bất cứ điều gì.

Nhưng không quá hai ngày sau kể từ khi add QQ, lần đầu tiên Khương Diệu nhận được một tin nhắn từ Phó Đình Xuyên.....

“Ngày nào cũng gọi đồ ăn ở ngoài thế à, thế sao biết nấu ăn được chứ?”

Trong đa số các bình luận..... Đương nhiên không hề đề cập tới chuyện gọi đồ ăn ở ngoài.

Khương Diệu:.....

Nhưng rất nhanh sau đó, cô nhanh nhẹn trả lời:

“Có bạn trai biết nấu ăn thì sao nhỉ?”

Phó Đình Xuyên trả lời bằng một icon mỉm cười điển hình.

Khương Diệu: emoji biểu cảm đặc ý.

Phó Đình Xuyên vẫn là :/ mỉm cười

Khương Diệu:.....

Sau lưng cô rét run rồi, sao cô lại thấy anh cười lạnh lạnh nhỉ.

Khương Diệu: Đừng cười như thế nữa được không?

Phó Đình Xuyên: Đây là nụ cười hiểu ý.

Khương Diệu: / mỉm cười / mỉm cười / mỉm cười / mỉm cười / mỉm cười / mỉm cười / mỉm cười / mỉm cười.....

Cái biểu cảm này mà chỉ là hiểu ý á? Có phải hiểu đến mức kì dị, kì dị không chịu nổi?

Phó Đình Xuyên trả lời bằng icon con mèo Chi tìm ra manh mối, rất dịu dàng.

Mặt Khương Diệu nóng lên, anh cứ như vậy, lại giống như là cô đang cố tình gây sự ấy. Như thể lúc nào anh cũng biết cách để đối phó với cô.

**

Cuối tháng mười một, cả nước đều giảm nhiệt độ. Phân diễn của Tiểu Thái Bình đã hoàn thành toàn bộ, Đồng Tĩnh Niên kết thúc việc quay phim.

Cảnh quay cuối cùng đóng lại, cô gái mặc bộ váy màu bạc nhanh chóng choàng áo lông lên, vui vẻ chụp ảnh với mấy nhân viên trong đoàn.

Đến lượt Khương Diệu, cô ấy lại ôm cô một cái, nói thầm bên tai, cảm ơn. Giọng của cô bé đó rất thấp, nhưng người nghe lại không hề cảm giác có ý khách sáo chút nào, mà là một câu nói từ tận đáy lòng.

Lần đầu tiên quay phim, mặc dù có thất bại, có uất ức, nhưng kiên trì hoàn thành nó mới là thắng lợi.

Lúc Khương Diệu buông ra, nhìn khuôn mặt Đồng Tĩnh Niên bị lạnh đến mức trắng bệch, cô lại cảm khái. Làm trong đoàn làm phim là vậy, có người đến, có người đi, cứ tiễn hết người này đến người khác, dù sâu nặng hay hời hợt, dù đúng dù sai, cuối cùng rồi cũng trôi qua.

“Chúc cô sẽ ngày một tốt hơn.” Khương Diệu chân thành nói, dù là về công việc hay tình cảm.

“Vâng!” Đồng Tĩnh Niên gật đầu thật mạnh, đột nhiên cô ấy lại thấp giọng, kề sát vào tai cô nói: “Chị Khương, tôi chuẩn bị về Bắc Kinh này, hai ngày sau có một buổi lễ do một trang web tổ chức. Tôi định đi, trong danh sách khách quý còn có cả anh Phó nữa, chị muốn đến không?”

Nghe thấy tên này, tim Khương Diệu nhảy dựng lên, nhưng trong lòng vẫn nhớ tới công việc của mình: “Không được, trời rất lạnh, đoàn làm phim còn định tăng tiến độ, tôi đi thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất của tổ tạo hình mất”.

Đồng Tĩnh Niên chéo hai tay vào nhau, vừa chống cằm vừa vô tội nói: “Ồ... thế làm sao giờ nhỉ, tôi có nói với anh Viên rồi, tôi nói rất thích được chị trang điểm cho, muốn mượn hai ngày, thù lao tốt, anh ấy cũng đồng ý rồi mà nhỉ”.

“Thật không.....” Khương Diệu hoang mang, Đồng Tĩnh Niên có lòng như thế, cô cũng không muốn từ chối nữa: “Đi, tôi đi.”

Huống chi, cô thật sự rất muốn được gặp anh.

Đồng Tĩnh Niên nhướn mày đáp: “Thế mới đúng chứ.”

“Cảm ơn cô nhé.” Khương Diệu nói.

Đồng Tĩnh Niên buông thông hai tay, chiếc áo lông như sắp rơi xuống đất, cô ấy cười tươi rói: “Không có gì đâu, chị đối với tôi cũng tốt lắm mà, tôi thật lòng rất thích chị đấy”.

Cô lấy một thỏi son môi từ trong túi ra, là thứ mà Khương Diệu từng đưa cho mình, rồi đưa lại: “Trả lại chị này”.

Đồng Tĩnh Niên khẽ chớp mắt: “Giờ tôi không cần nó nữa rồi, thật đấy.”

Khương Diệu nhận lấy: “Được.”

Cô biết, cô ấy đã có được ý nghĩa của thỏi son môi này, bất cứ lúc nào cũng sẽ luôn hồng hào xinh đẹp.

Trên đời này, có rất nhiều yêu mình, cũng có vô vàn người ghen ghét, mình không thể biết được, cũng không muốn biết.

Ai rồi cũng sẽ trải qua những khổ đau, có những ngày tháng vô cùng tồi tệ, cũng cực kì bất lực, nhưng cứ sống đi, rồi sẽ học được cách cảm ơn.

Không ai biết người khác đã trải qua những chuyện gì, ai cũng vậy cả, nếu muốn người khác đối xử với mình thế nào, mình phải đối xử với họ như thế. Khoan dung kiên nhẫn tốt hơn là để hối hận kéo dài.

**

Hai ngày sau, khắp cả nước đều có tuyết rơi, thủ đô cũng không phải là ngoại lệ.

Sau khi đăng nhập vào, trên trang đầu của Weibo đều chuyển thành hình ảnh tuyết rơi, tường hồng ngói bạc, cả một vùng trắng tuyết bao quanh, im lặng như chìm vào thế ngoại, một giấc mộng chiêm bao tuyệt mỹ đến mức không thoát được nên lời.

Giữa thời tiết như thế, Khương Diệu đến Bắc Kinh.

Cái lạnh của phương bắc rất khác với lạnh giá ở phương nam, gió khô lướt qua cũng chỉ như âu yếm trên tay người, không giống với phương nam, ẩm ướt thấm vào tận sâu trong cơ thể, dù là bên trong hay ngoài phòng, không nơi nào thoát được.

Khương Diệu kéo chặt khăn quàng cổ, bắt xe đến khách sạn.

Cô bé Đồng Tình Niên cũng rất muốn nổi bật, nơi nghỉ tạm là một khách sạn theo dạng nhà bốn mặt, sân bao quanh tứ phía, có hơi hướng của xưa cổ của Bắc Kinh.

Lần này Khương Diệu đến Bắc Kinh cũng không nói với Phó Đình Xuyên.

Phu xướng phụ tùy, cô cũng muốn học thói xấu của anh, muốn cho anh bất ngờ một lượt.

“Bắc Kinh tuyết rơi à?” Thu dọn hành lý xong, cô gửi một tin nhắn QQ cho anh.

“Ừ, đang rơi.” Đối phương trả lời rất nhanh mau, chắc là vừa mới rời giường, còn đang rảnh, chưa ra ngoài tham gia sự kiện hay buổi diễn.

Khương Diệu gõ phím: “Ở Chiết Giang vẫn chưa rơi, nhưng mà nhiệt độ cũng giảm lắm”.

“Chú ý giữ ấm.”

“Anh cũng thế nhé, ra ngoài phải chú ý an toàn, dù sao có tuyết rơi mà.”

“Ừ.”

Chúng ta không ở cạnh nhau, cho nên phiền anh đấy, phải chăm sóc bản thân thật tốt, thêm cả phần của em.

Không khí trong phòng thật ẩm, Khương Diệu lại thấy buồn buồn, cô mặc theeo áo khoác rồi đi ra sân.

Bông tuyết là nét bút được thiên nhiên tô điểm, dù hình dạng như thế nào vẫn luôn giữ được sự cân xứng.

Nhìn quanh sân, tường gạch màu xám tro, tuyết trắng bám đầy. Nước đóng thành băng, trên hành lang treo đầy những nhũ băng óng ánh, mỗi lúc gió thổi qua lại vang lên từng tiếng lanh lảnh trong trẻo như làn điệu.

Khương Diệu đưa điện thoại lên cao, chụp mấy bức hình rồi đăng “cảnh tuyết ở tứ hợp viện” lên chia sẻ cho bạn bè, không riêng gì Phó Đình Xuyên, cũng không định vị địa điểm.

Muốn trêu chọc anh, không cho anh tìm được em, tâm hồn của một cô gái khi yêu, đúng là khó đoán.

Khương Diệu khẽ cười, cất điện thoại di động vào trong túi, thở một làn hơi trắng rồi bước ra sân.

Cô tính đi dạo mấy ngóc ngách nhỏ bên cạnh, dù sao phong cách cổ xưa như thế này cũng không phải dễ dàng nhìn thấy hằng ngày.

Đi qua cửa lớn, Khương Diệu cẩn thận bước xuống mấy bậc thang.

Chủ nhà đã quét tước ngoài cửa trước, nhưng dưới chân vẫn hơi trơn trượt, cũng có một lớp tuyết mới rơi.

Bên tay phải cửa lớn một chiếc xe việt dã màu đen dừng lại, chiếm một khoảng đường lớn.

Khương Diệu cúi mắt, đi sang bên trái.

Vừa bước ra được vài bước, chiếc xe phía sau bỗng nhiên bíp còi hai tiếng, cực kì chói tai.

Khương Diệu hơi nhú mào, quay đầu nhìn lại.

Đèn trước xe liên tục chớp chớp mấy cái, giữa không gian trắng xóa càng khiến người ta chú ý hơn.

Khương Diệu nghĩ, chẳng lẽ xe này phải đi? Muốn cô nhường đường?

Nghĩ thế, cô nghiêng người lùi lại vào ven đường, gần như dính sát vào tường.

Chiếc xe viết đã vẫn không nhúc nhích.

Khương Diệu cảm thấy kỳ lạ, cho nên mới chăm chú đánh giá chiếc xe kia.

Chiếc xe này có lẽ đã dừng lại khá lâu, xe vẫn còn tỏa ra hơi ẩm, nhưng trên cửa sổ lại bám kín sương mù, cửa sổ trước cũng thế, người điều khiển xe có lẽ cũng không nhìn thấy đường, mà người bên ngoài cũng không nhìn thấy rõ bên trong.

Chỉ lát sau, bóng người trên xe khẽ nhúc nhích, người kia nhích người tới trước, viết lên trên cửa sổ.....

Từng nét từng nét, một nét ngang, một nét thẳng, lại một nét ngang....

Khương Diệu kinh ngạc thiếu chút nữa đã thốt lên thành tiếng, ngay sau đó, dưới mái hiên nhà, cô khẽ bật cười, thoải mái cười thật to.

Trời lại nổi gió, từng bông tuyết lất phất bay, từ trên tán cây rơi xuống, dính đầy đầu.

Giữa làn tuyết lạnh, một cô gái trẻ mặt đỏ bừng lên, nhưng nụ cười trên mặt lại vô cùng ấm áp.

Bởi vì, người trong xe, viết một chữ F thật to, nói cho cô biết, anh ở đây này.

29. Chương 28

Chương 28:

Cảm giác sau khi bị kinh ngạc quá độ chính là, “bị đùa giỡn trong lòng bàn tay” thật là khó chịu.

Khương Diệu đứng chờ tại chỗ một lát, rồi mới từ từ bước qua.

Dù rằng cô rất muốn biến thành tên lửa để lao đến đó nhưng mà bị người trong xe kia trêu đùa như vậy, tâm trạng cũng trở nên xấu hẳn.

Chắc chắn anh đã sớm biết cô đến này, rồi lại tới chờ ôm cây đợi thỏ.

Mà cô chính là con thỏ ngọc ngà đó, cứ nghĩ bọ ngựa bắt ve, ai ngờ lại có thêm một con chim sẻ đằng sau nữa.

Khương Diệu cứ “rụt rè” đi qua như thế, cửa xe được Phó Đình Xuyên mở ra, nửa che nửa đẩy.

Cô kéo cửa ra, khí nóng hóp vào mặt, gió lạnh cũng theo đó lùa vào, làm cửa kính xe sáng rõ hơn phân nửa.

Người kia cứ tựa vào ghế như thế, cười cười nhìn cô. Ngày thường anh vẫn lạnh lùng trang nghiêm, ngay cả khi cười cũng hiếm khi có người nhìn thấy.

Khương Diệu lên xe, đóng cửa rào thật mạnh rồi ngồi xuống ghế phó lái, trên mặt vẫn còn nét lạnh tanh như không khí bên ngoài.

Phó Đình Xuyên không vội vã khởi động xe mà lại ngắm cô vài lần: “Sao thế, giận à?”

Khương Diệu cúi đầu, cả mũi và gần như cả mặt vùi vào khăn quàng cổ lớn, cô nói thầm: “Nào dám giận anh.”

“Thật sự không giận à?” Phó Đình Xuyên xác nhận lại lần nữa.

Khương Diệu khép mắt, gỡ sợi khăn quàng cổ bị quấn vào tay, không hề nhìn anh mà lại gật đầu hai cái

Nhìn cô bé này có vẻ không được tự nhiên, lòng Phó Đình Xuyên cũng thấy đau theo, anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô tới, hỏi: “Lạnh không?” Nói xong còn nắm tay cô thật chặt.

Mu bàn tay đột nhiên được một làn hơi ấm bao lấy, cảm xúc bức bối muốn ra về ta đây trong lòng Khương Diệu cũng tan thành mây khói.

“Không lạnh.” Cô nhẹ nhàng đáp.

Có một bộ phim Hàn quốc tên là Cuộc đời như mơ (tên tiếng Trung là tâm tình tốt sẽ ấm áp), nhìn thấy anh cô cũng sẽ như thế.

Thình lình nhìn ra ngoài cửa sổ, Khương Diệu vội vàng cảnh giác: “Đi nhanh đi, em sợ có người nhận ra anh”.

“Không sao đâu, bây giờ rưỡi anh đã ở đây rồi, em đi qua đi lại hai vòng mà không nhìn thấy anh đấy.” Phó Đình Xuyên bình thản đáp.

“.....”

Khương Diệu đưa tay lên nhìn đồng hồ, mười một giờ.

Khiến anh chờ lâu thật! Khương Diệu không khỏi cảm thấy áy náy, một lúc sau lại nghĩ- trời ạ, người này thâm hiểm thật, nhẹ nhàng băng quơ có một câu mà khiến cho cô đang từ bực bội không thoải mái lại thành xin lỗi anh .

Cô thấp giọng hừ một tiếng, rút tay về. Gỡ từng vòng khăn quàng cổ xuống, đặt trên đùi: “Có phải em bảo anh chờ đâu”.

Khương Diệu bướng bỉnh như thế làm cho Phó Đình Xuyên cười không ngừng được: “Đúng, là anh tự chờ.”

Anh rất thích dáng vẻ này của Khương Diệu, lúc bình thường thì kiêu căng với anh, khi không vui thì bực bội nhăn nhó, lúc đó anh mới cảm giác được mình là một người bạn trai chân chính chứ không phải là nam minh tinh được mấy cô gái hâm mộ.

Trong xe ấm áp dễ chịu, Khương Diệu tò mò hỏi: “Lần này cũng là anh sắp xếp à?”

“Không phải, tối qua Tiểu Đồng gọi điện thoại cho anh, nói sáng nay em bay tới.” Phó Đình Xuyên đặt một tay lên tay lái, bấm báo vô cùng chi tiết.

“Cô ấy có lòng thật”. Khương Diệu hơi hơi nghiêng đầu: “Hôm nay anh được nghỉ à, không có hoạt động hả?”

“Ừ.” Không nghỉ ngơi cũng bắt phải được nghỉ ngơi, có hoạt động cũng phải bắt nó trở thành không có hoạt động.

— từ khi vào làng giải trí tới nay, mỗi ngày anh đều gặp rất nhiều người, xa lạ có, quen thuộc có, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới, gặp em lại là một chuyện xa xỉ và gian nan như thế.

Nghĩ đến đó, Phó Đình Xuyên thầm than một tiếng, nắm chặt tay Khương Diệu, mười ngón đan xen.

.....

**

Giữa trưa, Phó Đình Xuyên chở Khương Diệu tới phòng làm việc.

Phòng làm việc không nằm ở trung tâm hạng sang của thành phố, mà ở khu biệt thự Thuận Nghĩa. Ở đây ông chủ Phó cũng có một gian phòng theo kiểu âu, chuyên dùng để sắp xếp ‘gia đình nhỏ’ của mình.

Những nghệ sĩ tuyển nhân viên đa phần đều dựa vào quan hệ, nói cách khác chính là chọn ngựa quen, bởi vì người làm việc ở đây được tiếp xúc với rất nhiều tin tức, có nhiều tin phải giữ bí mật, cần khả năng trung thành cao, bảo đảm chuyện riêng tư không bị tiết lộ ra ngoài. Cho nên người trong phòng làm việc của Phó Đình Xuyên cũng không nhiều, một tổng giám đốc, một người đại diện, hai trợ lý, sau đó là một số chuyên viên, thợ trang điểm, và người thiết kế thời trang.

Hôm nay tâm tình của lão hoàng đế rất tốt, cho mọi người một ngày nghỉ ngơi, trong biệt thự chỉ còn mình Từ Triệt.

Bởi vì, ngoại trừ Từ Triệt vẫn còn cô đơn ra thì tất cả những người khác đều có gia đình hoặc là người yêu hết, có người chờ họ về nhà.

Kết quả là, nhiệm vụ trông cửa chỉ có thể rơi xuống đầu Từ trợ lý.

Lúc không cần chạy đông chạy tây, anh và Phó Đình Xuyên sẽ ở lại nơi này, xem nó như nhà của chính mình.

Khi Khương Diệu và Phó Đình Xuyên đến đây, Từ Triệt đang chuyên tâm nghiên cứu trong phòng bếp, phía trên bừa bộn đầy rau dưa tôm thịt các loại.

Thoáng nhìn thấy Khương Diệu đến, anh lau lau tay vào tạp dề, vô cùng chân chó chạy ra nghênh đón: “Ai nha, bà chủ quang lâm hàn xá, không tiếp đón từ xa được.....”

Bà chủ..... Được rồi, kiểu xưng hô này, có vẻ rất xuôi tai, có vẻ cũng khá là dễ nghe đấy.

“Anh cứ gọi em là Tiểu Khương đi.” Bên thái dương của Khương Diệu như nẩy cả lên.

Nhìn quanh bốn phía, đa số vật dụng trong nhà đều bằng gỗ, thiết kế đơn giản, sắc thái chỉ có một màu.

Màu chủ đạo là xám trắng, chỉ có mấy chậu cây màu xanh được tô điểm thêm trong góc phòng.

Nói tóm lại, phong cách Bắc Âu cực kì rõ nét, hoặc có thể nói là, phòng ở và chủ nhân của nó cực kì giống nhau.... một hơi hướng lạnh lùng cấm dục.

Nhưng mà ở vị trí này, cách trang hoàng này, nhìn sao cũng không thấy hàn xá* chút nào? *nhà nghèo

Phó Đình Xuyên treo áo khoác của mình và Khương Diệu lên móc xong thì theo sau, nói: “Hôm nay ăn cơm trưa ở đây.”

“Dạ”. Khương Diệu nhìn lên bàn bếp: “Từ Triệt làm cơm trưa ạ?”

“Anh làm,” Dứt lời, Phó Đình Xuyên lững thững đi đến trước khay trà, lấy điều khiển từ xa, mở ti vi lên, chọn một tiết mục văn nghệ mà đa số các cô gái đều thích: “Em xem ti vi đi.”

Khương Diệu: “.....” Cô còn chưa phản ứng lại đâu, có hơi giật mình.

Phó Đình Xuyên thấy cô còn đứng ngốc ở đó thì mỉm cười, đi đến trước mặt rồi dè hai vai ép cô ngồi xuống.

Khương Diệu ngửa đầu hỏi anh, có chút khó tin: “Anh biết nấu cơm sao?”

Trong lòng cô, anh cực kì cao quý, khí chất thanh cao, không dính chút khói lửa nhân gian, hai tay không dính lấy một giọt nước. Cô chưa bao giờ nghĩ tới anh lại biết nấu cơm.

“Em thấy sao.” Phó Đình Xuyên hỏi lại.

“Em không biết.” Khương Diệu đáp.

Hai người họ, một người ngồi, một người đứng, cứ thế nhìn đối phương. Cô gái bị vây giữa ghế sofa, dáng vẻ nhỏ bé đáng yêu, đôi mắt long lanh như nước, quá sức mê người, Phó Đình Xuyên chăm chú nhìn cô một lát, liếc xuống phòng bếp, rồi mới cúi người nâng cằm cô lên, hôn thật nhanh lên môi cô.

Ý nghĩ muốn gần cô, một phút cũng không thể dừng lại được. Cho dù là hiện tại.

Khóe mắt nhìn thấy Từ Triệt quay mặt lại làm dáng vẻ buồn nôn.....

Anh khề hôn một cái thôi mà trong lòng Khương Diệu lại bùng nổ như bom rơi đạn nổ.

Máu xộc lên đầu, rốt cuộc cô cũng không nói nên lời.

Phó Đình Xuyên ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt lại, rời khỏi phòng khách.

Qua một lúc, người kia giờ đã mang tạp dề quay lại, thả một thứ mềm mại ấm áp vào lòng cô:

“Chán thì sờ nó.”

Khương Diệu cúi đầu nhìn, hóa ra là Tiểu Mễ Đoàn.

Đã lâu không gặp, cô nâng hai chân trước của con mèo trắng lên nhìn thử, cô bé này được chăm sóc rất tốt, một vết thương nhỏ cũng không tìm thấy.

Nửa giờ sau, Từ Triệt ra gọi cô vào ăn, trên bàn ăn đã dọn ra bốn món và một canh.

Gà xé phay, sườn xào chua ngọt, ớt xanh xào nấm bào ngư, cà chua xào trứng, canh cá trích đậu hũ.....

Sắc hương vị đủ cả, mặn chay phối hợp hài hòa, dinh dưỡng cân đối hoàn hảo.

“Ném thử xem.” Phó Đình Xuyên đưa một đôi đũa cho cô.

Khương Diệu cẩn thận gấp một miếng thịt gà cho vào miệng, nhắm nuốt..... lại nhắm nuốt.....

Khương Diệu không kiểm soát được vẻ mặt của mình nữa rồi, rốt cục cô cũng hiểu vì sao lần đó trên QQ Phó Đình Xuyên lại cười như thế.

Khả năng nấu nướng của anh không có gì để chê được, nếu cô mà chụp lại đăng lên, chắc chắn sẽ được rất nhiều like.

“Hắc hắc, tay nghề của Lão Phó tốt lắm đúng không, từ khi bọn tôi vừa tốt nghiệp đại học cậu ta đã tự mình nấu cơm rồi, thực ra khả năng nấu nướng của tôi cũng tốt lắm, bình thường đều là tôi.....” Từ Triệt đang muốn nhấn mạnh sự hiện diện của bản thân.

Phó Đình Xuyên thản nhiên cướp lời: “Anh nói nhiều quá.”

Từ Triệt đứng phía sau, lè lè lưỡi ra rồi xoay người tới quầy bar ôm một bình rượu đỏ tới, gảy gảy trong ngực như đang đàn ghita rồi nói: “Đây đây đây, có muốn mở một chai rượu chúc mừng hai người có lần thứ hai gặp gỡ không?”

Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Không được, buổi chiều tôi còn phải lái xe nữa.”

Anh vừa nói vừa gỡ tạp dề ra, khoác lại chiếc áo đen bên ngoài, nháy mắt lại biết từ hình tượng ‘hiền lành’ trở thành ‘nam thần lạnh nhạt’.

Từ Triệt lập tức bày ra vẻ mặt quan tâm như mẹ hiền: “Cậu lại đi đâu thế? Cứ ngoan ngoãn ở nhà không được à?”

“Anh không cần phải xen vào.”

“Cái gì mà bảo tôi không cần phải xen vào! Giờ cứng cánh rồi hả? Tôi mặc kệ thì cậu bắt đầu vô pháp vô thiên phải không?” Anh không thể dung túng tên này được, lúc nào cũng phải dùng quyền đâm cước đá.

Phó Đình Xuyên như không nghe được câu nào, cầm tạp dề nhét vào lòng anh ta, dặn dò: “Cất rượu về đi.”

“Fuck your mom.” Ba của trợ lý Từ là người Nam Kinh, ngay cả câu chữ cũng mang theo khẩu âm của vùng này.

Anh siết siết nắm đấm, vo tạp dề thành một nhúm. Tuy trên mặt đầy vẻ không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy về phòng bếp.....

Sau khi xem xong một đoạn khôi hài “tổng tài lạnh lùng liếc mắt đưa tình cùng trợ lý nhỏ”, Khương Diệu ghen cười.

Cô cắn chiếc đũa nhìn Phó Đình Xuyên, người này đang thoáng nhú mi, mở nồi cơm điện ra rồi xới cơm, cực kì chậm rãi.

Dưới chân bàn, Khương Diệu đá đá anh một cái, thấy đối phương chú ý tới mình, cô mới ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo muốn nói khẽ cái này.

Phó Đình Xuyên nhú mi, khom người tiến sát tới, không lâu sau, lúc hai cánh hoa mềm mại chạm vào....

Anh ngẩn ra, ngay sau đó, hơi thở dịu dàng của người con gái phảng phất bên tai, ngứa ngáy khiến lòng người khó chịu:

“Ăn rất ngon, đặc biệt ngon, ngon nhất thế giới.”

Cô khen ngợi anh như thế, còn tặng kèm thêm một nụ hôn. Dù là khi anh đứng, em ngồi, vậy thì lần này, để cho em chủ động nhé.

Phó Đinh Xuyên thẳng người lại, nhìn về mặt đặc ý vì thực hiện được ý đồ của Khương Diệu.

Anh ra vẻ nghiêm khắc trừng mắt nhìn cô một cái, tiếp tục xới cơm, dần dần, bên môi ai kia từ từ cong lên thành một nụ cười, không cách nào ngăn được.

.....

Từ Triệt vừa lúc nhìn thấy cảnh này, trong lòng cực kì muốn ném luôn chai rượu vào mặt tên kia.

Nhưng mà, rượu này rất quý, anh tiếc, lòng cũng thấy đau, vỡ rồi còn bị phạt tiền lương nữa.....

Cuối cùng đành phải ném chiếc tạp dề mà Phó Đinh Xuyên vừa đưa kia đi kia đoàn tạp dề quán thượng lưu để ý dài: A a mẹ nó mấy ngày nay sao không qua nhanh đi!!

30. Chương 29

Chương 29

Buổi chiều, Khương Diệu ngủ trưa trong phòng làm việc.

Vì phải lên máy bay gấp, thức dậy quá sớm, ăn xong cơm trưa cô đã bắt đầu ngáp liên mấy cái, không khéo bị Phó Đinh Xuyên thấy được, anh nhất quyết yêu cầu cô vào phòng anh ngủ thêm.

Khương Diệu: Không cần mà.

Phó Đinh Xuyên: Muốn anh ôm em lên lầu hả?

Khương Diệu: Không cần! Em đi ngủ ngay đây!

Giường của người nào đó vô cùng mềm mại, hơi thở của anh cũng rất dịu dàng.

Vừa cảm nhận như thế đã dần dần chìm vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại đồng hồ đã chỉ năm giờ.

Bên ngoài trời mờ tối, màn đêm từ từ cắn nuốt cả không gian

Xuống lầu rồi đi tới phòng khách, Phó Đinh Xuyên và Từ Triệt đang ngồi sòng vai trên ghế salon, dùng xbox360 để chơi trò chơi điện tử trên tivi, vì hiệu quả hình ảnh, thậm chí họ còn không bật đèn, cả phòng tối mịt, chỉ có ánh đèn nhỏ le lói trên tường....

Khương Diệu nhớ lúc trước khi cô lên lầu ngủ, Từ Triệt cũng đang chơi trò chơi này rồi. Cô hỏi: “Các anh chơi trò này từ trưa à?”

Hai người cùng lúc quay đầu đầu, Từ Triệt: “Đúng thế.”

Đây chính là hoạt động giải trí yêu thích nhất lúc họ nghỉ ngơi đấy! Trước kia nhiều người còn có thể chơi mạt chược, nhưng hôm nay chỉ có hai tên đàn ông, tất nhiên phải chơi game rồi.

Khương Diệu đỡ trán: “.....” Đàn ông, đúng là đàn ông.

Phó Đinh Xuyên đặt máy điều khiển trong tay xuống, nhìn về phía Khương Diệu: “Chuẩn bị chút đi, chúng ta đi ra ngoài.”

Xem ra Phó Đinh Xuyên không phải là một người nghiện game, giữa trò chơi và bạn gái, bên nào nặng bên nào nhẹ vẫn còn phân biệt được.

“Về sớm chút đấy! Ngày mai còn có buổi lễ quan trọng nữa—” Trước khi Khương Diệu đóng cửa xe thì nghe thấy Từ Triệt gào thét đến tê tâm liệt phế như thế từ phía sân.

Khương Diệu: “.....”

Động cơ nổ vang, G65 vũng vàng lăn bánh trên đường, loại xe việt dã này lại phải đi chậm chắc chắn sẽ thấy không thoải mái.

Cũng không sợ xóc nảy, thắt lưng phải duỗi thật thẳng, phía dưới mông cũng phải bám thật chắc, Khương Diệu hỏi: “Anh thích loại xe này à?”

“Ừ.” Phó Đình Xuyên gật đầu.

“Dùng để đi chơi sao.” Cô biết cô đang hỏi điều gì, mua một chiếc xe như thế, đáng lẽ phải mang nó đi du sơn ngoạn thủy, ngắm hoa đào đỏ hay biển lớn đậm xanh.

“Không,” Phó Đình Xuyên bổ sung: “Không có thời gian.”

“Nếu mà chạy nó ở Bắc Kinh thì khói nhiều quá hả?” Khương Diệu trêu anh.

“Ừ.”

“Em không ngờ anh lại biết đi loại xe này, cũng giống như không nghĩ anh sẽ biết nấu cơm vậy”. Anh đã mang đến cho cô rất nhiều kinh ngạc và vui sướng.

“Em nghĩ anh sẽ đi xe gì?”

Khương Diệu thử ngẫm nghĩ, lấy tuổi của anh ra trêu chọc: “Anh hẳn là phải có một lái xe, còn mình thì ngủ ở phía sau. Dù sao cũng lớn tuổi rồi mà, xương cốt không chịu nổi sự xóc nảy của xe việt dã đâu”.

Cô nói xong lại không kìm được bật cười.

Cô bé lừa đảo, Phó Đình Xuyên liếc mắt nhìn cô một cái: “Lớn tuổi?”

Bánh trước lượn lượn vài vòng, đánh vông thoải mái giữa đường thênh thang không người qua lại

“Đúng thế, chẳng lẽ không..... Đây!” Tiếng của người con gái đột nhiên ngừng lại.

Người bên cạnh thình lình rú ga, xe đột nhiên gia tốc, lao vút về phía trước.

Càng lúc càng nhanh.

Tiếng động cơ nổ vang, gió thổi vù vù như muốn xuyên thủng lỗ tai, nếu như mở cửa sổ chắc sẽ bị hơi lạnh buốt đến thấu xương.

Nhìn mặt đường như thể bằng phẳng, nhưng lại có vô số chấn động va chạm vào xương.

Hoa cỏ bên đường đều bị cuốn thành làn gió.

Trời ạ — đáng sợ quá—

Khương Diệu bám chặt ghế, cũng không dám nhìn về phía trước: “Anh chậm một chút..... Chậm một chút đi mà.....”

Tới gần cửa lớn, rốt cục Phó Đình Xuyên cũng nhả chân ga, tốc độ từ từ ổn định.

Khương Diệu định thần, bực bội đánh vào vai anh một cái: “Anh chạy kiểu gì thế, làm người ta hết hồn!”

Phó Đình Xuyên như thể không buồn để ý: “Sao lớn tuổi vậy, phải tăng tốc độ để tìm cảm giác kích thích mà.”

Khương Diệu: “.....” Cô biết sai rồi.

Phó Đình Xuyên ngẩng cô, khóe môi cong thành nụ cười: “Anh mua xe này, là muốn..... chờ sau này không quay phim nữa, sẽ chở vợ con ra ngoài du sơn ngoạn thủy đấy.”

Trong xe rất ấm, Khương Diệu không lên tiếng, khuôn mặt đột nhiên lại trở nên khô nóng.

Phó Đình Xuyên lại hỏi: “Khương Diệu, em có thích ngao du không?”

“Thích..... Nhưng mà không có thời gian.....” Cô buột miệng đáp, đúng là kì lạ mà..... Mấy chữ “vợ con” của anh, giống như đang thử, thử trong lòng cô có lựa chọn như thế hay không, lại giống như dụ dỗ để cô trả lời đáp án mà anh đang mong đợi

“Anh cũng thích.” Nghe thấy câu trả lời thuyết phục như thế, người kia tủm tủm, tiếp tục nói, cách trả lời vô cùng thần nhiên.

.....

**

Xe chạy rất lâu, đến khoảng hơn bảy giờ tối, đến nơi, Phó Đình Xuyên dần giảm tốc độ, rẽ vào một khung cửa hình vòm đèn treo muôn màu muôn vẻ.

Bên ngoài trời đã tối om, mắt Khương Diệu mơ màng buồn ngủ, mơ hồ nhìn thấy mấy chữ to: Rạp chiếu phim ô tô Phong hoa viên.

Cô bừng tỉnh ngay tức khắc: “Muốn xem phim ạ?!”

“Ừ.” Phó Đình Xuyên đáp.

Khương Diệu quay đầu nhìn anh anh: “Nhỡ anh bị nhận ra thì sao?” Lúc nào cô cũng lo về điều đó.

Sườn mặt cao ngất của anh chìm giữa bóng đêm, anh đảo tay lái rồi bình tĩnh trấn an: “Đừng lo.”

Có lẽ là trời đêm nên khá tối, Phó Đình Xuyên thuận lợi dùng xe mua được vé.

Anh đưa hai vé cho Khương Diệu xem, cô cúi đầu nhìn: khu A, 19:50, [Người về từ sao hỏa], không ghi ghế ngồi.

“Ở đây sẽ ngồi xem phim trong xe nên không có ai thấy anh đâu.” Người kia đưa tay qua vuốt vuốt gáy cô, giống như muốn khiến cô yên tâm hơn một chút.

Phó Đình Xuyên tìm được vị trí tốt để xe, mu xe cao tự động hạ xuống thấp một chút, tránh cản trở tầm nhìn của các xe khác. Đây là những quy tắc cơ bản ở rạp chiếu phim ô tô.

Dừng xe xong, Phó Đình Xuyên tắt mấy đèn lớn, bên trong xe đột nhiên trở nên yên tĩnh

Anh giật ghế, lấy một túi nilong to rồi nghiêng người xách chúng ra đặt trước mặt Khương Diệu.

Cái gì vậy? Khương Diệu ngược mắt.

Phó Đình Xuyên mở đèn trong xe lên để cho cô nhìn rõ, một túi lớn toàn đồ ăn vặt, khoa tây chiên, quả khô, thịt khô, thịt bò khô, kẹo trái cây mềm, đây toàn là những thứ mấy cô gái vẫn thích ăn, cái gì cần đều có.....

Phó Đình Xuyên nhú mồm, giải thích: “Đều là đồ ăn không tốt cho sức khỏe cả. Nhưng lâu lâu ăn một lần thì không sao. Rạp chiếu phim ô tô này được lắm, xe để riêng, cho nên khó bị người khác nhìn thấy, ăn gì cũng không làm phiền người ta.”

“Cho nên, cô bé à, ăn đi.” Anh rút một gói thức ăn rồi mở ra cho cô. .

Hì, Khương Diệu nhận lấy, mũi hì thành tiếng cười.

Cô im lặng nắm chặt lấy túi đồ ăn kia, giọng nói có phần run rẩy: “Phó Đình Xuyên..... anh thật tốt.”

“Anh biết, em không cần cường điệu thế.” Người kia cười nói, còn khời hài làm cho cô bé nào đó đang lã chã chực khóc dừng ngay lại được.

“Xì.” Khương Diệu nói thảm: “Tự kỷ.”

Thế này mới đúng chứ, Phó Đình Xuyên mỉm cười, anh không muốn nhìn thấy cô bé của anh rơi nước mắt, cười nhiều như thế anh nhìn cũng thấy vui.

Không đợi bao lâu, khu vực phía trước đã đổ đầy xe, không ngờ rạp chiếu phim này lại được nhiều người ưa chuộng như vậy. .

Bảy giờ năm mươi, [Người về từ sao hỏa] đúng giờ phát sóng.

Vừa bắt đầu là hình ảnh trên sao hỏa gió lớn ngổn ngang, các nhà thám hiểm đang vội vàng chạy trốn, nam chính là Mark Watney bất ngờ bị mất liên lạc, lưu lạc lại trên sao hỏa. Lúc NASA tuyên bố với thế giới anh đã tử vong, anh lại có thể vật vờ trở về.

“Matt Damon* này thật đẹp.” Khương Diệu chống má, thấp giọng đánh giá.

*Tên thật nam diễn viên đóng vai Mark Watney.

Phó Đinh Xuyên hỏi: “Em thích anh ta à?”

“Chứ sao nữa, phim điện ảnh nào em cũng xem. Giờ anh ấy già đi rồi, không biết sao lại thấy.... còn đẹp trai hơn trước”.

“Thật không?” Người kia thần nhiên chất vấn.

“Ừm, nhưng mà không đẹp bằng anh”. Cô vội vàng sửa lời.

“Ừ.” Anh vừa lòng đáp.

Phim nhựa còn đang chiếu, một người ở trên sao hỏa, không có gì ăn, lại bình thản giống như một câu chuyện viễn vãng vậy, nhưng khung cảnh lại cực kì ngoạn mục.

Từng vấn đề được giải quyết dễ dàng, nam chính thông minh nhanh nhạy cố gắng vượt qua, thỉnh thoảng lại nói mấy câu khiến người ta thấy buồn cười, loáng thoáng có tiếng cười từ những chiếc xe khác vang ra

Khương Diệu cũng quên ăn đồ ăn vặt, mắt nhìn không chớp về phía màn hình....

.....

Bất tri bất giác, hai giờ qua đi.

Trên màn ảnh to lớn, đội cứu viện quay lại cứu nam chính khỏi lúc nước sôi lửa bỏng.

Một vị phi hành gia lơ lửng giữa vũ trụ, một sợi dây thừng... từ từ kéo nam chính tới...

Khương Diệu hồi hộp đến mức không dám hô hấp.

Cũng chính ở khoảng cách này, bỗng nhiên cô cảm giác được, tay mình được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cầm lấy, dần dần siết chặt...

Cô nghiêng đầu nhìn Phó Đinh Xuyên, đối phương nhìn thẳng lên màn hình như trước, vẻ mặt khó đoán. Ánh mắt đen láy lấp lánh giữa không gian mờ mịt, nếp nhăn trên mày vẫn thế, có lẽ là vì tình tiết kịch tính mà bất an, không nói gì với cô

— không cần nói.

Cô bé à, em biết không, trước kia mỗi giờ mỗi phút trôi qua, anh đều hy vọng em có thể đến bên cạnh anh, khát vọng có thể trở thành một người trong cuộc sống của em cùng đi cùng về.

Anh dần muốn, nói với em nhiều ý kiến của mình hơn, về khát vọng của anh, yêu cầu của anh, hoặc có thể là, thỉnh cầu của anh, khẩn cầu của anh.

Nhưng anh lại lo, lo gấp quá làm em sợ, sợ những tưởng tượng của anh về tương lai, về cuộc sống sau này của em, những sắp xếp trong từng công việc, có lẽ giờ chỉ cần em tạm biệt quá khứ mà em đã đi qua.

Anh biết, em là một cô gái rất có chủ kiến, cho nên anh lại càng không dám nhắc tới.

Lòng anh cực kì mâu thuẫn, hy vọng em có thể gần anh, đừng rời xa nữa, cũng không muốn làm lỡ những ước nguyện ban đầu của em, xâm phạm đời tư của em, em còn trẻ vậy mà.

“Khương Diệu.”

Người kia nhỏ giọng gọi tên cô.

“Dạ?” Khương Diệu quay đầu, nhìn lại anh, Phó Đinh Xuyên nhìn cô, ánh mắt như kim nén, như thể có rất nhiều điều muốn nói với cô.

Đúng lúc anh định nói —

Trên màn hình huỳnh quang phía trước, Mark Watney được cứu! Họ cách một chiếc mũ bảo hộ nhìn nhau, phía sau là ngàn ngàn những ngôi sao trong vũ trụ.

Con người, cực kì nhỏ bé, nhưng cũng vô cùng vĩ đại —

Cả rạp chiếu phim vỗ tay như sấm dậy, tiếng nam nữ thét chói tai, rất nhiều người nước mắt lưng tròng.

Giữa lúc vô cùng phấn khích đó, tầm mắt của Khương Diệu chỉ có mình Phó Đình Xuyên.

Cô có thể nhìn thấy môi anh mấp máy, nhưng bên ngoài có quá nhiều tạp âm, anh lại nói nhỏ, nên một chữ cô cũng không nghe thấy.

Cô hét lớn hỏi lại: “Vừa rồi anh nói gì thế?”

Phó Đình Xuyên bỗng nhiên nở nụ cười, cầm lấy tay cô, nắm chặt rồi kéo cô lại thật gần: “Anh thương em”.

Câu anh vừa nói lúc này hình như không phải ba chữ này. Khương Diệu biết.

Nhưng cô vẫn muốn khóc.

Muốn ôm anh.

Giống như có thần giao cách cảm, anh cũng kéo cô vào lòng.

Cô không nghe được cũng tốt, anh không muốn nghĩ nhiều hơn nữa.

Giữa bầu trời đầy sao này, chúng ta cùng ước vọng nhìn lên, nhưng không thể nào chạm tới, như những đám mây lơ lửng.

Có rất nhiều thứ mãi mãi không thể nào giải thích, những việc mà người ta thấy hết sức bình thường:

Hai người, cùng nhau ăn cơm, xem phim, đi trên đường lớn, nhưng với họ mà nói lại cực kì khó khăn.

Cho nên, dù thân phận của anh đặc biệt, anh cũng muốn dùng cách của mình, để cho cô bé của anh cũng cảm nhận được những thứ bình dị nhỏ bé mà các cặp tình nhân bình thường vẫn có.

Những thứ mà cô gái nhỏ hơn anh mười tuổi muốn, anh sẽ cố gắng theo đuổi những điều rất bình thường đó.

Sự bình dị đáng quý này, anh nguyện dùng toàn bộ tuổi già của mình, mang ra trao đổi.

Rốt cục Mark Watney cũng về được trái đất, mà anh cũng ôm em.

Cuộc đời này chỉ cần thế thôi, là đủ.

31. Chương 30

Chương 30

Bộ phim kết thúc, Phó Đình Xuyên không vội vã trở về, mà lại lái xe đến cửa công viên Triều Dương, tắt máy.

Anh xuống xe, đi sang phía bên Khương Diệu, thay cô mở cửa xe rồi nói: “Đi dạo một lát đi.”

Khương Diệu nhanh nhẹn nhảy xuống, không ngờ lại lao vào lòng anh.

Phó Đình Xuyên mỉm cười, thuận tay ôm cô lại, nghiêng người lấy khăn quàng cổ cô vắt trên ghế rồi đóng cửa lại.

Khương Diệu đứng ngẩn đầu nhìn bạn trai của mình: “Anh có muốn mang khẩu trang không, ở đây không phải không có ai đâu?”

Cho dù là đêm tối, anh vẫn anh tuấn như vậy, cô cũng không muốn cho người ta nhìn thấy.

Ánh mắt cô lấp lánh như thế khiến người ta khó lòng từ chối.

Phó Đình Xuyên lấy một chiếc khẩu trang màu đen trong túi ra, ngoan ngoãn đeo vào.

Anh tự nhiên cầm cô tay, đi về phía trước.

Ánh đèn đường mờ mịt chiếu rọi trên mặt đất, mấy bông tuyết trắng lấp lánh như cát vàng

Đi dạo vài bước, Khương Diệu đột nhiên dừng lại, lắc lắc đôi bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau, hỏi anh: “Tay để ngoài thế này có lạnh không anh?”

“Ừ, lạnh không?” Anh nắm chặt tay cô, hơi lạnh rồi.

“Em có cách này,” Cô cười hì hì, nhân lúc anh còn chưa phản ứng kịp thì kéo tay anh cho vào trong túi áo khoác: “Như thế sẽ không sợ lạnh nữa”.

“Có thấy thông minh không?” Cô lúc lắc đầu.

“Ừ –” Âm cuối kéo dài ra, như thể anh cũng vô cùng đồng ý.

Hai người không nhắc lại nữa, cứ thế nhất trí hành động, sóng vai bước tiếp.

Trời đẹp, mấy bông tuyết lả tả bay như hoa lau rơi rụng.

Khương Diệu cứ bước hai bước lại liếc nhìn Phó Đình Xuyên.

Sau khi bị anh thấy được lại vội vã cúi đầu.

“Nhìn cái gì thế?” Giọng của anh bị đè nén bên dưới khẩu trang, có vẻ khá nặng nề.

“Nhìn anh đẹp trai.” Cô trả lời cực kì không biết xấu hổ.

“Khẩu trang che hơn nửa khuôn mặt rồi, còn nhìn thấy à?”

“Ừ, đẹp lắm.” Cả khuôn mặt anh cái gì cũng đẹp. Cô hỏi tiếp: “Bình thường anh đi ra ngoài đều phải mang khẩu trang hả?”

“Ừ.”

“Bị người ta nhận ra thì sao?”

“Anh ít khi tự đi ra ngoài lắm,” Phó Đình Xuyên đáp: “Có khi chạy ban đêm thôi, bên ngoài cũng rất ít người”.

Bàn tay Khương Diệu đặt trong túi bắt giắc bấm vào tay người kia.

Đến bây giờ, cô cũng không dám tin tưởng rằng, một ngôi sao nổi tiếng vạn người như vậy lại dừng lại trong lòng bàn tay cô.

Bị mấy móng tay nhỏ bé kia chích chích như vậy, giống như có một dòng điện chạy thẳng đến xương cụt, khiến mỗi lỗ chân lông của Phó Đình Xuyên đều trở nên ngứa ngáy

Anh híp mắt, rồi đột nhiên siết chặt tay cô, không cho phép cô lộn xộn nữa.

Yết hầu nhúc nhích, lại muốn hôn cô rồi.

May mà đang mang khẩu trang.....

Phó Đình Xuyên bật cười, cả một ngày hôm nay, anh không quá chú ý tới tay cô, cố hiểu hết tất cả về cô.

Kết quả, cô còn chủ động chạy tới hấp dẫn anh nữa.

Cũng đúng lúc đó, anh còn phát hiện, hình như... dần dần anh đã chiến thắng chính mình rồi, không cần phải cố gắng trấn áp cảm giác đó nữa, hoàn toàn có thể xuôi theo lòng mình.

Hình như anh ngày càng tốt hơn.....?

“Có phải làm anh đau không?” Khương Diệu thấy anh có hơi thất thần nên lo lắng hỏi.

Phó Đình Xuyên cúi mắt, lông mi tạo thành một vết mờ trước mặt, khẽ than thở: “Đau, làm sao bây giờ.”

“Em ôm anh một cái xin lỗi được không?” Cô rút tay về, giang hai tay về phía anh.

Phó Đình Xuyên nhướn mày, nhìn về phía trước: “Có người kia.”

Khương Diệu quay đầu, quả nhiên, cũng là một cặp tình nhân đang đi dạo.

Cô gái bên trái hình như thấy người đàn ông đang đeo khẩu trang này có vẻ quen mắt nên quay đầu nhìn lại vài lần, sau đó lại tự mình lắc đầu, đi xa.

Khương Diệu lại giang hai tay ra muốn ôm, giống con chim nhỏ la hét đòi ăn.

Phó Đình Xuyên cố ý trên cô: “Ở nơi công cộng, ôm nhau sẽ làm hư trẻ vị thành niên đấy.”

Cô cứ muốn ôm! Khương Diệu cọ cọ trước ngực anh, ôm thật chặt, không cho anh đi.

Có lẽ anh không hiểu được, rất nhiều cô gái cho rằng ôm là một hành động có cảm giác an toàn rất cao.

Có thể nghĩ được hương vị trên người anh, rơi vào vòng ôm ôn tồn của anh, như thể có được toàn thể giới, giữa không gian nhỏ hẹp này, toàn bộ sinh mệnh của em dựa vào lòng anh, muốn chết trong lòng anh cũng được.

Lặng lặng để cô ôm một hồi, trong lòng Phó Đình Xuyên lại thấy lo lắng.

Anh vươn hai tay ra, len qua dưới nách cô, dễ dàng nâng cô lên, chân vung vẩy trên không, không chạm được.

“Anh làm gì thế!” Khương Diệu còn chưa phản ứng lại kịp, cứ thế hét to liên tục.

Phó Đình Xuyên cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô, anh cứ như vậy, phía sau khẩu trang lặng lẽ bật cười, nhẹ nhàng ôm lấy cô, giống như một đứa bé đưa cao búp bê vải yêu thích của mình lên. Cứ đưa lên như thế, mặc cô giãy dụa.

Phía sau họ là lớp tuyết, dấu chân động trên cũng dần biến mất.

Hồi lâu sau, anh mới đặt cô xuống, không nói lời nào.

Khương Diệu giận dỗi: “Không phải anh nói không được ôm ở bên ngoài sao? Vừa rồi anh mới ôm cực kì khoa trương đó”.

Đôi mi của Phó Đình Xuyên không động một chút, trả lời: “Anh không ôm, chỉ định xem em có nặng hay không thôi”.

“Anh thật là.....” Cô vừa muốn đánh anh, lại bị anh giữ lấy khuỷu tay, kéo vào lòng mình.

Khăn quàng cổ và tay áo bay lên, cô có hơi lảo đảo. Đôi giày cọ một đường trên nền tuyết, có bông tuyết bị hất bay lên, như hòa giữa bầu trời.

Chúng nó quẩn quanh, rồi từ từ rơi xuống, trở về với mặt đất dịu dàng vĩnh cửu.

Ánh đèn mờ nhạt, tuyết phủ trắng đầu.

Một cái ôm an lòng mà ấm áp, nếu có thể, cô hy vọng cứ mãi ôm như thế, không muốn chia lìa.

Lúc Thượng Đế tạo ra con người, người sáng tạo ra Adam. Sau đó người lại thấy một mình Adam trên đời này sẽ cực kì cô độc, vì thế người lấy một chiếc xương sườn của Adam, biến thành Eva. Chúng ta thích ôm người mình yêu, có lẽ là vì, người đàn ông tìm được phần thiếu hụt trên cơ thể mình, mà người con gái cũng tìm được vị trí mình vốn có.

Quá trình này tự nhiên mà đơn giản, tình yêu cũng không khó khăn như thế.

**

Hôm sau.

Buổi lễ long trọng của trang web Niên độ tinh quang đúng hạn cử hành, Khương Diệu thu dọn hành lý, đi cùng Đồng Tình Niên.

Lúc cô đến trước công ty quản lý, cô gái đó đã mặc lễ phục màu hồng óng ánh, toàn bộ được làm bằng sa tanh, không có tay. Làn váy phủ đến cẳng chân, chỉ lộ đôi mắt cá và phần cánh tay ra ngoài.

Cô ấy sải bước trên giày cao gót đến bên Khương Diệu, giống hệt như một thiên thần từ trên trời giáng xuống.

“Hôm nay cô đẹp quá.” Sau khi Đồng Tình Niên buông Khương Diệu ra, cô hết lòng tán thưởng

“Thật sao.” Cô gái mở cột tóc ra, mái tóc mềm mại phủ xuống đầu vai: “Thế này có hấp dẫn hơn không?”

Cô ấy cúi xuống bên người cô, nhỏ giọng nói: “Đêm nay anh ấy sẽ đến đây”.

Khương Diệu hiểu ra, cẩn thận nhìn Đồng Tình Niên thật kĩ: “Không cần thả tóc đâu, tôi tết hờ lại cho cô, chắc chắn sẽ đẹp”.

Thực ra với khuôn mặt và vóc người này, mang túi rác trên vai cũng thấy đẹp mắt nữa là.

Đồng Tình Niên vẫn dựa vào rất gần, lại hỏi: “Gặp anh kia chưa?”

Khương Diệu gật đầu.

Đồng Tình Niên: “Hi hi, mau tới đây, trang điểm cho tôi nào.” Cười xong xoay người đi, giống như một con chim vui vẻ vỗ cánh bay tới bàn trang điểm.

Khương Diệu xách túi cùng đi qua, trong mắt lấp lánh ý cười, các cô đều có người để yêu.

Lòng mềm mại, ngay cả hít thở cũng thấy ngọt ngào, cảm giác này thật tốt.

Lúc Khương Diệu và Đồng Tình Niên đến hội trường, ánh đèn đã chớp nháy sáng chaong liên tục, cả mặt đất như biến thành dải ngân hà.

Đồng Tình Niên lên đài, rất nhiều fan bên dưới hét chói tai. Cô ấy cười, tao nhã đáng yêu đưa tay lên chào.

Về mặt ẩm áp đưa mắt nhìn quanh bốn phía, như thể không cảm giác được tuyết rơi đầy trên đất

Đồng Tình Niên còn cố ý mang một đôi giày cao gót, người ta vẫn nói giày là công cụ làm đẹp của phụ nữ.

Cô ấy tựa như một nàng tiên cá, biến mình thành dáng vẻ xinh đẹp nhất, chỉ để đi gặp vương tử của lòng mình, mỗi bước đi đều như thể giẫm đạp lên gai.

Cô ấy kí tên lên tường, lại mỉm cười chụp ảnh.

Khương Diệu đứng ở khu vực của nhân viên công tác, nhìn ra xa, đột nhiên cô rất muốn chụp cho cô ấy một tấm ảnh

Đúng lúc này, bên trái vang lên tiếng vang thật lớn, Khương Diệu nhìn theo, đầu ngón tay dừng trên di động, sau đó từ từ nở một nụ cười.

Là anh đến.

Phó Đình Xuyên khom người đi ra khỏi xe, phía sau Từ Triệt lập tức thay cớ áo khoác cho anh.

Anh là diễn viên lão làng, mỗi khi tham dự các hoạt động đều luôn mặc một bộ âu phục màu đen, sao không chịu đổi mới chứ?

Cũng may người này cao ráo chân dài, khí chất lỗi lạc, bằng không các fan sẽ không thêm nhìn đâu.

Đèn flash máy ảnh thi nhau chớp nhoáng, tiếng các fan trong hội trường cùng gào hét ồn ào.

Thật kỳ diệu.

Khương Diệu vẫn đứng ở chỗ cũ, trong lòng nghĩ tới một bài hát: Cả vũ trụ này, rộng lớn không điểm cuối, mỗi một vì sao bé nhỏ đều xoay quanh anh, nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ nhìn thấy anh, trời đất đã sinh ra một kì tích như thế.

Anh thật sự là kỳ tích của cô, cô sống thêm mấy đời cũng không dám vọng tưởng mình sẽ có được kỳ tích này lần nữa.

.....

Sáng sớm ngày mai, Từ Triệt đưa Khương Diệu ra sân bay.

Ở những nơi công cộng đông người như vậy, chắc chắn Phó Đình Xuyên sẽ không thể đến.

Bước tới trước vị trí đăng kí, Từ Triệt đưa túi xách cho cô, còn truyền đạt nguyên văn lời ông chủ dặn dò: “Lão Phó nói, trời lạnh — chú ý mặc thêm quần áo, làm việc ít thôi, đừng để quá mệt mỏi —”

Khương Diệu nghe xong thì cay cay mũi, cô cố ý cười cười, cố ép hốc mắt nóng rực trở lại như bình thường: “Lời này chắc là phải nói với anh ấy chứ.”

Từ Triệt nghĩ ngợi rồi nói tiếp: “Anh ta còn nói, tái kiến*, không phải tạm biệt, mà là hẹn gặp lại”.

“Được ạ.” Khương Diệu đáp lời, cô chỉ muốn nhanh chóng quay người, đi qua khu vực kiểm tra. Dù Phó Đình Xuyên không ở đây, không đứng trước mặt anh, cô vẫn muốn rơi nước mắt, cô có thể tưởng tượng ra thần thái và giọng điệu lúc anh nói những lời này.

“Vây thôi, chào nhé.” Từ Triệt vỗ vai cô, giống như ủng hộ, anh chú ý tới vẻ mặt không được tự nhiên của Khương Diệu, cho nên mới trêu chọc cho cô vui vẻ: “Chúng ta có nên ôm một cái tạm biệt không nhỉ?”

“Cái gì?”

Từ Triệt cười sang sảng: “Ha ha ha tôi nói đùa mà, nếu bị người nào đó biết được lại xử tôi nữa.”

“Ồ.....” Cô nín khóc mỉm cười.

“Ừm.”

“Tạm biệt.” Cô nói.

“Gặp lại sau nhé, yên tâm đi, cậu ta sẽ nhớ cô mà, không nhớ tôi cũng sẽ giám sát buộc cậu ta phải nhớ.”

Từ đầu tới đuôi, Từ Triệt đều cố gắng khiến cô thả lỏng tinh thần.

“Được, vậy cảm ơn anh.”

“Lần sau mời tôi ăn cơm đó.”

“Được, đi nhé.”

“Đi thôi.”

Khương Diệu kéo túi xách bước tới cửa kiểm tra. Sau khi kiểm tra xong cô có quay đầu lại một lần, Từ Triệt đã không còn ở chỗ cũ.

Dòng người qua lại, quay tới đi lui, cô đã hòa mình trong đó.

Chiếc xe màu đen yên lặng đậu trước phòng chờ máy bay, Phó Đình Xuyên an vị bên trong.

Qua cánh cửa sổ thủy tinh phản quang, không ai nhìn thấy được bên trong.

Ngoài trời cao xanh, mung lung mờ mịt, một làn khói trắng tỏa ra phía sau chiếc máy bay bay, xé nát bầu trời.

Anh biết đó không phải là máy bay chở Khương Diệu, nhưng mà anh vẫn cảm thấy mình cách cô càng lúc càng xa.

Sau buổi tối hôm xem phim đó, anh có nói một câu, lại không muốn cho cô biết.

Nhưng lúc này đây, bỗng nhiên anh rất muốn đẩy cửa xông ra, chạy đến bên cạnh cô, nói cho cô nghe thật rõ. Anh muốn biết suy nghĩ của cô, quyết định của cô.

“Đến làm việc bên cạnh anh đi.”

Ổ lại, đừng nữa đi. Đừng khiến cho anh phải trở mắt nhìn em đi nữa, anh thực sự rất ghét thứ cảm giác này.

Trong lồng ngực phập phồng thật mạnh, Phó Đình Xuyên bực bội giật tấm che trên cửa xuống, không muốn nhìn ra ngoài cửa sổ.

.....

**

Một lần nữa Khương Diệu trở về Hoàn Hảo, trời cao thăm thẳm, thời tiết quả là rất tốt.

Cô thu dọn hành lý xong thì đi đến phim trường, đẩy nhanh tốc độ làm việc.

Mọi người đều đang nghỉ ngơi, cô đi gặp lãnh đạo xong bước ra thì chỉ thấy còn vài đồng nghiệp đang ngồi tụ tập, không biết đang nói chuyện gì, nói về ai.

Tôn Thanh ngẩng đầu thấy cô thì kích động hô to: “Khương Diệu! Mau tới đây! Có tin mới cho cô xem này! Tin cực lớn!”

Tin gì lớn, Khương Diệu bước sang, trên mặt đầy vẻ hoang mang.

Cô có thể khẳng định, chuyện bất quá của mấy cô gái này không liên can gì tới mình, nếu không cũng sẽ không lôi kéo mình như vậy.

Nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy, chỉ sợ việc này có dính dáng tới Phó Đình Xuyên, nguyên nhân giống như trên. Bởi vì cô là fan của anh.

Khương Diệu xách túi bước từng bước một, dáng vẻ có phần phong trần mệt mỏi.

Tôn Thanh thấy cô đi lại thì lập tức đưa di động lên trước, ồn ào: “Khương Diệu ôi chào, nam thần của cô xong đời rồi. Lúc nãy hồ sơ bệnh án tâm lý của anh ta bị tung lên, trên weibo giờ sắp nổ tung rồi! Cô biết không, thần tượng của cô có bệnh yêu tay! Còn không phải là bệnh thông thường đâu, mà là yêu tay đẹp, trời hạ, hóa ra trên thế giới đúng là có bệnh này”.

A a a a Tôn Thanh phấn khởi hô to gọi nhỏ, như muốn cho toàn thế giới đều biết hết.

Khương Diệu sững sờ giật mình chờ người tại chỗ, quả thực quá khó để định thần.

32. Chương 31

“Cô đừng sững sờ thế chứ!”

Khương Diệu bị Tôn Thanh vỗ một cái thật mạnh mới giật mình tỉnh lại.

Từ ánh mắt thần thờ trở về tỉnh táo, cô nghe mấy đồng nghiệp nói: “Đây là chuyện tốt mà, chị có cơ hội rồi đó chị Khương”.

Nói xong còn liếc xuống tay cô.

Đầu óc Khương Diệu giờ như úng nước, người khác nói gì cũng giống như từ một nơi rất xa vang lại, cô cũng không nghe được rõ ràng.

Cô tìm lại nổi lòng, một chữ cũng không nói được vội vã chạy ra ngoài.

Tìm một vườn hoa rồi ngồi xuống, tự lấy điện thoại của mình mở weibo ra xem.

Quả nhiên, trang đầu.

Từ một weibo phát tán, nửa giờ sau, đã chín vạn like, hơn hai mươi vạn bình luận.

Chuyện có liên quan đến Phó Đình Xuyên, người nổi tiếng có tới hơn 800 vạn fan, tin đầu tiên do Ngu Bái Bái Đại Vương đăng lên, hai bức ảnh và đoạn video, vừa quay vừa trần thuật, còn sử dụng cả thiết bị chỉnh giọng, ti tiện đến mức đó.

“Giữa mùa đông lạnh giá này, bản đại vương sẽ công bố một tin bất quá cực kỳ nóng hổi. Là thế này đây, tối hôm qua đại phương nhận được một bức thư nặc danh, mở ra thì thấy gì nào? Một túi hồ sơ đầy, lúc đó tddaij vương tôi đây còn rất hiếu khí, lật ra xem thử, hồ sơ khám bệnh cổ vấn tâm lý, vừa nhìn thấy tên của bệnh nhân bên ngoài, Phó Phó..... Phó Đình Xuyên? Ai nha, đại vương không tìm được muốn vỗ đùi đó, chẳng lẽ đó là đại soái ca nam thần quốc dân của chúng ta kia sao, mọi người cùng tôi theo dõi tiếp nhé.....”

Màn hình được phóng to, ghi rõ.

Trên màn ảnh, giấy trắng mực đen, đóng dấu rành mạch:

”2013-06-22

Người phỏng vấn: Phó Đình Xuyên, nam, 34 tuổi, diễn viên.

Triệu chứng bệnh: bắt đầu từ năm 14 tuổi, rất dễ sinh ra ảo tưởng và nguyện vọng bức thiết đối với tay của người khác giới, nhưng có thể tự chủ được hành vi của mình.

Gần hai năm nay, loại ảo tưởng càng dễ xúc động hơn, đối với bệnh nhân mà nói, chuyện này gây ra khá nhiều phiền não và mệt mỏi, lúc xã giao, gặp nhiều người, ảnh hưởng tới công việc và các phương diện sinh hoạt quan trọng khác.

Trong cuộc sống hằng ngày, bệnh nhân thường xuyên nảy sinh dục vọng đối với những bàn tay đẹp. Khi gặp gỡ mắt hay dừng lại trên tay của đối phương, cảm xúc khẩn trương và hưng phấn, lực chú ý không tập trung. Từng phải nhìn hình ảnh bàn tay để thỏa mãn.

Gần sáu tháng này không có dấu hiệu gì.

Cổ vấn tâm lý đánh giá tình huống: Ý thức rõ ràng, chủ động tiếp xúc. Khả năng định hướng bình thường, năng lực tự nhận biết đầy đủ, không nhận thấy bệnh trạng tâm lý gì rõ ràng.

Kết quả trắc nghiệm tâm lý :

scl-90 biểu đồ bệnh trạng.....

16pf các yếu tố nhân cách.....

Đánh giá và chẩn đoán: không điển hình, có chứng ngại tâm lý.

Cổ vấn mục tiêu chế định:.....

Bởi vì bốn lần cổ vấn trước vẫn chưa tìm được nguyên nhân dẫn tới tâm lý này, hơn người bệnh nhân nói vấn đề này ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hằng ngày của mình, qua tiếp xúc với người bệnh, xác định mục tiêu cổ vấn.

[1] mục tiêu sắp tới:.....

[2] mục tiêu lâu dài:.....

Phương án cổ vấn:

[1] chọn dùng hệ thống giảm nhạy cảm để tiến hành trị liệu, cụ thể gồm ba bước.

[2].....

Trang bìa cuối cùng, bác sĩ kí tên: Lục Thủy Tiên. Ngay cả dấu đỏ cũng rõ ràng rành mạch, rất khó làm giả.

“Chắc các vị xem xong cũng thấy rõ phải không, nam thần Phó lạnh lùng trong sạch hóa ra vừa nhìn thấy tay của phụ nữ sẽ.... ai nói gì chứ đại vương tôi không chịu nổi mà.....”

Bỗng nhiên trong lúc đó, một chữ Khương Diệu cũng không nghe thấy, tầm mắt của cô từ từ chuyển đến đầu ngón tay mình, vội vàng hồi tưởng:

Lần đầu tiên gặp Phó Đình Xuyên, lúc cô đang bối rối, anh giải vây cho cô; Sau nữa, cô dùng tay trang điểm cho anh, vẽ kháng cự của anh khiến người khác hoang mang; Lúc cô đóng thế cảnh dùng tay cho Tiểu Đồng, tay anh giật lùi thật mạnh. Cả khi anh lo lắng khi cô bị mèo cào bị thương mu bàn tay nữa, sau khi trở thành người trang điểm của anh ở đoàn làm phim, anh còn yêu cầu cô phải mang bao tay, còn cả buổi tối đó nữa, anh giữ chặt lấy cổ tay cô, không cách nào tránh được..... Thậm chí anh còn không nỡ để cô chạm vào xiên thịt hay mang vác đồ quá nặng.....

Còn cả giấc mơ kì lạ đó nữa..... sau khi bắt đầu quan hệ, anh thường xuyên có những động tác nhỏ trên tay cô.....

Toàn bộ toàn bộ, hóa ra là như thế, hóa ra cô đã xem nhẹ nhiều chuyện như vậy.....

Xung quanh trở nên yên tĩnh, video đã chiếu xong, trong ống nghe điện thoại không còn âm thanh nào khác, cực kì trống trải.

Khương Diệu tắt di động, không muốn xem các bình luận dưới Weibo đó như thế nào.

Cô cau mày, nhìn thẳng vào hai tay mình, đôi bàn tay tùy ý đặt trên chân, dưới ánh mặt trời càng có vẻ thon dài sạch sẽ, trắng muốt như trong suốt.

Thật đẹp, chính cô cũng biết điều đó.

Chỉ là không biết bây giờ mình nên thấy may mắn hay khổ sở.

Cô đưa tay lên, chạm vào môi. Nhớ tới từng câu chuyện mà cô và Phó Đình Xuyên cùng nhau trải qua, những thứ không liên quan đến đôi bàn tay này...

Anh kiên nhẫn kí tên cho cô;

Anh biết tên cô;

Anh thấy cô không vui thì đưa cho cô một chai nước, chai nước anh đã uống;

Anh lo cho con mèo nhỏ, cứ nhất quyết phải cứu nó, rồi chăm sóc tỉ mỉ, kiên nhẫn lạ thường.

Lúc cô thấy xấu hổ, anh lại xuất hiện, cứu cô khỏi chỗ nước sôi lửa bỏng. Đúng rồi, anh còn nhắc nhở cô đi tiêm vắc-xin phòng dại;

Anh cười ngửa từ xa chạy tới, bực bội với cô, cũng chỉ vì quan tâm cô bị ướt mưa;

Anh không thích cô uống rượu, lúc chụp ảnh chung khi anh nắm cả đầu vai cô, lúc cô đau bụng kinh anh còn đưa ới một ly trà nóng, anh nhận món quà cô gửi, chụp ảnh đăng lên weibo rồi viết nhớ cô, muốn giấu cô trong lòng, không cho ai tìm thấy.

Anh chủ động gọi điện thoại cho cô, trả phí điện thoại, còn đi một quãng đường thật xa tới chỉ để gặp được cô.

Lúc nói chuyện với nhau, anh nhìn chăm chú vào mắt cô;

Lúc dắt tay, lúc ôm hôn, cô có thể cảm nhận được tình cảm nồng nàn trong đó.....

Nếu tất cả những điều này, tất cả mọi thứ từ anh, tất cả những lần gần gũi, chỉ là vì đôi tay này, cô cũng sẽ thấy vui mừng.

Cảm tạ trời cao đã ban cho cô một đôi tay như thế, nếu không, chắc chắn anh sẽ không chú ý tới người như cô.

Làm sao bây giờ, càng nghĩ như thế, cô lại càng cảm thấy một anh không hoàn mỹ như vậy càng đáng yêu hơn rất nhiều.

Nếu từ nay về sau, cả thế giới đều nói anh không tốt, thế thì anh chỉ thuộc về mình em thôi cũng được. Em còn mong như vậy nữa là.

Khương Diệu đứng lên, nắm chặt điện thoại trong tay rồi chạy vội về hướng khác.

Phía sau Tôn Thanh còn gọi lớn: “Khương Diệu cô đi đâu thế! Chuẩn bị làm việc rồi!”

“Tôi quay lại ngay!” Gió thổi bay góc áo, cô như muốn nhấc chân bay lên.

Khương Diệu đứng dưới tàng cây bạch quả, đó là nơi cô cùng Phó Đình Xuyên trò chuyện lúc bắt đầu quan hệ.

Trên đỉnh đầu từng cành lá trơ trọi, mùa đông gió lạnh đã cuốn bay hết lá.

Khương Diệu thở phì phò, tim đập cực nhanh, lỗ tai cũng ong ong hết cả. Cô đưa hai tay lên cao, dưới ánh mặt trời rực rỡ, bấm số đầu tiên trong danh bạ điện thoại của mình.

Tút —

Tút —

Tút.....

.....

“Xin lỗi, số điện thoại mà bạn gọi tạm thời không có người nghe máy, bạn có thể gửi vào hộp thư.....”

Sao lại không nhận điện thoại? Sống hơn hai mươi năm, Khương Diệu chưa từng lo lắng như thế.

Cô cứ tiếp tục bấm số, không hề gián đoạn.

Nhưng vẫn thế, như đánh vào nhúm bông, người kia không hề có gì phản ứng.

Vì sao anh lại không nhận điện thoại?

Hồ hấp của Khương Diệu dần bình ổn, không muốn nhận? Hay là có nhiều chuyện quá, anh bận đến mức không thể trả lời cô?

Ngón tay siết chặt, thôi, không gọi được thì thôi. Khương Diệu quyết định gửi tin nhắn.

Cô rất muốn nói cho anh biết, trước kia, cô là fan của anh, còn bây giờ, cô là bạn gái của anh, lúc nào cô cũng sẽ ở bên anh, cùng chiến tuyến.

“Phó Đình Xuyên,”

Sau khi đánh chữ đầu tiên, tên của anh được hiện ra vị trí gợi ý đầu tiên.

Ngón trở dừng lại giữa dòng tin, đúng như tâm tình của Khương Diệu lúc này, dao động không ngừng.

“Em đã về Hoàn Kiếm rồi. Thời tiết rất tốt. Em cũng nhìn thấy tin trên Weibo kia rồi, nhưng em chẳng thấy có vấn đề gì cả. Đó không phải là khuyết điểm, không phải khác người, chỉ là sự yêu thích và lựa chọn của từng người mà thôi. Em biết anh đã cố gắng thay đổi mình thế nào, anh luôn kiên trì cho rằng thích tay cũng là một loại bệnh. Nhưng trong mắt em, nếu đó là một loại bệnh, thì có lẽ em còn bị bệnh nguy kịch nữa, bởi vì em không chỉ yêu tay, em còn cực kì mê giọng nói của anh, gương mặt anh tuấn, bả vai dày rộng, khuỷu tay rắn chắc, đôi chân dài, tất cả mọi thứ của anh, toàn bộ hơi thở của anh nữa. Em không phải bởi vì mấy tin tức đó mà thất vọng về anh đâu, dù là quá khứ, hiện tại, hay tương lai, dù anh là thần tượng của em hay là người yêu đi chăng nữa, em vẫn sẽ luôn thích anh như thế, luôn là fan cuồng nhiệt của anh, tấm lòng đó vẫn mãi như thuở ban đầu”.

Cô đánh chữ rất nhanh, từng câu từng chữ cứ tuôn ra như thế, đọng lại thành từng dòng chữ màu đen nhỏ bé.

Khương Diệu ấn nút gửi đi.

Không ngập ngừng, không sợ hãi, trao hết toàn bộ tâm tình của cô.

Dù anh có nhìn thấy hay không, dù anh có trả lời như những lần trước hay không, trong lòng cô cũng đã khẳng định như thế.

**

Trên đường quay lại phim trường, mặt trời trên đỉnh đầu, một con đường đầy nắng.

Khương Diệu mở di động ra, lại truy cập Weibo..... Vừa rồi trong lòng hoảng hốt quá, không dám xem mấy lời bình luận phía sau, đến lúc này cô mới dám nhìn.

Nếu có người nhục mạ anh, cô sẽ là người đầu tiên phản bác lại.

Ngay sau đó, tay cô dừng lại giữa dòng bình luận, phía dưới tin weibo đang hot đó, ngoại trừ những thứ liên quan đến việc yêu tay của Phó Đình Xuyên là một loạt các bình luận như kiểu:

“Anh Xuyên ơi tay em có đẹp không?”

Rất nhiều fan chụp ảnh bàn tay của mình, dù là dài hay ngắn, béo hay gầy, đẹp hay xấu. Các cô gái ấy đều cùng một mục tiêu duy nhất, hướng về Phó Đình Xuyên.

Họ muốn nói cho anh biết, các cô vẫn thương anh như trước, có khi sau này các cô còn có một cách mới để đùa giỡn anh nữa.

— đừng nóng giận nhé, anh Xuyên, ai bảo anh không cẩn thận thế chứ, để bọn em tìm ra nhược điểm.

— sau này bọn em không tốn tiền mua biển quảng cáo hoa tươi và đèn huỳnh quang nữa nhé, cứ đưa tay mình lên là được phải không?

— Chú Phó, làm chồng em đi, em được trời ban cho một bàn tay cực đẹp đó.

— các cô gái, đưa tay cho tôi xem nào ~[mặt của anh Xuyên.

— chúng ta đổi tên nhóm fan thành bàn tay em được không nhỉ?

— sửa xong ID rồi, Phó Đình Xuyên bàn tay tuyệt mỹ, thế nào?

.....

Các tin Weibo có nội dung tương tự như vậy mọc lên như nấm, lan tràn không ngừng nghỉ.

Khương Diệu che miệng lại, nước mắt cứ thế tuôn ra. Cô đứng yên tại chỗ, lồng ngực run rẩy, không cách nào đi tiếp được nữa.

Nghĩ đến anh có thể rơi vào hoàn cảnh đen tối, em lại nghĩ mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, một mình đứng ra đấu tranh anh dũng để bảo vệ anh.

Nhưng khi em đẩy cửa bước ra, thấy mọi người đều đứng bên cạnh anh, cùng giương cao nến và đuốc, đó cũng là lúc lòng em yếu ớt nhất, lòng mình như sụp đổ, cực kì mềm yếu và cảm động.

Thật tốt, anh thật tốt, thế giới này cũng thật tốt, anh đáng để thế giới này đối tốt với anh.

33. Chương 32

Bắc Kinh, trong căn biệt thự ở khu Thuận Nghĩa.

Phó Đình Xuyên ngồi trên hàng ghế sa lon màu vàng nhạt, chân tùy tiện vắt lên, trước mặt là một ly cà phê nóng, khói tỏa lượn lờ.

Quản lý Trần liên tục đi qua đi lại trước bàn trà, điện thoại của cô liên tục reo lên, chưa từng ngừng nghỉ.

Không chỉ là cô, Từ Triệt cũng thế. Anh đã muốn tắt máy quá, tay vò vò đầu tóc, vừa bắt lực vừa mệt mỏi.

Điện thoại bàn trong phòng làm việc cũng reo lên không ngừng, khiến cho người ta cực kì phiền não

Phó Đình Xuyên liếc mắt nhìn Từ Triệt một cái, hỏi:“Có thể trả điện thoại di động cho tôi không?”

Việc đầu tiên sau khi biết tin tức kia, Từ Triệt đã tịch thu di động của anh. Anh biết rõ, ông chủ của mình đang phải đối mặt với điều gì, người người bàn tán, dư luận chửi rủa, chỉ bằng trước hết phải cắt đứt mọi liên hệ của anh, thế giới bên ngoài như thế nào, tạm thời anh không được biết.

“Không được.” Từ Triệt vội nhảy ra, nhìn vào màn hình điện thoại anh lại hít một hơi lạnh.

Phụ nữ đúng là một loài động vật cực kì đáng sợ, không kể số điện thoại của Khương Diệu thì có hơn ba mươi cuộc gọi khác, rốt cuộc là vì sao họ lại kiên nhẫn thế chứ, như thể thấy người kia không nghe máy thì họ lại càng gọi nhiều hơn vậy?

Thấy mặt mày Từ Triệt có thay đổi, Phó Đình Xuyên lập tức hỏi: “Cô ấy có liên lạc à?”

Từ Triệt không nhìn anh, gật đầu.

“Đưa di động cho tôi.” Phó Đình Xuyên vẫn ngồi ở kia, trong giọng nói đã có phần uy hiếp.

Từ Triệt ôm điện thoại di động trong lòng như bảo vệ con mình, anh nhú mày: “Cậu muốn đối mặt với cô ấy thế nào?”

“Cái gì?”

“Truyền thông và dư luận, bọn tôi còn có thể canh giữ cho cậu. Nhưng người con gái của cậu thì cậu định giải thích thế nào? Dù sao cô cũng biết chuyện này, biết cậu vì.... lí do này, dù nhiều hay ít mới coi trọng cô ấy”. Từ Triệt khoanh tay lại: “Cậu thấy cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Cô ấy gọi cho cậu rất nhiều cuộc, có lẽ là muốn đối chất với cậu đấy. Cậu không sợ sao?”

“.....”

“Tôi thấy tạm thời cậu không nên nói chuyện với cô ấy, có lẽ sẽ cãi nhau đấy, cần phải bình tĩnh đã.....” Từ Triệt dựa vào kinh nghiệm yêu đương của mình để khuyên giải, nhưng mà mới nói được một nửa, điện thoại di động của Phó Đình Xuyên lại sáng lên.

Gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người, vừa liếc nhìn.

Là một tin nhắn.

Từ Triệt đưa cao tay lên, chiếc di động hoàn toàn đưa lưng về phía Phó Đình Xuyên, không cho người kia nhìn được chút gì.

Từ Triệt mở tin nhắn kia ra.

.....

Hơn mười giây sau, đột nhiên anh lại bật cười ha hả.

Từ Triệt xoa xoa mũi, rồi liếc nhìn Phó Đình Xuyên: “Tôi xem nhẹ em Khương rồi”.

“Xin lỗi,” Anh nghiêng người, rốt cuộc cũng lấy được điện thoại di động của mình: “Cậu xem đi, đừng kích động.”

Phó Đình Xuyên đoạt lại di động, đang ở mục tin nhắn, là tin từ Khương Diệu.

Rất nhiều chữ, rất dài, chiếm đến hơn nửa mặt màn hình.

”Phó Đình Xuyên:

Em đến Hoàn Kiếm rồi. Thời tiết tốt lắm. Em cũng nhìn thấy tin trên Weibo

.....

..... Dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, dù anh là thần tượng hay là bạn trai của em, em vẫn mãi thích anh như thế, vẫn luôn là fan cuồng của anh, tấm lòng vẫn mãi như thuở ban đầu”.

Chắc chắn, tin nhắn này sẽ khiến bất kì ai nhìn thấy bật cười, từng câu từng chữ đều toát lên sự thành khẩn chân thành và tha thiết.

Khóe miệng lơ đãng cong lên, gương mặt người kia mềm mại hẳn như, như tuyết tan thành nước.

Cả buổi sáng hôm nay, cũng như buổi tối lúc kết thúc quay phim đó, anh không quan tâm cái nhìn của người khác, chỉ nhớ tới cô.

Giờ phút này, không quan tâm, không tức tối, thậm chí dù chỉ là một chút bối rối, tất cả đều biến mất.

Giờ phút này, trong thế giới của anh, chỉ còn lại sự tuyệt vời và bình lặng không nói nên lời.

Kỳ thật, Phó Đình Xuyên chưa bao giờ nghĩ căn bệnh đó là một thứ gì ghê tởm.

Chỉ là khi phải đối mặt với những thứ không thể giải thích được, anh lại muốn nhìn thẳng vào sự thật, muốn loại bỏ nó, thoát khỏi nó.

Bởi vì chuyện này lệch ra khỏi quỹ đạo, cực kỳ ảnh hưởng đến tình cảm và khả năng quyết đoán của mình.

Nhưng lúc này anh không cần nữa, anh muốn cảm ơn nó. Cảm ơn vì nó tồn tại lúc này.

Nhờ vào nó, anh gặp được một cô gái vô cùng đáng giá, cuộc đời này anh không có cách nào thoát khỏi một người như thế.

Trời mới biết, anh muốn gặp Khương Diệu bao nhiêu, muốn ôm cô vào lòng như thế nào. Không bao giờ buông cô ra nữa.

Phó Đình Xuyên liên tục nhìn tin nhắn kia vài lần, tay nắm lại thành nắm đấm, càng lúc càng nhanh.

Đúng vậy, anh không thể thay đổi hiện thực. Nếu anh là một người bình thường thì tốt, muốn gặp một người, chỉ cần vội vàng chạy tới bên cô, chẳng sợ núi cao sông dài, bốn ba ngày tháng, cũng không chối từ.

Nhưng anh lại không như thế, ít nhất hiện tại thì không được, bốn bề là địch, bên ngoài có rất nhiều cặp mắt chăm chăm vào chỗ này. Anh không thể tùy ý hành động như vậy, lại càng khiến cô gái của mình rơi vào nơi đầu sóng ngọn gió.

Giữa thời đại Internet thống trị, dư luận đầu đá, mũi nhọn của xã hội còn đáng sợ hơn nhiều, rất dễ giết chết một con người.

Nếu có một ngày, anh muốn dẫn cô đứng trước công chúng, nhận lấy sự phán xét và đánh giá của dư luận, anh muốn nói, anh chọn cô chính là sự lựa chọn tốt nhất, có thể giảm mức sát thương đó đến mức thấp nhất. Không phải ngay lúc này.

Điện thoại vẫn rung lên không ngừng nghỉ, Trần Lộ cũng sắp điên rồi, cô không muốn chống chịu nữa.

Châm một liều thuốc rồi trở lại sơ pha, kết nối wifi để vào Weibo.

“Đình Xuyên, chuyện này, cậu định thế nào? Tôi có nói chuyện với cô Lục qua điện thoại, cô ấy cũng bối rối lắm, đang tra xem ai làm lộ ra”. Cô dừng lại, thở một hơi khò. Dù sao cũng là người đại diện của một ngôi sao lớn, cô khàn giọng, như thể hết thấy đều là chuyện không liên quan đến mình: “Cậu xem Weibo chưa? Người bỏ đá xuống giếng không ít, nhưng người bảo vệ cậu cũng không thiếu. Giờ có hai luồng dư luận, một bên nghĩ tật xấu đó cực kỳ đáng khinh, trong ngoài không đồng nhất, một bên lại cảm thấy dù cậu có vậy họ cũng chỉ yêu quý cậu hơn. Còn có mấy người bắt đầu tìm mồi liên hệ của cậu với các ngôi sao nữ khác có liên quan tới tay, dù sao viết cũng rất khó nghe.”

Trần Lộ thở ra một làn khói: “Chỉ có thể nói, ngoại trừ anh hùng bàn phím ra, trên mạng vẫn có nhiều người có đầu óc, mỗi bên một nửa. Năm nay cậu đắc tội với không ít người, có người lợi dụng cũng không phải là chuyện không thể.”

Ly cà phê dần lạnh, Phó Đình Xuyên vẫn không uống một hớp, anh nói: “Giờ tôi lại thấy khá thoải mái.”

“Cậu thoải mái cái gì, được mấy người bọn tôi chống đỡ giúp nên cậu thoải mái hả?” Từ Triệt nhìn không được hết lên, cậu ta nói thoải mái thì thoải mái, còn một đồng cấp dưới như họ thì khổ không chịu nổi. Nhìn cậu ta bị người người chửi mắng như vậy, họ là người thấy khổ sở hơn ai hết.

“Không chỉ là vì cô ấy.” Phó Đình Xuyên trả lời.

Mười mấy năm qua, vì duy trì hình tượng trước công chúng, việc này anh vẫn giữ trong lòng, thở không nổi. Nay, có người vạch trần thay anh, anh lại thấy bình tâm. Chuyện này không thể giấu cả đời, giấy không thể gói được lửa, sớm hay muộn thì cũng có người biết.

Giờ lại được bạn gái lên tiếng ủng hộ, anh lại thấy chuyện này không hề tệ. Trần Lộ nhíu mày: “Cô bé trang điểm kia tỏ thái độ với cậu à?”

“Vâng”.

“Tam quan của cô bé ấy rất tốt đấy,” Trần Lộ chống má: “Cậu định sao, chuyện này không thể để yên chờ nó lắng xuống được, hoặc là phải tìm phương pháp giải quyết, phản bác, đón nhận công kích. Dù là người nào tung ra thì tin này cũng chắc chắn là thật, thời gian sau này còn rất dài, công chúng chú ý tới chuyện đó thì thanh danh và công việc của cậu phải làm sao..... chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng không ít.”

Trong lúc nhất thời, Phó Đình Xuyên như chuẩn bị xong mọi kế hoạch: “Trần Lộ, gọi điện thoại cho tiên sinh của cô đi.”

“Tìm luật sư Tần để làm gì?” Từ Triệt bước từ ghế tới: “Cậu muốn kiện à?”

“Ừ,” Phó Đình Xuyên nói tiếp, “Hỏi tiên sinh thử, chuyện sử dụng việc riêng tư rồi tung lên internet có kiện tội xâm phạm người khác được không. Lão Lưu đâu?”

“Đang ở trên lầu,” Trần Lộ đáp, Lão Lưu là giám đốc quan hệ xã hội của họ: “Muốn giải thích hả, xem thử lúc này có thích hợp không, quay trong phòng làm việc luôn đi.”

“Không cần. Trần Lộ, cô đi tìm luật sư đi, buổi chiều đăng tin của luật sư lên. Còn nữa, Từ Triệt, anh chú ý đến mọi động tĩnh, bên cô Lục có phát hiện ra điều gì mới thì nói ngay cho tôi biết. Về phần Lão Lưu..... chờ tôi đi gặp.”

Phó Đình Xuyên rất ít khi quan tâm tới mấy việc trong phòng, giống như một cậu bé được mọi người cẩn thận chăm sóc.

Nhưng hiện tại, hành vi cử chỉ của anh lại đầu vào đấy, khiến cho người ta giật mình nhớ lại, anh mới là chủ nhân của phòng làm việc này.

Từ Triệt gõ gõ vào ghế sofa: “Đăng giấy của luật sư? Không phải là chưa từng có ngôi sao đăng lên nhưng mà sau đó còn bị mắng thảm hại hơn, đó là sự thật thì cậu kiện cái gì”.

“Một đám người thiếu kiến thức pháp luật. Dù là sự thật cũng không được tung lên tùy tiện như thế, mặc cho người ta xử lý. Nhân vật công chúng cũng là công dân, cũng được hưởng các quyền lợi của công dân,” Phó Đình Xuyên đứng lên, uống một hớp cà phê trong tách: “Mọi người hành động đi, dù thắng hay thua, chúng ta cũng sẽ kiện tới cùng.”

Internet là nơi để mọi người tự do ngôn luận, nhưng không phải nó có thể dung túng cho những ý đồ ác ý phỉ báng người khác, hay những lời bịa đặt và hăm hại.

Nếu không muốn né tránh thì phải dũng cảm bước về phía trước, trực tiếp đối mặt.

Có rất nhiều người đứng sau lưng anh, anh còn phải sợ hãi hay lo lắng gì nữa.

Trần Lộ mới hút được nửa điếu thuốc đã bắt đầu tiến hành, lập tức quay số điện thoại.

Từ Triệt cũng đứng lên, hươu hươu mấy đôn trong không khí: “Hắc! Za! Mấy tên kia, nắm đám này của ta thấy đối khát rồi đây!”

Anh đột nhiên nghiêng đầu nhìn ông chủ của mình: “Chúng tôi đều có việc hết thì cậu làm cái gì?”

Phó Đình Xuyên đáp: “Tôi cũng có việc.”

“Việc gì?”

Phó Đình Xuyên đưa di động lên, nhẹ nhàng đáp: “Bảo bình an cho người nhà.”

Mẹ nó, Từ Triệt muốn đưa thẳng ngón giữa lên.

**

Hoành Diễm, sau giữa trưa, mặt trời ngay đỉnh đầu.

Khương Diệu đang trang điểm cho Trương Thu Phong, khuôn mặt của cô hướng tới phía ánh nắng, nét mặt rõ ràng, làn da trong suốt, vô cùng tuyệt sắc.

Cô vẫn lo sợ bất an, trong lồng ngực như vang lên từng hồi trống, có người đánh thật mạnh, khiến cả người run run.

Nhưng cô vẫn cố hết sức khống chế suy nghĩ và động tác của mình, chuyên tâm công tác.

Mấy đạo diễn đang bàn tán về chuyện của Phó Đình Xuyên, cô cũng vánh tai nghe.

“Anh nói đoàn làm phim chúng ta có phải phong thuỷ không tốt không nhỉ,” Đạo diễn Đông nâng tách trà lên: “Sau khi anh Phó quay phim xong thì bị tung scandal, giờ này cả bệnh không tiện nói cũng lộ ra nữa.”

Đạo diễn Tưởng thở dài: “Chưa hẳn là chuyện xấu đâu, người nổi tiếng thì thị phi nhiều, anh ấy là đại minh tinh, vốn phải có chuyện, không có chuyện có nghĩa là không còn hot nữa, không có cảm giác tồn tại. Anh không nổi tiếng thì chẳng ai quan tâm đến tin tức về anh. Hơn nữa, scandal này rõ ra sau khi kết thúc quay phim, nào có liên quan gì tới đoàn làm phim của chúng ta. Anh quan tâm làm gì.”

Đạo diễn Đông vỗ chân: “Diễn viên là diễn viên tốt, chỉ sợ hình tượng bị ảnh hưởng.”

“Dù sao Thái Bình sang năm mới chiếu, đến lúc đó trên mạng đã có chuyện khác để bàn tán rồi. Những người đó vui nhỉ, ngoài đời không có công việc không có cuộc sống à? Sao nhàn quá thế? Cả ngày cứ ngồi trên mạng mắng người này mắng người kia.”

“Sao lại không có việc được, việc người ta là cảnh sát Thái Bình Dương đó, còn làm việc hết sức nhiệt tình nữa.”

“Lão Đông này, cái chuyện cười này tôi nghe từ trong bụng mẹ rồi.”

“Biến.”

.....

Đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên bảo vệ bước vào nói có mấy phóng viên muốn tới lấy tin, có vẻ là muốn ghi chép.

“Cho mấy người này vào làm gì!” Đạo diễn Đông nhảy dựng lên mắng.

Bảo vệ khúm núm: “Tôi ngăn không được, họ nhất định phải vào.”

“Ôi chao ơi — Đạo diễn Đông bớt giận đi mà, bọn tôi chỉ định đến phỏng vấn ông thôi, trước kia khi anh Phó làm việc trong đoàn làm phim [Thái Bình] có hành động gì đặc thù không? Nói ví dụ như có phản ứng với tay của mấy diễn viên nữ ấy?” Trong nhóm đó có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mặc áo khoác màu đen, vừa hỏi đã hỏi một câu cực kỳ sắc sảo.

“Camera chuẩn bị khai máy! Mấy người cút hết cho tôi!” Đạo diễn Đông chỉ một người đàn ông đeo kính cắt tóc húi cua.

Người kia vẫn không nhúc nhích, tiếp tục chụp.

Đạo diễn Đông tức lên, hùng hổ đi về phía đó, bộ dạng như muốn chuẩn bị đánh nhau.

“Đạo diễn Đông!” Đột nhiên có người gọi ông: “Ông cứ để hắn chụp.”

Người gọi ông là Trương Thu Phong, cô vốn đang im lặng một bên, giờ lại bước sang đây.

Cô khoan thai nhìn về phía người đàn ông đang chụp ảnh kia, giơ tay nhắc chân vô cùng tao nhã: “Tôi hỏi mấy người, sự đệ của tôi thích tay thì sao chứ?”

Mấy người xung quanh đều nhìn “Đại Thái Bình”, Khương Diệu đang trang điểm cũng dừng sờ một lúc.

“Gặp một người xinh đẹp, có ý định gần gũi trong lòng là chuyện hết sức bình thường. Máy người nhìn mặt thì được, sư đệ của tôi thích tay thì đã sao?” Trương Thu Phong bức bội nhìn xuống tay Khương Diệu: “Xem tay của cô bé trang điểm này xem, đẹp hơn người khác rất nhiều, cô ấy trang điểm cho tôi, tôi cũng thấy thoải mái yên tâm. Hơn nữa, tay đẹp thế đấy, cô ấy còn trang điểm cho sư đệ tôi nữa, từ khi tôi vào đoàn đến nay chưa từng thấy có gì bất thường. Máy người soi mói như vậy, là vì ảnh hưởng đến ai à? Hay xâm phạm ai? Có chặt tay ai mang về nhà cất à?”

“Cô Trương.....” Khương Diệu có phần không được tự nhiên.

Trương Thu Phong liếc mắt nhìn cô một cái, buông cô ra rồi thản nhiên nhìn mấy phóng viên kia: “Không phải muốn phỏng vấn nữ diễn viên khác sao, cứ viết mấy câu tôi vừa nói đi.”

Cô nở lúm đồng tiền như hoa: “Ồ, thiếu chút nữa tôi quên, máy người không ghi những câu đó được”.

Vài người đang ghi chép trở nên dờ dẩn, Đạo diễn Đông vỗ tay bước tới, ngay sau đó, cả hội trường nổ vang.

Khương Diệu cũng cố gắng vỗ tay, cô thật sự rất cảm ơn những câu nói của Trương Thu Phong, nhưng không biết nên lấy thân phận hay lí do gì.

Trương nữ thần quả là sư tỷ tốt, vậy mà cô còn từng ghen tị vì mối quan hệ này nữa.

.....

Ảnh hậu còn chủ động tỏ thái độ với Phó Đình Xuyên, máy người kia đâu dám làm thêm chuyện gì.

Tổ đạo diễn còn bày ra vẻ mặt bức bội đòi gọi 110, bọn họ không dám nói tiếp, vội vàng lảng đi

Mọi thứ quay về yên tĩnh.

Đúng lúc này điện thoại di động của Khương Diệu lại rung lên, cô mở ra nhìn một chút, là tin nhắn.

Cô vội vã lấy điện thoại di động trong túi ra, luống cuống tay chân.

Thấy tên người gửi tới, lồng ngực căng cứng cũng trở nên mềm xuống, cả người yếu ớt đến mức không đứng nổi.

Một giờ, lại giống như một ngày, một năm, một thế kỷ, chờ đợi đến vô tận.

Khương Diệu nhanh chóng mở hộp thư ra, tin nhắn chỉ gồm năm chữ, lời ít mà ý nhiều: “Anh tốt lắm, yên tâm.”

Ánh mặt trời chói chang, đôi mắt cô đột nhiên thấy đau quá, như muốn rơi nước mắt.

34. Chương 33

Chương 33

Xế chiều hôm đó, với hiệu suất cực cao, phòng làm việc đăng thông báo của luật sư lên.

Viết thẳng tên của “Ngu Bái Bái Đại Vương”, cảnh cáo trong vòng hai mươi bốn giờ phải xóa tin đó ngay lập tức, việc hấn xâm phạm quyền riêng tư của người khác sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, bao gồm công khai giải thích, bồi thường phí tổn thất tinh thần và trách nhiệm trước pháp luật. Bài viết cũng thông báo tới truyền thông và các bài đăng khác nhằm vào việc phỉ báng và sỉ nhục Phó Đình Xuyên.

Quả nhiên, như Từ Triệt đã đoán, cư dân mạng càng lớn tiếng mắng mỏ hơn, đương nhiên số người lên tiếng ủng hộ cũng không ít.

Trên phương diện quan hệ xã hội thì không có giải thích gì thêm, về mặt pháp luật, các văn bản thuần cảm tính chỉ đơn giản là già mồm mà thôi.

Kết quả cuối cùng của viện Công tố mới là vũ khí tốt nhất.

Trừ lần đó ra, cuối cùng bên phòng cổ vấn tâm lý cũng có tin tức mới, hồ sơ khám bệnh của văn phòng Lục Thủy Tiên bị trộm sau một đêm, góc tường và hành lang có dấu vết người đột nhập, không có video quay lại nhưng vẫn có thể xác định phạm vi nghi phạm.

Giữa tháng sáu này có mấy sinh viên thực tập mới, cho nên mới biết rõ nơi đặt hồ sơ của cô Lục.

Có thể là do trước đó từng có người đồn thổi, cho nên họ mới biết, Phó Đình Xuyên cũng từng tới nơi này.

Xuất phát từ tò mò hoặc là mục đích gì khác, sau đó mới chủ mưu phạm án, ý đồ trộm hồ sơ khám bệnh của Phó Đình Xuyên, chuẩn bị đến ngày hôm đó rồi thực hiện.

Kế hoạch của nghi phạm hết sức kín đáo, tâm địa thâm trầm, công an đến hiện trường làm điều tra, không hề tìm ra một dấu vân tay lạ nào.

Tóm lại, mọi chuyện không thể gấp, cứ từ từ sẽ tìm ra.

Thời gian trôi qua, tin tức thay đổi, cộng thêm pháp luật vào cuộc cũng tạo ra ít nhiều tác động, lướt một vòng qua internet, mấy bài chữ rửa cũng yên tĩnh hơn nhiều.

“Ngu Bối Bối Đại Vương” không làm theo nội dung trên thông cáo của luật sư, trong vòng hai mươi bốn giờ không xóa bỏ bài đăng, trong ba ngày không gửi lời xin lỗi, không những thế hắn còn kích động fan cuồng, tiếp tục chữ rửa và xỉ vả.

Nhưng mà, sang ngày thứ tư, có người bị triệu tập lên tòa án nhân dân Triều Dương ở Bắc Kinh.

Thật đúng là đã tìm tới cửa! Cứ nghĩ lập một ID không ai biết rồi trốn tới chỗ kín đáo thích làm gì thì làm, rốt cuộc hắn cũng biết pháp luật là như thế nào, san bằng hết một loạt các Weibo.

Lúc truyền thông công bố những sự kiện trên, cư dân mạng mới thấy được khả năng trâu bò và uy lực của văn phòng làm việc Phó Đình Xuyên.

Từ lúc mới bắt đầu tình thế có lúc không khống chế được, đến sau lại xoay chuyển hoàn toàn, khuynh hướng dư luận hoàn toàn chuyển sang bảo vệ Phó Đình Xuyên.

Thấm thoát đã gần một tháng trôi qua.

Nhóm fan của Phó Đình Xuyên cực kì phấn chấn, nếu phiên toàn được mở ra lúc này, chắc chắn sẽ được xử thắng.

Khương Diệu nằm trên giường, lướt lướt các tin trên Weibo ngày hôm nay, lòng được thả lỏng

Cô biết gần đây Phó Đình Xuyên bề bộn rất nhiều việc, cho nên cũng không dám tùy tiện quấy rầy anh.

Mấy ngày nay, đều là anh nói chuyện với cô trước, cô mới nhắn tin trả lời.

Nội dung chỉ là mấy chuyện nhạt nhẽo hằng ngày, ăn cơm chưa, mấy giờ ngủ, ngủ ngon không.....

Người kia vẫn là đáng vẻ nhàn nhã đó, giữa lúc hỗn loạn vẫn hỏi cô mấy chuyện lông gà vỏ tỏi nhằm chán như mấy cặp tình nhân khác.

Nhưng hôm nay, mọi chuyện có vẻ tốt hơn, cô lại muốn chủ động đi quấy rối Phó Đình Xuyên.

Cô gõ chữ: “Giờ trên mạng đều bảo vệ anh, vui quá, anh có thể ngủ ngon rồi đó.”

Phó Đình Xuyên trả lời rất nhanh: “Ngày nào anh cũng ngủ ngon mà.”

Khương Diệu: “Thật không?”

Phó Đình Xuyên: “Thật, bởi vì em nên mới ngủ ngon.”

Khương Diệu nóng mặt, người này, quả nhiên là loại mặt người dạ thú “đi qua vụn bụi hoa không dính chút mảnh lá” nào, sao lại có tâm tình nói mấy lời thể chứ.

Khương Diệu hừ một tiếng: “Đó là anh nói thôi.”

Qua một lúc lâu, Phó Đình Xuyên đáp lại bằng một emoji đáng yêu!

Lúc một ông già vờ đáng yêu, đúng là không ai chịu nổi. Nếu bây giờ anh ở trước mặt cô, nhất định cô sẽ xoa xoa hai má anh, cho anh khoe mẽ này!

**

Lại vài ngày trôi qua, rốt cục Khương Diệu mới có thời gian đăng nhập vào tài khoản Combing của mình.

Trong khoảng thời gian này cô vẫn thường xuyên vào tài khoản phụ, cập nhật các tình huống của Phó Đình Xuyên, còn tài khoản chính... thì quên mất.

Quả nhiên, đã lâu không đăng nhập, một loạt các bình luận kêu than khắp trời.

— comb sama à! Mau hiện thân!

— nữ thần đi đâu rồi, chúng ta còn đang chờ cô hồi đáp mà.

— cô không lên à, mùa đông cũng không biết nên dùng sản phẩm gì QAQ

.....

Khương Diệu xem hơn 900 bình luận xong, có một phát hiện bất ngờ là... đa số đều nhắc tới chuyện của Phó Đình Xuyên, khen tay cô đẹp, rồi hỏi về các sản phẩm dưỡng da tay.

Đúng là dễ khóc dễ cười.

Dưỡng tay gì đó, cô luôn dùng Bách Tước Linh, nhưng giờ viết như thế mấy cô bé này có khi lại cho rằng cô qua loa có lệ.

Nghĩ như thế, Khương Diệu đi tới trước bàn hóa trang của mình, ngồi lục lọi một lúc lâu, mới tìm được một chai nhỏ màu trắng.

Là kem dưỡng tay hoa hồng Jurlique, mùa thu năm trước, thầy tặng cho mỗi người trong phòng làm việc một lọ.

Còn dặn dò bảo, mấy người trang điểm chúng ta ấy, phải bảo vệ tay mình thật tốt.

Mùi quá nồng, ngang ngửa với nước hoa, Khương Diệu dùng được hai lần thì để đó không xài nữa.

Giờ nhìn kỹ lại chỉ thấy trên mặt lọ có một phần lõm xuống rất nhỏ.

Khương Diệu nhanh chóng tìm chỗ, chụp ảnh.

Có lẽ là do tạo hình của lọ kem này quá đơn điệu, hoặc là do tâm tình tốt quá, cô còn mở phần mềm đồ họa ra, nhét thêm hai hình hoa hồng giấy đáng yêu vào. Hình ảnh cực khác với phong cách bình thường.

“Kem dưỡng tay hoa hồng Jurl IQue, 125ml, bao bì đơn giản, thích hợp với mọi loại da, cung cấp độ ẩm dễ chịu sử dụng hằng ngày vào mùa đông, dùng dưới 2cm để thoa khắp hai tay, bền, làm mất nạ tay ban đêm cũng ổn. Quan trọng là mùi kem dưỡng tay này khá nồng, ít bay mùi, giống như đôi tình nhân không rời xa. Hoa hồng được xem là ngôn ngữ của tình yêu, hi vọng mọi người sẽ thích hương vị ngọt ngào yêu thương này”.

Kiểm tra lại lỗi chính tả xong, Khương Diệu ấn nút gửi đi.

Rất nhanh, bình luận dồn dập trở về.

— a a a a cô về rồi à, nhớ cô quá!

— kem dưỡng tay!!!! Chúng tôi chờ mong kem dưỡng tay!!! Tôi muốn mua loại này chinh phục Xuyên Xuyên a!

— nữ thần còn chinh thêm hình đáng yêu à? Tôi không nhìn nhầm chứ, biến mất lâu như thế là vì yêu đương hả, dùng kem dưỡng tay mà còn có thể ngủ được mùi vị ngọt ngào nữa hả.

— đi mua ngay, không nói nhiều, ta đi chăm sóc tay đây

— tôi nghĩ được mùi yêu đương rồi, ffffffffffffffffff giờ cao cây đuốc lên nào.

.....

Khương Diệu tựa vào ngăn tủ, có ánh nắng rơi xuống viền mặt. Cô vừa xem bình luận, có lúc phải bật cười.

Cùng lúc đó, cũng có một người đang cười như thế, là Phó Đình Xuyên còn đang ở Bắc Kinh, ở trong phòng tập thể dục với Từ Triệt.

Giữa lúc nghỉ ngơi, người này lấy khăn mặt lau tóc, mở di động ra vào weibo.

Từ Triệt còn đang đánh đấm bao cát, dần dần anh chú ý thấy Phó Đình Xuyên đang ngồi xem điện thoại, trên mặt có ý cười.....

Lòng hiếu kỳ nổi lên, anh nhảy ra phía sau người này.

Trên màn hình điện thoại của Phó Đình Xuyên, Từ Triệt nhanh chóng lướt qua nội dung rồi bày ra vẻ mặt ghét bỏ: “Nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của cậu kia! Tưởng cô gái kia thổ lộ với mình hả? Người ta đâu có biết cậu theo dõi weibo của mình đâu, rõ ràng là đang giới thiệu đồ trang điểm, cậu còn ở đây đa tình tự cười một mình nữa!”

“Biến.” Ánh mắt của Phó Đình Xuyên cực kì lạnh lùng, vắt khăn mặt lên mặt Từ Triệt.

.....

**

Không biết từ bao giờ, [Thái Bình] đã quay đến tháng cuối cùng.

Cả đoàn làm phim đi sớm về khuya, chân cũng không có lúc dừng lại. Mỗi ngày làm xong, ai cũng khóc lóc than thở, bảo là mệt quá mệt quá rồi, muốn thêm tiền.

Khương Diệu lại không có cảm giác gì, có thể là vì cô luôn chờ mong vào ngày mai, cho nên dù công việc nhiều cũng có nhiệt tình và hứng khởi để hoàn thành.

Có ngày trời tối, Khương Diệu là người cuối cùng thu dọn phòng hóa trang, khóa cửa.

Một mình bước dưới ánh trăng, tâm tình lại cực kì thả lỏng, trạng thái tốt nhất của yêu xa có lẽ là như thế, không bị tương tư tra tấn, không bị ưu phiền ảnh hưởng, mỗi người tiếp tục cuộc sống của mình. Cố gắng hơn, vì lần tiếp theo gặp lại.

Cứ như thế, quay khóa một vòng, nghe tiếng va chạm kim loại lạnh canh, cô đeo túi trang điểm, bước nhẹ qua cánh cửa nhỏ ra khỏi Hoàn Điểm.

Đó là một ngã tắt, mấy người trong đoàn làm phim các cô đều đi như thế.

Một là có thể tránh dòng khách du lịch, hai là có thể nhân tiện dừng lại ở khách sạn.

Vừa ra khỏi cửa đã bị ánh đèn chói mắt từ một chiếc xe chiếu tới.

Khương Diệu đưa tay lên che trước trán, mày nhíu lại, cô nhanh chóng tìm ra nguồn sáng kia, là một chiếc xe Audi màu vàng dừng lại ven đường, biển số bắt đầu Chiết GN, xe địa phương, có hơi quen mắt.

..... Đây không phải là xe mà thầy thích nhất à? Ngày đó cô còn mượn nó đi Hàng Châu tham gia ‘hoạt động’ nữa mà.

Chẳng lẽ thầy có việc dặn dò nên đứng đây chờ cô hả? Hay là lo cô về một mình, ở lại đón cô?

Một lát sau, cửa xe có người đẩy ra.

Một bóng dáng cao lớn đi từ phía chiếc xe thể thao đến gần cô.

Không cần nghĩ ngợi, cũng không cần nhìn mặt, chỉ trong khoảnh khắc, Khương Diệu đã nhận ra đó là anh.

Cô vừa cười vừa giận, thật rất muốn ném cái chìa khóa trên tay vào người anh, sao lại đáng ghét thế chứ, thấy cô còn chiếu đèn vào mặt cô! Đau mắt đó!

“Đã lâu không gặp.” Phó Đình Xuyên dừng lại trước mặt cô, nói như thật.

Anh nhìn cô chăm chú, con ngươi đen bóng như gom hết sao trên trời giấu vào đôi mắt

Nhìn anh, mắt cũng nóng lên, những gì Khương Diệu muốn nói đều như nghẹn lại trong cổ họng.

Nhưng cô cũng không cần nói gì hơn nữa, bởi vì Phó Đình Xuyên đã cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo tới gần anh rồi giữ lấy môi cô.

Những vì sao đó từ trong mắt anh rơi cả vào lòng cô. Biến thành những đóa hoa rực rỡ. Khắp không gian đều là hơi thở ngọt ngào.

35. Chương 34

Chương 34

Chóp mũi hai người sát vào nhau, anh đè nặng lên cô. Đôi môi cô gái nhỏ mềm mịn thơm nồng, như một món bánh ngọt khiến người ta muốn nhâm nhi gặm nhấm.

Lúc anh định mở môi cô ra, Khương Diệu vội quay đầu tránh được, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên nói: “Đừng ở chỗ này.”

“Đừng ở đâu?” Anh giữ lấy cằm cô, muốn cô nhìn anh, trong mắt chỉ có một mình anh.

Khương Diệu nhỏ giọng: “Đừng ở bên ngoài, có người thấy anh thì tiêu đó, anh mới yên ổn được mấy ngày”.

Lo cho anh như thế? Phó Đình Xuyên cười, chạm vào môi cô thêm vài cái rồi mới kéo tay người đó đi: “Chúng ta tới chỗ khác.”

“Chỗ nào?” Khương Diệu hỏi.

“Đi thì biết.” Phó Đình Xuyên kéo cô đến chiếc xe.

Khương Diệu dừng dừng bước chân, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Thấy cô chần chờ, Phó Đình Xuyên quay đầu hỏi.

Tại Khương Diệu càng nóng bừng hơn, cô ngập ngừng: “Là ở bên ngoài..... qua đêm sao?”

Dù sao cũng là người trưởng thành, nghĩ đến những chuyện cấm kỵ như thế cũng rất bình thường.

Có gió thổi qua, nhưng Phó Đình Xuyên vẫn nghe được câu nói bé tí của cô, anh cười đáp: “Em muốn ở bên ngoài qua đêm hả?”

Người gì đâu! Lại đây vấn đề cho cô..... như thể cô là người có khát vọng đó vậy. Khương Diệu cũng không muốn bị người ta đùa giỡn, cô đành đặc ngắt đầu bước tiếp: “Em thế nào cũng được.”

Nói xong còn quang minh chính đại bước sang cửa xe bên kia.

Lần này đến lượt Khương Diệu đùa Phó Đình Xuyên, đôi mắt người kia khi cười sẽ có nếp nhăn xuất hiện, anh cứ yên lặng cho đến khi hai người ngồi vào trong xe.

Tiếng động cơ của chiếc xe này cũng rất lớn, Phó Đình Xuyên lái xe như bay.

Một đường tiếng nổ vang trời, lúc đến nơi, lỗ tai Khương Diệu vẫn còn ù ù.

Phó Đình Xuyên đưa cô tới một khu nhà giá cao ở trung tâm thành phố, sau khi dừng xe xong, anh cảnh giác đội mũ lưỡi trai, rồi dẫn cô vào thang máy.

May mà lúc này đã muộn.

Trong thang máy không một bóng người, hai người mười ngón giao nhau, lòng bàn tay ẩm áp và ướt át. Khương Diệu tựa vào đầu vai anh, hỏi: “Đây là chỗ nào ạ?”

“Phòng của Từ Triệt.”

“Nhà anh ấy ạ?”

“Không phải, một phòng của anh ấy, bọn anh hay đến Hoàn Điểm quay phim nên anh ấy mới mua một gian nhà ở đây”. Phó Đình Xuyên bổ sung: “Năm kia mới mua.”

Năm kia? Là lúc phòng ốc lên giá nhất. Khương Diệu sờ cằm: “Nói cách khác, bởi vì ở đây quay phim nên anh ấy mới mua phòng này.”

“Ừ.”

Khương Diệu thật muốn đánh cái vẻ mặt ‘thụ động’ này, thế giới của người có tiền đúng là không hiểu nổi. Cô hỏi tiếp: “Đừng nói anh ấy có nhà ở khắp cả nước đấy chứ?”

“Mấy nơi hay đến thì có.” Phó Đình Xuyên nhú mày.

“Vậy sao anh ấy không có bạn gái?”

“.....” Người đàn ông bên cạnh không đáp lời.

Tinh —

Thang máy mở ra, lầu mười lăm.

Phó Đình Xuyên bước thẳng tới phòng, nhịp chân có phần vội vàng hấp tấp, Khương Diệu suýt nữa thì lao đảo.

“1508.”

Đứng trước cửa phòng, Phó Đình Xuyên lưu loát đọc mật mã.

Tách, cửa mở ra rất nhanh, một tay anh kéo cửa, một tay khác đẩy mạnh Khương Diệu vào, rồi mình theo sát phía sau, rầm một tiếng đóng lại.

Ánh đèn sáng trên hành lang biết mất, trong phòng u tối chỉ có chút ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Ánh sáng mờ nhạt phủ lên hai người, lập lòe không thôi.

Hai giây sau, Phó Đình Xuyên xoay người ôm lấy cô, đè lên trên cửa rồi bắt đầu hôn cô.

Anh hôn rất mạnh, cũng rất sâu, còn hơi thô lỗ, cô gái gầy yếu bị đè ép trên tấm ván cửa vang lên từng tiếng vang nhỏ.

Tay anh giữ lấy thắt lưng cô, kéo cô lại gần. Cách một lớp áo, lòng bàn tay anh vẫn cực kì nóng hổi.

Khương Diệu không kịp kêu thành tiếng, sau đó, đầu óc lại trở nên hỗn loạn, không còn sức để chống cự. Chỉ có thể ngoan ngoãn bị anh giữ lấy, lại mút lại cắn.

Cả người cô mềm oặt cả đi, nhưng lúc anh chạm đến lại giật mình rụt lại.

Anh như gấp gáp muốn ép cô vào người mình. Khương Diệu hí mắt, giữ lấy vạt áo của Phó Đình Xuyên, cô mơ màng thấy đau, thấy thân thể khó chịu, nhưng chỉ có thể phát ra từng tiếng ưm ưm.

Không gian hỗn loạn, Phó Đình Xuyên hôn đến bên gáy cô, nóng bức như muốn đốt cháy người ta, cô bắt giác ngửa đầu ra sau, da đầu kề sát bên cánh cửa lạnh băng, như chìm mình giữa băng và lửa.....

.....

Hôn kịch liệt như thế, Khương Diệu cũng cảm giác được là anh đang giận, nhưng lại không biết anh giận cái gì

Cuối cùng, lúc không hít thở nổi nữa, Phó Đình Xuyên mới buông cô ra, tựa vào bên sườn mặt, thở dốc từng hồi.

Khương Diệu hít sâu một hơi, hốc mắt bị anh hôn đến ửng hồng, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh giận em à?”

“Ừ,” Anh trả lời rất nhanh, hai mắt nhìn chăm chăm cô: “Khó lắm mới gặp mặt nhau mà vẫn cứ hỏi chuyện người khác, có thể không giận được sao?”

“Ông trùm ghen tuông Đông Á!” Khương Diệu trách: “Quá nhàm chán, quá ngây thơ.”

“Ừ, nhàm chán, ngây thơ.” Cuối cùng anh cũng nở nụ cười, học lại khẩu khí của cô, nắm chặt lấy nắm đấm mà cô làm bộ muốn đánh. Bàn tay nhỏ bé này ấy, vừa mềm vừa trắng, nhìn sao cũng thấy đáng yêu.

“Thế giờ đã hết giận chưa?” Khương Diệu không hề nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Phó Đình Xuyên, đôi mắt cong như vầng trăng khuyết.

“Ăn sạch sẽ mới hết giận.” Anh thấp giọng đáp, gần như mất tiếng.

“Lưu manh.” Khương Diệu quay mặt, vành tai hồng rực, gương mặt liếc mắt nhìn anh.

Đôi mắt Phó Đình Xuyên càng thăm lại, bất giác cúi người xuống.

Khương Diệu không biết anh định làm gì tiếp theo, cả người cứ thế cứng đờ ra.

Rất nhanh, trên trán có cảm giác ấm áp, rồi rời đi ngay tức khắc. Một nụ hôn lên trán, yêu thương cùng quý trọng.

Khương Diệu lắc lắc tay anh, hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa?”

“Ăn rồi, em thì sao?”

“Cũng ăn rồi.” Cô đáp.

“.....”

Khoảng không gian ít ỏi và nhỏ bé, nét đỏ ửng trên mặt của Khương Diệu không cách nào rời đi, vành tai nhỏ vẫn hồng lên quẩn rữ.

Cổ họng người nào kia lại rung lên, cứ như thế này thì sẽ cực kì nguy hiểm.

Anh đề nghị: “Đi xuống lầu một chút đi.” Để cho gió đêm cuốn sạch mấy dục niệm này đi.

“Được ạ.”

Cứ như thế, hai người lại ra cửa.

Bóng đêm mờ mịt, cộng thêm trời lạnh, trong khu nhà chỉ có vài người. Phó Đình Xuyên mang kính mắt và mũ lưỡi trai, cầm Khương Diệu tay nhét vào túi áo khoác của mình, ấm áp.

“Lạnh không?” Đi đến bên vườn hoa, anh hỏi cô.

“Không lạnh,” Khương Diệu vươn một bàn tay vòng qua cổ anh, anh rất cao, cô muốn ôm cũng phải nhón lên: “Em muốn ôm anh một cái.”

Lần gặp mặt này chỉ biết hôn hôn cắn cắn, còn chưa ôm được cái nào đâu.

“Ôm đi,” Anh thoải mái đáp: “Cứ việc ôm, cứ việc ôm.”

Khương Diệu cười tủm tỉm, nhón người lên rồi vòng quanh người anh, than thở: “Aiz sao lại cao thế chứ, ôm được một lúc đã mỏi chân rồi”.

Tay Phó Đình Xuyên đặt sau lưng cô, anh buông cô ra, cúi người xuống rồi đáp:

“Tiếp tục.”

Đúng là thấp hơn so với vừa rồi không ít, Khương Diệu hí mắt cười, ôm cổ anh thật chặt, hai má cũng dán lên đó, không nhúc nhích.

Gió lạnh như thế, lạnh đến nỗi muốn rơi nước mắt cũng khó khăn, cô tựa vào tai anh nhỏ giọng ghen ngào: “Em rất nhớ anh.”

Phó Đình Xuyên ôm chặt cô: “Anh cũng thế.”

.....

**

Vừa trở về phòng, Phó Đình Xuyên mở đèn lên.

Khương Diệu lập tức chạy đến bên cửa sổ sát đất kéo màn. Phó Đình Xuyên cứ tựa vào tường mà đứng, nhìn cô bé đang bận rộn kia mà bật cười.

Khương Diệu quay đầu lại, thấy anh đang cười vô cùng nghiền ngẫm thì tức giận hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Cười em.” Phó Đình Xuyên nói.

“Chỉ biết cười, sao không nghĩ người ta lo lắng cho anh thế nào, vừa rồi đi ra ngoài mà tim cứ đập thành thịch”. Khương Diệu than thở, mở điều hòa xong thì lấy ấm nước đi vào phòng bếp.

Vừa vào đến phòng bếp, cô đột nhiên dừng lại: “Ồi!”

“Sao thế?” Phó Đình Xuyên bước nhanh đến bên cạnh cô.

Khương Diệu: “Em quên mang nước tẩy trang với kem dưỡng da rồi, làm sao bây giờ”. Cô khẽ kêu rên, như gặp phải chuyện gì vô cùng nghiêm trọng.

Còn tưởng bị làm sao! Phó Đình Xuyên thở dài một hơi: “Không mang thì không mang thôi”.

“Không được đâu, đêm nay phải làm sao bây giờ?” Cô gấp như kiến bò trên chảo nóng, thậm chí còn giận chó đánh mèo lên anh: “Đều tại anh hết, vội vã chạy đến đây, làm em không kịp chuẩn bị gì cả.”

Phó Đình Xuyên buồn cười: “Thế thì đừng rửa mặt nữa.”

“Không được! Sẽ chết người đó! Em có phải là đàn ông như anh đâu!” Lần đầu tiên Khương Diệu tỏ hờn hển như thế, giống như cô bé đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại lại quên mang hộp đựng, cực kì đáng yêu.

Phó Đình Xuyên nhin không được xoa xoa đầu cô, “Anh đi xem thử, Từ Triệt không biết có dùng mấy thứ này không.”

“Để em đi xem, anh không biết mấy thứ này đâu,” Cô đặt ấm nước vào tay anh: “Anh ở đây nấu nước đi!”

May mà Từ Triệt rất chú ý đến việc bảo dưỡng, trong tủ đựng ở nhà vệ sinh có một dưỡng da CeraVe, sữa rửa mặt là Cetaphil, đúng là tình mất thật.

Khương Diệu nhìn hạn sử dụng và thành phần, xác định là mình có thể sử dụng, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như thế, cùng nhau đánh răng, cùng nhau rửa mặt, cuối cùng là cùng nhau lên giường, cô và Phó Đình Xuyên lại ngủ chung một giường.

Người kia mở TV lên xem, Khương Diệu không thích xem mấy tiết mục này, nên gối lên vai anh mở điện thoại.

Hai người như những cặp tình nhân đã ở bên nhau từ rất lâu, tự nhiên lại ấm áp.

Điện thoại di động của Phó Đình Xuyên đặt trên tủ đầu giường rung lên, anh cầm lại, là tin nhắn từ trợ lý Từ.

“Không được vào phòng ngủ chính!! Mời đi phòng ngủ phụ!! Không được làm ướt giường yêu quý của ta!!!” Liên tiếp mấy dấu chấm than như đang muốn rít gào.

Nhàm chán, Phó Đình Xuyên không thèm trả lời, tắt điện thoại đi.

Khương Diệu tựa bên anh rất gần, liếc trộm nội dung trên màn hình lúc này, nhìn thấy gì mà ‘ngủ’ rồi ‘ướt’ linh tinh gì đó, mặt cũng bừng nóng lên, cô vội tránh khỏi khuỷu tay anh, đưa lưng lại tiếp tục xem di động.

“Làm sao vậy?” Người trong ngực rời đi, Phó Đình Xuyên chú ý tới động tác của cô, anh đặt điều khiển từ xa qua một bên, cúi người xuống hỏi. Làn hơi nóng phả lên cổ và sau tai.

“Thì cứ ngồi một tư thế lâu quá, nên tê.....” Cô tiếp tục bấm di động, nửa bên mặt vùi trong chăn, rì rầm đáp.

“Ồ.”

“Ngủ đi, muộn rồi.” Khương Diệu nói.

“Ừ.” Phó Đình Xuyên đáp lời, đi tắt đèn lớn.

Trong bóng đêm, một cơ thể ấm áp thân thể xích lại gần, anh giữ lấy sau lưng cô, kéo tới, làm cô muốn trốn cũng không trốn được.

Một lần nữa quay trở lại trong ngực anh, xúc cảm rõ ràng như muốn hít thở cũng có thể nghe thành tiếng. Khương Diệu cố gắng không nói gì.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ còn tiếng hô hấp đan xen.

Cầm Phó Đình Xuyên đặt trên đỉnh đầu của cô, khẽ gọi: “Khương Diệu.”

“Dạ.”

“Không có gì muốn nói với anh à?” Tuy chuyện đó đã qua nhưng anh vẫn hi vọng cô bé trong lòng có thể nói với anh một ít cảm nhận của mình, những cảm xúc của cô, những gì mà cô không thoải mái.

“Nói chuyện gì ạ?” Trong lòng Khương Diệu rõ ràng đã biết anh ám chỉ cái gì, cô vờ hỏi: “Chuyện yêu đương à?”

“Đừng lộn xộn.” Anh siết chặt hông cô.

Lần này, cảm giác tê dại như điện giật, giọng nói của Khương Diệu cũng nhỏ hơn vài phần: “Tin nhắn đó không phải đã nói hết rồi mà?”

Thì đó là toàn bộ suy nghĩ của cô rồi. Dù có phải vì anh thích tay cô hay không đi nữa, cô cũng không muốn phải giải thích hay thanh minh gì cả. Phụ nữ đều không thích đàn ông nói rõ mọi chuyện, khiến họ rất dễ mất cảm và cáu kỉnh.

“Không còn gì khác à?” Anh xác nhận.

Khương Diệu lắc đầu.

Cảm giác được cái lắc đầu của cô, Phó Đình Xuyên kéo cô lại, bắt buộc Khương Diệu phải quay mặt nhìn mình.

Đôi mắt anh gần trong gang tấc, sắc sảo âm trầm, như nhìn thấu tất cả, giống như cô đang lừa gạt anh.

“Đừng nhìn em như thế,” Khương Diệu tựa vào lòng anh: “Thật không có gì mà, nếu bắt buộc phải có suy nghĩ gì đó, thì là..... em sợ anh bị ảnh hưởng từ bên ngoài, không gượng dậy nổi.”

Cô vừa nói vừa cảm giác cánh tay người kia siết chặt, anh trả lời: “Có thể ảnh hưởng gì chứ?”

“Không ảnh hưởng sao? Nó ảnh hưởng rất lớn đến em đó. Nhiều người nói anh không tốt như vậy, em muốn mắng lại, nhưng chỉ có mỗi một mình, bên này mắng xong bên kia chửi lại, không có cách nào cả.” Vừa nghĩ tới tên anh bị kéo vào những câu chuyện đó, có nhiều người không biết tốt xấu vũ nhục anh, trong lòng cô lại thấy khó chịu, cực kỳ bất lực, lo lắng như thế, hốc mắt cũng trở nên nóng lên. Dù anh đang ở trước mặt cô, nói rằng chuyện đó không quan trọng gì, anh không đếm xỉa đến nó đâu.

Thấy Khương Diệu sắp khóc, Phó Đình Xuyên lại thấy đau lòng, anh vươn tay ra lau lau khóe mắt của cô: “Lại muốn khóc à? Những người đó thì ảnh hưởng tới anh chứ, em cứ đắm chiêu ử dột như thế mới là lớn nhất ảnh hưởng tới anh đấy.”

“Hừ.....” Khương Diệu nghe vậy, nín khóc mỉm cười.

Phó Đình Xuyên khẽ vuốt bên mặt cô rồi lại thoáng cau mày như đang suy nghĩ gì đó.

Rốt cuộc anh yêu cô vì cái gì nhỉ, bàn tay sao? Không phải, anh cũng không rõ nữa, cũng không phải vì tuổi trẻ của cô, cũng không phải vì vẻ đẹp của cô, không phải là người có tiền có thế hay cá tính nổi bật. Cô giống như một ngọn hải đăng rực rỡ, anh vừa nhìn thấy đã muốn cập bờ.

Nếu như chưa từng gặp được cô, có lẽ anh có thể chịu được cô độc. Nhưng bây giờ, một giây một phút anh đều khát vọng được trao cả thế giới của mình cho cô.

Đôi mắt của Phó Đình Xuyên càng trở nên thâm thúy, đen lánh hút mọi thứ vào trong. Anh nắm lấy cổ tay cô, từng ngón tay vuốt nhẹ lên làn da mềm mại, như muốn trấn an.

Anh muốn đưa cô đến một nơi, thế giới của anh, gấp gáp đến mức muốn chia sẻ bí mật này với cô.

Mặt Khương Diệu như muốn bùng cháy, nóng đến lạ thường.

Trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc cô cũng hiểu được, trong bàn tay cô, thứ mà anh muốn trao nó trọn vẹn cho cô.

36. Chương 35

Chương 35

Không gian yên tĩnh, chỉ còn tiếng tim đập, mạnh mẽ, kịch liệt.

Máu dồn hết lên đầu, Khương Diệu nóng đến mức khó chịu, cổ họng nghẹn lại, không có cách nào nói lên thành tiếng.

Cô không dám động đây, cứng đờ tại chỗ.

Bàn tay Phó Đình Xuyên đặt trên cổ tay cũng cực kì nóng, cái gì đó..... Càng nóng hơn.

Đây là lần đầu tiên, cô chạm vào thứ của đàn ông rõ ràng đến thế, dù cách một lớp quần áo, lòng bàn tay vẫn bắt giác run rẩy.

Phó Đình Xuyên tới gần cô, chạm lên môi, quần lấy đầu lưỡi, lướt qua hàm trên, rồi lặp lại, sự tra tấn nhẹ nhàng.

Khương Diệu rên lên, tay nắm chặt lấy vạt áo anh.

Động tình, Phó Đình Xuyên mút mát vành tai cô, dùng răng nanh nhẹ nhàng nhay cắn, làm hơi thở của người nào đó càng thêm phần hỗn hển. Sau một lúc, anh giữ lấy tay cô, càng đi sâu vào nơi đó, thì thảo dụ dỗ: “Lại đây nào, anh dạy cho em.”

Anh thở dốc nóng rực, Khương Diệu không có chút sức lực nào, thần kinh tê tê, mặc cho anh dẫn dắt từng động tác.

Gió từ điều hòa sức thổi mạnh, đầu ngón tay như bị thổi đến run run, cô muốn tìm một nơi chống đỡ, ngón tay bắt giác giữ lấy nơi mà mình đang vuốt ve, một thứ sinh mệnh khác của anh.

Lòng bàn tay như thiêu cháy, như không nắm nổi.

Cứ thế, bỗng nhiên anh trở mình, ngưỡng mặt lên trời, yết hầu như phát ra thành tiếng.

Anh như một con rắn, vừa rồi còn lè lưỡi về phía cô, vừa độc vừa mê say, lại càng nóng bỏng.

Nhưng bây giờ, anh lại bị cô gây khó dễ, quân lính tan rã.

Khương Diệu nuốt nước miếng, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, ẩm ướt.

“Phó.....” Cô muốn nói.

“Đừng nói gì hết,” Anh cướp lời cô, tiếng nói khàn khàn như không nghe rõ: “Đừng buông tay.”

Anh ra lệnh, nhưng cũng giống cầu xin.

Ánh đèn dịu nhẹ, hắt những hình ảnh này lên vách tường, giống trời đêm lan xuống mặt biển, thủy triều dâng lên, thông thả nhu hòa.

Dần dần, gió càng lớn hơn, sóng biển nổi lên, xóc nảy kịch liệt.

Bóng đen giật giật, Phó Đình Xuyên giữ chặt lấy Khương Diệu, hôn cô thật triền miên, chớp mũi, hai má, khóe mắt, đuôi lông mày, tinh tế ngọt ngào, không muốn bỏ qua một chỗ.

Cuối cùng dừng lại ở môi cô, cắn mút, giao thoa.

Lưng của anh, trên thái dương đều là mồ hôi, anh không khổng chế được vuốt ve cô bên ngoài quần áo, bàn tay lướt đi, tất cả sự mềm mại này anh có thể giữ lấy, lướt tới bắp đùi.

Theo bản năng tự vệ, Khương Diệu bất giác kẹp chặt, lại bị người kia dễ dàng tách ra, giữ lại, mở ra

Cảm giác xa lạ nảy sinh trong cơ thể khiến cô càng thêm nhộn nhạo, giống một con cá, trơn trượt, vẫy đuôi, cô muốn cảnh giác, nhưng lại dễ dàng bị hàng phục.

Cô sợ hãi.

Cả người run lên.

Phó Đình Xuyên đành dừng lại, tay còn dán giữa hai chân, hỏi: “Sợ à em?”

“Dạ.....” Cô đáp bằng giọng mũi.

Anh hôn cô rất nhẹ: “Sợ nó hay sợ anh?”

“.....” Cô biết mình sắp phải đối mặt với cái gì, khẽ đáp: “Sợ nó.....”

“Không sợ anh?” Trong bóng đêm, câu hỏi của anh như có ý cười.

“Em không rõ lắm..... giống như..... em còn chưa chuẩn bị xong.” Cô ngập ngừng.

“Ừ, anh biết.” Anh đáp lời.

Nhưng ngay sau đó, Khương Diệu mới hiểu ý của câu hỏi “Sợ nó hay sợ anh” kia.....

Anh cúi người, giữ chặt chân cô, tóc chạm lên đùi, ngứa ngứa.

“Anh đừng.....” Cô thật sự không nói ra một chữ, đầu lưỡi cứ như bị cuốn vào.

Nó không cứng rắn, ngược lại, cực kì mềm mại, nhưng khả năng xâm lược cũng mạnh mẽ không kém, cô không khổng chế được, thất lưng muốn chuyển, cảm giác bất lực vỡ vụn.

Người kia như một con thú ngủ đông ở u cổ, giữa khe núi rả rích, nó không hoảng hốt, nhẹ nhàng mút mát.

Ừm.....

Hai chân bị giữ chặt, ngón chân quắp lại, chặn bị bàn tay cô nắn kéo. Rất nhanh, trong đầu Khương Diệu trở nên hỗn loạn, không nghĩ được thêm gì nữa.

.....

Dã thú cúi đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn xé người kia sạch sẽ.

Mưa to ào ạt, tất cả phiến lá trên ngọn núi run rẩy dữ dội, nó mới rời đi, biến trở về con rắn trong tay cô.

Phó Đình Xuyên hôn cô, tiếp tục dạy cô từng động tác.

Thủy triều qua đi, cả người ảm ướt, Khương Diệu lại giống như một con cá phơi chết trên bờ cát nắng, thật là nóng, uể oải, mất hết sức lực.

Mặc kệ hết cho anh

Đến cuối cùng, đầu óc mê man, trên tay cô là gì, là nóng, hay là ướt át, cô cũng không nhớ rõ .

Chỉ có thể quần quýt si mê ôm lấy cổ anh, bị anh gặm nhấm đôi môi từng chút.

Phó Đinh Xuyên nâng cô lên, như gấu túi bám lên người mình.

Anh mang cô tới nhà vệ sinh tắm rửa, nước ấm từ vòi hoa sen rơi xuống, lúc đó Khương Diệu mới tỉnh táo lại.

Người kia đứng phía sau cô, ôm lấy cô, anh cau mày, cẩn thận thay cô xoa mấy ngón tay phồng rộp.

Cảm xúc trên những ngón tay vẫn chưa tan, Khương Diệu đỏ mặt, vội vã rút tay về, không nói lời nào.

“Giận à?” Anh cúi xuống bên tai cô hỏi.

Khương Diệu gục đầu, cảm giác đó vẫn còn lưu luyến trong thân thể, cô thẹn thùng đến mức không thể trả lời.

“Giận cái gì?” Anh vui vẻ đùa giỡn cô: “Giận anh? Hay là giận Tiểu Phó không tự mình ra trận?”

Đồ biến thái! Cô đánh anh một cái.

“Em nói em chưa chuẩn bị tốt, không lẽ là nghĩ một đằng nói một nẻo à?” Anh còn giả bộ trịnh trọng hỏi.

“Anh đi ra ngoài! Không cho ở lại đây!” Cô quay người lại đẩy anh, bảo anh cút đi, cô không muốn nhìn thấy anh đâu!

Phó Đinh Xuyên cũng thuận theo, cọ cọ vào má cô hai cái rồi bước ra khỏi bồn tắm.

Anh lấy khăn tắm treo trên kệ, vây quanh lưng mình rồi rời đi.

— vì sự phát triển và đột phá sau này, đêm nay học ngang đó thôi, phải để cho cô bé ấy chút không gian, tự mình tiêu hóa, tự mình hấp thu.

**

Hôm sau, họ dậy rất sớm, trời còn chưa sáng rõ, hơn sáu giờ thì về đến Hoàn Điểm.

Phó Đinh Xuyên dừng xe trước cửa lớn khách sạn rồi mở cửa ra. Khương Diệu đang định xuống xe lại bị anh giữ lại.

Khương Diệu buông tay đang giữ cửa ra: “Làm sao vậy ạ?”

Phó Đinh Xuyên tắt máy, tựa lưng vào ghế dựa: “Ngồi với anh một lúc nữa.”

“Hôm nay anh đi à?” Cô hỏi anh.

“Không đi,” Phó Đinh Xuyên lắc đầu: “Anh cho mình được nghỉ dài hạn.”

“Bao lâu?”

“Một tuần. Anh sẽ ở Đông Dương cho tới khi hết.”

“Vì em à.....?” Trong lòng rõ ràng là đang mừng thầm, nhưng Khương Diệu vẫn muốn hỏi thẳng.

“Em nói xem.” Phó Đinh Xuyên mở kính mắt ra, khi lái xe anh vẫn hay mang kính, đôi mắt hẹp dài lộ ra, cảm xúc rõ ràng.

Anh hỏi lại bằng một giọng điệu rất nhẹ nhàng.

“Em nghĩ là đúng.....” Cô cố tình nghịch ngợm đáp.

“Vậy là được rồi.” Phó Đinh Xuyên cong môi, ánh mặt trời chiếu tới, nét dịu dàng như lan toàn từ khóe mắt anh.

“Vậy anh đừng tới đón em, ở Hoàn Điểm rất loạn, liếc mắt một cái cũng có người nhận ra anh, còn loạn hơn chỗ khác nhiều”. Cô vẫn không thể ngừng lo được.

“Được,” Anh đặt kính mắt qua một bên, như thể đang muốn cẩn thận ngắm nhìn cô: “Em thì sao?”

“Em cái gì cơ?”

“Em muốn để anh ở một mình ở lại phòng của Từ Triệt à? Không ra cửa luôn?”

Khương Diệu cười thành tiếng: “Đúng thế, anh làm được không Lão Phó.”

Cô bé này, Phó Đình Xuyên nhéo cằm cô một cái, thấy người kia nói đau rồi nhìn anh đầy vẻ kháng nghị, anh đành thở dài, xoa xoa giúp cô, da cũng hồng cả lên.

“Được rồi –” Cô gỡ tay anh ra, nhưng không hề buông, chỉ nhẹ nhàng nắm lại: “Chiều em tới đó với anh mà, được không?”

“Thành giao.” Anh dứt khoát tán thành.

“Thế anh giải quyết chuyện ăn uống thế nào?”

“Có người đưa tới.”

“Ai cơ?”

“Người coi tiền như rác.”

Cùng lúc đó Từ Triệt đang ngồi trên bồn cầu ở khách sạn năm sao ở Đông Đường hách xì thật lớn.

Sao thế nhỉ? Không bị cảm mà.

Chẳng lẽ có người mắng anh?

Nhà thì không được về còn phải ở cái khách sạn quái quỷ này! Còn phải một ngày ba bữa ra ngoài đưa cơm! Tức chết mình mà!

Nghĩ thế, người nào đó lại vo vo nhúm giấy thành một đồng, vút lên tường gạch men.

Quay về chiếc xe kia lần nữa.

Khương Diệu đại khái cũng đoán được người coi tiền như rác mà Phó Đình Xuyên nói là ai.

Cô nắm chặt tay Phó Đình Xuyên, vui vẻ đu qua đu lại, cô nói: “Anh đừng áp bức trợ lý Từ như thế.... em thấy trong phòng bếp có bếp ga và lò vi sóng kìa, buổi tối trước khi tới em sẽ đi siêu thị mua ít nguyên liệu, tối anh gọi Từ Triệt đến luôn, chúng ta ăn lẩu, giữa trời này cũng hợp”.

Thật lâu sau Phó Đình Xuyên cũng không nói gì, chỉ ngồi nghe cô nói, lẳng lặng tiếp nhận những lời này. Từng câu từng chữ ấy ấm áp ngọt ngào, khiến cho người ta không nỡ chen ngang.

“Được không anh?” Khương Diệu hỏi.

“Ừm.” Anh siết chặt tay cô trong lòng bàn tay, trả lời không hề do dự.

**

Sau khi “yêu đương vụng trộm” xong, Khương Diệu nhận ra kĩ năng nói dối của mình nâng lên một tầm cao mới.

Tôn Thanh hỏi cô sao đêm qua không về, cô lại có thể nhẹ nhàng băng quơ nói: “Có người thân tới Hoàn Kiếm du lịch, toàn là người quen cả, phải chăm sóc chu đáo, cho nên buổi tối tôi ở cùng họ, giới thiệu mấy chỗ đẹp để đi nữa...”

Nói như thế rồi đùa thêm mấy câu, dễ dàng giấu diếm được chuyện kia.

Lúc trở lại phòng hóa trang, một ngày làm việc mới lại bắt đầu.

Lúc trang điểm cho “Lý long cơ”, cô cảm giác, thầy cứ nhìn chăm chăm vào mình cả buổi, như thể đang nhìn kĩ, lại giống như muốn nói gì đó với cô.

Khi cô nhìn lại, anh còn cười cười, không nói thêm gì hết.

Là lạ, Khương Diệu cúi đầu, động tác trên tay càng nhanh hơn.

Hôm nay quay phim, Viên Dạng cũng đi đến phim trường.

Anh mặc áo sơ mi màu trắng, quần bò xắn lên hai nếp nhỏ. Kèm thêm một đôi giày thấp cổ, lộ ra mắt cá chân gầy gầy.

Ánh nắng bao phủ cả người, làn da ở cổ như cùng màu với màu áo, trắng đến mức trong suốt.

Viên Dạng hôm nay lạ thật, thỉnh thoảng Khương Diệu sẽ chú ý tới anh, tay anh vẫn nhét vào trong túi, mắt hơi nhú lại, không phóng khoáng thoải mái như bình thường, hình như là có tâm sự thì phải.

Trong lúc nghỉ ngơi, tổ đạo diễn mời mọi người uống nước.

Khương Diệu không kìm nổi tự cầm ly đến đưa cho Viên Dạng, đặt trước mặt anh: “Này”.

Viên Dạng nhận ly, rồi ngồi xuống thêm đá bên cạnh.

Khương Diệu ngồi bên cạnh anh, hai người sóng vai cùng nhau uống từng ngụm cà phê.

Khương Diệu đi thẳng vào vấn đề: “Thầy ơi, hôm nay sao không bình thường thế? Xảy ra chuyện gì ạ?”

Cà phê trong miệng cô vẫn còn nóng, phảng phất hương thơm.

“Không có việc gì cả,” Hai tay Viên Dạng đặt trên thành ly, ánh mắt xa xôi: “Nhưng cũng không thể xem là không có việc gì.”

Khương Diệu thở ra một hơi: “Cho nên thầy đừng thừa nước đục thả câu nữa, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Có liên quan tới em.” Anh nghiêng đầu nhìn cô.

“Em?” Khương Diệu chỉ vào mình, có phần kinh ngạc.

“Không liên quan gì tới người kia đâu, đừng lo lắng, là chuyện của thầy trò mình thôi”. Giọng điệu của anh dần trầm hơn, có phần trịnh trọng, như muốn tuyên bố một chuyện quan trọng.

Không biết vì sao, cô có cảm giác cực kì hồi hộp..... Rất ít khi thầy nói với cô như thế, tim Khương Diệu càng đập nhanh hơn: “Thầy nói đi.”

Viên Dạng đặt ly cà phê sang một bên, cũng không quan tâm là bẩn hay không.

Dù sao, anh không thể cứ mặt đối mặt, nhìn thẳng vào học trò của mình mà nói, bởi vì đây cũng không phải là những gì mà trong lòng anh mong muốn.

Hành nghề gần 20 năm, lúc nào nói chuyện cũng cực kì thẳng thắn, không lừa gạt ai, cũng không bao giờ nịnh nọt, lần này câu chữ lại nghẹn nghẹn trong cổ họng.

Ánh mặt trời chói mắt khiến Viên Dạng không mở mắt ra được.

Ngay sau đó, Khương Diệu nghe thấy tiếng anh nói:

“Khương Diệu à, giờ cũng xem như em đã học xong rồi, có từng nghĩ sẽ rời phòng làm việc của thầy, tự mình bay nhảy không?”

37. Chương 36

Chương 36

Hồi lâu sau Khương Diệu không nói được thành lời, như thể chưa tiêu hóa xong lời Viên Dạng nói.

Có lẽ thấy cô không nhúc nhích, người kia lại ngồi xuống lần nữa, nghiêng mặt nhìn cô.

Nói thật ra, bảo anh nhường cô học trò này của mình đi, đương nhiên anh không nỡ.

Vài năm trước, Khương Diệu thực tập tốt nghiệp, nhập lời mời đến phòng làm việc của anh, khi phỏng vấn, cách cô bé ấy giải thích về trang điểm, rất giống anh trước đó.

Sau khi nhận cô, đưa cho cô cái gì, học được cái gì, đa số thời gian đều yên lặng như thế, không phải chỉ rập khuôn theo sách, Khương Diệu rất có chủ kiến, có khi ý kiến không giống nhau, cô còn tranh cãi với anh, trình bày quan điểm của mình.

Bây giờ nhìn lại cô đã trưởng thành hơn không ít, so với vẻ nóng lòng muốn trang điểm ngày đầu gặp mặt, giờ cô đã có thể tự mình lựa chọn được cách trang điểm phù hợp, nền thế nào, son môi, phấn phủ... thoải mái, hài hòa.

Thầy trò đã gần 5 năm, đột nhiên muốn anh đẩy học trò của mình đi, có thể không đau sao?

Có một đàn chim sẻ bay gần bậc thang, kêu ồn ào, đùa giỡn, cánh vỗ không ngừng.

Tiếng kêu đó như làm Khương Diệu giật mình, cô cau mày hỏi Viên Dạng: “Vì sao lại muốn em đi?”

“Lớn rồi mà, cánh cứng rắn, học thành tài, giờ phải tự mình bay đi”. Viên Dạng quay lại ý chỉ đám chim phía trước: “Cũng giống như bọn nó, phải tự mình ra ngoài kiếm ăn, cả đời sống dưới sự đùm bọc của cha mẹ, chờ mang sâu về mớm vào miệng thì sao mà tiến bộ được.”

Khương Diệu hỏi: “Chị Thụy ở với thầy còn lâu hơn cả em, sao chị ấy không bay?”

“Kỹ thuật của em tốt hơn.” Viên Dạng trả lời như lẽ thường: “Với trình độ của em bây giờ có thể tự mình đảm nhiệm rồi.”

Cà phê nóng bỏng tay, trong lòng Khương Diệu đột nhiên dâng lên nỗi lo âu: “Em chưa từng nghĩ.”

Viên Dạng cười: “Người khác còn mong mình nhanh được ra đi, em lại người lại muốn ở đây à”.

Khương Diệu liếc anh: “Thầy không hiểu đâu.”

“Tôi không hiểu cái gì, tôi là thầy em, lớn hơn em 20 tuổi, cái gì em biết tôi đều biết, cái em không hiểu tôi cũng biết đó.”

Khương Diệu như một cô bé bướng bỉnh nói: “Em không muốn đi đi, em ở đây quen rồi”.

Đột nhiên đuổi cô đi, cô chưa bao giờ có ý nghĩ đó, ở với thầy cái gì cũng tốt, học được nhiều thứ, vì sao lại muốn cô đi?

Trong lòng Viên Dạng cũng khó chịu, nhưng lại không thể nói thẳng ra, sau một lúc lâu mới thốt ra vài chữ: “Con gái lớn không giữ lại được, hiểu chưa.”

Một câu hai nghĩa, hy vọng cô có thể hiểu được.

“.....” Lần này Khương Diệu lại hiểu: “Em hiểu rồi.”

“Em biết là tốt.” Viên Dạng cười cười, làm thầy trò nhiều năm, dần dần ăn ý như thế, anh chỉ lo cô không hiểu cho mình: “Phim này còn khoảng hai mươi ngày nữa là kết thúc, thời gian chuẩn bị cũng đủ rồi”.

Anh bưng ly cà phê lên, đứng dậy khỏi bậc thang, phui phui mông rồi đi.

Khương Diệu vẫn ngồi ở đó, không nhúc nhích, nhìn thầy đi càng lúc càng xa.

Bóng dáng thầy gầy yếu vẫn như năm đó.

Từ nơi mặt trời rực rỡ bước vào chỗ tối, thầy cũng không quay đầu lại.

Khương Diệu xoa mắt, không biết là vì nhìn lâu quá thấy đau hay là vì điều gì khác

Hốc mắt chua chua, muốn khóc.

**

Đêm đó, như kế hoạch từ trước, Khương Diệu đi siêu thị mua rau dưa, thịt bò, thịt dê cắt nhỏ, các loại nguyên liệu, dầu mè.

Lúc nghĩ đã khá trễ, cô sợ không kịp, nên trực tiếp bắt xe tới nhà trọ của Từ Triệt.

Trên đồng hồ treo tường đã chỉ tám giờ rưỡi, chuông cửa vang lên.

Từ Triệt mang dép lê, vui vẻ chạy ra mở cửa, được nửa đường lại bị Phó Đình Xuyên ngăn lại,
“Về đi, tôi đi mở cửa.”

Từ Triệt nheo mắt: Ha ha ha ha cửa cũng không cho mở, ý định chiếm giữ mạnh quá!

Phó Đình Xuyên sửa sang lại áo, ra mở cửa.

Khương Diệu mang theo túi to túi nhỏ đang đứng ở ngoài, Phó Đình Xuyên nhận lấy, cô không ngược mắt nhìn anh, đi thẳng qua người rồi vào phòng.

Dù khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng không nhìn anh một cái, không thích hợp.

Phó Đình Xuyên ngẫm nghĩ rồi cũng đi qua.

Khương Diệu đứng trước bệ cửa thay dép xong thì xoa xoa tay, mấy gói đựng nguyên liệu to kia đã được Phó Đình Xuyên xách đi rồi.

“Bà chủ à!” Từ Triệt đứng trong hành lang, thấy Khương Diệu bước lại thì cao giọng gọi. .

Khương Diệu trừng mắt nhìn anh một cái: “Đừng gọi như thế, làm như em già lắm”.

“Được được, không kêu nữa.” Từ Triệt lập tức chân chó đi qua.

Thực ra ai là chủ? Anh đã biết rồi.

“Em Khương có được không?”

“Được.”

“Vậy em Khương.” Từ Triệt đắc ý liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên: “Em Khương à”.

“Ừ.” Khương Diệu nhẹ nhàng đáp lại.

Phó Đình Xuyên: “.....”

Ba người cùng nhau đi vào bếp, Phó Đình Xuyên mở gói nguyên liệu ra, bắt đầu xem bên trong có gì.

Khương Diệu vòng qua, cướp lấy đồ trên tay anh: “Để em.”

Người kia lập tức tránh ra nửa bước, trả lại chỗ cho cô.

Khương Diệu lấy nguyên liệu nấu ăn ra, một người lấy ra một người nhận, Từ Triệt đứng bên phải, chắc chắc hai tiếng: “Mua không ít nhỉ.”

“Không biết hai người thích ăn gì, cho nên em cứ mua.” Khương Diệu đáp.

“Tổn không ít tiền nhỉ, nhớ đòi Lão Phó trả đấy.”

“Đâu phải em không có tiền chứ, sao chuyện gì cũng dựa vào anh ấy được.” Khương Diệu hípmắt cười.

Một sát sau, cô lại bổ sung: “Phụ nữ mà sống dựa vào đàn ông thì chẳng có ý nghĩa gì cả”.

Từ Triệt bắt đầu cảm giác được không khí dần lạnh đi.

Anh cũng nhận thấy bầu không khí quỷ dị quanh đây.....

Từ Triệt đương nhiên là có tham dự vào quá trình Phó Đình Xuyên lén tìm Viên Dạng thương thảo về chuyện của Khương Diệu, giờ thấy phản ứng của cô gái này như thế, hẳn là đã biết.

Lúc Khương Diệu lấy hết đồ trong túi ra mới giật mình a một tiếng, nói: “Em quên mua nôi lẩu rồi.”

“Xem trước cửa tòa nhà thử, chắc chắn có!” Từ Triệt xung phong nhận việc, chủ yếu là anh muốn đi, để Phó Đình Xuyên có thời gian “nói chuyện tâm tình” với cô, chứ không một lát nữa khói thuốc súng lại lan tràn bây giờ.

Anh cũng từng yêu đương, cũng biết khi phụ nữ mà giận uy lực có thể sánh với bom hạt nhân đó.

Bây giờ mà không thoát thân thì biết đợi khi nào.

“VẬY PHIÊN ANH.” Khương Diệu nói cực kì khách khí.

“KHÔNG CÓ GÌ ĐÂU.” Từ Triệt khoác áo lông lên, đội mũ rồi đi ra ngoài.

Thoát nhanh tới mức, đi đến ngoài cửa mới phát hiện ra mình chưa kịp đổi giày, giờ mà đi dép lê ra ngoài chắc bị đông chết mất.

Thôi thôi, đông lạnh thì đông lạnh đi, dù sao trong vòng nửa giờ tới, anh cũng không dám bước vào cánh cửa kia đâu.

**

Trong phòng bếp, tiếng ầm nước sôi.

Trừ tiếng đó ra, thì không còn thanh âm gì khác.

Khương Diệu chậm rãi gỡ màng nilong bao ngoài thức ăn, bình tĩnh gọi: “Phó Đình Xuyên.”

“Ừ.” Người kia đứng bên cạnh cô rửa đồ ăn, vóc người anh rất cao, cô đứng bên cạnh lại càng trở nên nhỏ bé.

Cô bắt đầu ngắt rau, như một đôi vợ chồng cùng làm việc nhà, nói tiếp: “Hôm nay thầy tìm em, nói một chuyện.”

“Ừ.” Anh đáp lời, như đang kiên nhẫn nghe.

“Anh ấy nói, giờ em học thành tài rồi, kỹ thuật cũng tốt rồi, có thể tự mình làm việc, không cho em làm trong phòng của thầy nữa.”

Khương Diệu nói rất nhẹ nhàng, mấy ngọn rau cũng bị cô ngắt không còn một lá, thả vào rổ bên cạnh.

Động tác này trong mắt Phó Đình Xuyên lại không chỉ đơn giản như thế.

Anh cảm thấy mình cũng như mấy cọng rau kia, bị lãng trí, từng lời nói của cô, như lọt từng tầng gia một, để xem rốt cuộc trong lòng anh cất giấu điều gì.

Phó Đình Xuyên quyết định giả chết, kiên trì áp dụng câu châm ngôn ít nói thì ít sai: “Ừ.”

“Anh ấy chỉ cho em làm đến khi phim Thái Bình quay xong.” Khương Diệu cho đồ ăn vào bồn rửa, tiếp theo lại chuyển sang rau cải.

Phó Đình Xuyên mở vòi nước, tiếng nước chảy ào ào, anh thử thăm dò hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

“Không biết, em cũng rối rắm, muốn hỏi anh thử.” Cô cúi mắt xuống, lông mi, tóc, đều rũ xuống, khiến anh không nhìn rõ sắc mặt của cô lúc này.

“Là chuyện của em, đương nhiên sẽ do em quyết định.” Phó Đình Xuyên cọ rửa mấy cọng rau kia, trả lời hết sức đường hoàng.

“Ồ..... Tự em quyết định,” Khương Diệu thả tay rau cải trên tay xuống, lấy khăn tay bên cạnh lau lau: “Thầy em đã nói rõ ràng thế rồi, tự em còn quyết định gì được nữa.”

“Có lẽ anh ấy hy vọng em sẽ phát triển tốt hơn.” Phó Đình Xuyên đóng nước, giọng nói cũng rõ ràng hơn nhiều.

“Phát triển cái gì?”

“Thành lập phòng làm việc của mình, trở thành một chuyên viên trang điểm độc lập, hoặc là làm người trang điểm cho các ngôi sao, không phải vất vả đi theo đoàn làm phim nữa.”

“Hừ.....” Khương Diệu cười khê bằng giọng mũi: “Làm người trang điểm của ai, anh à?”

“Không được sao?” Phó Đình Xuyên có thể cảm giác được giọng nói của cô có phần bất mãn, anh hỏi ngược lại.

Khương Diệu khép mắt: “Nói em đi là do anh nói với thầy sao.”

“Là anh.” Phó Đình Xuyên thẳng thắn thừa nhận.

Khương Diệu hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào người phía trước: “Vì sao anh không nói trước với em?”

Phó Đình Xuyên hơi nhíu mày, nhìn về nơi khác: “Tự nói với em em cũng sẽ phản ứng thế này.”

Cô giận, Phó Đình Xuyên biết. Anh biết anh làm sai, nhưng anh không có biện pháp khác.

Anh rất muốn cô ở lại bên cạnh mình.

Vì sao cô không hiểu được hoàn cảnh khó khăn của anh. Anh là người sốt ruột hơn ai khác.

Giống như đến lúc bộc phát, Khương Diệu đặt rau dưa qua một bên: “Phản ứng của em thế này thì sao? Anh không nói gì với em đã can thiệp vào công việc của em là đúng là?”

Phó Đình Xuyên giữ lấy bả vai cô, ép cô nhìn mình: “Vì sao anh không được can thiệp vào công việc của em?”

Khương Diệu như không hề sợ hãi, đón nhận ánh mắt của anh: “Anh có tư cách gì mà can thiệp vào công việc của em?”

“Anh là người đàn ông của em!”

Năm chữ đó, như cướp đi cọng cỏ cuối cùng của con lạc đà, hoàn toàn chọc giận Khương Diệu, cô hất tay anh ra, lực cực lớn:

“Em nói rõ với anh, em thích phòng làm việc này! Thích chạy đến chạy đi! Thích tổ của em! Thích khổ cực! Em không thích người khác khống chế công việc của em, cuộc sống của em, lựa chọn của em, cho dù có là người đàn ông của em đi nữa! Anh thấy em cố tình gây sự phải không? Em nói cho anh biết, anh sai rồi, em chỉ đòi sự tôn trọng tối thiểu trong quan hệ giữa hai người thôi. Có lẽ có phụ nữ sẽ thích cách xử lý này của anh, nhưng đó không phải em!”

“.....”

Phó Đình Xuyên không nói gì.

Rất áp lực, Khương Diệu không muốn ở lại đây nữa, đi ra khỏi phòng bếp.

Mới vừa đi đến nửa đường, cô lại bị Phó Đình Xuyên đuổi theo giữ lại.

Anh xoay người cô lại, buộc cô đối mặt anh, cô cũng không phản kháng, vẫn đứng yên chỗ cũ, vẫn là ánh mắt đó, thẳng tắp mà kiên định, giống như một lưỡi kiếm, không ngần ngại.

Phó Đình Xuyên nắm cổ tay cô, hít sâu rồi hỏi: “Em để tay lên ngực tự hỏi, lúc bắt đầu học hoá trang, không phải là vì ngày hôm nay sao?”

“Cái gì?” Khương Diệu như thế không nghe rõ.

“Vì gặp anh, xuất hiện ở bên cạnh anh.”

“A.....” Quả thực Khương Diệu không thể tin được lỗi tai của mình, đúng là cô đã xem nhẹ chủ nghĩa đàn ông của Phó Đình Xuyên rồi.

“Không phải? Vậy tại sao lại làm fan của anh, vì chuyện của anh mà khóc.” Anh nhanh biểu tình trên mặt cô, như cố gắng tìm kiếm vẻ buồn lòng, dù chỉ là một chút, anh cũng sẽ ôm cô vào lòng, không cho cô rời đi.

Nhưng không hề có.

Khương Diệu thở dài một hơi: “Em không phủ nhận, anh là động lực, một động lực rất lớn, có thể đốc thúc em đi đến ngày hôm nay, công việc, tình cảm, cuộc sống, em cảm ơn sự tồn tại của anh, nhưng anh không phải là mục đích cuối cùng của em. Anh bị mắng đương nhiên em phải lập tức biện minh cho anh, nhưng không có nghĩa là lúc nào anh cũng có thể khống chế cuộc sống của em. Giờ anh không cần liên tục nhắc nhở thân phận của mình đâu, em là fan của anh, em cũng là bạn gái của anh, em biết hết, nhưng trong

chuyện này điều kiện tiên quyết là, em là một người, một con người độc lập, không phải có thể tùy tiện sắp đặt, đưa đến đâu thì đến đó”.

“Là một người, anh hiểu không?”

Cô lặp lại ba chữ này, nước mắt bắt giác tuôn rơi.

38. Chương 37

Chương 37

Khương Diệu cúi kính không phải không có lý do.

Khi vào trung học, cô muốn học Điện ảnh Bắc Kinh, không phải có giấc mộng ngôi sao gì, đơn giản là thích hóa trang điện ảnh mà thôi, muốn trở thành người thiết kế hình tượng chuyên nghiệp trong cả nước. Lên cấp hai cô bắt đầu học nghề. Thành tích của cô không tệ, cho nên cha mẹ hy vọng cô có thể theo tiếp học văn hóa, trong mắt họ, mấy loại nghề này người khác nhìn vào sẽ thấy rất mất mặt, cho nên mới lên tìm chủ nhiệm lớp của Khương Diệu, muốn thầy khuyên Khương Diệu lại.

Đây là chuyện thứ nhất.

Đừng thấy ngày thường Khương Diệu ngoan ngoan ngoan ngoãn, nhìn thì dẻo dai nhưng thực ra lại cực kì cứng rắn.

Chủ nhiệm lớp tìm cô làm công tác tâm lý không có kết quả, cha mẹ lại không có cách nào khác đành phải kệ cô.

Cô cũng không chịu thua kém, hai năm sau thuận lợi trúng tuyển vào khoa tạo hình của điện ảnh Bắc Kinh. Rất nhanh, chuyện thứ hai lại đến.

Khương Diệu có một vị trưởng bối có bạn làm trong điện ảnh Bắc Kinh, cũng là cán bộ. Cha mẹ cô liền lên liên lạc tìm người nọ, chuẩn bị hơn mười vạn đồng, mời khách ăn cơm, hy vọng có thể chuyển Khương Diệu sang hệ văn học. Nói gì mà học trang điểm thì dọa người quá, người bình thường cũng trang điểm được, dù cô vào được đại học Bắc Kinh nhưng ra trường rồi họ hỏi chẳng phải cũng là học trang điểm sao.....

Một loạt các hành động này đều gạt Khương Diệu, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Ngày đầu đến báo danh, cha mẹ mới gọi cô lên nói việc này.

Khương Diệu khóc nháo một hồi, thề sống chết không học hệ văn học. Cô lấy thư thông báo trúng tuyển ra, nói là thư thông báo trúng tuyển viết gì thì cô sẽ đi học cái đó.

Ba Khương nổi giận, mắng: Tiền đổ ra hết rồi! Hóa ra là bát nước đổ đi sao!

Khương Diệu nói: Con sẽ trả lại cho ba.

Ba Khương nói: Con lấy gì mà trả, giờ con định học ngành đó sao?

Khương Diệu đáp: Đúng, con sẽ học ngành đó.

Năm đầu tiên làm việc, Khương Diệu tích lũy đủ số tiền trả lại. Trong nhà bày rất nhiều ảnh cô chụp cùng các ngôi sao lớn, dù ai tới làm khách, xem xong cũng đều tấm tắc ngợi khen.

Cha mẹ cô giờ không biết nói gì hơn.

Nay, ba tháng lương của cô đã bằng ‘phí cửa sau’ mà cha mẹ năm đó bỏ ra, đây cũng là minh chứng rõ ràng nhất cho lựa chọn này.

Hôm nay, Phó Đình Xuyên làm ra chuyện này, đúng là sự kiện thứ ba trong đời cô.

Nói là vì muốn tốt cho cô, nhưng không hề hỏi qua ý kiến của cô. Hơn nữa anh là bạn trai của cô, không phải càng nên nói cho cô một tiếng sao?

Anh như vậy, có khác gì bố mẹ cô năm đó chứ?

Nếu anh không phải tìm Viên Dạng tới khuyên cô, mà tự mình khuyên bảo, hỏi ý kiến của cô, cô cũng sẽ không giận đến như thế.

Mỗi người đều có một cấm địa, đây là cấm địa của Khương Diệu.

Anh càng chạm đến thì đừng trách cô phát nổ.

**

Nước mắt phụ nữ luôn là vũ khí giết người không thấy máu lợi hại nhất.

Thấy cô bé của mình bật khóc, tức tối trong lòng Phó Đình Xuyên cũng tan hết cả, chỉ còn lại đau lòng.

Anh không cần nghĩ ngợi vội vàng ôm Khương Diệu vào lòng.

Khương Diệu giãy dụa đánh đấm một lúc lâu, người kia vẫn không rút mề, cánh tay mạnh mẽ lạ thường, giữ cô không thả nổi.

“Phó Đình Xuyên, anh buông ra! Buông em tay!” Cô la hét trong lòng anh, nước mắt không ngừng lại, làm cho chiếc áo màu xám của anh ướt một mảng lớn.

Đương nhiên Phó Đình Xuyên sẽ không buông tay.

Anh cúi đầu, tựa vào bên tai Khương Diệu: “Trước tiên em đừng tức giận, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện với nhau, anh mới buông ra.”

Cô gái trong lòng bất động, xem ra cô đồng ý với lời đề nghị này.

Phó Đình Xuyên buông cô ra.

Rốt cuộc cũng có không khí, Khương Diệu há miệng hít thở, mặt đỏ bừng lên, cô nhíu chặt mày, giống như muốn đánh vài đấm vào người kia mới thấy mình thoải mái.

Phó Đình Xuyên nâng tay, dùng ngón cái lau đi vết nước trên mặt cô, khẽ giải thích: “Anh xin lỗi, là anh lo lắng không chu toàn.”

Khương Diệu ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vẫn còn hồng hồng. Cô không nói gì, những vẻ mặt không còn dữ dội như lúc này.

Phó Đình Xuyên hỏi: “Còn ăn lẩu không?”

“Sao lại không ăn?” Khương Diệu nói xong thì quay lại chỗ rửa bát..

Phó Đình Xuyên thở ra một hơi, theo sát đi vào.

Đôi tình nhân cãi nhau cũng giống như mưa lớn, tới nhanh, đi cũng nhanh.

Khương Diệu và Phó Đình Xuyên lại trở về chỗ cũ rửa đồ ăn, thỉnh thoảng còn tán gẫu

Khương Diệu xử lý chỗ rau xà lách, bàn tay nhỏ bé linh hoạt gỡ ra, giống như bạch ngọc phi thúy.

Lại rửa xong một gốc, cô mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta làm lại đi?”

“Cái gì,” Phó Đình Xuyên nghe không hiểu: “Lại cãi nhau sao?”

Khương Diệu há miệng, hít một hơi rồi nhướn mày trêu anh: “Đi đi, em không có ý kiến.”

“Không được,” Phó Đình Xuyên vội vàng phủ quyết, cúi người ngang tầm mắt của cô, vừa đùa vừa hỏi: “Làm lại cái gì?”

Già rồi còn vờ đáng yêu, Khương Diệu dời mắt: “Quay thời gian lại vài ngày trước, đến lúc anh chưa tự ý quyết định nói chuyện với thầy em ấy, hơn nữa anh cũng không được quyết định chuyện này, anh phải gặp em bàn bạc trước, tham khảo ý kiến của em”.

Cô hơi hơi mím môi: “Cho anh một cơ hội, em muốn nghe suy nghĩ của anh”.

“Làm lại chuyện này?” Phó Đình Xuyên hiểu.

Khương Diệu gật đầu thật mạnh một cái.

“Có thể.” Phó Đình Xuyên suy nghĩ một lát, rồi nói: “Thực ra lần trước lúc em tới Bắc Kinh anh đã định nói với em rồi, muốn em đến làm việc cạnh anh. Lần xem phim đó anh có nói nhưng em không kịp nghe. Anh nghĩ hay thôi vậy, cứ gắng nhịn một chút” Nói đến đây, người kia hạ giọng: “Nhưng mà hóa ra anh lại không nhịn được.”

Nghe thấy những lời này, lòng Khương Diệu lại thấy quặn đau.

Tay cô ngừng lại, hỏi: “Cho nên phải đi tìm thầy em?”

“Đây là kế hoạch sau đó. Lúc hồ sơ kia bị công bố, mỗi ngày anh đều buồn bực trong phòng làm việc, không ai cho anh đi tìm em, thân bất do kỷ, đành phải ngoan ngoãn ở nhà. Anh không có cách nào tự mình nói với em, cho nên, mới đi tìm Viên Dạng, hy vọng anh ấy có thể giúp anh”.

“Lúc đầu Viên Dạng cũng không đồng ý, anh cảm thấy rầy rụa, hai người nói chuyện điện thoại rất lâu, đảm bảo mọi chuyện đều tốt với em, công việc không vất vả, chuyện tình cảm cũng không làm em buồn, anh ấy mới đồng ý. Anh nói anh ấy khuyên nhủ em, đừng nói là anh, anh ấy cũng đáp ứng rồi,”

“Không ngờ là anh ấy lại bán đứng anh nhanh như vậy.”

Phi..... Khương Diệu quay mặt, cười thành tiếng.

Lúc quay lại nhìn Phó Đình Xuyên, cô trở về trạng thái nghiêm túc: “Ích kỷ thay em quyết định, còn khuyên khích thầy cùng đồng lõa, thầy em vốn không thích nói dối, bị em phát hiện, anh còn cảm thấy uất ức phải không?”

“Uất ức gì chứ, anh có chuẩn bị tâm lý rồi. Từ Triệt cũng từng nói biện pháp này không tốt, chắc chắn em sẽ giận”. Phó Đình Xuyên thuận tay đặt lên vai Khương Diệu, nâng quai hàm cô lên: “Nhưng không ngờ là lại giận đến thế.”

Dứt lời, tay trở về đầu vai cô.

“Giờ mới biết sao?” Khương Diệu muốn hất tay anh ra, không ngờ người này lại phản ứng cực nhanh, mấy ngón tay giữ chặt không chịu buông.

“Ừ, biết rồi.” Phó Đình Xuyên trả lời cực kì quy củ, cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Khương Diệu liếc mắt nhìn anh một cái, cúi đầu tiếp tục nhặt rau: “Vừa rồi em giận cũng có phần sai, nếu làm anh sợ cho em xin lỗi”.

Cô bỏ cây cải cuối cùng vào chảo: “Nhưng em vẫn hy vọng, nếu anh quyết định điều gì, hơn nữa nếu nó có liên quan đến công việc và cuộc sống của em, thì hãy nói với em trước. Không nên tự mình quyết định, dù là tốt cho em nhưng cảm giác bị người khác nắm trong tay cực kì khó chịu. Em không phản đối việc đến làm việc cạnh anh, em học trang điểm đúng là có liên quan đến anh, nhưng anh chỉ là vấn đề trung gian thôi, biết không?”

Cô nói rất rõ ràng, nhẹ nhàng nói hết quan điểm của mình: “Cho tới bây giờ em vẫn luôn cảm thấy, trong một mối quan hệ, không nên có ai ưu thế hơn ai, không cần ai đó nắm vai trò hoàn toàn chủ đạo, cũng không nên ai nói gì thì nghe nấy. Nam nữ phải cùng tôn trọng lẫn nhau, cùng bàn luận mới là mấu chốt. Có câu nói như thế nào nhỉ, năm mươi phần trăm là hai người, còn sự trao đổi mới tạo ra 100 phần trăm tình cảm. Có những người vì tình yêu cuồng nhiệt làm thần trí mơ hồ, đợi đến sau này cùng sống với nhau mới thấy hối hận, quá ỷ lại sẽ không thể lâu dài.....”

Phó Đình Xuyên đột nhiên cướp lời cô: “Em vừa nói gì thế?”

“.....” Khương Diệu đang hứng khởi thì bị anh cắt đứt, vừa nói gì cũng quên luôn.

Cô giận dữ bật cười, muốn gõ anh một cái: “Rốt cuộc anh có nghe không thế?”

“Nghe, muốn anh lặp lại không, khả năng ghi nhớ của anh cũng không tệ lắm.” Phó Đình Xuyên giữ lấy nắm đấm của cô, nhẹ nhàng bâng quơ một câu, khá là khiêu khích.

“Không cần, anh nghe là được rồi.”

Khương Diệu vừa định quay đầu, lại bị Phó Đình Xuyên kéo tới, đối diện anh.

“Anh làm gì thế?” Người này đúng là kỳ lạ, cứ liên tục khiêu chiến sức kiên nhẫn của cô, có phải muốn cãi nhau lần nữa không thể.

Về mặt Phó Đình Xuyên trình trọng: “Em nói lại câu cuối cùng đi, anh không nghe rõ.”

“Em không nhớ.” Khương Diệu trả lời, vốn ngẫu hứng nói ra, sao mà cô có thể nhớ chính xác mình nói gì được.

“Anh giúp em, anh nhớ rõ vài chữ.”

“Chữ gì?”

“Em nói, sau này cùng sống.”

“.....”

Phó Đình Xuyên mỉm cười: “Có phải không?”

Anh cũng biết tìm “trọng điểm” nhỉ, Khương Diệu không hiểu nổi người này phần khởi cái gì: “Đúng, em nói thế”.

Sau đó,

Cô còn chưa phản ứng kịp đã bị Phó Đình Xuyên kéo vào lòng, ôm chặt.

Khuyên can mãi, không nhéo cứng rắn đủ cả, cảm cũng bị anh siết tê rần, mà vẫn không chịu buông tay.

Đúng là người đàn ông kì lạ.

**

Sau một lúc lâu Từ Triệt mới trở lại khu nhà, trước khi ấn chuông cửa, anh dán tai vào cửa nghe ngóng một hồi.

Trong phòng yên lặng, hình như không có động tĩnh gì lớn, chắc là..... Đã giải hòa xong rồi nhỉ

Ngón tay lơ lửng giữa không trung, chần chờ một lúc rồi mới ấn chuông.

Bàn chân đã sắp đông thành đá luôn rồi. Hu hu.

Phó Đình Xuyên ra mở cửa cho anh, tên này nhú mi, làm như ghét bỏ: “Về trễ thế, không biết nôi lẩu là thứ quan trọng nhất à”.

Từ Triệt không tin nổi, nhìn hắn ta đầy kinh bị: Mẹ nó, còn không phải cho cậu thời gian giải cứu tình yêu chắc!

“Từ Triệt, bên ngoài lạnh lắm ạ”. Tiếng Khương Diệu từ trong nhà vang ra: “Em bật lò sưởi rồi, mau tới sưởi ấm đi”.

Chỉ có em gái là biết thương người, Từ Triệt vội vàng cọ cọ hai cái trên thảm chùi chân rồi xách gói to bước nhanh vào nhà.

Từ Triệt mở gói lớn ra: “Tôi mua mấy vị, em xem cái nào được.”

Khương Diệu hỏi anh: “Anh có thể ăn cay không?”

Từ Triệt vỗ ngực một cái: “Đương nhiên..... không vấn đề.”

Phó Đình Xuyên cũng đi vào phòng bếp: “Để nước nhạt thôi.”

Khương Diệu nhìn anh đi qua: “Anh không ăn được à?”

Từ Triệt cười lạnh: “Ha ha..... già rồi mà, khẩu vị không tốt.”

Phó Đình Xuyên: “.....”

Khương Diệu tìm một gói gia vị: “Vậy cho mùi canh gà nắm nhé?”

Từ Triệt vội vàng ngăn lại: “Ôi chao ôi chao ôi chao, em đừng cho! Em Khương à, chẳng lẽ không phải thiếu số nên phục tùng đa số sao?”

Khương Diệu hoang mang: “Em nói em muốn ăn cay khi nào?”

Đôi mắt hoa đào dài hẹp có ý cười, Phó Đình Xuyên cực kì thỏa mãn.

Từ Triệt không còn lời nào để nói, ghen hơn nửa ngày mới cảm thán được một câu: “.....??? Trời ạ..... Vợ chồng đồng tâm bất nạt người ta.”

Khương Diệu đẩy lọ tương ớt tới trước mặt anh: “Lão Can Mục* cho anh này, ăn luôn cả bình cũng được.”

*Một nhãn hiệu ớt

Từ Triệt đỡ trán: “Để anh suy nghĩ đã.....”

Đuôi lông mày Phó Đình Xuyên khẽ nhúc nhích: “Cho anh mượn thôi, nói nhiều thì trừ tiền thưởng cuối năm.”

“Mẹ nó! Được! Lão Can Mục cũng được, đưa đây!” Từ Triệt ôm lấy bình tương, oán giận: “Không ăn hết không phải là ta!”

Trong phòng ăn nóng hừng hực, ngoài trời là đêm tối rét căm căm, cảm giác như một buổi cơm viên mãn mà ấm áp.

39. Chương 38

Chương 38

Sau khi cơm no rượu say, ba người ngồi quanh bàn.

Từ Triệt vừa xĩa răng, vừa cà lơ phớt đời đánh giá: “Em Khương này, em chọn thịt dê không tốt rồi.”

Khương Diệu đang định giải thích thì Phó Đình Xuyên đã tranh bác bỏ trước: “Có ăn là được rồi.”

Từ Triệt chặc lưỡi: “Lão Phó, cậu thì biết cái gì, anh đây lo cho cậu thôi, nói nhiều một chút, sau này cậu và em Khương kết hôn thì sẽ nấu đồ ăn ngon hơn bây giờ”.

Hai chữ “kết hôn” này lập tức khiến cho mặt Khương Diệu nóng lên vài phần.

Một tay Phó Đình Xuyên chống cằm: “Tôi cưới vợ không phải để làm việc nhà”. Tay kia tùy ý cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Khương Diệu dưới mặt bàn, giữ trong lòng bàn tay, xem như bảo bối: “Bàn tay này cũng không phải để làm việc nhà.”

“Thế để làm khô cậu chắc?” Từ Triệt đáp ngay không cần nghĩ ngợi.

Khụ, Phó Đình Xuyên thản nhiên khụ một tiếng.

Hai má Khương Diệu đỏ au, cô vội rút tay về, lấy hộp khăn giấy trước mặt ném qua: “Nói bừa cái gì đấy.”

Từ Triệt lắc người tránh đi, bắt đầu ai thán: “Là thế mà, anh đâu có nói bừa, nói thật đấy chứ”.

Khương Diệu: “.....”

“Được rồi, được rồi, đừng thôi.” Phó Đình Xuyên gõ gõ vào mặt bàn, nghiêm trang đáp.

Khương Diệu:“..... mấy anh.....” Quá ti bỉ, mấy lão già đáng khinh không có việc gì làm thì bắt nạt cô phải không?

Khương Diệu quyết định phản công: “Nói thật, Từ Triệt anh cũng lớn rồi, sao không tìm đối tượng đi?”

“Không được tự do, không bằng chết,” Từ Triệt lau lau miệng:“Trước bốn mươi tuổi tôi sẽ không tính đến chuyện kết hôn.”

Phó Đình Xuyên liếc anh một cái:“Anh yêu cầu cao quá.”

“Yêu cầu của cậu không cao chắc?” Từ Triệt đáp.

“Yêu cầu cao lúc nào?” Phó Đình Xuyên theo bản năng hỏi lại.

Khương Diệu nghiêng đầu nhìn thẳng anh:“Ý anh là em rất thấp hả.....?”

Xong rồi, bị loạn rồi, Phó Đình Xuyên đỡ trán:“..... Không phải.”

“Hừ.” Khương Diệu hừ lạnh.

Từ Triệt cười to:“Ha ha ha Lão Phó này, cuộc đời này đâu đâu cũng là cạm bẫy, cậu còn không rõ sao”.

“Cút.” Lúc này đến lượt Phó Đình Xuyên lấy khăn giấy ném anh .

Khương Diệu trở về chủ đề chính:“Em nói thật mà, Từ Triệt, không bằng em giới thiệu Tôn Thanh cho anh nhé, cô ấy nhỏ hơn em một tuổi, xinh đẹp, tính cách cũng vui vẻ”.

“Là cô gái cùng phòng với em hả?”

“Đúng vậy.”

“Hơn nữa cô ấy rất dễ dỗ dành, chỉ cần kim cương là được.”

“Chỉ cần kim cương thì đủ nuôi sống rồi.” Từ Triệt xoa tóc.

“Không phải kim cương thật, là sự ấm áp bên trong kim cương ấy. Giờ anh đưa kim cương cho cô ấy nhất định người ta sẽ ôm đùi anh liền”. Nghĩ đến chuyện Tôn Thanh cả ngày muốn gả, Từ Triệt này đúng là lựa chọn không tệ chút nào.

“Ồ..... Là cái cô gái chơi trò chơi áo quần trên điện thoại ấy hả?” Từ Triệt quả thực rất hiểu phụ nữ!

“Anh còn biết chuyện này nữa?” Khương Diệu nhìn Từ Triệt thêm lần nữa, trợ lý Từ đúng là không tệ chút nào, tuy có thua Phó Đình Xuyên nhà cô một chút, nhưng tốt hơn người bình thường rất nhiều rồi. Tốt nghiệp trung cấp Hí kịch, không hề hời hợt, tính cách có hơi thích trêu chọc người khác nhưng không phải loại miệng lưỡi trơn tru, mặt dày mày dạn, khiến người khác thấy反感.

Không biết vì sao anh Phó già lại cảm thấy mình đang bị cô lập.....

Anh nheo mắt, khẳng định sự tồn tại của mình:“Khương Diệu, thôi đi, đừng đẩy bạn em vào hố.”

Từ Triệt ồn ào:“Cậu đừng có mà không phúc hậu như thế, em Khương giới thiệu đối tượng cho tôi thì liên quan gì tới cậu?”

“Tôi nói chuyện với anh à?” Phó Đình Xuyên nhú mi, hỏi lại:“Tôi đang nói với Khương Diệu mà.”

Phì, bỗng nhiên Khương Diệu bật cười thành tiếng.

“Cười gì thế?” Phó Đình Xuyên hỏi.

Khương Diệu qua lại nhìn hai người họ:“Hai người các anh vui thật, trưởng thành hết rồi, mà cứ như học sinh tiểu học.”

Cô hắng giọng giả tiếng con nít:“Tớ không chơi với cậu, không chơi với cậu đâu, cậu ngốc quá, không biết phản lại — mỗi lần nghe hai anh đấu võ mồm, em lại có cảm giác này”.

Phó Đình Xuyên:“.....”

Từ Triệt:“.....”

Tóm lại, cuối cùng, Khương Diệu vẫn không thể giới thiệu đối tượng cho Từ Triệt, bởi vì Phó Đình Xuyên lấy lý do “trời đã khuya phải nghỉ ngơi, ngày mai Khương Diệu còn phải dậy sớm lái xe” để đuổi anh ấy đi.

**

Từ Triệt vừa đi, phòng trong yên tĩnh hơn nhiều.

Phó Đình Xuyên xung phong nhận việc rửa chén, nhưng anh cũng không cho phép Khương Diệu đi làm chuyện khác, phải đứng bên cạnh anh..... nhìn anh rửa chén.

Người này..... quá nhiều thứ kì lạ.

Khương Diệu tựa vào kệ bếp bên cạnh, tủm tỉm cười: “Rửa chén mà còn cần người bên cạnh nữa”.

Phó Đình Xuyên không buồn ngẩng đầu lên, bình tĩnh đáp: “Anh đang biểu diễn đó, không có người nhìn thì biểu hiện kiểu gì.”

“Thế có muốn em chụp cho bức ảnh không?” Khương Diệu lấy điện thoại di động ra, hướng về phía anh.

Phó Đình Xuyên đồng ý rất nhanh: “Được, đừng tung lên mạng là được.”

Người đàn ông mang chiếc tạp dề đen, thứ trang phục đậm vị khói lửa nhân gian này, nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào tới khí chất và dáng vẻ của anh.

Eo lưng mạnh mẽ, hai chân thon dài, sườn mặt anh tuấn.....

Giữa phòng bếp nhỏ hẹp, bởi vì sự tồn tại của anh mà càng khiến nó trở nên huyền ảo.

Khương Diệu chụp một bức rồi đưa màn hình quơ quơ trước mặt anh: “Em muốn tung thì làm sao bây giờ?”

“Che mặt đi.” Phó Đình Xuyên mở vòi nước ra lần nữa, cuốn sạch bọt xà phòng đi, dòng nước chảy xuôi trên bàn tay với nhuwgnx khớp xương rõ ràng của anh.

“Che cũng vô dụng, fan của anh ấy chỉ cần nhìn yết hầu là nhận ra anh liền”. Khương Diệu không hề nói phét, đây là sự thật. Có lần trong nhóm fan trên Weibo chơi trò ‘qua một bộ phận cơ thể để đoán ngôi sao nam’.

“Em thì sao?” Phó Đình Xuyên hứng thú mím môi, rửa xong chiếc đĩa cuối cùng, đặt lên giá bếp xong anh mới nghiêng đầu tới hỏi cô.

“Em hả.....” Khương Diệu cân nhắc một lúc, đáp: “Cũng có thể.”

Ngón trở vuốt vuốt cằm: “Nếu nghĩ như thế thì..... quả thật có rất nhiều cô gái biết rõ thân thể anh như lòng bàn tay đó.”

Phó Đình Xuyên cởi tạp dề ra, bắt đầu rửa lại hai tay, nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Có một nơi chỉ có chúng ta biết thôi.”

“Ai mà sắc như anh!” Khương Diệu hiểu ra, bực bội ném chiếc khăn lau trong tay tới chỗ anh.

“Sao thế, anh chỉ nói tên của một bộ phim điện ảnh thôi mà.” Anh bắt được cổ tay cô, không cho cô vùng vẫy.

Lòng bàn tay của Phó Đình Xuyên cực kì ấm áp, vừa rửa bát xong còn chưa kịp lau tay, trên tay vẫn còn vương đầy nước, lúc này đây nó lại dán lên cổ tay Khương Diệu.

Từng giọt nước cứ thế lăn dài trên làn da trắng mịn, thông thả chảy xuống cổ tay áo của cô.....

“Em không tin.” Người kia nhìn cô quá sức chăm chú, làm cho giọng nói của Khương Diệu cũng thấp đi vài phần.

Cổ họng Phó Đình Xuyên khê nhúc nhích.

Ngay sau đó, anh kéo cô đến bên người, cúi đầu hôn.

Phó Đình Xuyên không phải là người đàn ông quá mức dịu dàng, mỗi lần hôn cô anh luôn vừa cắn vừa mút, thậm chí có lúc còn làm môi cô phát đau.

Khương Diệu muốn tránh, anh lại giữ chặt cầm cô, hoặc là chặn gáy. Tóm lại, cô không thể rời xa anh dù chỉ là một chút.

Cô muốn phản đối thì chỉ có thể phát ra từng tiếng ‘ừm ừm’.

Mạnh mẽ như thế lại càng dễ dàng kích thích một người phụ nữ.

Mềm nhũn như bùn, ý thức tan rã.

Khương Diệu không thở nổi nữa, cô được anh ôm đặt lên kệ bếp.

Cả người trở nên mẫn cảm, tất cả như tập trung vào đôi môi, bị anh mút mát điên cuồng, hít thở không thông, như muốn hút cả sinh mạng của cô vào người.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu vào mắt cô, sáng lóa cả một vùng.

Bàn tay của Phó Đình Xuyên không hề lạnh, vươn vào lớp áo lên, lúc chạm lên lưng khiến cô giật nảy người. Khương Diệu không hề bỏ đi một lớp quần áo nào, nhưng ở trong tay anh, cô lại hoàn toàn trần trụi.

Phó Đình Xuyên không buông tha bất kì nơi nào trên cơ thể cô, ngực, bụng, thắt lưng, vuốt ve mê mẩn.....

Anh giữ chặt lưng cô, cô buộc phải nhích lại gần, chân cũng đành phải tách ra.

Mềm mại và mạnh mẽ, tư thế và động tác đó..... càng nóng hơn.....

Giữa lúc nam và nữ thân mật, rất dễ dàng rơi vào cảnh ý loạn tình mê.

Ngón tay anh đẩy khóa thắt lưng của cô ra, chen vào.

Nhịn không được Cô muốn kêu, nhưng lại ngại đang ở phòng bếp. Khương Diệu cắn chặt môi dưới, gương mặt đỏ bừng một mảnh.

Nhìn cô luống cuống quẩn rũ như thế, hầu kết của Phó Đình Xuyên càng chuyển động nhanh hơn, anh vươn tay mở vòi nước bên cạnh, rồi cúi xuống vành tai cô, hơi thở nóng bỏng, tiếng nói trầm thấp mê người, “Kêu đi, kêu cho anh nghe.”

Tiếng nước chảy rào rào, nước văng tung tóe thấm vào quần áo.

Phó Đình Xuyên cố ý mở nước, muốn cô rên thành tiếng, nhưng cô vẫn cố sức mím môi, đôi mắt ướt át, giống như muốn khóc.

Sức lực trên đầu ngón tay anh càng tăng thêm, sâu hơn, mạnh hơn.

Khương Diệu không kìm được, ừm, từng tiếng nhỏ, cô ôm chặt cổ anh, ngón tay cắm vào mái tóc, vò rối....

Vừa thoải mái, lại vừa khó chịu, như muốn giải phóng hết thảy.....

“Gọi tên anh.” Anh nói.

Đôi mắt Khương Diệu dần mơ hồ, như một con rối mặc anh sắp xếp, cô thì thào nói: “Phó..... Ừm.....”

Không có cách nào gọi tên đầy đủ.

“Gọi ông xã.” Anh tiếp tục nói.

“Không.....” Dòng nước chảy xiết, nhưng Khương Diệu vẫn có thể nghe thấy anh đang nói gì.

Anh ngậm lấy vành tai, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh, ấm nóng, khiến cô như tan chảy.

Anh vừa hôn vừa cọ cô, dụ dỗ: “Gọi ông xã.”

“Ông.....” Cô không thể không hàng phục, quỳ gối trước tình triêu.

Tinh tong — Tinh tong —

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hai người sững lại.

Tiếng chuông cửa vẫn còn vang lên.

Đình linh — đình linh —

Phó Đình Xuyên cúi mắt, hít sâu một hơi, bực bội chửi: “Mẹ nó.....”

Cũng nhờ thế, đôi mắt Khương Diệu dần dần trong trẻo lại.

Cô vội vàng đẩy anh ra, nói: “Nhanh đi mở cửa!”

Khương Diệu cũng nhảy xuống khỏi kệ bếp, chỉnh lại áo quần của mình.

Hơn mười giây sau, ngoại trừ khuôn mặt còn đỏ bừng ra thì mọi thứ như thể xảy ra chuyện gì.

Phó Đình Xuyên nhìn từng tia nước chảy tung tóe, văng vào tay, anh mắt húng cảm lấy chột vắn.

Tiếng nước tắt ngúm.

Mà cả kệ bếp cũng run run, cô lẽ là vì người nào đó không vui.

Phó Đình Xuyên đi ra khỏi phòng bếp, đứng nhìn qua mắt mèo rồi mở cửa.

Từ Triệt đang đứng ở bên ngoài, hình như là sốt ruột quay trở lại, khuôn mặt bị lạnh đến đỏ bừng.

Lòng bàn tay ngứa ngáy như muốn tấn cho người kia một trận. Phó Đình Xuyên đen mặt, hỏi: “Chuyện gì?”

Từ Triệt cũng mơ hồ đoán được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, anh hít một hơi giải thích: “Tôi quên mang đi động theo, nên về lấy! Cậu xem tôi đâu có mở cửa đâu, tốt xấu gì cũng biết bấm chuông mà! Tôi lấy rồi đi ngay”.

Phó Đình Xuyên tức giận nhường đường, ngưỡng bay thẳng vào phòng khác, vì muốn mình chứng cho bản thân, anh còn đưa cao “đầu sỏ” lên rồi nhanh nhẹn rời khỏi hiện trường.

**

Từ Triệt đi rồi, chuyện vừa rồi..... cũng không còn hứng thú nữa.

Phó Đình Xuyên trở lại phòng bếp, dọn dẹp xong xuôi rồi đóng tủ bếp lại.

Khương Diệu vẫn đứng ở kia, không nhúc nhích, nhìn anh.

Cô đánh giá anh một lúc lâu, Phó Đình Xuyên thấy có phần không được tự nhiên bèn quay đầu lại: “Sao lại nhìn anh?”

Đôi mắt cô vừa đen vừa ướt, lấp la lấp lánh gọi anh: “Ông xã”.

Vừa rồi bị cản trở, giờ mới có thể bù lại cho anh.

Hai người cách nhau một khoảng xa.

Khuôn mặt Phó Đình Xuyên đang âm trầm ngay lập tức như tan chảy, khóe môi cong lên cực kì sung sướng: “Ồi chào”.

Khương Diệu cũng cười thành tiếng, lộ ra chiếc răng nanh nhỏ.

Cô theo thói quen che miệng lại, giống như một cô bé vừa mới thay răng.

Phó Đình Xuyên đi sang định ôm cô.

Lại bị Khương Diệu lui về sau hai bước tránh né.

Anh nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

Khương Diệu cảnh giác nhìn: “Không cho anh ôm. Anh nói xem, rốt cục vừa rồi anh định làm gì?”

Phó Đình Xuyên hí mắt, không xấu hổ đáp: “Từ Triệt nói rồi kia, cho em làm khô anh.”

40. Chương 39

Chương 39

Hôm sau.

Khương Diệu trở lại khách sạn, mỗi ngày cô tới theo xe buýt của đoàn làm phim tới Hoàn Kiếm, chưa bao giờ tới muộn.

Vì quay cho kịp tiến độ, tháng này, Viên Dạng hoãn hết các hoạt động khác, hầu như ngày nào cũng ở lại tổ. Cho nên, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy thầy, cũng không phải là chuyện gì kì lạ.

Hôm nay Khương Diệu tới rất sớm, trên xe buýt không có ai. Chỉ có một mình Viên Dạng ngồi dựa vào vị trí gần cửa sổ.

Anh nhìn bên ngoài, nửa bên mặt chìm trong ánh mặt trời.

Khương Diệu xách túi trang điểm tới ngồi bên cạnh anh. Viên Dạng quay đầu lại, cười chào hỏi: “Sớm thế.”

Khương Diệu đặt túi xuống bên chân, ngẩng đầu nhìn anh: “Chào thầy, mấy ngày nay thầy đều tới à.”

“Đang đợi tuyên án mà.” Viên Dạng thoải mái đáp.

Khương Diệu biết anh đang ám chỉ điều gì, chớp mũi cay cay, đột nhiên cô không có cách nào nói được một chữ.

Viên Dạng vất chân lên, tay đặt trên đầu gối: “Trong lòng đã có kết quả chưa?”

Khương Diệu hấp háy mũi, như muốn nuốt nước mắt vào trong: “Không phải nói cho em suy nghĩ một tháng sao?”

Viên Dạng bĩu môi: “Thì cũng phải có định hướng chứ?”

“Em..... Cũng không biết nữa.” Khương Diệu chần chờ.

Viên Dạng phì cười một tiếng, như thể không hề để ý: “Tôi chỉ biết, hôm qua có người còn tức tối nói không đi đâu, hôm nay lại thành.... không biết nữa.”

Anh giả giọng, giống như một cô gái nói chuyện với ba mình, vừa nũng nịu lại nghịch ngợm đáng yêu.

“Aiz..... con gái gả đi rồi như bát nước đổ đi mà.”

Ngoài cửa sổ có đám chim sẻ dòn dập vỗ cánh bay qua, Viên Dạng cảm khái: “Không cần đến một tháng, em cũng có thể hiểu rõ rồi chứ nhỉ.”

Trong cuộc sống luôn có những thời khắc khó khăn, Khương Diệu vãn vè hai tay, muốn tranh cãi: “Thầy à, em còn đang nghĩ.”

Viên Dạng quay đầu, nhìn vào mắt cô: “Thầy không giữ em được, dù không có nhân tố bên ngoài ảnh hưởng, rồi các em cũng sẽ phải đi, em, Tôn Thanh, cả mấy cô bé kia nữa, sớm muộn gì cũng có ngày rời đi.”

“Vì sao ạ?” Thực sự Khương Diệu chưa bao giờ nghĩ tới ngày mình rời khỏi phòng làm việc.

“Ngoại trừ mấy chuyện tình cầu huyết thầy trò ra, em đã thấy có học sinh và giáo viên nào ở cùng nhau mãi mãi chưa, không trở thành đối thủ đã là tốt lắm rồi”. Ngón tay anh gõ gõ trên bệ cửa: “Công việc trang điểm này cũng không phải chiều thức võ công, chỉ được bí mật truyền dạy cho đệ tử, nó không phải là của riêng, một ngàn người trang điểm, một ngàn loại thẩm mỹ, tôi chỉ có một khả năng duy nhất, là giúp các em tăng kĩ năng của mình. So với với cứ đi theo rồi học lại y chang, tôi muốn thấy các em có phong cách của mình hơn”.

Khương Diệu: “.....”

Viên Dạng nói tiếp: “Hai mươi sáu tuổi tôi rời khỏi phòng làm việc của thầy, trẻ hơn em bây giờ một tuổi, còn bán phòng mà ba tôi cho, tính thành lập một phòng làm việc của riêng mình, cũng chính là phòng shape

hôm nay, sau khi tìm mặt bằng, trang hoàng, nhận người, chờ có đội nhóm, khi đó tôi không còn một xu dính túi.”

Ánh mắt anh mờ mịt, như chìm trong hồi ức: “Nhưng đó cũng là quãng thời gian vui vẻ khó quên nhất trong đời. Không có khổ tẫn cam lai, không có công thành danh toại, nhưng lại cực kì thỏa mãn, tôi có được tình yêu, gặp..... cô của em.....?” Anh dừng lại, dẫn đo: “Hay gọi là chồng của thầy nhỉ?”

“Chồng của thầy? Kì quá.” Khương Diệu thay anh đáp.

“Mặc kệ đi, cứ gọi là cô của em đi, xem như mình lời vậy,” Viên Dạng cười: “Anh ta cũng không có tiền, làm việc trong một công ty nhỏ, ngoài bán hàng ra, các nghiệp vụ khác lại không tốt, phần trăm được hưởng cực kì ít ỏi. Nhưng anh ấy lại luôn đưa một trăm đồng cho tôi, mua đồ ăn cho, cứ thế, một đồng dư lại cũng không có, lúc anh ấy lấy tờ một trăm đồng nhăn nhoe trong túi ra rồi nói với tôi, đừng để đổi, anh không muốn trở thành người không có vợ đâu.”

“Sau đó thì sao ạ?” Khương Diệu trở thành thính giả.

“Không có tiền thì sao chứ, còn có kỹ thuật mà. Cho nên tôi không hề tuyệt vọng, sau đó bình tĩnh hơn, cả phòng làm việc càng lúc càng tốt đẹp, người thuê trang điểm không ngừng, quy mô của phòng làm việc càng lúc càng lớn, tôi nhận rất nhiều hoạt động, bắt đầu làm mấy tiết mục, chương trình, có nhiều khách quý, dù sao, càng làm càng nhiều việc, đến mức không có cuộc sống của mình.....”

Bỗng nhiên Khương Diệu không muốn thầy nói tiếp nữa, cô biết sắp xảy ra chuyện gì.

Viên Dạng lại không định dừng lại: “Có lẽ em cũng đoán được, cô của em và tôi chia tay. Chia tay 20 năm, trong lòng tôi chỉ có anh ấy mới xứng với cách gọi cô của các em. Em nói người này thú vị không, lúc tôi nghèo khó thì đánh cũng không chịu đi, lúc tôi đi lên tiền tiêu không hết anh ấy lại đi không quay đầu lại”.

“Thầy.....” Khương Diệu không biết phải an ủi thế nào, cô nắm lấy cánh tay anh.

“Biết vì sao không? Thời gian mà tôi dành cho anh ấy quá ít, tình cảm cũng phai nhạt đi. Sau đó tôi cũng gặp không ít người, nhưng không có ai tốt như anh ấy cả. Cũng có thể là do tôi hay nghĩ, nếu giờ mình không có tiền, chắc họ không thèm nhìn tôi”.

“..... Có lẽ không phải thế, cũng có người thật lòng.”

“Đúng thế, có lẽ không phải, nhưng không thể khống chế được suy nghĩ của mình. Tôi nói mấy điều này với em, không phải muốn ép em tới với người kia. Tôi chỉ muốn nói, có được một người mình thích đã không dễ, hơn nữa, bây giờ em cũng chẳng giúp được anh ta thứ gì để cho người ta lợi dụng cả. Anh ta không có ý đồ, chỉ là vì thích em, muốn đối tốt với em, cái đó càng không dễ”.

Khương Diệu gật đầu, tán thành đáp: “Vâng.”

“Tôi vì sự nghiệp mà đánh mất người ấy, cho nên cũng không muốn em bước vào vết xe đổ của tôi. Em nói thích đi theo tôi, tôi rất vui, nhưng như thế hai người sẽ ít gặp nhau, rồi cũng sẽ có lúc khó khăn. Huống chi công việc đó cực kì tốt, vừa vặn có thể sánh vai cùng người kia, lại không phải bỏ nghề”. Viên Dạng đẩy tay cô ra: “Tránh ra, tôi không thích thấy em, vừa nhìn đã thấy ghen tị.”

“Thầy ơi.....” Cô chuyển thành hai tay nắm lấy khuỷu tay anh, không muốn bỏ ra.

Viên Dạng thở dài: “Đừng lo lắng, cứ thử xem, đổi một nơi khác xem sao, rồi em sẽ thấy, cơ hội đó rất hiếm đó. Tuy thẳng nhai kia đồng ý với tôi nhiều thứ, nhưng đàn ông ấy, tôi biết rõ hơn em, tôi không thể bảo anh ta phải làm gì để đảm bảo lời mình nói. Nhưng mà, nơi này sẽ là đường lui cho em, nếu có một ngày, anh ta phụ bạc em, em có thể về lại nơi này bất cứ lúc nào, phòng làm việc vẫn ở đó, thầy vẫn ở đó, trừ khi chết đi mà thôi. Được không?”

Anh nói chuyện bằng giọng điệu bằng bằng, cực kì nhạt nhẽo.

Nhưng lại làm Khương Diệu khóc òa, cô ghen ngào: “Thầy ơi..... Em có thể ôm thầy không ạ?”

4 năm, đời người dài lắm cũng chỉ là trăm tuổi, có thể có bao nhiêu lần 4 năm. Tuy hai người là thầy trò, trăm ngàn ngày bên nhau sớm chiều, nhưng cô chưa từng gần gũi anh như thế.

Đến lúc phải chia tay, Khương Diệu đột nhiên lại nghĩ ra yêu cầu này.

“Ôm cái gì, tôi không hứng thú với cơ thể phụ nữ đâu”. Viên Dạng tựa vào cửa sổ như né tránh.

Anh cực kì ghét mấy tiết mục sụt mướt này, hai mươi năm trước, có người, trước lúc chia tay cũng nói ôm một cái.

Anh từ chối.

Ôm một cái thì sẽ không đi sao? Thân thiết trước khi xa cách, chỉ làm tăng thêm phần bi thương.

Bề ngoài anh mạnh mẽ chối từ, nhưng trong lòng lại cực kì yếu đuối.

Năm đó, nếu anh ôm người kia, anh ấy có thể không rời đi nữa được không.

Nghĩ đến đó, Viên Dạng nắm lấy bả vai Khương Diệu, ôm cô học trò của mình.

Mãi đến khi độ nóng nơi hốc mắt tan đi, anh mới buông cô ra, anh nói: “Ôm cũng ôm rồi, xem như chúc phúc, con đường sau này, em phải tự mình đi, không có ai theo sau mong em nữa, cũng có thể em phải theo sau mong người khác. Anh ta muốn em ở cạnh bên, như thế là tốt.”

“Dạ.” Khương Diệu đáp lời, giống nhau đưa ra quyết định cuối cùng.

Hai người không nói gì nữa, ngoài cửa sổ ánh sáng dần dần chói chang.

Ánh mặt trời mùa đông rực rỡ, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đến giờ, người lên xe càng lúc càng nhiều, là các đồng nghiệp trong phòng làm việc, hai bên cùng chào hỏi nhau.

Cứ như bao ngày trước đó. Nhưng không ai biết rằng, tháng sau, cô sẽ rời đi, đến một vùng trời mới.

8 năm trước, Khương Diệu rời nhà đến Bắc Kinh học; Tốt nghiệp xong, cô may mắn được thầy nhận vào, chạy đó chạy đây, dần dần đã có năng lực, có kĩ năng; Bây giờ, cô gặp người mình yêu, vì cuộc sống sau này, cô phải tự đưa ra lựa chọn của mình, tiếp tục hay từ bỏ.

Thế gian này rộng lớn là thế, chúng ta còn sống, chúng ta trưởng thành, có lẽ vì từng khoảng thời gian tiếp theo, dù thế nào cũng phải biệt ly.

**

Buổi tối tan tầm, Khương Diệu trở lại nhà trọ của Từ Triệt.

Thay giày xong, Khương Diệu có vẻ rầu rĩ không vui, Phó Đình Xuyên cũng thấy được.

Đợi Khương Diệu mang dép lê xong, anh ôm lấy bả vai cô, thở dài: “Cô bé à, mỗi ngày về nhà lại muốn để Lão Phó nhìn vẻ mặt này hả.”

Khương Diệu bật cười, liếc anh: “..... Anh còn nhớ từ này à Lão Phó.”

“Đừng quên là anh có khả năng ghi nhớ đấy.”

Anh kéo cô ngồi vào trước bàn đọc sách, mình cũng kéo cái ghế ngồi bên cạnh Khương Diệu.

Mặt đối mặt, giống giáo viên nói chuyện với học trò, cực kì trịnh trọng.

“Sao thế ạ?” Khương Diệu thuận theo ngồi xuống ghế, nhìn anh.

Phó Đình Xuyên không nói gì, mày chau lại, ra vẻ thần bí. Sau đó, anh mở ngăn kéo ra, lấy ra một cái hộp màu đen, đặt lên trên bàn.

Tim Khương Diệu run thình thịch, thấy kiểu dáng này không giống như hộp đựng nhẫn, cô mới thở phào một cái.

Còn chưa thấy rõ mặt ngoài logo, Phó Đình Xuyên đã mở hộp ra, là một chiếc vòng.

Màu bạch kim, có khảm trên thân hình như lá hoa bạch quả, tổng cộng có tám lá, từng chiếc từng chiếc được tạo thành bằng mấy viên kim cương nho nhỏ, viên kim cương được cắt tía cực kì tinh xảo, mỗi một viên đều sáng loáng lấp lánh.

Nhìn như rất nhỏ thôi, nhưng lại cực kì độc đáo.

Phó Đình Xuyên nâng cổ tay không mang đồng hồ của Khương Diệu lên, cẩn thận mang vào rồi nói: “Tặng em.”

Khương Diệu định nói không lấy được. Nhưng động tác trên tay lập tức bị chặn lại.

“Đừng nhúc nhích!” Phó Đình Xuyên xiết chặt, còn nhúu mày chăm chú nhìn cổ tay cô.

..... Không biết sao lại thấy thẹn thùng. Khương Diệu không nói được câu nào, hai má ửng hồng lên, nhìn anh khóa chốt.

Phó Đình Xuyên cài móc khóa xong, hạ thấp tay cô xuống, chiếc vòng đeo đưa.

Vừa vặn, nằm trên cổ tay cô, dù kéo cũng không bị rớt.

Bàn tay Phó Đình Xuyên nắm lấy tay cô, mười ngón đan xen, nói: “Hôm qua em nói con gái đều thích kim cương.”

“Em nói thế thôi, không phải thích kim cương lắm đâu.....” Khương Diệu nói thẳm.

“Đã định tặng cho em lâu rồi, nhưng không tìm được cơ hội,” Phó Đình Xuyên như không nghe thấy, vẫn tiếp tục tự mình trần thuật: “Sợ đưa đồ đắt em lại không lấy.”

Khương Diệu mỉm cười, nói: “Anh hiểu em nhỉ.”

Phó Đình Xuyên nhéo nhéo mũi cô: “Nó đáng giá để anh tìm hiểu.”

Tâm tình trở nên tốt hơn, Khương Diệu tính nói quyết định sáng nay cho Phó Đình Xuyên biết: “Này.”

Cô gọi anh.

“Này là ai,” Phó Đình Xuyên dựa vào lưng ghế: “Nhận quà xong là không quen luôn à?”

“Này là anh Phó ấy.” Khương Diệu cố ý đùa anh.

Nghe vậy, Phó Đình Xuyên bóp tay cô, thấy cô than đau, nước mắt lưng tròng mới chịu buông lỏng: “Anh gì mà anh, gọi ông xã.”

“..... Không.” Khương Diệu quay đầu.

Phó Đình Xuyên cũng không ép cô, sớm muộn gì cũng có một ngày khiến cô cam tâm tình nguyện gọi anh như thế.

E lệ, dịu dàng, triền miên, bình thản như mây như nước Tất cả đều sẽ có.

Anh tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Nói đi, định nói với anh cái gì?”

“Ừm.....” Khương Diệu thấp giọng, hai tay nắm chặt lấy tay anh, như chuẩn bị công bố một chuyện quan trọng: “Em đồng ý đề nghị của anh, em sẽ đến phòng làm việc của anh.”

Không đoán được sẽ nhanh như thế, vui sướng kéo lên đuôi mày, Phó Đình Xuyên hỏi lại: “Thật sao?”

Khương Diệu mím môi, gật đầu hai cái.

“Tốt quá, tốt.....” Phó Đình Xuyên nâng tay cô lên cao, hôn lên mu bàn tay một cái, rồi cái nữa, từng tiếng vang rất nhỏ, lòng ai đó đang nhảy nhót đến mức không cách nào át được.

“Anh làm gì thế?” Khương Diệu muốn rút tay về.

Phó Đình Xuyên lại không cho: “Anh vui mà.”

Khương Diệu mím môi: “Em đúng là phản thầy phản bạn rồi Nhưng mà giờ em có mấy chuyện muốn nói”. Về mặt cô cực kì trang trọng: “Em làm công việc đó với anh, tất cả mọi việc đều phải làm, nên lấy

lượng bao nhiêu thì lấy, phòng của anh có bao nhiêu người, đãi ngộ ra sao thì em cũng nhận như thế, còn anh ấy, là cấp trên, là ông chủ của em. Em không muốn bị đối xử khác đâu, sẽ khó chịu lắm. Được không?”

“Không thành vấn đề.” Phó Đình Xuyên nói thẳng.

“Vây là tốt rồi.” Khương Diệu thở ra một hơi, lòng lại không bình ổn. Dù đã yêu cầu như thế, nhưng cũng không thể quyết định được cách nhìn của người khác, con đường phía trước mờ mịt như vậy, cô không nhìn rõ, trong lòng lại càng không yên.

“Được.”

“Anh đồng ý nhanh thế.”

Phó Đình Xuyên không biết, dù sao, bây giờ dù cô muốn anh làm cái gì, anh đều làm hết. Nếu cô muốn anh hái một vì sao xuống, anh cũng sẽ nghĩ hết mọi biện pháp liên lạc với cục hàng không.

**

Cách một ngày, như thường lệ, Khương Diệu đến Hoàn Hảo làm việc.

Phụ nữ luôn quan sát sự thay đổi trong trang phục của nhau cực kì kĩ lưỡng, huống chi là người nhạy cảm như thợ trang điểm.

Cho nên, đến giờ ăn trưa, Tôn Thanh đã phát hiện ra vòng tay mới của Khương Diệu.

Xưa nay cô vốn đam mê trang sức, cũng có chút hiểu biết về đá quý.

Cho nên, hôm nay vừa nhìn thấy vòng đeo tay của đồng nghiệp mình, cô bất ngờ thốt lên: “Trời ạ, Khương Diệu, vòng trên cổ tay đâu ra thế?”

“Làm sao vậy?” Khương Diệu ngừng lại, cảnh giác hỏi: “Vòng này có vấn đề gì à?”

“Đây là dây graff icon đấy! Cậu có biết một sợi nhỏ xíu thế này trị giá bao nhiêu tiền không? Một xích nhỏ của chiếc Graff này có thể mua một chiếc BMW đấy!”

Cái gì? Khương Diệu nuốt một ngụm nước bọt, thiếu chút nữa là sặc lên mũi.

Khó khăn lắm mới thở được, Tôn Thanh vẫn tiếp tục không buông: “Nói mau, sao lại có?”

Khương Diệu xấu hổ: “..... Ồ, thì là mấy người đến Hoàn Hảo chơi đó, hôm qua đưa cho tôi”.

“Chơi có vài ngày mà được thù lao cao thế? Sao tôi không có thân thích như thế chứ.” Tôn Thanh đắm ngực giậm chân.

Khương Diệu pha trò: “Không chừng là đồ giả đấy? Người quen của tôi không phải người có tiền đâu.”

“Vây chắc chắn là đồ giả chất lượng cao,” Tôn Thanh vuốt cằm cằm, nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, rồi chép lưỡi: “Đẹp quá ấy..... Công nghệ tốt như thế thì lấy đồ giả đánh tráo được mất.”

Vất vả lắm mới đuổi được kẻ mê châu báu như Tôn Thanh đi, Khương Diệu có phần bất an, vội bật di động lên, tìm xem giá trị của vật này là thế nào.

Cô không thích nhận không đồ mà đàn ông tặng, hơn nữa cái này lại quý như thế, trong lòng sẽ càng có cảm giác thua thiệt và bức rút.

Không ngờ trên website không tìm ra giá.

Khương Diệu tìm thử các hình dáng tương tự thử, rất nhanh, cô tìm thấy một sợi dây có tên tương tự.

Vòng Graff icon.

..... Khương Diệu nhìn thấy câu giải thích cái tên này:

Thần tượng, người mình sùng bái;

.....

..... Được rồi.

Châu báu mà đàn ông đưa cho phụ nữ đa số đều biểu đạt ý chiếm giữ, giống như mang vòng cổ cho mèo ấy. Vậy mà anh lại tặng mình cho cô, nói với cô là, anh thuộc về cô, trên tay cô, chỉ cần cô không tháo xuống, anh sẽ vĩnh viễn bao quanh, như khắc chặt, vĩnh viễn không xa rời.

Người này thật đáng ghét..... Cũng không biết có nên trả lại hay không nữa.....—[:3 ”]—

41. Chương 40

Chương 40

Giữa tháng 12, bộ phim [Thái Bình] bước vào giai đoạn kết thúc, Trương Thu Phong kết thúc các cảnh quay, cả đoàn làm phim cùng đi tiễn nữ thần.

Cảnh diễn của “Đại Thái Bình” chấm dứt thì cũng chỉ còn một vài cảnh ngắn bổ sung mà thôi, tổ đạo diễn thở ra một hơi, thả lỏng không ít.

Đồng thời, họ cũng cho mọi người một ngày nghỉ dưỡng.

Nhưng tiếc là, ngày nghỉ này lại là ngày Phó Đình Xuyên phải quay về Bắc Kinh.

Kéo dài cũng không phải là cách, xin nghỉ thêm một ngày cũng không được. Bởi vì đêm đó, anh phải tham dự lễ trao giải Phi Ưng do Ưng Thị tổ chức. Chuyến bay chín giờ sáng cũng là suất cuối cùng.

Giải Phi Ưng bắt đầu từ năm 1981, kết quả do đánh giá của các chuyên gia và phiếu bầu của công chúng quyết định.

Phó Đình Xuyên được đề cử vào vai nam chính xuất sắc nhất, rất hứa hẹn được giải.

Cũng nhờ đề cử này, anh mới được người đại diện đồng ý được nghỉ bảy ngày chạy tới Hoàn Kiếm.....

Trước đêm quay về Đê Đô, ‘mẹ’ Từ trở lại căn nhà của mình, sắp xếp hành lí cho con trai Phó.

Anh vừa gấp áo sơ mi, vừa đề nghị:

“Em Khương à, nếu không em đi với bọn anh đi, sáng mai lại rồi bắt máy bay về, dù sao mấy ngày nay công việc của tổ hóa trang cũng ít.”

Khương Diệu chuyên tâm gọt táo, vỏ kéo được một hàng dài, nghe Từ Triệt nói xong lại đứt mắt...

Cô lấy đoạn vỏ kia ném lên tờ giấy, ngẩng đầu hỏi: “Đi đâu ạ?”

“Bắc Kinh.” Từ Triệt đáp, cẩn thận đặt chiếc áo vào va li.

Từ Triệt càng nghĩ càng thấy không thích hợp, mẹ nó Phó Đình Xuyên này có vợ rồi mà sao còn sai anh làm mấy việc này?

Anh ta thương xót bàn tay kia đấy! Sau này chắc ngoài vận động thể lực kịch liệt kia ra chắc còn lại phải do anh làm hết!

Thở dài, còn tưởng tên kia kiếm được người, anh có thể thoải mái hơn một chút đấy.

Chẳng lẽ hiện thực khắc nghiệt đến thế? Từ hầu hạ một người, lại biến thành hầu hạ một đôi?

Cũng may, hành động Khương Diệu nhanh chóng phá vỡ bản khoản của anh.

Khương Diệu ngồi sóng vai với Phó Đình Xuyên, người kia còn đang xem báo chiều lại mở miệng từ chối: “Không được, qua lại nhiều thế mệt lắm.”

Nói xong, như thể tranh công vậy, anh vội lấy miếng táo mà Khương Diệu vừa gọt xong.

Ha ha mấy ngày nay không phải cậu bắt cô gái của mình bôn ba từ Đông Dương sang Hoàn Kiếm à? Từ Triệt oán thăm.

“Này không phải đưa cho anh.” Thấy Phó Đình Xuyên muốn giành miếng táo, Khương Diệu vội rút tay lại. Phó Đình Xuyên:?

Khương Diệu đưa tới chỗ Từ Triệt: “Đây là cho Tiểu Từ.”

Phó Đình Xuyên:.....

Từ Triệt còn lớn tuổi hơn anh, vì sao anh bị gọi là Lão Phó mà hắn lại là Tiểu Từ?

Trong lòng đương nhiên không phục, nhưng trên mặt anh vẫn bình thường như cũ, hỏi tiếp: “Vì sao lại cho anh ta?”

“Bởi vì anh ấy làm việc cả đêm, anh thì cứ ngồi đây xem báo, đương nhiên phải đưa táo cho người vất vả.” Khương Diệu trả lời vô cùng hợp lí.

Từ Triệt nghe vậy, thiếu chút nữa khóe mắt chảy thành hai dòng lệ.

Anh vội chạy tới, có phần đắc ý cầm lấy miếng táo thuộc về mình kia.

Cứ xem như đó là mặt của Phó Đình Xuyên, cắn nhất miếng to, giòn, tiếng vang thật to.

“Thật ngọt a –” Từ Triệt nhắm nuốt, vẻ mặt say mê: “Em Khương gọt táo, mùi vị đúng là khác hẳn”.

Được vỗ mông ngựa, Khương Diệu cười híp hết cả mắt.

Phó Đình Xuyên chống phần thái dương, tờ báo bị nắm thành nếp gấp.

Nhìn cũng thấy, người kia đang cố gắng kìm nén khuynh hướng bạo lực.

“Em sẽ đi,” Khương Diệu lấy khăn tay lau nước quả: “Đi tới Bắc Kinh với mấy anh.”

Cô lấy quả táo thứ hai từ trong đĩa: “Coi như là thử tay nghề, em biết đêm mai anh có lễ trao giải.”

Bạn trai mình là ngôi sao đúng là nhiều điểm tốt, cô xem trên Weibo biết được tin tức của anh, không cần phải chờ anh tự nói.

Anh định lừa cô chắc.

“Không được, đi thế mệt lắm.” Phó Đình Xuyên vẫn nhất quyết.

“Có việc gì mà không mệt chứ? Anh đi qua đi lại giữa Chiết Giang và Bắc Kinh, lại không cho em đi à? Thấy em lúc bận rộn nhất một ngày còn đi đến ba nơi, còn chưa than mệt bao giờ”. Khương Diệu đồng đặc một lúc, giọng điệu nhanh chóng mềm nhũn cả ra, như kẹo đường nóng đỏ, ai nghe vào cũng thấy ngọt ngào nồng nhiệt: “Thôi mà, em biết anh đau lòng, có phúc cùng hưởng, có khổ cộng thường, phu xướng phụ tùy, đây mới là yêu đương đó, đúng không anh.”

Lại nữa.....

Lại lấy yêu đương ra

Từ cô đơn bỗng nhiên rất muốn kéo rèm cửa ra, thét cùng trăng sao.

Bốn chữ “Phu xướng phụ tùy” cực kì lấy lòng Phó Đình Xuyên.

Mí mắt ai kia nhếch lên, vẻ mặt mềm mại không ít, anh thanh giọng, nói: “Được, vậy tối nay phải ngủ sớm một chút.”

Tiếp theo liền quay đầu dặn dò Từ Triệt: “Lão Từ, đặt vé.”

“Tuân lệnh.....” Từ Triệt yếu ớt đáp lời. Mới vừa rồi được ăn miếng táo như đánh máu gà, một phút sau lại bị cô đơn hành hạ, đi cũng không đủ sức.

Đột nhiên, anh rất muốn tìm một cô gái để kết hôn.

Như thế mới có thể thoát khỏi sự tra tấn về tinh thần của Phó Đình Xuyên.

**

Từ Triệt đi rồi, Phó Đình Xuyên và Khương Diệu giải quyết hết chỗ táo kia.

Rồi rửa mặt, lên giường.

Hai người cứ như một đôi vợ chồng già vậy, mấy chuyện ngủ chung giường này lại thấy vô cùng bình thường.

Như thường lệ Phó Đình Xuyên mở kênh thể thao, anh thích bóng đá, câu lạc bộ hâm mộ là Barcelona.

Lúc xem đá bóng còn có thể buột miệng chửi bới, lúc đội yêu thích ghi bàn anh còn đứng lên vỗ tay hô lớn như chàng trai trẻ.

Đương nhiên, giờ đã có một cách chúc mừng rất mới, đó là hôn hai má cô bé bên cạnh, hôn thật kêu.

Đối với phản ứng này, bình thường Khương Diệu vẫn:.....

Không nói gì, không thèm nói gì.

Nhìn như thế, Phó Đình Xuyên rất giống một người đàn ông bình thường, mà thực ra cũng không khác nhau nhiều lắm.

Khương Diệu tiếp tục xem Weibo, lướt lướt, tin tức trang đầu..... Tất cả đều là về người bên cạnh

Cảm giác thật là kì diệu.

Trước kia chỉ có thể tự mình cuộn trong ổ chăn, xem tin tức, lướt internet.

Mở hình ảnh của anh, tây trang giày da, dáng vẻ tuyệt mỹ, khí chất anh tuấn, mà giờ, chỉ cần vươn tay là chạm được, một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, không quan tâm hình tượng.

Tóc mềm mại rũ trên trán, không hề tạo kiểu.

Tuy rằng vẫn anh tuấn siêu phàm như cũ.

Nhưng chắc chắn rằng, cô thích anh chân thật như thế này, toàn bộ.

Thượng Đế thật tốt, Nguyệt Lão cũng tốt.

Khương Diệu lấy tay làm thành hình chữ thập, cảm ơn mọi người, cảm ơn vũ trụ bao la, cảm ơn người đã đưa anh đến bên tôi.

Vừa mở weibo ra đã có tin mới.

Mấy tiếng động liên tiếp kia hấp dẫn Phó Đình Xuyên, anh vịn nhỏ tiếng ti vi, cúi mắt nhìn Khương Diệu bên cạnh.

Cô đưa lưng về phía anh, nhìn điện thoại chăm chú, bên môi là má lúm đồng tiền.

Một mình một người mà cũng vui vẻ như thế.

Nhìn cái gì vậy, Phó Đình Xuyên nằm rạp xuống sát bên cô.

Hơi thở người khác giới đột nhiên bao trùm là cô giật nảy người, phản ứng đầu tiên là vội vàng che màn hình lại.

“Hốt hoảng thế à?” Anh dừng lại bên tai cô, hỏi.

Hơi thở người kia cực kì nóng bỏng, Khương Diệu không hiểu sao tim mình lại đập nhanh hơn: “Không mà, em tưởng anh buồn ngủ.”

“Đừng sợ,” Giọng anh có ý trêu đùa: “Đêm nay..... Hai chúng ta, phải nghỉ ngơi thật tốt”.

“Ồ.” Khương Diệu liếc mắt, sắc lang.

Trên người Khương Diệu rất thơm, không, thực ra cũng không thơm như vậy, không phải hương nước hoa, mà là mùi sữa tắm, tươi mát thoang thoảng, mơ hồ trên chóp mũi, hấp dẫn lòng người.

Phó Đình Xuyên xịch ra một chút, hỏi cô: “Sao em biết mai anh tham gia lễ trao giải?”

Khương Diệu trở mình, đối mặt với anh: “Sao mà em không biết được, không phải trước kia nói với anh rồi à, toàn bộ hành trình của anh đều được các fan đưa lên weibo hết.”

“Anh ở đây mà em còn lên Weibo tìm tin về anh?” Phó Đình Xuyên có phần không hiểu được.

“Đúng vậy.” Khương Diệu không cần nghĩ ngợi.

Anh vò vò mái tóc của cô: “Em hỏi anh được mà.”

“Anh không hiểu đâu,” Khương Diệu đảo mắt: “Tuy rằng anh ở bên cạnh em, nhưng khi xem mấy tin tức về anh, lòng hư vinh sẽ cực kì thỏa mãn.”

“Weibo của em là gì?” Phó Đình Xuyên như nhớ tới chuyện gì, bỗng dừng hỏi cô.

Đôi mắt anh hẹp dài, hơi hơi nheo lại, có vẻ ý vị thâm trường.

Khương Diệu cảnh giác, lùi về sau hơn mười cm: “Để làm gì chứ, em không nói cho anh, đây là bí mật.”

Nhìn phản ứng này của cô, nhất định là còn tài khoản khác nữa.

Bởi vì weibo trang điểm combing của cô có lượt người theo dõi rất cao, nhưng không chú ý đến ai cả, cũng không có tương tác gì.

“Chỉ tò mò thôi.” Phó Đình Xuyên thản nhiên nói.

“Ồ.”

“Có chú ý anh hả?”

“Đương nhiên là có.”

Phó Đình Xuyên gật đầu, không hỏi nữa.

Trên ti vi bắt đầu nói về các tin tức thể thao, bắt đầu là các tin về World Cup.

Phó Đình Xuyên mở âm lượng to lên, điểm lại các tin tức trong ngày.

Khương Diệu liếc mắt nhìn anh vài lần, quả nhiên, nhắc tới bóng đá là tập trung hoàn toàn.

Hồi lâu sau, cô mới an tâm mở điện thoại lên lại, định xem tiểu thuyết.....

Ngay sau đó,

Di động thành linh bị cướp đi!

A a a a a a!!!! Khương Diệu trở tay không kịp, vội luống cuống tay chân cướp lại.

Cô quay đầu lại, Phó Đình Xuyên đã đưa di động lên cao, còn đang nhìn chăm chú.

A a a a a a!!!! Trời ạ!!!!!!

“Đưa em!!!!!!!!” Khương Diệu hét to, tim như muốn nhảy ra ngoài, mặt đỏ bừng lên.

Cô bật dậy, định với lên tay anh, tiếc là người kia chân dài quá, lại rèn luyện hằng ngày, động tác linh hoạt hơn hẳn so với độ tuổi, anh trốn cô không tốn chút sức nào.

Về mặt cười cười kia rõ ràng là đã thấy hết nội dung trên đó rồi.

“Phó Đình Xuyên! Đưa em!” Cô giật thật, bắt đắc dĩ phải dùng đầu gối đánh anh.

“Được được được, trả em, trả em này.” Thấy cô bé sắp rơi nước mắt, Phó Đình Xuyên vội trả điện thoại về.

“Anh đáng ghét.” Khương Diệu giận anh, mắt cũng đỏ ửng lên, giống như một con thỏ trắng bị nhử lông, lúc nào cũng rơi nước mắt được.

“Em đừng khóc mà.” Phó Đình Xuyên cũng nóng nảy, vội vàng dỗ cô.

Khương Diệu nắm chặt di động trong tay, ánh mắt ướt sũng trừng anh mà không nói câu nào cả.

“Đừng nóng mà, cho em này”. Nói xong, Phó Đình Xuyên đột nhiên xốc chân lên, ngồi xếp bằng trước mặt cô, vén hai tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Anh ngược mắt nhìn cô, trịnh trọng nói:

“Chọn đi, muốn liêm thể nào, cái nào cũng được, chỉ cần em đừng khóc đừng giận nữa thôi”.

42. Chương 41

Chương 41

Vừa nghe câu này xong, Khương Diệu đã thấy xấu hổ và cực kì giận dữ.

Nhất định Phó Đình Xuyên đã nhìn thấy ID tài khoản của cô rồi... Mỗi ngày điên cuồng liêm Xuyên của ta không dừng được... Prprpr.

A a a a, thêm ấy.

Chửi bậy trong lòng một hồi, Khương Diệu ôm gối đầu, muốn đánh Phó Đình Xuyên quá, bởi vì người này quá sức tiện.

Cô hấp háy mũi như hết giận: “Anh có ý gì?”

Phó Đình Xuyên rất là quân tử đáp: “Dĩ em”.

“Cái này thì dĩ gì?”

“Thỏa mãn mọi ý định của con gái không phải là dĩ sao?” Phó Đình Xuyên mỉm cười nhìn cô, không hề thấy chút áp lực nào, lại còn nhắc tiếp tới Weibo ID của cô: “Mỗi ngày điên cuồng liêm...”

“Đừng nói nữa!” Khương Diệu vươn hai tay ra che miệng anh. Phó Đình Xuyên không nói được, chỉ có thể nhìn cô bằng cặp mắt cực kì rạng rỡ, vẫn không nhúc nhích. Đôi đồng tử đen bóng, như ánh sáng phát ra từ cửa sổ tâm hồn, chiếu gọi hết tất cả tâm sự trong lòng cô.

Cảm giác then thừng càng thêm mãnh liệt, cần cổ non mịn của ai kia đỏ bừng cả lên, hái má như đóa hoa cực kì quyến rũ.

Phó Đình Xuyên kéo tay cô ra, không buông xuống mà giữ chặt trong tay mình, nắm thật chặt.

Cứ kéo, lại cứ nhìn cô.

“Đừng nhìn em,” Khương Diệu có ý giải thích: “Fan bọn em... ..hay gọi mấy tên này không phải là...em muốn”

“Ừ.”

“Dù sao, là để biểu đạt rằng mình thích anh thôi, anh hiểu không”. Khương Diệu rút tay mình về, bối rối vuốt tóc, ngừng một lúc rồi nói tiếp: Chính là... cái ý liêm nay không phải là muốn liêm người thật, mà là liêm màn hình, liêm màn hình thôi, hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Liêm màn hình không phải là liêm thật mà, tức là viết cho khoa trương lên thôi ấy, nhìn tấm ảnh nào của các ngôi sao cũng có tình cảm yêu thích mãnh liệt như vậy, giờ có hiểu không?”

“Ừ.”

“...Ôi... Tóm lại là! Cho dù tên gọi là như vậy, thì cũng không phải là liêm thật!” Cô nói xong câu cuối, xúc động như muốn hét cả lên.

“Ừ.” Phó Đình Xuyên vẫn đáp bằng một chữ.

Anh càng lạnh nhạt, cô lại càng ngượng ngùng.

Khương Diệu che mặt, chuyển đề tài sang Phó Đình Xuyên: “Anh nói xem, anh quá đáng đúng không, vì sao lại nhìn lên điện thoại của em?”

“Không nhìn lên mà, anh lấy nhìn vô cùng đại quang minh lấy.” Phó Đình Xuyên nghiêm giọng đáp.

“Đó mà là lấy sao?” Khương Diệu tức đến run cả đầu:

“Là cướp!”

Phó Đình Xuyên đứng đắn nói: “Cho nên mới xin lỗi em, mặc em xử lí còn gì.”

“Còn nói chuyện này nữa, phiền chết đi được!” Vất vả lắm mới rời được chuyện kia, giờ lại bị anh lôi về chỗ cũ. Trên mặt Khương Diệu lại bắt đầu táng nhiệt độ: “Đã nói là không phải liếm thật mà!”

Cô vừa dứt lời, người bỗng nhiên cúi xuống trước, dừng lại trước mắt cô.

Đôi môi mềm mại gần trong gang tấc, như thể sắp chạm vào nhau, hơi thở nóng bỏng phảng phất.

Khương Diệu muốn tránh, nhưng lại bị người kia giữ chặt gáy mình, giữ yên.

Anh không chủ động hôn cô, chỉ để chóp mũi sát bên, dùng giọng điệu cực kì nhẹ nhàng dụ dỗ: “Thật sự... không muốn... hả?”

Cái miệng của anh, mở đóng theo từng chữ, như có như không, chạm vào môi cô.

Loại va chạm này càng khiến lòng người run sợ.

Đầu ngón tay Khương Diệu gập lại.

Không khí nóng bỏng táng cao, mùi hương nam giới càng thêm dồn dập.

Khương Diệu không nói được một từ, đầu óc vừa hốt hoảng vừa mơ màng. Anh cách cô quá gần, mỗi một hành động, đều vô cùng quyến rũ.

Cô không tìm được, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại vươn lưỡi ra tìm hiểu, chạm lên môi Phó Đình Xuyên.

Như dòng điện lướt qua, sức hấp dẫn khó có thể hình dung được.

Phó Đình Xuyên nhớ đến đêm đó trước cửa hàng bán đồ cho động vật, cô cũng như thế, liếm hạt cơm dính trên khóe môi. Khi đó anh đã muốn hôn cô.

Không khác chế được nữa, Phó Đình Xuyên đưa tay giữ lấy cổ tay cô gái, kéo tay cô, vuốt ve khuôn mặt mình.

Tay kia lại vươn ra thắt lưng, cuốn người sát lại, chặt chẽ không rời.

Anh muốn cô cảm nhận anh, tay, môi, đều cảm giác sự tồn tại của anh, biết anh muốn cô đến mức nào.

Đầu lưỡi quấn quýt điên đảo, hô hấp dồn dập, Phó Đình Xuyên cời áo của người kia, một cúc, hai cúc phiền quá.

Anh đẩy thẳng lên, làn da tiếp xúc với không khí, tóc gáy như dựng thẳng, hốt hoảng bất an như chính chủ nhân của nó. Những xoa nắn nhẹ nhàng, vuốt ve, miệng không dừng lại, không để Khương Diệu la lên.

Cô chỉ có thể nức nở không ngừng, rất nhiều nơi mềm nhũn như dòng nước, nóng bỏng.

Rất lâu sau, Phó Đình Xuyên rốt cuộc cũng buông môi cô ra, cánh môi Khương Diệu sưng lên, hồng hơn ngày thường, ướt át.

Anh cúi thấp đầu, mái tóc ngắn đâm vào cằm cô.

Cô gái trẻ như miếng bơ trắng nõn, ngọt ngào, mềm mại.

Khác với những kích thích trước kia, Khương Diệu thở dốc, tay đặt sau lưng anh, cố sức giữ chặt lấy vật áo...

Cô cứ nức nở không thành tiếng, Phó Đình Xuyên tăng thêm lực, Khương Diệu mới ưm một tiếng, cả người run lên.

Phó Đình Xuyên trở mình, đẩy hai người nằm xuống.

Anh giữ chặt chân cô, tay không rời đi, vuốt ve, từ dưới lên trên, cuối cùng đi đến nơi ngày đó.

Chỉ là, lần này càng sâu hơn... không chút nề nang.

Đau, khô nóng, cực kì khó chịu

Muốn khép lại, nhưng anh chặn ở giữa, cô không cách nào làm được.

Khương Diệu uất ức nhú mào, tay vẫn níu chặt quần áo của anh, nhãn nhúm rối loạn, mặt đỏ như búng ra thành máu.

“Phó Đình Xuyên...”

Vội vàng khát vọng, cảm giác xa lạ mà mãnh liệt này càng khiến người ta bất lực.

Khương Diệu gọi tên anh, ở trong tay anh, cô giống như không tồn tại, lại giống như tròn đầy, biết toàn bộ về mình.

Phó Đình Xuyên trở lại bên mặt cô, dịu dàng chạm lên môi.

Mồ hôi ẩm ướt hết quần áo.

Như biết trước, Phó Đình Xuyên giữ chặt môi cô, cô chỉ có thể rên không thành tiếng.

Ưm, khoe mắt Khương Diệu chảy ra nước mắt.

Đau đến tận xương tủy, chỉ có mình cô hiểu được.

Phó Đình Xuyên không ngừng hôn nước mắt của cô, không ngừng nghỉ. Mỗi một lần lại khiến cho đau đớn đó thêm rõ ràng.

Anh giữ lấy vành tai, bên gáy, hết thấy những điều có thể làm cho cô thoải mái, phân tâm, tay cũng xoa nhẹ phần thắt lưng... Anh nhú mào, nhìn Khương Diệu chăm chú rồi cầm tay cô đưa lên dán bên môi, hôn từng ngón một, đến cổ tay trắng muốt của cô, mu bàn tay, dỗ dành ...

Anh cứ như vậy, như một thân cây, còn mình là mảnh đất mềm mại. Mặc anh cả đời chiếm giữ.

Tình ý đậm chồi, sinh trưởng tốt tươi, anh động tình hôn cô bé của anh, không cách nào ngừng lại.

Khương Diệu híp mắt, cô yên lặng khóc. Cảm nhận sự co rút đau đớn, nhưng cô biết mình đang làm gì.

Nó cũng không thoải mái, vừa công kích vừa xâm phạm, nóng bức nhức nhối, như muốn đốt cháy cả người cô.

Nhưng cô khó có thể mâu thuẫn, chỉ cần trao hết cho nhau, hòa quyện thành một thể, đây là bản năng và sinh mệnh chân thật nhất, từ tận đáy lòng, từ tình yêu.

Cô hoàn toàn không thể nào từ chối.

**

Cả buổi tối này, Khương Diệu bị lấn qua lộn lại ép buộc rất lâu. Mãi đến sau nửa đêm, cô mới chìm vào cơn mơ, mê man không biết gì nữa, nhưng vẫn cực kì mệt mỏi.

Câu nói son sắt “đêm nay hai chúng ta phải nghỉ ngơi thật tốt” của người kia, lại là một đêm không ngủ.

Anh vẫn ôm Khương Diệu, nhìn cô chăm chú, lâu lâu lại hôn nhẹ lên trán, chóp mũi, ngón tay, cho đến lúc hừng đông. Cả đời anh chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như thế, mà cô ấy lại hoàn toàn thuộc về anh.

Khuôn mặt nho nhỏ, yếu ớt lại ương ngạnh, chỉ liếc mắt một cái thôi cũng khiến lòng mềm nhũn như rượu ngọt, như chỉ nghiện một hương vị duy nhất.

Buổi sáng, Từ Triệt tìm một chiếc xe tới đón họ ra sân bay.

Anh vừa tới đã cảm thấy hai người này có gì là lạ, Khương Diệu có vẻ không quan tâm tới Phó Đình Xuyên, mà Lão Phó thì vẻ mặt như đường làm quan rộng mở.

Sắp xếp lại hành lý, lái xe ra cổng.

Từ Triệt hỏi: “Lão Phó, cậu sao thế, vui như vậy là vì biết được tin mình sẽ giành giải à?”

“Không.” Phó Đình Xuyên trở lại vẻ mặt bình thường, liếc anh một cái.

“Vậy cậu có lo chút nào không.” Từ Triệt lắc đầu thở dài:

“Dù sao cậu cũng là ứng cử viên nặng kí đấy?”

“Đúng thế.” Khương Diệu có phần đồng ý, đang định gõ lên đầu gối anh một cái thì lại chợt nhớ ra, tối qua cũng là nó đặt giữa hai chân cô, không khép được.

Bên tai đỏ ửng lên, cô thu tay lại, không ngờ lại bị Phó Đình Xuyên kéo về, nắm chặt, anh thật thà đáp: “Tôi đã có phần thưởng tốt nhất rồi.”

“Fuck...” Từ Triệt quay đầu lại, không say xe mà cũng buồn nôn.

Không biết sao người phía sau kia như đang phát xuân, Từ Triệt chuyển hướng sang Khương Diệu: “Em Khương này, đêm nay, chuyện trang điểm cho Lão Phó trông cậy vào em đó.”

Nói đến chuyện công việc, Khương Diệu lập tức phần chấn háng lên, cô vuốt vuốt tay: “Không thành vấn đề, dù có một đêm không ngủ, em cũng sẽ làm cho anh ấy đẹp trai ngời ngời đi lên nhận thưởng.”

Một đêm không ngủ...???

Từ Triệt: “...”

Phó Đình Xuyên: “...” Lần này không trách anh nữa nhé.

Khương Diệu then đỏ mặt, vội vàng giải thích: “... Em chỉ là giả thiết thôi.”

Đương nhiên Từ Triệt không tin đáp án này, anh ha ha cười gượng hai tiếng: “Lão Phó, được nhỉ, một đêm không ngủ, bảo đao chưa già sao.”

“Anh hâm mộ hả.” Phó Đình Xuyên nhẹ nhàng đáp.

“Hâm mộ con khi, tôi là nước sông cuộn cuộn, phát huy ổn định. Đâu giống như cậu, tích tích tích, nếu không ngày nào đó em Khương lại nước đầy tự tràn, mất mặt lắm đấy.”

“A...” Phó Đình Xuyên chống mặt, khinh bỉ, không thèm bình luận.

“Hai người các anh có thể đừng nói nhảm nữa được không !”

Khương Diệu nghe mà nóng mặt, bực bội hét.

Tuy rằng đã hơn hai mươi tuổi, nhưng tối hôm qua, cô cũng là người mới trải sự đời.

Từ Triệt khịt khịt: “Được, không nói nữa!” Trở về chủ đề chính: “Tối hôm qua chị Lộ có gọi điện thoại cho tôi, nói có fan đã biết tin tức cậu ở Chiết Giang. Sáng nay có khả năng sẽ đến sân bay, dù sau lúc tới sân bay tôi chặn trước cửa ngoài, trước gara, Khương Diệu phải tách ra, đi trước, giả vờ không quen.”

“Vì sao?” Phó Đình Xuyên hỏi.

“Cái gì mà vì sao?” Từ Triệt hỏi lại: “Trước kia đều chỉ có hai chúng ta ra ngoài, đi theo nhiều nhất thì có thêm Trần Lộ hoặc là trợ lý Vân, Khương Diệu là gương mặt mới, có thể sẽ bị fan và phóng viên sinh nghi.”

“Cô ấy giờ cũng là nhân viên công tác, là chuyên viên trang điểm của tôi.”

“Này này...” Khương Diệu chen vào, ngăn hai người nói tiếp:

“Em còn chưa từ chức mà, chưa là nhân viên chính thức của anh đâu”.

Phó Đình Xuyên lườm cô: “Sớm muộn gì cũng thế.”

“Được rồi, cứ theo lời tôi nói đi.”

Phó Đình Xuyên không nói lời nào, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác thất bại.

“...” Chi có Khương Diệu nghe lời đồng ý, cô biết, cô phải đứng ở chỗ tối, Phó Đình Xuyên sẽ lo cô chịu uất ức, trong lòng không thoải mái, nhưng mà đã là bạn gái của ngôi sao, chút tinh thần giác ngộ đó mà không có thì cũng thật không xứng mà.

Vì thế, ba người hoàn toàn tuân thủ theo đề nghị của Từ Triệt.

Khương Diệu xách một ít hành lý, còn lại là do hai người đàn ông kia xách đi, trên tay cô chỉ có túi trang điểm, trước khi đến đăng kí thì cầm tới gửi.

Quả nhiên, trong đại sảnh sân bay có chừng ba đến bốn mươi fan của Phó Đình Xuyên, ai cũng giơ bảng hiệu, có người còn ôm thêm quà, đứng hồi hộp chờ đợi.

Rất nhanh sau đó, Phó Đình Xuyên và Từ Triệt xuất hiện, giống như trước kia, anh mang kín mít, khẩu trang, mũ lưỡi trai, mặc áo khoác, đeo khăn quàng cổ, chỉ lộ ra đôi mắt đen dài như mực.

Hai người vội vội vàng vàng.

Áo quần nghiêm chỉnh, thân hình xuất chúng, mấy fan chỉ nháy mắt là chú ý đến hai người này.

Trong đại sảnh nhất thời vang lên từng tiếng thét chói tai liên tiếp, mọi người bước nhanh tới đuổi kịp, hô lớn: “Anh Xuyên —”

Khương Diệu đứng cách đó không xa, lòng cũng đầy kích động, đột nhiên cô nghĩ muốn nhập vào nhóm các cô gái cố gắng theo đuổi thần tượng này.

Cô chạy chậm đi qua, cố gắng hết sức chen vào giữa đám người, hét to: “Chú Phó”. Giống như trở về năm 16 tuổi, giấc mộng mà cô chưa thể hoàn thành, cô khẽ cười, như vàng mặt trời rực rỡ.

Có lẽ là nghe giọng nói quen thuộc quá, Phó Đình Xuyên dừng lại, nhìn vào đám người kia.

Lướt một vòng qua nhóm fan rồi dừng lại.

Rất nhanh Phó Đình Xuyên tìm ra Khương Diệu đang xen lẫn trong đám người kia, trừng mắt: “Là em hả, vừa mới gọi anh là gì?”

“Chú ơi!” Cô cố ý trêu anh, giọng nói cực kì đồng dạng.

“Không được!”

Khương Diệu suy tư một lát: “À Phó đại gia?”

Vừa dứt lời, cả nhóm fan đều phì cười cả lên.

Cứ mỗi lần ra ngoài, lên máy bay, xuống máy bay, tiếng người thì thầm to nhỏ, cãi nhau, anh lại thấy một nỗi lạ thường.

Nhưng lần này lại không giống với những lần đó, tâm tình nhẹ nhàng tột đỉnh.

Phó Đình Xuyên nhìn Khương Diệu, trên mặt thoáng hiện ý cười.

Cô bạn gái này, anh phải làm sao đây, mỗi một ngày trôi qua, anh lại càng yêu cô hơn ngày trước đó.

43. Chương 42

Đi chuyển bay về thủ đô rất hiếm khi bị trễ.

Trên khoang hạng nhất chỉ có ba người họ, Từ Triệt ngồi bên Phó Đình Xuyên, Khương Diệu cách đó một đoạn.

Sau khi lên máy bay, Từ Triệt định đến ngồi ghế của Khương Diệu, cho đôi ngồi cạnh nhau.

Tiếp viên hàng không lúc đầu còn chưa để ý đến Phó Đình Xuyên, tới khi anh ngồi xuống, tháo nón và kính ra —

Khương Diệu nhìn sang thấy ánh mắt của tiếp viên hàng không cũng sáng bừng lên hẳn.

Nếu không phải vì còn công việc, cô nghĩ có khi người kia sẽ hét ầm ĩ cả lên đấy. Khương Diệu lần đầu tiên mình gặp Phó Đình Xuyên vào nhà vệ sinh công cộng, có lẽ cũng là tâm trạng này nhì

Ha ha, nghĩ vậy, cô không khỏi bật cười. Lại sợ có người nhìn thấy, đành phải lật sách ra, cúi đầu nhìn, che giấu.

“Phó....Anh Phó!” Vị tiếp viên hàng không xinh đẹp kia đã chạy tới, phấn khích đến độ không biết phải nói thế nào: “Có thể chụp ảnh cùng anh không ạ?”

Gio còn chưa cất cánh, tiếp viên hàng không nhanh chóng lấy di động ra.

Phó Đình Xuyên hơi nhếch môi, quay đầu nhìn Khương Diệu một cái.

Cô gái kia vẫn cúi đầu đọc sách, hôm nay cô hất tóc trên vai, một nhúm tóc đen bên tai rơi xuống, mềm mại dịu dàng, lướt qua bờ mặt trắng nõn.

“Khụ.” Phó Đình Xuyên thanh thanh cô hòng.

Khương Diệu ngược mắt: Sao thế?

Từ Triệt bên cạnh hất tay: “Lão Phó chụp ảnh với em gái kia, cho cô chuyển vị trí đó”.

“Ồ...” Khương Diệu gật đầu, ngón trỏ giữ lấy trang sách, đứng lên khỏi ghế, không có chút nào không vui.

Phó Đình Xuyên khó có thể tin được, liên tục liếc nhìn Từ Triệt: Anh muốn nói là hỏi xem bà xã đại nhân có đồng ý hay không mà.

Từ Triệt nhường mảy: Tôi biết mà, ta cùng chỉ châm ngòi lỵ gián thôi.

Phó Đình Xuyên bực bội: Anh biến.

Từ Triệt nhún vai xoay người, đắc ý không hề che giấu.

Sau khi chụp ảnh xong, không bao lâu sau, máy bay ổn định giữa tầng mây.

Thời tiết hôm nay khá nhiều mây, che kín bên ngoài cửa sổ, giống như kẹo đường bán đầy ngoài phố.

Phó Đình Xuyên gọi một chén trà Phô Nhi, còn Khương Diệu là một ly trái cây, hai người cứ ngồi yên như vậy, không ai nói gì.

Mắt liếc tới người đàn ông đang ngồi nhàm chán bên kia, Khương Diệu gấp sách, nghiêng đi đầu hỏi: “Anh không nghỉ ngơi một lúc sao?”

“Không ngủ.” Phó Đình Xuyên cúi đầu đáp.

“Không ngủ còn uống trà nâng cao tính thần làm gì?” Cô nhỏ giọng oán trách, bỏ sách qua một bên, đổi hai ly nước trà trước mặt hai người: : “Uống nước trái cây đi, sau đó, ngủ một lúc, đừng để buổi tối trao giải, trên sân khấu gọi tên anh mà anh còn ngồi ngủ gà ngủ gật ”

Khương Diệu đặt tay lên thành ly: “Nước trái cây lạnh rồi, dạ dày anh không tốt, nếu không gọi ly sữa nóng nhé, hay là nước ấm.”

Cô quần anh à? Quan tâm anh sao? Phó Đình Xuyên đột nhiên lại thấy khá là sung sướng và thoải mái, anh dựa lưng vào ghế dựa, không nói lời nào, cứ tiếp tục nhìn Khương Diệu chăm chú, như thể muốn ghi tạc hình dáng cô trong lòng.

Anh mắt anh quá mức rõ ràng, bên môi còn vương vẩy ý cười, khiến cho hai tai cô cũng nóng bừng cả lên.

Khương Diệu đánh vai anh một cái: “Nhìn cái gì.”

“Nhìn em.” Phó Đình Xuyên thẳng thắn đáp.

“Có gì đẹp chứ!” Cô mở sách ra, nâng lên trước mặt rồi nói: “Nhanh ngủ thêm đi.”

Còn quan tâm về giấc ngủ của anh kìa.

Phó Đình Xuyên đưa tay kéo quyển sách của cô đi, khuôn mặt có vài phần nghiêm túc: “Nói chuyện với anh một lúc, rồi anh sẽ ngủ.”

“Được.” Khương Diệu cảm giác anh có chuyện gì quan trọng muốn nói, nên cũng đồng ý theo.

Phó Đình Xuyên cầm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bây giờ anh rất ít khi nảy sinh tình dục khi tiếp xúc với đôi tay này, lòng cũng an ổn hơn nhiều.

“Khương Diệu,” Phó Đình Xuyên gọi tên cô đầy đủ, giọng anh trầm ôn: “Anh muốn nói chuyện này với em”.

“Cái gì ạ?” Cô nhìn về phía anh, ánh mắt có phần hoang mang.

Phó Đình Xuyên nói tiếp: “Chuyện về nhà anh, cuộc sống anh từng trải qua.”

“Dạ, anh nói đi.”

“Cha anh mất năm anh học đại học năm hai, trong nhà chỉ còn mẹ, anh là con một, không có anh em, cùng không có chị gái”. “Dạ.”

“Đến sinh nhật năm nay anh tròn 36 tuổi.”

“Dạ.”

“Tuổi này rồi nói già cũng không phải nhưng chắc chắn là không còn trẻ, Từ ngày đầu đi diễn cho tới hôm nay, mọi chuyện chỉ như trong chớp mắt.”

Nghe câu này, Khương Diệu khẽ cười: “Em xem mấy video phòng vấn trước kia của anh, đúng là trẻ trung thật”.

Phó Đình Xuyên cũng cười theo, thời gian thay đổi, trên mắt anh cũng dần có nếp nhăn: “Thế à, mấy cái này bọn em cũng có hả?”

“Fan bọn em cái gì mà không lấy được!” Khương Diệu kiêu ngạo đáp.

Phó Đình Xuyên khẽ cười, rồi kê tiếp: “Lúc đại học năm hai, anh nhận được lần thử vai đầu tiên, cũng không nghĩ sẽ một bước thành công hay gì cả, tuổi trẻ mà, trong lòng cùng nóng lòng muốn thử. Kết quả là bị rớt. Tốt nghiệp rồi anh tràn trề nhiệt huyết, anh và Từ Triệt không hề dừng chân, bắt đầu ra ngoài tìm kiếm. Từ Triệt không thích diễn, nhưng mà anh thích, hai người chịu rất nhiều vất vả, cuối cùng trời cao thương tình, anh được một đạo diễn chọn, quay bộ phim điện ảnh đầu tiên, vai diễn đầu tiên”.

“[Hóa điệp], Lương Sơn Bá, đạo diễn Tống Tê Viễn, đúng không?” Khương Diệu thốt ra.

Cô đúng là hiểu biết về anh, Phó Đình Xuyên vui vẻ: “Đúng.” Cũng là bộ phim này, 21 tuổi Phó Đình Xuyên bộc lộ tài năng, một tình yêu bi kịch, nhưng lại chuyên từ quá trình khó khăn sang thời kì danh danh tiếng lên cao.

“Cho nên, lúc này đây, gặp được em, anh lại thấy cực kì thích hợp.” Phó Đình Xuyên đổi thành hai tay cầm lấy tay cô, nói. Khương Diệu cười dài: “Vì sao lại thích hợp ạ?”

“Sự nghiệp đều đã định hình, con người của anh cũng đã định tính, cảm xúc ổn định, cũng có thể cho người yêu của anh một cuộc sống tốt đẹp.”

Khương Diệu cảnh giác: “Anh nói mấy câu này đừng nói tiếp sau đây sẽ lấy nhả ra đấy chứ?”

“Đương nhiên là không nhanh như vậy được,” Phó Đình Xuyên bật cười, lại vội vàng nghiêm túc: “Nếu đêm nay anh nhận được giải thưởng, cũng có thể xem là sự kiện quan trọng nhất trong đời mình, nhưng trong lòng anh lại có một chuyện quan trọng hơn thế nữa. Chờ em đến làm bên cạnh anh, hai bên ổn định rồi thì đi gặp mẹ anh nhé, được không?”

Phó Đình Xuyên nhìn Khương Diệu thật kì, nhớ lại rất nhiều chuyện từ thuở thiếu thời.

Anh từng hoang mang, cùng từng nghi, cứ cố gắng diễn xuất, hết lòng hết dạ, thấy chết không sờn, cứ nghĩ rồi cả đời cứ như vậy trôi qua.

Nhưng hôm nay, anh đã có cô gái mà mình yêu thương, lại bắt đầu khao khát một cuộc sống yên ổn cùng người bạn đời đến lúc trăm năm.

Khương Diệu không nói ra một lời, có lẽ cô có trăm ngàn câu muốn nói, nhưng đều nghẹn hết trong cô họng, cuối cùng dừng lại nơi khóe mắt, nóng hằm hập .

“Được ạ.” Sau một lúc lâu, cô đồng ý.

Phó Đình Xuyên mím môi, đặc ý lúp mắt, như từ một người đàn ông trưởng thành biến thành một nam sinh nghịch ngợm. Khương Diệu nắm nắm anh tay, nói: “Giờ có thể yên tâm ngủ chưa/”

“Rồi.” Phó Đình Xuyên nghe lời tựa lưng vào ghế, có vẻ không thoải mái, anh lại nghiêng người, tựa vào vai cô gái bên cạnh.

Không động đậy nữa.

“Cứ vậy nhé,” Anh nhẹ nhàng nói: “Phải mập thêm chút nữa, gối len mới thoải mái.

Khương Diệu không đáp lời, trong lòng ngọt ngào như mật. Từ Triệt cách một hàng ghế, hiếm khi không làm bộ buồn nôn, hình như đã ngủ say.

Thực ra, anh vẫn đang giả bộ ngủ, từ lúc Phó Đình Xuyên bắt đầu kể chuyện ở đại học với Khương Diệu, anh quay mặt vào vách tường, khóe mắt ướt ướt.

Chỉ mấy lời nhẹ nhàng băng quơ với cô gái mình yêu, miêu tả sơ lược giai đoạn đó, những nhần nhện khô sở, những trắc trở họ vấp phải, hy vọng, thất vọng, rồi tuyệt vọng, sau đó lại đi tìm hy vọng, chỉ có hai người họ hiểu rõ.

Nhớ có lần sau khi nhận được thù lao lần đầu tiên, hai người đi KTV hát, cuối cùng còn hát ra nước mắt.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ bài hát ngày đó [năm tháng huy hoàng].

”Hôm nay chỉ còn co thể này,

Chào đón những năm tháng huy hoàng,

Giữa mưa gió giữ chặt tự do,

Cả cuộc đời bàng hoàng giấy dựa,

Tự tin có thể thay đổi tương lai.

Một môi, không biết dùng, dạ dày của Lão Phó cũng hay đau. Nhưng mà, rốt cuộc cậu ta cũng có nơi chốn để dừng lại.

Từ Triệt mím môi, hít một hơi thật nhẹ, rồi lại từ từ thở ra.

Không ai phát hiện.

Sau khi đến Bắc Kinh, vì cho kịp thời gian, ba người Từ Triệt không trở lại phòng làm việc nữa

Trần Lộ và một trợ lý khác mang theo âu phục, đứng chờ bọn họ ở một khách sạn gần bên nơi tổ chức lễ.

Từ Triệt đưa hai người họ tới trước cửa phòng đã thuê, vừa gõ cửa đã có người mở ra.

Người mở cửa là một cô gái tóc ngắn, đầu tiên cô cười với Từ Triệt một cái, sau đó mới nhìn thấy Khương Diệu đứng bên cạnh Phó Đình Xuyên ở phía sau, mắt thoáng dừng lại, im lặng đánh giá.

Trẻ trung thật.

“Đây là...” Cô gái hỏi.

Từ Triệt hơi cúi người, đưa tay giới thiệu: “Đây là, chuyên viên trang điểm Khương tiếng tăm lừng lẫy.”

“Ồ ” Cô gái tóc ngắn thốt lên, đôi mắt càng thêm ý vị thâm trường, cô đưa tay ra: “Xin chào, chị là người đại diện của Phó Đình Xuyên, Trần Lộ.”

“Chào chị, em là Khương Diệu.” Khương Diệu rất lễ phép bắt tay.

Tầm mắt của Trần Lộ dừng lại trên người Khương Diệu khá lâu, môi cứ cười mỉm mỉm, rồi lại lườm Phó Đình Xuyên, khóe mắt lẩn đuôi lông mày đều có ý đùa giỡn.

Phó Đình Xuyên không thèm nhìn lại, anh ho nhẹ một tiếng.

Ở đây đều là những người đã làm việc với nhau rất nhiều năm, vô cùng ăn ý.

“Được rồi đây, đều quen thuộc cả rồi, sắp tới còn là đồng nghiệp đấy!” Từ Triệt nói xong thì oang oang đi vào trong.

“Ồ? Phải đối nhân viên hả?” Trần Lộ buông tay Khương Diệu ra, vừa theo sau vừa hỏi.

Từ Triệt hơi nghiêng người: “Đúng thế, khoảng giữa tháng một, Khương mỹ nữ sẽ đến phòng làm việc chúng ta, làm chuyên viên trang điểm riêng cho Lão Phó.”

“Kim ốc tàng kiều hả Đình Xuyên.” Trần Lộ cũng quay đầu nhìn hai người phía sau, trên mặt có vẻ chế nhạo rõ ràng.

“Sao nào, có ý kiến à?” Phó Đình Xuyên thản nhiên đáp.

Khương Diệu kéo cô tay áo anh, nhíu mày: “Tàng em gái anh.”

Phó Đình Xuyên thấp giọng : “Được, tàng em gái anh. Cho nên

sau này không được kêu chú nữa, phải gọi là anh.”

Xi, Khương Diệu cười, mấy giờ rồi mà còn rối rắm cách gọi này hả?

**

Chuẩn bị xong, Khương Diệu bắt đầu trang điểm cho Phó Đình Xuyên.

Ba người còn lại tự giác đi ra ngoài, trước bàn trang điểm chỉ còn hai người kia.

Khương Diệu mò' túi đựng ra, lén nhìn người kia qua gương, từ lúc quay xong bộ phim [Thái Bình], đây là... lần đầu tiên cô trang điểm lại cho anh.

Cô quay đầu, nâng cằm Phó Đình Xuyên lên, mày hơi nheo lại, chuyên tâm đánh giá rồi nói: “Hôm nay trang điểm đậm một chút nhé, dù sao phải lên sân khấu nhận thưởng mà.”

Cô không còn là một người trang điểm nhỏ bé, anh cũng không phải là đại minh tinh. Cô biến thành một bạn gái đủ tiêu chuẩn, không khúm núm, lúc chuẩn bị cùng cực kì chuyên nghiệp.

“Ai nói nhất định là anh được lên sân khấu chứ?” Phó Đình Xuyên hỏi lại, lông mi rũ xuống như bàn chải Khương Diệu lấy đồ phun sương, từng bọt biên ướt, nhéo anh: “Em nói.”

“Thế thì mượn câu nói tốt lành của em nhé.”

“Dạ.” Khương Diệu xoa lên mặt anh, trán, chóp mũi, cằm, bôi kem hên, kem kiềm dầu và kem highlight, lại lấy mút nhẹ nhàng tán đều.

Phó Đình Xuyên vẫn nhìn cô chăm chăm.

Cô gái ấy vẫn cực kì chuyên chú, đôi mắt đen láy, trong đó, tất cả đều là anh, chỉ có một mình anh.

Ý cười bên môi càng đậm, anh đưa tay lên, kéo cô xuống ngồi trên đùi mình.

“Ồi.”

Khương Diệu khẽ thốt lên, định giấy dựa đứng lên, lại bị anh kéo lại ngồi vào chỗ cũ, không nhúc nhích được.

“Cứ ngồi thế này trang điểm đi.” Anh nhích tới gần cô, hơi thở nóng bức.

Khương Diệu phun bột biển ra, mặt hồng ửng: “Thế này sao mà trang điểm được, cũng không thấy ánh sáng.”

“Anh thấy được.”

“Như vậy không...”

“Còn nói nữa anh hôn em giờ.”

“...” Khương Diệu thật sự không dám lên tiếng nữa, dưới móng tiếp xúc với sự biến hóa kia, đúng là hoi dọa người.

Vì thế, khuôn mặt cứ đỏ như thế, tiếp tục xóa sạch xóa sạch xóa sạch.

Sau khi tạo hình xong, Khương Diệu quay đầu lấy bút kẻ mắt: “Lông mi của anh đã dày rồi, hôm nay chủ yếu kẻ thêm một chút, trên sân khấu ánh sáng mạnh, lên hình sẽ đẹp hơn.”

Cô bé này vẫn thích giải thích như thế, Phó Đình Xuyên gật đầu: “Tùy em”.

Khương Diệu giận anh: “Trang điểm cho anh thành mặt con rùa anh cũng tùy hả?”

“Ừ.” Anh tiếp tục đồng ý.

Đột nhiên, Phó Đình Xuyên như nghĩ tới điều gì, tay nắm lấy bút kẻ mắt trong tay Khương Diệu, hỏi cò: “Hôm nay em trang điểm à?”

“Anh nhìn ra hả.” Cô quay mặt về phía anh.

Phó Đình Xuyên nắm lấy cằm cô, nhìn kỹ một lát: “Không biết.” Tên thằng nam ngu ngốc này! Khương Diệu nhắc mắt: “Không có, hôm nay phải đi gấp ra máy bay, chỉ bôi kem dưỡng da cùng kem chống nắng thôi à.”

Phó Đình Xuyên đánh giá: “Chẳng khác gì so với em lúc bình thường cả.”

“Thật không? Đó là do da em trắng đẹp.” Khương Diệu tự đắc. Phó Đình Xuyên cầm bút kẻ mắt lên, thử hỏi: “Nếu không, để anh kẻ mi cho em nhé?”

Khương Diệu lập tức tránh xa: “Đừng đừng đừng, đừng làm vậy!”

“Anh từng học một khóa mỹ thuật tạo hình.”

“Em...Không được! Để cho người khác vẽ lông mày cho, không bằng cho em một dao đi!”

“Thật à?” Phó Đình Xuyên híp mắt, trên mặt đầy vẻ nguy hiểm. Khương Diệu bĩu môi: “Thế anh nói lý do phải vẽ cho em đi,” Nghĩ lại thấy oán giận: “Thôi đừng náo loạn nữa! Mau đưa bút kẻ mắt cho em! Đừng ảnh hưởng đến việc trang điểm của em mà!”

“Nói lý do, nhưng vừa kẻ mi cho em vừa nói.” Phó Đình Xuyên cùng nói yêu cầu của mình, không chịu đưa bút kẻ mắt trả lại.

“Anh nghĩ em có một cây bút kẻ mắt thôi hả?” Khương Diệu tính quay lại lấy cây khác thì bị người kia giữ chặt.

Chỉ một bàn tay, sao mà lại mạnh thế chứ.

Không muốn kéo dài thời gian nữa, tim Khương Diệu đập thành thịch, bày ra vẻ trắng sí nói: “Vậy anh vẽ đi.”

“Được,” Thế này mới ngoan chứ, Phó Đình Xuyên khẽ cười, cầm bút kẻ mắt, đưa lên mắt cô: “Thời Hán có một người, tên là Trương Thường, giữ chức quan to ở trong kinh, tương đương với thị trưởng Bắc Kinh bây giờ ấy.”

“Ừ...” Có thể cảm nhận ngòi bút lành lạnh trên mí mắt mình, Khương Diệu cũng phát run theo.

Phó Đình Xuyên lướt dọc theo lông mi cô, động tác rất nhẹ: “ông ta rất thích vẽ lông mày cho vợ mình, có một viên quan khác cáo tội ông ta trước mặt Hoàng Đế, nói ông ta lơ đãng, không uy nghiêm. Hoàng đế đến hỏi ông, Trương Thường nói, ta nghe nói trong thú vui khuê phòng có vẽ lông mày cho thê tử, ngài hỏi thần về quốc sự, thần vẽ mi cho vợ mình, có quan hệ gì với người dâu?”

Khương Diệu thấy hấp dẫn, lòng đang thấp thỏm cũng trở nên bình thường hơn.

“Hoàng đế rất tán thưởng ông ấy, nhưng lại không trọng dụng ông ấy nữa,” Phó Đình Xuyên hạ bút, sang hàng mi bên kia: “Trong mắt của anh, một người đàn ông, có thể buông bỏ chức vị và dấn vẽ đại trượng phu, không để ý tới những lời bậy bạ của tiểu nhân, thương vợ mình, vẽ mi cho cô ấy, đó mới là tình sâu thật lòng”.

Nói xong, Phó Đình Xuyên để bút xuống, bày tay chuyển sang vai Khương Diệu, khiến cô nhìn thẳng về phía gương lớn.

Cũng đúng lúc này, Khương Diệu thấy mình trong gương.

Hai bên lông mi đậm nhạt phù hợp, hình dạng đẹp mắt, không thua gì mình tự làm.

Là chuyên viên trang điểm, cô hiểu được, đây không phải là kĩ năng tinh xảo, nhưng lúc trang điểm cho cô, anh đã bỏ ra rất nhiều tâm tư.

“Thế nào?” Phó Đình Xuyên tựa vào tai cô hỏi.

Khương Diệu liếc mắt, mạnh miệng: “Cũng không tệ lắm.”

“Sau này có tin anh không?” Anh hỏi tiếp.

”Tin — đương nhiên là tin. Cô quay đầu lại, hôn nhẹ lên khóe môi anh.

Để lại một dấu môi son, như đánh dấu chủ quyền. Sau này cô sẽ luôn tin anh, quân làm bàn thạch, thiếp nguyện làm bồ vi*

*ý chỉ yêu thương không rời.

44. Chương 43

Chương 43

Đêm đó, Phó Đình Xuyên xuất hiện ở sân khấu lễ trao giải Phi ưng.

Bởi vì giải thưởng được đề cử có liên quan tới bộ phim tình báo kháng Nhật đang doanh thu cực kì cao kia, cho nên hôm nay anh cố ý mặc trang phục, kiểu tóc và trang điểm giống như nhân vật chính.

Nếu mang thêm chiếc kính cộng vàng, có khi người ta sẽ liên tưởng tới giai đoạn lửa đạn súng bom vừa kịch tính vừa bí ẩn kia.

Sau khi Phó Đình Xuyên trình diện xong, anh bước chậm trên thảm đỏ, không dẫn theo bạn gái, chỉ một mình đi tới cùng đủ khiến người khác chú ý.

Anh đưa tay lên chào hỏi, fan đứng hai bên thét chói tai không dứt, gần như phá vỡ cả không gian.

Người này vẫn luôn mặc một bộ tây trang màu đen như thế, áo sơ mi trắng bên trong, cẩn thận tỉ mỉ và sạch sẽ.

Nhưng mà bộ áp quần này khác hẳn với những trang phục sang trọng trước kia, quần tay lằn này là ngắn, hở một đoạn mắt cá chân, phối với kiểu giày mới Oxford màu đen, mang hơi hướng tươi trẻ.

Cộng thêm lúc này cùng tới gần dịp Noel, thay vì mang cà vạt và khăn ở túi trước, anh đổi thành cài áo kiểu dây xích, phần đầu là hình người tuyết nhỏ gắn bên áo trái,

cực kì hài hòa. Đèn flash sáng choang không ngừng, Khương Diệu, Từ Triệt, và cả nhiếp ảnh gia mà phòng làm việc mời riêng cũng đứng bên cạnh.

Họ theo sát bước chân của Phó Đình Xuyên, vừa đưa máy ảnh lên chụp hình liên tục, cả nhóm tiến vào hội trường.

Chỗ ngồi của Phó Đình Xuyên khá gần phía trước, mà họ là nhân viên công tác nên được xếp phía sau.

Cho nên, dù tâm tình có kích thích đến mức muốn nhảy lên phía trên nhìn kì thì cũng phải nín nhịn.

Chờ đến tiết mục khai mạc, hai tay Khương Diệu nắm chặt ...

như đang cầu nguyện, càng lúc lại càng hồi hộp hơn.

Từ Triệt vô tình liếc thấy hai tay cô thì hỏi: "Em Khương, sao lại lo dữ thế? Cứ như em là người được xướng tên ấy

"Anh không hiểu đâu" Khương Diệu ngồi lại nghiêm chỉnh, "Hồi hộp lắm ạ".

"Quả nhiên anh đúng là người đã trải qua sóng to gió lớn, quá sức bình tĩnh" Từ Triệt cảm khái, phát phát ngọn tóc mái: "Nếu không được giải cũng không sao, thị phi thành bại quay đầu hư vô mà..."

Khương Diệu liếc mắt: "Thật à? Không có giải cũng không sao?"

Từ Triệt xoa trán: "Không sao thật, cùng lắm là khi về bị nhân viên trong phòng làm việc đánh một trận thôi mà."

Khương Diệu: "..."

Tuy rằng đúng là không nói gì, nhưng cô biết Từ Triệt vẫn hay nói giỡn, chỉ muốn an ủi cô mà thôi.

Nghi lễ khai mạc đơn giản mà trang trọng qua đi, bốn MC cùng nhau bước ra.

Hai nam hai nữ, đều là những nhân vật nổi tiếng của Ương Thị, nghe họ nói chuyện lưu loát, người này nói người kia đáp, dưới sân khấu liên tục cười ồ.

Không khí vui vẻ này cũng khiến Khuông Diệu thả lỏng hơn một chút.

Rất nhanh, ánh đèn vụt tắt, một chùm sáng chiếu vào vị trí của một MC.

Anh cao giọng tuyên bố, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Giải thưởng Phi Ưng được chia làm các giải: phim nhiều tập hay nhất, biên kịch tốt nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam diễn viên xuất sắc nhất, nữ diễn viên xuất sắc nhất, âm nhạc tốt nhất, ghi âm và ghi hình tốt nhất

Các tiêu chuẩn lựa chọn giải thưởng cực kì uy tín, được các chuyên gia tán thưởng, cộng như là sự khen ngợi danh giá nhất của chính phủ đối với lĩnh vực phim truyền hình.

Bộ phim Điệp Chiến mà Phó Đình Xuyên quay đạt được nhiều hạng mục đề cử.

Giải nam diễn viên xuất sắc nhất, ngoài Phó Đình Xuyên ra còn hai diễn viên khác là lão làng lâu năm trong ngành, kinh nghiệm hơn anh, ít nhất lớn hơn chục tuổi, danh tiếng cũng sâu rộng hơn.

Cho nên... Cạnh tranh cực kì khốc liệt.

Trên đường đến đây, Trần Lộ đã nói, bình tĩnh, bình tĩnh đi.

Kết quả, người đại diện này liên tục trấn an mọi người, nhưng sau khi trình diện xong lại không dám xuống xe, nói là muốn chờ kết quả ở bên ngoài

"Cô nhớ khuyến khích cậu ấy cố lên nhé!" Trước lúc chia tay, cô ấy còn giữ cánh tay Khương Diệu lại, dặn dò như thế.

....

Đáng vui mừng là, bộ phim truyền hình [màu xám] dù không được giải biên kịch xuất sắc nhất nhưng lại được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất.

Cho nên lúc đạo diễn Lý lên sân khấu nhận thưởng, Khương Diệu mới có thể nhìn thấy Phó Đình Xuyên từ đằng xa.

”Bởi vì từng người trong tổ làm phim của họ đứng lên chúc mừng, mừng cho đạo diễn của mình.

Cứ như thế, rốt cục MC cùng mời khách quý lên sân khấu trao giải nam diễn viên xuất sắc nhất.

Vị khách quý này cùng là một người vô cùng quen thuộc, đã từng nhận giải Phi Ứng, sư tỉ của Phó Đình Xuyên, Trương Thu Phong.

Cô mặc bộ váy dài lấp lánh ánh kim, hở phía sau lưng.

Theo mỗi bước đi, từng mảnh óng ánh như di chuyển, duyên dáng mà yếu điệu.

Nữ thần cầm lấy phong bì trao giải, vui vẻ trêu chọc mấy người phía dưới vài câu.

Sau khi nhận được một tràng vỗ tay và tiếng cười đùa, Trương Thu Phong mới thanh thanh cô hòng, vẻ mặt nghiêm túc hơn chuẩn bị công bố với mọi người, rốt cuộc ai đã giành được giải nam diễn viên xuất sắc nhất.

Mỗi cái nhăn mày hay mỉm cười của cô ấy đều như bừng sáng, Khương Diệu nhìn về phía màn hình lớn, mắt như mờ hẳn đi.

Có lẽ trong lòng vẫn là không thể kìm nén được sự kinh hoàng, muốn dâng lên khỏi hòng.

Khương Diệu nắm chặt hai tay, ngón tay co lại.

”Vậy thì, giải Phi Ứng dành cho nam diễn viên xuất sắc nhất là —

Trương Thu Phong nhú mi, kéo dài giọng ra rồi chớp mắt: “Là ai nhỉ —”

Phía dưới có tiếng sụt nhẹ.

“Phó Đình Xuyên!”

Cô cười hét lên cái tên này, cực kì vui vẻ.

Toàn hội trường vỗ tay như sấm dậy.

Khương Diệu quay đầu nhìn Từ Triệt, thò phào một hơi.

Trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, chảy ra thành dòng.

Từ Triệt bên cạnh cũng nhảy căng lên, hai tay khoanh

trước miệng: A — A — Lão Phó — cậu giỏi lắm — giỏi lắm —

Khương Diệu lúc này mới hoàn hồn lại, cũng vội vàng đứng lên, dùng hết sức mình cố gắng vỗ tay.

Cô nhìn thấy Từ Triệt mắt rung rung, ánh sáng rơi vào mắt anh, như rất nhiều vì sao lấp lánh.

Từ Triệt hết mình gào thét, hết lòng khen ngợi, dù cho cổ hòng có đau hay không, dù cho người phía trước có nghe được hay không.

Mũi Khương Diệu cũng chua chua.

Cô chưa từng sánh vai cùng Phó Đình Xuyên, nhưng qua phản ứng của Từ Triệt lúc này, cô có thể cảm động cùng anh ấy.

Trên màn ảnh lớn, Phó Đình Xuyên mỉm cười, bắt tay với hai diễn viên bên cạnh.

Trước khi lên sân khấu, anh còn cố ý dừng lại một lát, ôm đạo diễn của mình.

Đợi đến lúc tới bên cạnh Trương Thu Phong, người làm sư tử đương nhiên phải nói chuyện với anh vài câu, thay đổi không khí.

Trương Thu Phong không vội trao cúp cho anh, sau khi đánh giá sư đệ của mình vài lần, cô nói: “Sư đệ này, hôm nay thoát nhìn cậu không giống trước kia nhỉ.”

Ánh đèn chiếu về phía hai người, Phó Đình Xuyên cao lớn thon dài, giống như một gốc cây tùng thẳng tắp, anh cười: “Không giống gì kia?”

“Trẻ trung không ít. Ôi, còn có cả người tuyết này, đi nhận giải thưởng mà còn tranh thủ làm cho đáng yêu nữa hả.”

Khán phòng cười vang.

Khương Diệu cũng mỉm cười, tạo hình mới của anh hôm nay, đều là từ tay cô mà ra cả.

Phó Đình Xuyên rất biết nghe lời đáp: “Lớn tuổi rồi mà, thỉnh thoảng cũng muốn dùng mấy thứ này để nâng cao

tinh thần một chút”.

“Thế à, tôi còn lớn tuổi hơn cậu, lần sao phải mang cái bờm con hươu”. Khóe môi Trương Thu Phong cong lên, đưa chiếc cúp hình người nâng cao chú chim ưng về phía anh: “Chúc mừng cậu”.

“Cám ơn.” Phó Đình Xuyên gật đầu, hai tay nhận lấy, cũng ôm sư tử của mình.

Tiếng vỗ tay như nước.

Hai mắt Khương Diệu ướt đầm, không nhìn thấy rõ những gì diễn ra trên màn hình.

Đợi đến lúc Phó Đình Xuyên phát biểu cảm tưởng, cô mới lấy khăn tay lau nước mắt, im lặng ngóng nhìn.

“Chào mọi người một buổi tối tốt lành,” Dưới sân khấu có tiếng thét chói tai, “Tôi là diễn viên Phó Đình Xuyên.” Anh tự giới thiệu cực kỳ đơn giản, chỉ dùng hai chữ diễn viên.

Bình thường nhưng lại cực kỳ trân trọng, bao nhiêu năm tháng trôi qua, bao nhiêu đắng cay mặn ngọt.

Chỉ có mình anh biết.

“Tôi cực kỳ vinh hạnh khi được đến đây hôm nay. Vào nghề hơn mười năm, tôi luôn nghĩ rằng, phim truyền hình, là cầu nối giữa diễn viên chúng ta và công chúng, một cách thức trao đổi cực kỳ thú vị. Tôi yêu công việc diễn xuất này. Con người của tôi, không thích phơi bày cuộc sống của mình, bởi vì mỗi tác phẩm của tôi, chính là một bức thư tự bạch, là lời biện hộ. Diễn xuất chính là cuộc sống của tôi,”

Phó Đình Xuyên nói tới đây, tiếng vỗ tay dần dừng lại.

Anh nói tiếp: “Cảm ơn đài truyền hình trung ương, cảm ơn trung tâm chế tác phim truyền hình, cảm ơn nhà sản xuất Chu Khải Nguyên, cảm ơn đạo diễn Lý Hưng Thịnh, chụp, ảnh gia Ngôn kì, trang hình Tống Như Yên, biên kịch Thường Ưu, cùng với mấy trăm nhân viên trong đoàn làm phim [màu xám]. Cả các bạn bè của tôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và yêu mến tôi.

Hôm nay tôi nhận được chiếc cúp này, nhưng vinh dự lại thuộc về mọi người.

Chỉ cần một ngày tôi còn sống, tôi sẽ tiếp tục theo đuổi con đường nghệ thuật, sẽ không bao giờ ngừng lại.”

Cuối cùng, anh nâng chiếc cúp lên: “Cám ơn mọi người.

Cả hội trường vang lên một tràng vỗ tay không ngừng

nghe, Từ Triệt vỗ tay đến mức đau ê ẩm, ngao ngao nói: “A a a a nói hay quá!!”

Khương Diệu nghiêng đầu hỏi anh: “Phó Đình Xuyên tự nói ạ? Trước đó không chuẩn bị gì à?”

“Ừ” Từ Triệt khịt khịt: “Cậu ta chưa bao giờ cần người khác viết cảm nhận cho mình.”

Lợi hại thế, Khương Diệu thầm than.

Một vị MC khác lên sân khấu, tiến bước Phó Đình Xuyên. Anh sải bước xuống cầu thang, được nửa đường, đột nhiên anh dừng chân, nhìn về phía sau khán phòng, giơ giơ chiếc cúp của mình.

Giống tranh công đòi thường với ai đó.

Máy quay vẫn còn chiếu sát mặt anh, anh híp mắt, cực kì hăng hái.

Như có thần giao cách cảm, lúc này Khương Diệu mới giật mình nhận ra anh làm thế là cho ai nhìn.

Cô lập tức đưa tay lên, gio cao hai ngón tay cái, phần khích động đưa.

Màn ảnh lướt qua, có thể quay xuống chỗ quá xa, đám đông ồn ào cũng không rõ nơi mà anh Phó nhìn tới.

Số fan phía sau càng la hét sung sướng hơn...

Chắc là đưa cho fan nhỉ?

Ngày hôm sau, Khương Diệu trở lại Hoàn Kiếm.

Tùy ý mở Weibo ra xem, tất cả các trang đầu đều là tin tức Phó Đình Xuyên nhận giải Phi Ưng.

Đoạn video lúc anh nhận được cùng được fan cắt nối biên tập, lượt view lên tới mấy triệu...

Còn có tạo hình “già vò ngây thơ” của anh đêm đó cùng được rất nhiều cô gái ung hộ, các hình ảnh trên internet đều có bình luận phổ biến là “Ôi, mắt cá chân”, “Tôi là người tuyệt kia đây”, “Anh giả vờ đáng yêu, chết mất thôi”.

Tin tức từ một tháng trước cũng bị mấy cô gái lôi ra bực bội chửi bậy. Đây đúng là cái tát vang dội nhất.

Thần tượng của các cô, dùng cách tốt nhất, nói với các cô rằng, anh đáng giá để các cô yêu thích và theo đuổi.

Khương Diệu gọi điện thoại cho Phó Đình Xuyên, cố ý hỏi chuyện đêm đó: “Tối đó anh lắc lắc cái cúp với ai thế?”

“Em nghĩ là với ai?” Phó Đình Xuyên hỏi lại.

“Em hả?”

“Ừ”.

“Xa như vậy, anh có biết em ngồi ở đâu không?”

“Không biết.”

“Vậy chứ anh lắc làm gì, không sợ hươ nhảm à.”

“Em thấy là là được.”

“Hừ,” Khương Diệu khê cười, thừa nhận: “Em có thể thấy anh, đúng là đẹp trai ngồi ngồi”.

Giọng điệu người kia có vẻ rất là thích ý: “Anh không thấy em, nhưng trong lòng có em.”

Khương Diệu cắn môi dưới, sợ nụ cười của mình quá mức phô trương: “Đó là anh nói thôi”.

Ở bên này Bắc Kinh, Phó Đình Xuyên đang tản bộ ở bên ngoài phòng làm việc, miệng cũng không khép lại, nghe Khương Diệu nói chuyện, nghĩ thôi cũng đủ cười.

Anh thở một làn hơi trắng, vừa nhìn mấy cây cỏ trong sân rồi đột nhiên dừng lại.

Anh đưa di động tới, khẽ nói: “Trong sân mai vàng nở rồi này.”

Một đóa hoa nho nhỏ, năm cánh hoa ánh vàng rực rỡ.

Nhìn thì vô cùng mềm mại, mà lại có thể phát triển giữa trời đông lạnh giá thế này.

“Sao ạ?” Cô gái đầu dây hỏi: “Anh muốn chụp ảnh cho em nhìn hả?”

“Chụp không được,” Phó Đình Xuyên nhìn về phía khác, ánh mắt xa xăm: “Ngô Việt vương từng nói, mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hy*.”

* Hoa trên đường đã nở, nàng cứ ngắm cánh rồi thông thả quay về.

“Nhớ em thì cứ việc nói thẳng, đọc thơ làm gì.” Khương Diệu than thờ .

Phó Đình Xuyên mím môi, không nói gì, đúng vậy, anh nhớ cô, thật sự rất nhớ, cô gái của anh.

45. Chương 44

Chương 44

Đêm bình an, Khương Diệu mời mọi người trong phòng làm việc shape ăn cơm.

Nếu cứ thế mà đi thì không phải phép, cho nên cô mới mời cả phòng một bữa.

Nơi dùng cơm là một nhà hàng bên bờ biển, Khương Diệu thuê phòng riêng, đủ cho mọi người cùng ngồi.

“Hiếm khi nhỉ,” Tôn Thanh và cô vào phòng trước tiên:

“Bình thường bạn Khương Diệu của chúng ta vẫn tiết kiệm để mua đồ trang điểm mà giờ còn học người ta mời khách à?”

Khương Diệu kéo cánh tay cô: “Đó là vì tôi có chuyện muốn tuyên bố.”

“Chuyện gì?” Tôn Thanh lắc lắc ngón tay: “Cô cho tôi kim cương hả?”

“Mơ hay nhỉ,” Khương Diệu nhéo vào hông cô bạn một cái, khó mà nói nên lời: “Chính là... Tôi muốn xuất sư.”

Tôn Thanh: “Có ý gì?”

Khương Diệu giải thích rõ ràng: “Rời khỏi phòng làm việc, tự mình ra ngoài tìm việc”.

“Thật sao?” Tôn Thanh trợn to mắt: “Vì sao thế?”

“Một người có bao nhiêu nguyên nhân để rời đi chứ,” Khương Diệu thở dài: “Muốn ra ngoài thôi.”

“Cô bỏ tôi lại một mình hả?” Tôn Thanh không đi nữa. Hai người đứng giữa đại sảnh, bên cạnh là một cây thông Noel thật lớn, đèn treo nhấp nháy không ngừng, rực rỡ lấp lánh, có không khí của ngày lễ.

Khương Diệu không dám nhìn thẳng vào mắt Tôn Thanh, tầm mắt dừng lại trước một quả cầu Noel màu vàng: “Tôi đi rồi, cô được làm chỉ cả đấy.”

“Tôi không cần.” Tôn Thanh chu miệng.

“Ngày nào tôi cũng nhắn QQ nói chuyện với cô mà.”

“Không được.”

“Mỗi tháng tôi đưa cô 500 viên kim cương?”

“Cũng không muốn.”

Khương Diệu kinh ngạc: “Hóa ra vị trí của tôi còn cao hơn Kỳ Noãn à?”

“Vị trí của cô vốn cao hơn Kỳ Noãn mà? Cô đi rồi thì tôi chơi với ai.” Tôn Thanh uất ức.

“Tôi giới thiệu một người đàn ông tốt cho cô chơi, được không?” Khương Diệu đổi giọng an ủi cô bạn cùng phòng. Tôn Thanh đang hận ý dày đặc lập tức sáng mắt ra: “Thật không? Chơi vui hả?”

Cái cô Tôn Thanh này, cứ mỗi dịp ngày lễ ngày tết về nhà là lại đi xem mắt, lần nào cũng thất bại, trong đó cũng có đủ các loại thanh niên tài tuấn... Nhưng mà, Tôn Thanh lại cảm thấy đối phương chơi không vui.

Chơi vui, nghĩa như từ, đó là có thể khiến cô có hứng thú, lại có tình ý.

“Đúng, rất thú vị,” Khương Diệu lấy di động, mở QQ của Từ Triệt ra, để cho Tôn Thanh nhìn: “Tên này, cô thêm vào nhé, vóc người tốt, có nhà có xe.”

“Thật à.” Tôn Thanh nhảm lại tên QQ: “xushua IDeyibi? Hứa suất nhất bức?” Cô nở nụ cười: “Ha ha, anh ta họ Hứa sao? Vừa thấy tên này đã thấy chơi vui rồi.”

Khương Diệu không vội giải thích là họ “Từ” chứ không phải “Hứa”, chỉ âm thầm bật cười: “Khi chào thì nhớ nói mình là Tôn Thanh, bạn của Khương Diệu, anh ấy sẽ biết”.

“Được.” Năm ngón tay Tôn Thanh lướt trên di động, cô cúi đầu bấm chữ, tốc độ kinh người.

Khương Diệu vỗ bả vai cô: “Sau này, anh ấy sẽ chơi với cô.”

–Nếu mà chơi vui, chơi thuận lợi, có khi chúng ta sẽ thường xuyên chạm mặt đó. Trong lòng Khương Diệu bổ sung.

Tôn Thanh cắt điện thoại vào túi áo: “Phải đi thật à? Không đi không được sao?”

“Ừ, thật,” Khương Diệu mỉm cười, ánh mắt lấp lánh dần trở nên trầm lại: “Sẽ gặp lại mà”.

“Được rồi.” Tôn Thanh ôm cô, chấp nhận sự thật này. Ba năm, Khương Diệu và cô, vừa là thấy vừa là bạn, thật sự rất khó tách rời.

Nhất là trước khi đi còn không quên giới thiệu bạn trai cho cô, ôi, sự tỷ thật tốt.

Đêm đó, tất cả mọi người trong phòng làm việc không có ai vắng mặt, ai cũng chúc Khương Diệu tiền đồ vô lượng, vinh hoa phú quý.

Khương Diệu nâng ly rượu lên, liên tục cảm ơn. Lúc trước khi tốt nghiệp đại học, buổi liên hoan cuối khóa cũng như thế. Dù buồn lòng, nhưng thế gian này cũng không có buổi tiệc nào không tàn cả.

Chúc mọi người tương lai tươi sáng, dù trong tương lai đó không còn tôi tham dự, nhưng là một người khách qua đường cũng đã đủ rồi.

Viên Dạng uống không ít rượu, đến cuối cùng, anh say đến bất tỉnh nhân sự.

Sau khi giải tán, có một học trò nam đỡ Viên Dạng đi ra ngoài, còn trêu chọc: “Thầy ơi, học trò xuất sư là chuyện tốt, chứng tỏ thầy dạy giỏi. Hơn nữa, thầy chỉ thích nam mà, sao con gái người ta đi thầy lại giống thất tình thế?” Ánh đèn lác lác, trogn Viên Dạng đầy mùi rượu, lầu bầu đáp: “Em không hiểu đâu, không phải lưu luyến hay không, cũng không phải là xuất sư hay gì, cảm giác này... rất bất đắc dĩ, em không hiểu, hừ hừ...”

Anh than thở, nói xong thì hốc mắt cũng đỏ bừng, không biết là do uống rượu nhiều quá, hay là trong lòng khổ sở. Khương Diệu đi sát bên anh, lòng buồn đau.

**

Ngày 30 tháng 12, Khương Diệu hoàn tất thủ tục từ chức, thu dọn hành lý, chính thức tung bay.

Tạm biệt nơi này, đi đến một nơi khác, bắt đầu một hành trình mới.

Sở dĩ cô chọn ngày này, là vì, vài ngày nữa là nguyên đán, năm mới bắt đầu, cũng đại diện cho một khởi đầu mới; Về lí do khác... đợi nói sau vậy.

Lần này đi thủ đô, cô không thông báo cho bất kì ai.

Mọi người trong phòng làm việc của Phó Đình Xuyên, kể cả ông chủ, đều nghĩ là phải đến nguyên đán xong cô mới tới.

Sau khi đến sân bay Tiêu Sơn, cô làm thủ tục đăng kí xong, qua bộ phận kiểm tra, cuối cùng ngồi ở phòng chờ máy bay, truy cập wifi, lướt biếng lướt xem tin tức trên weibo.

Phó Đình Xuyên giành được giải thưởng là sự kiện quan trọng trong sự nghiệp của anh, đây cũng là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời làm việc của cô nhỉ? Khương Diệu mở tài khoản chính weibo, nhìn mấy bình luận mới rồi cầm lấy vé máy bay, đưa lên trước cửa sổ sát đất, bên ngoài là đường băng cùng nắng vàng rực rỡ, chụp một bức hình.

Hiệu ứng hình ảnh cực kì tốt, không cần chỉnh sửa, Khương Diệu đăng tấm hình này lên weibo, cùng trạng thái: ing:]

—vì sao phải dùng tiếng Anh, trong khi tài khoản này cũng cực kì ít các nội dung liên quan tới cuộc sống nữa. Cho nên, phía dưới bài đăng số lượng bình luận lại cực kì sôi nổi.

Sau khi mua một tách cà phê về, dưới weibo đã có hơn ba trăm bình luận.

“Nữ thần muốn đi đâu thế, nhìn vé máy bay là chuyến bay trong nước hả?”

“Bắt đầu mới? Còn giới thiệu mỹ phẩm cho mọi người nữa không?”

“Thuận buồm xuôi gió, mạnh khỏe nhé.”

.....

Đa số đều hỏi cô định đi đâu, rồi chúc phúc linh tinh cả. Vừa định chọn một tin để trả lời, di động rung lên, Khương Diệu nhìn xuống, là Phó Đình Xuyên gọi tới.

Cuối năm, có cực kì nhiều các hoạt động cần anh tham gia, khoảng cách giữa các lần nhắn tin cũng cho thấy là người kia cực bận.

Phó Đình Xuyên có thể gọi điện thoại cho cô đã là vui mừng ngoài ý muốn rồi.

Khương Diệu nhắc máy: “Alo.”

Cô vừa nhắc máy, đầu bên kia đã đáp lời: “Ừ.”

“Không ngờ đấy, nhân vật lớn mà cũng gọi điện thoại cho em à.” Khương Diệu cố ý trêu anh, cà phê nóng phồng tay, cô đành phải để qua một bên.

Trong lời nói Phó Đình Xuyên như mang cười: “Có chút thời gian rảnh đã là không dễ rồi, đều dùng để gọi cho em cả.”

Ánh mắt trời chiều tối, Khương Diệu híp mắt: “Em có nên cảm ơn không nhỉ?”

“Chắc là không cần đâu.”

“Ồ....” Cô kéo dài âm cuối, như một cô bé mới lớn bướng bỉnh.

Phó Đình Xuyên nghiêm giọng: “Biết ngày mai là ngày mấy không?”

“Không biết ạ”. Khương Diệu cắn chặt răng, sợ không cẩn thận mà bật cười thành tiếng: “Ngày mấy thế?”

“Thật không biết à?” Giọng điệu có vẻ không tin.

“Không biết.”

“Thật không? Hả?”

Từ “hả” ấy như một chạm nhỏ, đâm vào lòng cô, không để ý sẽ khó nhận ra vẻ kiêu ngạo của người kia lại trở nên ủ rũ.

Khương Diệu nói: “Đùa mà, hù anh thôi, em biết, ngày ba mươi mốt, sinh nhật anh”

“Thế thì còn được”.

Sợ hành khách bên cạnh nghe được gì, Khương Diệu thấp giọng: “Đủ tư cách làm fan chưa, sao mà không nhớ sinh nhật của anh được chứ.”

Cô lại trêu tiếp: “Thủ tục từ chức bên này còn chưa làm xong nữa, chắc sau nguyên đán mới đến Bắc Kinh với anh, không tham dự tiệc sinh nhật được, em xin lỗi nhé”.

“Thật không?” Giọng anh không có vẻ gì là thất vọng, còn có ý nghiền ngẫm bên trong.

“Ừm, em bên này sẽ mua bánh lem cho anh, chụp ảnh rồi gửi anh xem, được không?” Khương Diệu bưng ly cà phê lên, nhấp một ngụm: “Anh có biết mười mấy năm qua em trải qua ngày này thế nào không? Mua bánh ngọt này, rồi chui vào phòng mình, thấp nhen, cầu nguyện, hi vọng anh sẽ càng ngày càng tốt hơn, rồi thổi tắt, tổ chức sinh nhật cho anh thế đấy. Năm nay sẽ mua cái lớn nhé?”

“Phải cực lớn,” Đầu dây ý cười càng đậm: “Có thể lớn bao nhiêu?”

“Mười hai tấn.”

“Một mình em ăn hết à.”

“Từ từ ăn, ai bảo trong lòng em bây giờ anh có vị trí lớn như tể, bánh ngọt cũng không theo kịp rồi.” Nói là như thế, Khương Diệu cũng sắp bị công lực nói dối của mình làm cho tán phục.

Cô cũng không muốn lừa anh, vì để anh bất ngờ nên mới phải làm thế.

“Vậy anh chờ ảnh của em.”

“Được.”

“Thực ra anh không tham gia tiệc gì vào cuối năm cả,” Phó Đình Xuyên bỗng nói, trong giọng điệu có vẻ mất mát: “Định về nhà thăm mẹ, đưa em theo cùng.”

Lòng Khương Diệu như bị giữ chặt, hô hấp cũng rối loạn theo: “Thật không?”

“Ừ.”

Tuy rằng người kia đau lòng, nhưng đã diễn thì phải diễn tới cùng. Lời nói dối này đến khi lộ ra mới thấy cực kì vui vẻ.

Khương Diệu cũng buồn rầu: “Em cũng xin lỗi, đáng lẽ em phải làm xong chuyện bên này sớm một chút, cùng anh về nhà thăm mẹ.”

Cô an ủi: “Nhưng mà như thế cũng tốt, vừa lúc có thời gian chuẩn bị anh nhỉ.”

“Ừ, hôm khác nói sau,” Phó Đình Xuyên đáp lời, không tiện nói tiếp: “Anh có việc rồi, em chú ý nghỉ ngơi, mặc nhiều quần áo chút, đừng lo đẹp.”

“Vâng, bạn trai không có bên cạnh, em mặc đẹp làm gì chứ?” Khương Diệu dỗ anh.

Quả nhiên, phía đầu dây liền vui vẻ: “Được rồi, miệng ngọt thế, nói không bằng làm, phải sớm sang đây, biết không?”

Khương Diệu nhanh chóng đồng ý: “Tuân lệnh! Ông chủ!”

Trong lòng cô cực kì vui vẻ, chắc chắn anh không đoán được là, hai ba giờ nữa, cô sẽ bay đến cạnh anh.

**

Nửa giờ sau, Khương Diệu đăng ký.

Tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng, trên đường đi ngủ một giấc dài, chuyến bay thuận lợi xuống thủ đô.

Khương Diệu đi đến chỗ nhận hành lý, đồ đạc còn đang ỉ ạch chưa ra, trên đường đi ngủ sâu quá, tới giờ hai mắt còn nhấp nhem.

Dụi mắt lại sợ chùi cả đồ trang điểm, cô đành phải mở Weibo lên tỉnh thần.

Cô đeo túi xách vào khuỷu tay, khởi động máy, chờ tín hiệu 4G kết nối xong thì nhanh chóng mở weibo.

Vừa vào đã bị thoát ra. Mới nâng cấp sao?

Khương Diệu dùng ngón cái lướt xuống, restart lại app weibo.

Lúc này ứng dụng không bị thoát ra nữa, nhưng mà bị đứng, không nhúc nhích được.

..... chuyện gì thế?

Khương Diệu nghi ngờ, chẳng lẽ bị hack?

Không phải đâu, vì tránh phiền toán, tài khoản này cô không theo dõi Phó Đình Xuyên.....

Cô còn cố ý xây dựng tài khoản combing này với hình tượng lạnh lùng, ít theo dõi anh, sao lại khó load được?

Cơn buồn ngủ không còn sót lại chút gì, Khương Diệu thoát ứng dụng, mở safari, đăng nhập vào web weibo. Lúc này đây, cô thuận lợi đăng nhập...

Chỉ là.....

Trái tim như được bay lên, vụt phát lên đỉnh, một lúc lại rơi xuống.

Bên góc phải nhắc nhở.....

36456 bình luận, xem bình luận.....

480785 fan mới, xem fan.....

44876 like weibo, xem....

Chuyện gì xảy ra thế? Khương Diệu chờ người, cô đăng nhập sai tài khoản à? Đúng rồi mà, combing, tài khoản của cô mà, cực kì chính xác.

Mẹ ơi, ai có thể nói cho cô biết, sao lại thế này? Trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, đầu ngón tay cũng bắt đầu run rẩy, nhấn mở bình luận.....

-cùng like với anh Xuyên nào!

-chẳng lẽ đây là weibo của Xuyên tẩu? Tay đẹp quá.

-TAT chủ weibo tay quá đẹp, chúng ta thua rồi.

-nghe nói Đình Xuyên nhà bọn em like chị, em cũng chạy tới xem, đừng có mừng quá sớm.

-giận liếm tay a a a a prprpr!!!!

-comb sama cô cùng Phó nam thần có quan hệ gì a!

-Phó thúc like? Tới xem.

.....

.....

.....??!!

Giữa khu hành lý ầm ập, Khương Diệu lại như rơi vào hầm băng, cả người đông lạnh, không cách nào nhúc nhích.

46. Chương 45

Chương 45

Hít vào... Thở ra...

Rất lâu sau, Khương Diệu bình tĩnh lại được

Cô tắt di động, đi đến bên đường băng đã chạy quanh hai vòng, lấy hành lý của mình đặt xuống mặt đất.

Kéo tay kéo ra, tiếng bánh xe vang lên rất nhỏ, Khương Diệu vội vã rời khỏi đại sảnh sân bay, giống như mọi hành khách thông thường.

Đi xe đến khách sạn, Khương Diệu không vội đi lấy thẻ vào phòng.

Cô giữa đường gỡ đồng hồ đeo tay ra, rồi mới bước vào sảnh lớn.

Dọc trên đường, cảm giác của cô giống hệt như lần đầu tiên thi vào trung học.

Sau khi thi xong về nhà, giống như cả thế giới đều đang nhìn cô, thật đấy, nhìn đến mức cực kỳ không được tự nhiên.

Vài phút sau, trước bàn lễ tân, quản lý hoang mang nhìn về phía kia, vị khách nữ kia kì lạ quá, thần tốc đưa CMND ra, kí tên, lấy thẻ phòng rồi lại thần tốc cho tay vào túi....

Vào tới phòng nghỉ, Khương Diệu vất hành lý qua một bên, nằm xuống giường mở di động ra, gọi điện thoại cho Phó Đình Xuyên,

Không người nhận máy.

Cô chuyển người khác, gọi sang Từ Triệt.

Bạn máy... bạn máy... gọi đến tám lần cũng đều là đang bận máy, trợ lý Từ chắc cũng đang sốt đầu mẻ trán nhỉ?

Khương Diệu bực bội nằm thẳng trên giường, thử mở app weibo lại lần nữa.

Lần này thì mở được!

Dù là bình luận, fan, hay tin nhắn đều bị lấp kín, không hiện ra số lượng.

Số lượng fan lúc đầu từ mười hai vạn rưỡi lên tới... hơn tam mươi vạn.

Tên tài khoản của cô lại được đặt song song cùng Phó Đình Xuyên.

Aiz, ngậm đắng nuốt cay, thật là thất bại, nghiên cứu chia sẻ về các loại mỹ phẩm trang điểm và dưỡng da ba năm, không ngờ là, lần đầu tiên nổi tiếng lại nhờ cách này.

Khương Diệu bắt đầu tự mình suy nghĩ cho rõ ràng.

Phó Đình Xuyên chỉ mới biết được weibo của Liếm muối thôi, tài khoản đó không chú ý combining mà, hai tài khoản hai phong cách riêng biệt, đâu có để lại dấu vết gì.

Để phòng ngừa mình bỏ sót thứ gì, Khương Diệu vội mở ra tài khoản “Mỗi ngày điên cuồng liếm Xuyên của ta không dừng được Prprpr” ra, xem hết danh sách theo dõi. Đúng là không có combining.

Cho nên, rốt cuộc tại sao anh lại biết chủ tài khoản weibo làm đẹp này là cô?

Còn nữa!

Vì sao anh lại like bài viết kia! Nhỡ tay? Cố ý? Hay muốn điều vô dương oai là “Em còn dám gọi điện gạ anh, đại gia anh đã biết em sẽ tới Bắc Kinh rồi”?

Dù là thế nào, cô cũng không để anh yên đâu!

Đúng lúc này, Từ Triệt lại trả lời điện thoại của cô.

Lửa giận và cảm giác thẹn thùng như xộc lên não, Khương Diệu vừa bấm phím nghe vừa hét một tràng: “Alo! Từ Triệt à! Phó Đình Xuyên đâu! Các anh làm cái quỷ gì thế hả! Tài khoản của em có treo ai ghẹo ai! Sao lại biết weibo của em! Còn nữa, vì sao Phó Đình Xuyên lại like! Anh nhanh mà giải thích hết cho em!”

Từ Triệt co rúm lại: “Còn câu hỏi nào nữa không?”

“Anh cứ trả lời mấy câu trên trước đi!”

“Được....” Từ Triệt ho khan hai tiếng như người già: “Để anh sắp xếp một chút.”

“Nhanh lên!”

“Lão Phó đang bận chút việc, là chụp ảnh bìa cho tạp chí [VOGUE] số tháng 1 năm 2016. Bọn anh.... Thật không làm gì hết, em cũng không trêu chọc ai, vì sao Lão Phó biết tài khoản trang điểm kia thì anh cũng không biết, cậu ta vẫn lặng lẽ theo dõi em... Về phần like, cậu ta giải thích là thấy em chia sẻ hình vẽ máy bay, vui vẻ quá, nên bấm like, cậu ta nghĩ theo dõi im lặng thì like cũng sẽ im lặng, người ta không thấy được, chỉ có chủ weibo biết thôi, là muốn cho em ngạc nhiên, không ngờ... Aiz, em cũng biết, bình thường cậu ta đâu có xài weibo, không hiểu chức năng của mấy thứ đó...”

[VOGUE] là tạp chí thời trang, trụ sở đặt tại Bắc Kinh, trong phòng nghỉ ngơi VIP.

Phó Đình Xuyên nhấp một ngụm trà nóng, xem Từ Triệt gọi điện thoại, im lặng đưa ngón cái lên.

Trò chuyện xong, Từ Triệt hận không thể ném luôn điện thoại, chỉ có điều đây là điện thoại của mình, không phải của Phó Đình Xuyên, không thể nói ném là ném, đành phải hùng hùng hổ hổ hét: “Cậu like cái gì hả! Mẹ nó, còn bắt ông đây che giấu cho mình!”

Chén trà tỏa ra làn khói trắng, Phó Đình Xuyên khẽ nhếch môi: “Tôi muốn công khai.”

“What?? Công khai tình cảm?”

“Ừ”

“Cậu không thể báo trước được à?”

“Tôi là ông chủ, tự quyết được.”

“Mẹ nó. Đó là bá chủ là chủ nghĩa cường quyền đó!”

Phó Đình Xuyên cong môi: “Tôi đã nói với Trần Lộ rồi.”

“Cậu chưa nói với tôi?”

“Chuyện bên ngoài thì nói với Trần Lộ, anh phụ trách nội vụ là đủ rồi.”

“Mẹ nó, cái gì mà nội vụ, nói tôi giống thái giám tổng quản đại nội hả. Chị Lộ đồng ý à?”

“Cơ bản là đồng ý,” Phó Đình Xuyên nói lý do rõ ràng: “Mai tôi sẽ đưa Khương Diệu về nhà. Lúc trước không mong bị người khác phát hiện, là vì muốn bảo vệ cô ấy, nhưng giờ muốn gặp người lớn hai nhà, không có gì phải giấu diếm nữa cả. Nếu đã định kết hôn mà còn giấu cô ấy như vậy, với cô ấy mà nói, cũng là một sự uất ức, không công bằng.”

Phó Đình Xuyên mở di động của mình ra, cúi đầu: “Lúc này vừa đúng dịp, nhận giải thưởng, mai là sinh nhật, fan của tôi đều là những cô bé hiền lành, dù trong lòng không thoải mái cũng sẽ không thể hiện sự bất mãn của mình vào dịp sinh nhật của thần tượng lớn tuổi như tôi đúng không?”

“Đen tối...” Từ Triệt chặc lưỡi.

“Tôi có nói Trần Lộ công khai trên weibo, một cách chính thức. Nếu chỉ im lặng dùng weibo của tôi thể hiện tình cảm với cô ấy, mọi người dễ chạy sang bên kia công kích. Trước kia có không ít đồng nghiệp nam bị thế.”

“Mẹ nó, quá đen...” Từ Triệt tiếp tục chặc lưỡi.

“Nếu tôi không đoán sai, bây giờ phòng làm việc đã đăng weibo đáp lại rồi, về phần tôi muốn làm...” Ngón tay thon dài cầm di động lên, đưa sang trợ lý của mình: “Chính là quang minh chính đại theo dõi vợ mình.”

Từ Triệt cẩn thận liếc nhìn, combing, một dòng thật to, đã theo dõi.

Anh không muốn tranh cãi nữa, rõ ràng khuyên bảo gì cũng chỉ phí công, cuối cùng đành hỏi: “Cậu ép buộc như thế, không sợ đánh giá của mọi người về mình giảm xuống sao?”

“Sợ cái gì,” Phó Đình Xuyên đứng lên, bật cười: “Giờ tôi chẳng sợ gì cả, chỉ mong vợ con bên cạnh ầm áp như đầu giường đặt lò sưởi thôi.”

“Đi thôi.” Anh lấy áo khoác màu nâu nhạt treo trên ghế rồi nói, sau đó nhấc chân bước đi.

“Đi đâu.” Từ Triệt cầm áo khoác chạy theo, vội vàng đuổi kịp.

“Đón vợ.”

**

Năm giờ chiều, trong phòng khách sạn không tính là lớn, Khương Diệu nghênh đón kiếp sống của một chủ weibo cực kì nhiều fan

–có 4100 fan của Phó Đình Xuyên.

Hơn nữa, dưới bài weibo chụp vé máy bay của cô, [phòng làm việc của Phó Đình Xuyên] cũng nói: “Hoan nghênh Combing tiểu thư mới gia nhập làm chuyên viên trang điểm của công ty. Mặt khác, cô ấy còn một thân phận nữa, chính là.... Xuyên tẩu của mọi người [tình yêu]”

Cứ như vậy, trịnh trọng tuyên bố, lại hào sảng tự nhiên, thông báo chuyện tình cảm của cô cùng Phó Đình Xuyên.

Trời ơi...

Từng luồng máu trong người dâng lên não, mặt Khương Diệu cũng bừng bừng cả lên.

Cô nhìn chằm chằm màn ảnh không ngừng tăng lên số lượng fan mới, bình luận mới, thư mới... Như là đang nằm mơ vậy.

Làm sao bây giờ?

Khương Diệu muốn cười, rồi lại muốn khóc, cười cái gì khóc cái gì, cô cũng không biết, chỉ là, hai cảm xúc này đều cực kì mãnh liệt.

Cô mở tìm kiếm ba chữ “Phó Đình Xuyên”, weibo của anh hiện ra đầu tiên.

Sau khi vào xem, dưới bài weibo mới nhất đã có bốn mươi vạn bình luận...

Dù là chúc phúc hay chửi rủa, Khương Diệu cũng không muốn mở ra nhìn.

Như vậy thực ra cũng tốt.

–cô ấy, phải biết chấp nhận đi, nếu anh muốn tuyên bố với cả thế giới về sự tồn tại của mình, vậy thì cô còn sợ hãi rụt rè gì nữa, cứ thể quang minh chính đại mà sóng bước cùng anh, đối mặt với mọi thứ chứ.

Trong lòng Khương Diệu tự nhủ, ngón tay ấn xuống, lấy tài khoản chính của mình theo dõi Phó Đình Xuyên.

Số theo dõi của combing, từ 0 nhảy đến 1. Cũng cho thấy cô đã có lời đáp lại.

Anh ở đó, em ở đó..

Đúng lúc đó, di động vang lên, vừa nhìn màn hình, Phó Đình Xuyên.

Khương Diệu chần chờ một lát, nhấc máy, nhưng mà không giống thường ngày, không ai nói trước

Mấy chục giây trầm mặc.

Người kia mở miệng, hỏi cô: “Sao không nói gì, giận à?”

Khương Diệu nghiêm mặt, như muốn giảm bớt độ nóng trên mặt mình: “Không giận”.

“Anh đâm lao phải theo lao mà.” Giọng Phó Đình Xuyên có hơi bất đắc dĩ.

“Ồ, vậy anh đã biết em đến Bắc Kinh rồi?” Khương Diệu hỏi xong liền hối hận, hỏi cái câu hỏi này, không phải là ngầm thừa nhận âm mưu vụng về của mình à..

Phó Đình Xuyên trầm giọng đáp, cực kì dung túng: “Em đăng weibo, anh mới biết được, em không đăng, chắc chắn anh không biết.”

“Hừ.” Khương Diệu bất mãn hừ mũi.

“A.....” Người kia bật cười, một tiếng cười trầm thấp thuần hậu, như thể chocolate giọt giữa tai người: “Em ở đâu, anh đi đón.”

“Không phải anh đang bận chụp hình à?”

“Xong việc rồi, hai ngày tới thuốc về em hết,” Anh thấp giọng, khẽ hỏi: “Không tức giận nữa?”

“Em đang cố tha thứ cho anh đó.”

“Vậy thì nói cho anh biết ở đâu đi?”

“Đón gì mà, đâu phải em không có chân.”

Người kia vẫn không hờn giận: “Thế em nói thời cổ đại tân nương tử ngồi kiệu hoa đều không có chân à?”

Tân nương tử... mấy từ này, cô nghe mà thấy ngượng ngùng, hai má Khương Diệu nóng phừng, cô đành phải đáp: “Được rồi, em nói địa chỉ cho anh.”

“Thế còn được.”

**

Nửa giờ sau, quản lý khách sạn đón hai người đàn ông che kín từ trên xuống dưới.

Hai người đều vừa cao vừa lướn, không lấy thẻ phòng mà đi thẳng tới thang máy, hình như muốn lên lầu.

Quản lý trẻ tuổi vội đi qua, ngăn lại hỏi: “Hai người đến đây làm gì thế?”

Người đàn ông hơi thấp hơn tháo nón ra, vuốt vuốt tóc mái: “Tìm người.”

“Tìm ai?”

“Phòng 0815” Tiếp tục đáp, vẻ mặt cực dày.

“Tìm người thì tìm người, ăn mặc thần bí như thế...”

Quản lý còn đang rối rắm về kiểu ăn mặc và thân phận của họ: “Hai người chờ một lúc, tôi hỏi đã.”

Đến lúc này, người đàn ông vẫn đang yên lặng kia đột nhiên giữ lấy bộ đàm của anh, một tay gỡ khẩu trang ra, lộ mặt.

Vị quản lý kinh ngạc: “Phó...!”

“Là tôi,” Anh buông tay: “Đến đón người quen rồi đi ngay thôi.”

“Được, được, cho đi!” Quản lý kích động đến mức cà lăm: “Anh Phó, em rất thích anh diễn vai đặc vụ! Rất đẹp trai! Tuyệt vời!”

“Cảm ơn.”

“Anh cứ đi đi.” Thái độ của vị quản lý như quay phắt 180 độ, “Lầu mấy? Em ấn cho anh, à 0815 phải không, tầng tám, tầng tám ở đâu?”

Từ Triệt lạnh lùng đáp: “Anh không đứng trong thang máy thì ấn kiểu gì?”

Quản lý: “A a a tôi quên, không sao, các anh lên trước đi!”

Kết quả là, tuy có chút trở ngại, nhưng vẫn giải quyết rất nhanh, nhanh chóng tới trước cửa phòng vợ mình.

Phó Đình Xuyên vừa định gõ cửa thì dừng lại, anh ngoái đầu nhìn Từ Triệt nói: “Đợi tôi vào, anh đứng bên ngoài chờ, không phải chờ lâu đâu.”

“Để làm gì?”

“Lâu rồi tôi không gặp Khương Diệu, ôn chuyện một chút.”

“Mẹ nó!” Trời đất ơi.

47. Chương 46

Chương 46

Trong phòng, Khương Diệu đang mở máy tính của khách sạn xem weibo, mỗi giây mỗi phút đều tăng thêm cả trăm fan...

Đúng là kinh người, nhưng sau khi hiểu được ý đồ của Phó Đình Xuyên, cô dần bình tĩnh lại.

Mình cũng phải từ từ chấp nhận nó.

Cốc cốc cốc.

Cửa vang lên ba tiếng gõ rồi dừng lại.

Khương Diệu rời khỏi bàn, nhìn qua ô mắt mèo thấy rõ người kia thì bật cười thật to.

Nhưng mà bức người kia đẩy mình vào nơi đầu sóng ngọn gió. Khương Diệu kiểm chế vẻ mặt của mình, làm bộ lạnh như băng, rồi mở cửa phòng ra.

Bên ngoài có hai người, cô đang định chào Từ Triệt thì bị người bên cạnh cản tầm mắt.

Anh nhanh chóng đẩy cửa vào, sau đó...

Ôm chặt lấy Khương Diệu.

"Này! Anh làm gì thế!

Về mặt diêm vương duy trì không đến hai mươi giây đã phải hét thất thanh: "Thả em xuống."

Cửa lớn phía sau tự đóng lại, rầm một tiếng, trong phòng và ngoài phòng như cách biệt thành hai thế giới.

Phó Đình Xuyên dừng lại, anh cúi đầu nhìn, nhìn như túy ý, lực trên cánh tay cũng kìm, nhìn như túy ý, lực trên cánh tay cũng không hề giảm: "Sao nào? Ôm cũng không cho ôm à?"

Khương Diệu không giãy dụa nữa: "Có ai ôm như thế không?"

Phó Đình Xuyên bật cười, tiếp tục bế cô thẳng đến bên giường.

Dưới lưng là cảm giác mềm mại, Khương Diệu còn chưa kịp thở ra, người đã đè lên, môi tìm tới môi cô.

Dùng hành động cho thấy, anh không chỉ muốn ôm mà còn muốn hôn nữa.

Đầu lưỡi luồn vào, không nhanh không chậm, đảo quanh hàm trên, khiến cả người Khương Diệu mềm oặt.

"Phó..." Không thể gọi hết tên. Giờ phút này, dù cô có nói cái gì, đến bên miệng cũng chuyển thành rên rĩ.

Cổ tay bị giữ chặt, đặt trên đỉnh đầu.

..... Không thể nào kháng cự.

Môi bị cắn lên cắn xuống, đầu lưỡi quấn vào nhau, không muốn buông ra...

Dần dần, giống nhau ở giữa cao nguyên, lẫn lộn một lúc, cả người đều nóng bức, mồ hôi đầm đìa, mà ẩm áp.

Không khí càng lúc càng ít, Phó Đình Xuyên hôn đến bên tai cô, hơi thở dồn dập, giọng cũng khàn đi:

"Còn dám gạt anh..."

"Ai gạt anh?" Miệng như còn lưu lại cảm xúc mềm mại vừa rồi, Khương Diệu khó khăn nói từng chữ một.

Còn cái, Phó Đình Xuyên cắn vành tai cô một cái.

Đau! Da đầu cũng tê rần, Khương Diệu hít một hơi:

“Đau – anh làm gì thế!”

“Làm gì à,” Gò má như giáp lửa, bởi vì Phó Đình Xuyên ngậm lấy tai cô, lòng bàn tay cũng đặt lên nơi phập phồng: “Muốn yêu em...”

“Bỏ ra!” Khương Diệu muốn cháy rồi, cô vội hất tay, nhỏ giọng nói thầm: “Bên ngoài còn có người đấy.”

Phó Đình Xuyên vẫn không nhúc nhích.

Cả người nằm úp sấp trên người cô, thật là nặng, ép tới nỗi ho hấp của Khương Diệu cũng khó khăn.

“Đứng lên đi.”

“Không dậy nổi.”

“Em lừa anh gì chứ?”

“Đến Bắc Kinh cũng không nói cho anh biết.”

“Thế anh lén lút theo dõi tài khoản của em cũng không nói cho em.” Khương Diệu nhanh chóng đáp lại.

Lúc này Phó Đình Xuyên mới chuyển người, nằm xuống bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô, rồi lại bật cười.

Khương Diệu bị nhìn đến mức không được tự nhiên, bực bội nhéo nhéo hai má anh: “Anh nói đi, sao biết weibo của em?”

Phó Đình Xuyên cũng không trốn tránh, mặc cô biến khuôn mặt mình thành mấy hình thù kì quái: “Anh nói là trùng hợp em có tin không?”

“Dù sao cũng phải kể rõ ràng chuyện trùng hợp đó ra.”

“Giải thích thì có vẻ phức tạp.”

“Nói như không.” Cô nhéo mạnh hơn, nghiêm hình khảo vấn.

Phó Đình Xuyên nắm lấy tay cô, bao trong lòng bàn tay mình: “Nhẹ thôi, hư thì biết làm sao, mặt rất là quan trọng đó.”

“Không phải anh kiểm tiền dựa vào tài hoa à?” Khương Diệu lấy tay kia chọc chọc vào quai hàm của anh.

“Phải, nhưng mà mặt để cho vợ nhìn.”

“Xi...” Khương Diệu cười thành tiếng, nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ với anh: “Không lạ gì.”

“Mặt không lạ à...” Phó Đình Xuyên nhú mày suy nghĩ rồi nói: “Vậy cái này chắc lạ.”

Dứt lời, thất lưng của anh động đập chạm vào cô.

Khương Diệu vừa giận vừa buồn cười, đánh bả vai anh: “Đồ lưu manh! Đứng lên cho em!”

Nghe vậy, Phó Đình Xuyên hít một hơi dài, nghe lời đứng lên.

Anh đứng bên giường, thuận tay kéo Khương Diệu ngồi dậy, môi cô bé của anh bị hôn đến đỏ bừng ửng sũng, như quả anh đào gặp mưa.

Thật muốn nuốt cô vào bụng, chỉ tiếc là còn một tên đáng ghét đang đứng ngoài.

“Trả phòng đi.” Phó Đình Xuyên nói.

Khương Diệu ngẩng mặt hỏi anh: “Đi đâu ạ?”

“Về nhà.” Anh đáp lại.

.....

Ngoài cửa, Từ Triệt tựa vào tường vừa chat QQ, cuối cùng cũng chờ được đến lúc hai người kia bước ra.

Phó Đình Xuyên kéo túi hành lý màu xanh ngọc của Khương Diệu, Từ Triệt hàng năm vẫn bị sai vặt thành quen, vội đưa tay nhận lấy, ồ, còn không cho kia, muốn tự làm đó.

“Nhanh thế à?” Từ Triệt trừng mắt nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng nhìn lên mặt Phó Đình Xuyên: “Lão Phó... nhanh quá a!”

Phó Đình Xuyên: “...Biết” Kéo túi hành lý về phía trước hai bước, lại bực bội quay đầu, thản nhiên nói: “Tôi mà nhanh thì trí nhớ của anh là loài cá.”

“..... Trí nhớ cá cái gì, tôi khinh, mẹ nó.”

“Từ này là nể mặt anh lắm rồi.”

“Vì sao người mà tôi hết lòng giúp đỡ lại phải nể mặt mình nhỉ?” Từ Triệt tiếp tục phản kích, đi theo vào thang máy.

Mặt Phó Đình Xuyên không đổi sắc: “Anh nhàn quá hả? Ghen tị hả, nhưng phải nhớ cho kĩ ai là người cung cấp gạo cho anh.”

“Biến!”

.....

Được rồi, hai bạn nam sinh mới tốt nghiệp vườn trẻ này lại tiếp tục cãi nhau.

Khương Diệu chết lặng bên cạnh, liếc mắt rồi ần tàng 1, theo bọn họ đi xuống.

**

Như bình thường, Từ Triệt lái xe bon bon trên đường.

Thành phố đông đúc Bắc Kinh ngoài đời cũng như tên gọi.

Hôm nay tình hình giao thông có vẻ càng tệ thảm, đừng nói là nhích nhích từng chút, mà cả buổi còn chưa động đậy được chút nào.

Từ Triệt tắt máy, mở di động ra, đăng nhập vào weibo, muốn xem phản ứng của quần chúng sau khi công bố đề tài #Sáng tỏ chuyện tình yêu của Phó Đình Xuyên# thử.

“Thời buổi này antifan nhiều ghê, đúng là chỉ có fan mình là tốt”. Từ Triệt lướt lướt màn hình, kéo xuống, còn giả giọng một cô bé nói: “Cách các tác phẩm của anh gần một chút ~ cách cuộc sống của anh xa hơn một chút ~ nhìn cô nhóc này xem, nói hay chưa”.

Rồi đột nhiên, tầm mắt anh dừng lại, nhìn sang phía Khương Diệu, hỏi: “Em Khương em còn có một tài khoản phụ à?”

Khương Diệu rét lạnh cả người: “Tài khoản phụ gì à?”

Là một bạn trai tiêu chuẩn, Phó Đình Xuyên nhanh chóng nhập vai, giúp đỡ vợ mình chống chế, anh nắm vai Khương Diệu: “Cô ấy chỉ có một tài khoản thôi, không có tài khoản phụ”.

Cách nói vô cùng nghiêm túc.

Từ Triệt giật mình: “Đúng nhỉ, nhưng mà có mấy tài khoản mới nói tìm ra tài khoản phụ của em ấy, nói gì mà cuồng liếm lão Phó không ngừng được, em dịu dàng như thế, sao mà truy đuổi kịch liệt thế được?”

Khương Diệu tuôn ra cả đống mồ hôi lạnh: “Thật à?” Cô áp lực nhìn điện thoại: “Cho em xem.”

“Này,” Từ Triệt đưa điện thoại di động cho cô: “Còn viết một bài phân tích trên weibo rất dài và chi tiết, anh chưa xem kỹ.”

“Thật không.” Tim Khương Diệu sắp nhảy lên cổ họng rồi, cô nhận lấy di động, nhìn bài văn dài trên weibo kia.

”Dựa trên nguyên tắc đã bới thì phải bới thật sâu, hiệp hội thích xem bát quái của chúng tôi vinh dự công bố những thông tin sáng tỏ cô gái của nam thần quốc dân Phó Đình Xuyên, –chủ weibo làm đẹp combing.

Khiến người ta không ngờ là, Xuyên tẩu còn có một tài khoản phụ đã lập được năm năm, là một fan cuồng truy đuổi Phó Đình Xuyên, có tên là – Mỗi ngày điên cuồng liếm Xuyên của ta không dừng được Prprpr.

Ngoài ra, tài khoản weibo “Cuồng liếm” chia sẻ các nội dung y hệt như ID của nó, phong cách si mê cuồng nhiệt, khác một trời một vực với hình tượng lạnh lùng của tài khoản combining, đúng là khiến người ta giật mình.

Chắc mọi người rất ngạc nhiên làm sao chúng tôi lại tìm ra phải không, làm sao xác nhận được chứ gì.

Nghe tôi phân tích nhé.

Đầu tiên, chúng ta có thể nhìn thấy, tên địa chỉ trang web của tài khoản combining và weibo “cuồng liếm” tuy khác nhau nhưng lại giống nhau đến lạ lùng không. Rồi nhé, yêu Xuyên Xuyên Xuyên, liếm Xuyên Xuyên Xuyên, vị Xuyên tẩu này của chúng ta rất sâu xa đấy.

Nếu mọi người nghĩ đó chỉ là tình cờ mà thôi, thì chúng tôi đưa tiếp hai bằng chứng nữa:

Hồ sơ cá nhân của hai tài khoản này có ngày sinh giống nhau, combining là 12 tháng 7 năm 1988, mà tài khoản kia là 12 tháng 7 năm 1998. Đều là ngày 12 tháng 7! Sao lại có chuyện trùng hợp thế được? Xem ra Xuyên tẩu của chúng ta là một cô gái cực giải dụ dàng nhỉ.

Nếu vẫn tiếp tục trùng hợp, thế thì mời mọi người chú ý đến việc hai tài khoản này thường xuyên đăng nhập bằng điện thoại, phòng làm việc của Phó nam thần từng nói trên weibo, Xuyên tẩu là chuyên viên trang điểm, nói vậy nghĩa là hàng năm phải làm việc bên ngoài, đa số chỉ có thể dùng điện thoại di động để vào weibo, bởi vậy có thể thấy được, tài khoản phụ này cũng đăng nhập bằng điện thoại, hơn nữa combining đăng vào ngày 24 tháng 3 năm 2014, mọi người hãy nhìn vào thiết bị điện thoại truy cập là thấy, từ trước tháng ba đến tháng mười, hai tài khoản này đều dùng iphone 5s, tháng mười hai cùng đổi sang iphone 6, mà giữa tháng mười năm nay, cùng chuyển thành s.

Hơn nữa thời gian đăng nhập của hai weibo này cùn cực kì trùng hợp.

Phó nam thần à, thấy không, vợ anh là một fan cuồng nhiệt đấy, sau này phải yêu cô ấy hơn nữa nhé.

Tháng mười năm nay, đêm Phó Đình Xuyên kết thúc việc quay phi, [Thái Bình], trên weibo đăng một câu thơ, sau đó số lần đăng bài trên weibo của Xuyên tẩu giảm mạnh từng ngày, chứ không phải mỗi ngày phải quy liếm năm sáu mươi lần mới yên như trước, có lẽ đã nắm được lịch trình của nam thần quốc dân rồi nên không cần lên internet truy lùng nữa.

Thì giờ gặp mặt là có thể liếm người ta rồi, còn muốn liếm cái gì trên internet nữa, các bạn nói đúng không?

Mọi người nhìn bức hình này: [hình ảnh]

Xuyên tẩu à, chị đúng là một fan tốt đấy, ngày Phó Đình Xuyên thổ lộ với chị, chị còn chúc phúc rồi tan nát cõi lòng cái gì vậy? Hội trưởng cùn bị chị thuyết phục đó, mà dù có cẩn thận đến mức nào, hai tài khoản này để lại nhiều dấu vết như thế, chị nói sao người ta không biết được? Ngã một lần rồi, lần sau đừng nói thế nữa nhé

Nhìn đến đây trong lòng mọi người cũng rõ rồi phải không.

Ôi! Hội trưởng không nên tiếp tục ném bom nữa nhỉ, đánh một phát cho rõ ràng luôn nhé, đó chính là—Tháng 11 năm ngoái, tài khoản phụ này đã like một bài của combining!!!!

Mọi người biết làm hội trưởng đúng là không dễ phải không>

Tài khoản truy đuổi thần tượng nhiều vô số người cuồng nhiệt, mỗi ngày hai ba trăm bài liên quan đến Phó Đình Xuyên, tìm không một chắc? Trước tháng mười một năm ngoái số lượng like lên đến hàng vạn mọi người nghĩ dễ lắm sao!!!

Nhưng hội trưởng vẫn kiên trì tìm kiếm, quả nhiên, ông trời đã cảm động trước tinh thần bất khuất của tôi, mọi thứ đã bị hỏa nhãn kim tinh của hội trưởng phơi bày!! Thử hỏi, một người chưa từng theo dõi bất kì trang điểm nào, chỉ chuyên tâm theo đuổi thần tượng, sao lại like combining. Nhờ tay? Rõ là thấy bài của mình nên mới nhớ tay đó.

Đã tin hội trưởng chưa! Hội trưởng có xinh đẹp không nào! Yêu không nào! Phấn khích thì lik và chia sẻ bài weibo này nhé!

Nếu Xuyên tẩu nhìn thấy bài weibo này, hy vọng chị đừng lập tức phủ nhận nha, dù sao mọi người cũng không tin đâu, hì hì hi [*_*]

Cuối cùng, hội trưởng xin xác nhận thân phận thật của combing tiểu thư, phú thê nhất thủ, gần quan được ban lộc, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp.

Sau khi đọc tin này, chắc mấy cô gái hâm mộ sẽ đòi học làm thợ trang điểm nhỉ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết nhất là bạn phải có một đôi tay thật đẹp a.

Vậy thôi, hôm nay ngang đây đã, chúc hai vị trăm năm hảo hợp, bạch đầu giai lão nhé.”

Khương Diệu:

Nếu nói, Phó Đình Xuyên bấm nút like kia khiến cho cô như rơi vào hầm băng.....

Vậy thì, lúc này đây, hẳn là lục phủ ngũ tạng của cô đều bị vùi vào sông băng lạnh giá rồi....

Phó Đình Xuyên cũng đọc he bài weibo này, không biết vì sao, có chút buồn cười.

Nhất định, nhất định, không thể cười. Nếu không sẽ bị người kia xé nát.

Tay trái người kia nắm lại, để bên môi, khụ kụ mấy tiếng. Khương Diệu toàn thân dờ dẫn, lúc trả điện thoại lại cho Từ Triệt, động tác cứng nhắc như thể còn phát ra từng tiếng vang rột rột rất nhỏ.

Dòng xe bắt đầu chuyển động, Từ Triệt cũng xuất phát, không nhìn thấy, không nhìn thấy phản ứng của cô.

Được rồi được rồi mà, Phó Đình Xuyên khê vuốt vai Khương Diệu, an ủi cô gái của mình.

Khương Diệu yên lặng, khuôn mặt như vừa nuốt phải khổ qua, muốn khóc mà không khóc được.

Hu hu hu, cô ngu quá.

Lòng vừa hối hận vừa oán trách, càng nghĩ, hốc mắt Khương Diệu cũng đỏ ửng lên, lã chã chực khóc.

Phó Đình Xuyên thấy thế thì vội vàng ôm cô, giữ đầu cô, ôm chặt vào lòng mình.

Anh lấy điện thoại di động ra, mở weibo, tìm tài khoản phụ của Khương Diệu, đăng tên ID anh lại bắt giắc mỉm cười, xin lỗi, anh không phải cố ý muốn cười đâu.

Tài khoản phụ của Khương Diệu hiện ra, đã có thêm hơn tám ngàn bình luận.

Phó Đình Xuyên mở thử –

“ĐỪNG khó chịu, đừng khó chịu mà,” Sợ Từ Triệt nghe thấy, Phó Đình Xuyên nhỏ giọng an ủi cô gái trong lòng, hôn nhẹ lên tục tục lên đỉnh đầu cô: “Được rồi, ngoan nào, chúng ta đừng khóc, em nhìn này, bình luận không có ai chửi...”

“Thật không?” Khương Diệu vội ngẩng mặt lên.

Trên chiếc áo len của Phó Đình Xuyên đã ướt một khoảng nhỏ.

“Thật mà, em nhìn này.”

Phó Đình Xuyên đưa điện thoại di động tới trước mắt cô. Khương Diệu định thần, quả thực, đúng như lời Phó Đình Xuyên nói, bình luận không có gì ai mắng cô..... Cơ bản đều là —

“Xuyên tẩu, trâu bò quá, chị đúng là thần tượng của bọn fan chúng em a. [good][good]”

“A a a a a a a muốn điên rồi, em cũng phải học trang điểm, đừng ai ngăn ta!”

”Nhìn số bài và số like của Xuyên tẩu mà... Mặc cảm

“Rất cố gắng!! em cũng cảm nhận được không khí vui mừng rồi, em cũng muốn ở cùng nhà với thần tượng a a a.”

“Chết mất! Tuy là vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhưng em vẫn mong chị chăm sóc Phó thúc của bọn em nhé, anh ấy lớn tuổi rồi cũng không dễ dàng TAT”

...

Vẫn thấy rất mất mặt a a a a a—

Khương Diệu thầm than, lại gục đầu vào ngực anh, giả chết bất động.

Cô phải tiêu hóa tiêu hóa.

Phó Đình Xuyên mỉm cười, một tay vuốt tóc sau đầu Khương Diệu, một tay dừng lại trên hình ảnh màn ảnh, dừng trước tài khoản của cô.

“Mỗi ngày điên cuồng liếm Xuyên của ta không dừng được Prprpr”, vừa nhìn thấy tên này đã vui vẻ rồi.

Bài đăng cuối cùng của weibo này là vào hôm kia, nội dung là bức ảnh hôm trước đó anh lên sân khấu nhận thưởng.

Kèm câu viết, “Yêu anh không hối hận [tình yêu] [đắc ý]”.

Rất lâu sau, ánh mắt Phó Đình Xuyên lảng động, anh mở bài weibo này ra, bình luận cực nhanh, đánh chữ, gửi đi—

“Anh cũng thế.”

Ừ, anh cũng thế, yêu cô không hối hận.

48. Chương 47

Chương 47

Sau khi trở lại phòng làm việc, Phó Đình Xuyên và Khương Diệu sống vài đi vào. Từ Triệt xách hành lý lạch bạch phía sau, vừa đi vừa nói: “Suốt đường đi, có paparazi đuổi theo xe chúng ta, không cắt đuôi được.”

“Thật ạ?” Khương Diệu kinh ngạc quay đầu.

“Đúng vậy, có lẽ ngày mai hai người lại lên trang đầu rồi, dù sao lão Phó đã cố ý đi đón em,” Từ Triệt thở dài: “Nên đến thì cứ đến, chuẩn bị tâm lý là được.”

“Thực ra.... Em đã chuẩn bị tâm lý không ít rồi.” Trong lòng Khương Diệu thầm oán, dù chửi rửa cô cũng nhận được, điều duy nhất không chấp nhận được là tài khoản phụ bị lộ ra, có thể nói là cuộc đời lắm bi kịch, ác mộng ghét nhất không ngờ tới lại xảy ra.

Từ Triệt không hề biết mẩu chuyện dọc đường đi, trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe đã trải qua một hồi gió giạt mưa rào.

Còn làm khen như thật: “Đúng, phải thế chứ, nên như vậy, đây mới là nữ siêu sao.”

..... Khương Diệu không nói gì vào đến phòng, cô thấy Từ Triệt đặt hành lý xuống, lấy điện thoại di động ra bấm, không nhận được hỏi:

“Từ Triệt, hai ngày nay có ai thêm anh không?”

Từ Triệt bình thường đáp: “Có, Tôn Thanh mà lần trước em nói đấy, còn nói là em giới thiệu.”

Khương Diệu nhướn mày, giọng điệu cũng trở nên thần bí khó lường: “Em ấy nói chuyện phiếm với anh hả?”

Từ Triệt: “Đúng vậy.”

“Thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Em ấy thế nào?”

“Đến lúc này em ấy còn không biết anh là ai, còn gọi là Tiểu Hứa, cả ngày chụp ảnh cho anh xem hỏi, tiểu Hứa, bộ này đẹp không? Xì, anh đâu phải bạn trai dịu dàng đâu, quan tâm em ấy mặc cái gì làm gì! Có gì mà khen.”

Bởi vì trước kia đều là cô nhận xét, giờ nhiệm vụ vinh quang này giao lại cho anh rồi, Khương Diệu tự đáp trong lòng, trên mặt vẫn là ý cười vui vẻ: “Sao anh không cho em ấy biết?”

“Aiz,” Từ Triệt vuốt cằm: “Em không hiểu, nói rồi chơi không vui nữa, đàn ông mà, phải duy trì cảm giác thần bí.”

Chơi không vui....

Khương Diệu vỗ vỗ bả vai anh: “Được rồi, hai người đứng là trời sinh một đôi.”

“Đừng nói trước thế,” vẻ mặt như mẹ hiền vuissướng của cô khiến cho Từ Triệt cực kì không thoái mái: “Bất tự còn chưa xem mà!”

“Không sao đâu, từ từ sẽ đến.”

“Được rồi, em lo cho em trước đi.”

“Thái độ anh kiểu gì thế,” Phó Đình Xuyên đứng bên cạnh tường yên lặng lắng nghe, cuối cùng cũng tham gia được vào đề tài, anh liếc nhìn Từ Triệt: “Lần sau đừng ô chuyện của anh.”

Từ Triệt bực bội: “Bạch Nhân Lang kia, mình tốt rồi không cho người ta tốt phải không?”

“Được rồi,” Phó Đình Xuyên cầm tay Khương Diệu, dù có Từ Triệt ở đây, động tác cũng vô cùng tự nhiên không hề ngần ngại: “Anh có thể đi rồi đó.”

”Đi đâu?”

“Tùy anh, hôm nay nơi này thuộc về tôi và Khương Diệu.”

Từ Triệt: “.....” không nói gì một lúc lâu, anh xoa xoa đầu tóc: “Quên đi, mai sinh nhật cậu, không so đo với cậu, cứ hưởng thụ cuộc sống về đêm đi, nhớ kéo rèm đấy!”

Nói xong liền cầm túi bỏ đi.

Khương Diệu: “.....”

Từ Triệt vừa đi, căn phòng hơn bốn trăm mét vuông trống trải hẫ hẫ, chỉ còn lại Phó Đình Xuyên và Khương Diệu.

Hai người nhìn nhau, nhất thời yên lặng.

Nửa phút sau, Khương Diệu bật cười trước, hỏi người kia: “Đuổi Từ Triệt đi làm gì? Ít nhất buổi tối phải cùng nhau ăn bữa cơm chứ.”

“Nhiều năm ở cùng anh ta rồi, năm nay ở cùng em.” Phó Đình Xuyên đến gần cô, không đợi Khương Diệu hoàn hồn, liền nâng hông cô lên, một tay nhắc cô lên cao.

Giống như con gấu túi bám trên người, cũng không biết có phải anh cố ý hay không, Phó Đình Xuyên ôm cô cực kì lỏng lẻo, Khương Diệu chỉ có thể ôm chặt lấy lưng anh, giữ chặt cho khỏi ngã.

“Aiz! Anh định làm gì thế?” Khương Diệu ôm cổ anh hỏi. Phó Đình Xuyên nghiêng người về trước, tựa vào bên tai cô: “Muốn đòi quà.”

Dứt lời thì hôn lên má cô một cái, bước thẳng lên lầu. Khương Diệu nhép hai cái lèm tay anh: “Quà của anh em có mua rồi, trong túi hành lý, anh đặt em xuống, em lấy cho anh xem.”

Phó Đình Xuyên đâu chịu, nói tiếp: “Không phải thứ anh muốn.”

“Thế anh muốn cái gì?” Khương Diệu nhú mi.

Lông mi cô cong vút, một đôi mắt đen mềm mại ướt át, Phó Đình Xuyên nhìn mà thất thần, trong lòng càng thêm rung động, nơi nào đó cũng.....

Thầm nghĩ..... Nhanh lên, một chút nữa..... tới phòng. Anh muốn gì à, cô không biết hay sao mà còn cố hỏi.....

“Muốn em.” Anh thấp giọng, trầm khàn.

“Lão sắc.....” Chữ lang cuối cùng còn chưa nói xong, Khương Diệu đã bị người kia che miệng lại.

Cửa phòng phía sau hai người, rầm một tiếng, bị anh lấy chân đóng lại.

Không gian kín mít, là nơi để bộc lộ hết thảy.

Phó Đình Xuyên đặt Khương Diệu lên giường, tay cố sức vươn vào quần áo, đốt lửa trên da thịt người kia, miệng thì không ngừng hôn cắn.

Với anh mà nói, món quà tốt nhất, chính là cô.....

Toàn bộ của cô, tất cả của cô.....

Từng chút một, từng li từng tí, cũng không muốn buông tha.

Sau đó, cảm giác đau đớn vừa xa là vừa quen thuộc lan tỏa, khiến Khương Diệu thở dốc liên hồi.

Phó Đình Xuyên cũng không dừng lại, anh chỉ muốn, lần này, càng khắc sâu hơn lần khác, tất cả của anh được tiến vào. Cho cô biết rõ.

.....

Lâu mới gặp, rất khó ngừng lại.

Cứ như thế, cùng đòi hỏi, cùng lẫn lộn, mãi đến khi trời tối mịt.....

Khương Diệu mệt mỏi tựa vào ngực người kia, mơ màng ngủ.

**

Mãi đến khi tỉnh lại, Phó Đình Xuyên đã dậy rồi, đầu tựa vào ở thành giường, bật đèn nhỏ lên đọc sách.

Anh mặc đồ chỉnh tề, Khương Diệu lại nhìn mình, cô quần mình ở trong chăn, vẫn trống trơn.

Nhớ lại vừa rồi người này cuồng phong mưa rào trên người cô như thế, mặt lại bắt giắc bừng lên, Khương Diệu quần chăn co lại như con tôm nhỏ, tiến đến bên Phó Đình Xuyên, tựa vào khuỷu tay anh.

Cảm giác đến cô gái ấy chạm vào, Phó Đình Xuyên cúi đầu nhìn: “Tỉnh rồi à?”

“Ừm,” Cô nói tiếp: “Sao anh khỏe hế, hoạt động mạnh như vậy, mà còn đọc sách ngay được”.

Phó Đình Xuyên nghe vậy thì khẽ cười, gấp sách lại: “Đây là quà sinh nhật cha tặng cho anh một năm trước khi mất. Mấy năm này, đêm trước sinh nhật anh lại lấy ra xem”.

Gợi chuyện xưa đó ra, Khương Diệu sợ anh buồn nên nhỏ giọng: “Em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì.” Phó Đình Xuyên xoa đỉnh đầu của cô, cực nhẹ, như sợ hỏng mất.

Khương Diệu hơi nâng đầu, cọ vào khuỷu tay anh, như muốn sát vào, thấy rõ tên quyển sách: “Là sách gì ạ?”

Phó Đình Xuyên sợ cô không thoải mái, cánh tay anh mở ra, đưa cô xem: “Dư hoa, [còn sống].”

“Em từng thấy một phim truyền hình, tên là [phúc quý], phải không?”

“Đúng rồi, sách cũng hay lắm,” Mắt Phó Đình Xuyên trầm đi: “Lúc đó ba anh biết mình không khỏe, không còn lại nhiều ngày, nói mẹ anh ra nhà sách mua quyển này. Ông nói, không phải là chuyện cổ tích, trong truyện này có không ít người chết đi, người này tới người khác, nhưng nhân vật chính vẫn còn sống. Con cũng vậy, dù có nổi giận hay tuyệt vọng đi nữa”.

Khương Diệu nghe xong mà lòng chua xót, cô làm fan của anh mấy năm nay, chỉ có thể thấy được phần bên ngoài, đáng vẻ hoàn mỹ tỏa sáng, nhưng những gì anh đã trải qua, cô chưa từng tham dự.

Cô nghiêng người, vươn tay ôm lấy Phương Đình Xuyên: “Cuộc sống trước kia của anh, em không biết, nhưng sau này, anh có đuổi em cũng không đi, đến chết cũng phải ở bên anh, cùng anh.”

“Được,” Phó Đình Xuyên đưa tay vuốt ve tóc cô: “Nên rời giường nào, xuống lầu cùng đón sinh nhật lần đầu tiên cùng anh nhé.”

“Vâng.” Khương Diệu gật đầu thật mạnh.

Bàn tay Phó Đình Xuyên vuốt ve trên đỉnh đầu cô hơi dừng lại: “Ngày mai theo anh về nhà, gặp mẹ anh nữa.”

“Dạ.”

“Đúng rồi, em mua quà gì cho anh thế.”

“Anh xin em đi, em sẽ nói cho anh.”

Phó Đình Xuyên gấp sách lại, bàn tay chui vào chăn, cù cô bé này khiến cô cười không ngừng được, không ngừng cầu xin tha thứ, rồi mới bỏ qua: “Rất cuộc là ai xin ai hả.”

“Anh mà thế em không đưa đâu.” Khương Diệu bực bội quay đầu.

Anh quay mặt cô lại, muốn cô nhìn thẳng vào mình: “Nói, quà gì.”

“Mua cho anh một chiếc đồng hồ nam, không đắt đâu.”

“Ồ? Có ý gì không?” Không đợi Khương Diệu đáp lời, Phó Đình Xuyên đã tự mình nghiêng ngẫm: “Mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh anh? Hay là thổ lộ ý khác?”

Khương Diệu kéo tay anh đang giữ cầm cô ra: “Là ý bên ngoài.”

“Ý bên ngoài gì?”

“Không biết xấu hổ, đọc nhanh lên.”

Phó Đình Xuyên tạm ngừng một lát, có lẽ là đang ngẫm nghĩ, rồi sau đó khi phản ứng lại, anh trở mình đè lên người Khương Diệu, đe dọa cô: “Cô gái à, bướng bỉnh thế, xem anh chưa xử lý em.”

.....

.....

**

Lại ép buộc một lúc lâu mới xuống lầu.

Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên, có lẽ là Từ Triệt mang bánh ngọt tới.

Bánh ngọt được mua từ một tiệm bánh kem trong khu, ông chủ cũng mê các bộ phim của anh, mỗi lần đến trước ngày sinh nhật là lại gọi tới hỏi chuyện bánh sinh nhật. Mấy năm qua làm từ bơ, năm nay ông sợ Phó ảnh dễ bị ngấy nên quyết định thay đổi mùi vị, làm bánh mousse vị xoài, ngọt vừa, ăn cực kì ngon.

“Anh đi mở cửa, em vào nhà vệ sinh một lát.” Nói xong Khương Diệu đẩy Phó Đình Xuyên tới phòng khách. Phó Đình Xuyên bật đèn lớn lên, mở mấy chốt khóa rồi mở cửa.

Tách –

Cửa lớn vừa mở ra, trên đầu trên mặt anh đã bị bắn một đồng dải băng.

Tiếp theo là Từ Triệt cười hả hê nói: “Ha ha ha ha Lão Phó cậu cũng có hôm nay hả, này thì đuổi tôi đi nhé, bắn cho mặtcậu tôi tả luôn.”

“Sinh nhật vui vẻ –surprise–!!” ngoài cửa vang lên tiếng chúc phúc đồng thanh!

Phó Đình Xuyên nhìn kĩ, là các nhân viên trong phòng làm việc của mình.

Bên ngoài biệt thự yên tĩnh phút chốc sáng bừng lên, trên mỗi gốc cây đều treo đèn led rực rỡ, trên cành buộc mấy quả cầu nhỏ, hai bên gốc hộc còn căng một biểu ngữ lớn, phía trên ghi: “Chúc Mr Phó sinh nhật tuổi 36 vui vẻ, lục lục đại thuận, vạn sự trưởng thành!”

Ngay cả đồ làm BBQ cũng chuẩn bị đầy đủ hết.....

Cả sân được trang hoàng đầy màu sắc, giống hệt như lần lễ giáng sinh vừa qua.

Thấy BOSS nhà mình còn chưa định thần lại, mặt còn hơi đen.

Từ Triệt cầm hai bình xịt chạy biến, còn phủi sách quan hệ: “Đừng trách bọn tôi, mấy thứ này đều là do phu nhân của cậu cố ý chuẩn bị cho cậu đấy, trước kia cậu sinh vào một ngày náo nhiệt, hôm nay mọi người cùng high hết mình với cậu, buổi tối chúng ta ra ngoài được không!”

Từ Triệt hoa tay múa chân vui sướng, lắc lư hai bình xịt trong tay: “Tối nào, mọi người theo sát ta, nhanh nào!”

“Được – lão đại, đừng phụng phịu nữa, cùng chơi đi.” Có một kẻ toán hùa theo.

Nghe thấy Từ Triệt nhắc tới mình, Khương Diệu còn tránh bên tường cũng đi tới bên cạnh Phó Đình Xuyên, kéo kéo tay áo anh.

Hé mắt nhìn thử, mặt người này ngơ ngẩn, đúng là..... Có vẻ buồn cười.

Cô che miệng, híp mắt nói: “Tối đi nào, sinh nhật phải chơi đùa một lần chứ.”

Mặt Phó Đình Xuyên không chút thay đổi, như thể đang kìm nén điều gì.

Mọi người yên tĩnh hẳn, Khương Diệu cũng hơi sợ, lo anh không thích điều này, cô đưa tay lên định kéo dài băng xuống cho Phó Đình Xuyên.

Đột nhiên anh lại ngăn tay cô, không nén được nữa, khóe miệng cong lên.

Không khí dịu đi trong phút chốc, những người khác cũng bắt đầu hô hào.

Phó Đình Xuyên chỉ thẳng Từ Triệt: “Lúc này anh bắn tôi phải không, đúng không.”

“Đúng thế đấy, tôi còn định bắn tiếp này.” Dứt lời, Từ Triệt cầm bình xịt mở ra, Phó Đình Xuyên tránh không kịp, bị bắn lên cả người, Khương Diệu bên cạnh cũng không thể may mắn tránh khỏi, dính không ít.

“Được lắm..... anh muốn tạo phản à.” Phó Đình Xuyên giận dữ bật cười, anh lao tới khom người nhặt một bình phun màu dưới đất lên, nhanh chóng triển khai hành động trả thù.

“Mau, hộ giá a, thay trăm hộ giá –” Từ Triệt chui vào đám người, cố gắng lẫn trốn.

Cả sân náo nhiệt.

Mọi người đều cười vui, đùa giỡn.

Từ Triệt rên la, và Phó Đình Xuyên không ngừng đuổi theo.....

Khương Diệu tựa vào bên cửa, nhìn họ, cười vô cùng vui vẻ, dần dần, nụ cười đó dịu đi, trở thành an yên mà lưu luyến.

Phó Đình Xuyên, tuy rằng hôm nay là sinh nhật của anh, nhưng em vẫn muốn thay anh cầu nguyện một điều.

Thượng Đế à, hy vọng người có thể cho người đàn ông mà tôi yêu nhất, mỗi một năm, từ nay về sau, năm này qua năm khác – sẽ luôn vui tươi hạnh phúc như thế, vô lo vô sầu.

49. Chương 48

Chương 48

Hôm sau, Phó Đình Xuyên tự mình chở Khương Diệu về nhà.

Trên đường đi, Khương Diệu hỏi lui hỏi tới Phó Đình Xuyên trong nhà anh chỉ có mẹ thôi phải không.

Đến đoạn đường bằng phẳng trống trải, Phó Đình Xuyên cầm lái bằng một tay, một tay sờ sờ đầu cô: “Yên tâm, anh nói rồi mà, anh di truyền hết tính cách của mẹ anh, không thích những nơi ồn ào đâu.”

Lúc này Khương Diệu mới bình tâm lại.

Bởi vì lần này đến Bắc Kinh, cô chỉ chuẩn bị một món quà cho mẹ của Phó Đình Xuyên mà thôi, một chiếc khăn lụa cho nữ, một cái máy matxa, không phải đồ đắt tiền gì nhưng là cả tấm lòng của cô.

Phó Đình Xuyên nhìn cô một cái, cười khẽ.

Lúc cả thế giới nổ tung vì chuyện hai người, họ lại im lặng như những người bình thường khác, cùng hoàn thành quá trình trở thành bạn đời của nhau.

Bên trong xe chỉ có ánh nắng tĩnh hảo.

Phó Đình Xuyên lái xe không quá lâu, nhà anh ở vùng ngoại thành Bắc Kinh, không phải biệt thự gì, chỉ là một căn phòng vô cùng giản dị.

Mẹ anh vốn thích yên lặng, sự nghiệp của con trai thuận lợi, sau khi có được tiền, anh cũng định đổi cho bà một căn phòng lớn, nhưng mà không vui, chỉ muốn ở đây.

Hàng rào là một bức tường phủ vôi, bên trên còn dán tờ quảng cáo “thông cống thoát nước” và đủ thứ khác, vào tháng mười năm nay, trong khu có gia đình kết hôn, nên từ tầng một đến tầng bốn được sơn lại một lượt, hôm nay nhìn thấy lại càng chói mắt.

Phó Đình Xuyên cầm quà cáp thay Khương Diệu, xe dừng lại bên đường, mua thêm mấy loại hoa quả tươi. Anh đội mũ và khẩu trang, nhưng bà chủ quán hoa quả vẫn nhận ra anh.

Khương Diệu đang cẩn thận chọn táo, thì nghe bà chủ cười tủm tỉm nói: “Tiểu Xuyên a, lại về rồi à.”

Phó Đình Xuyên tháo một bên khẩu trang ra, lễ phép cười: “Đúng vậy ạ, chị Kim.”

“Vợ?” Bà chủ nhìn Khương Diệu nháy mắt.

Phó Đình Xuyên vẫn cười như trước: “Đúng ạ.”

“Xinh ghê cơ.”

Phó Đình Xuyên đồng dạng tán thành: “Em cũng thấy thế.” Bà chủ không ngờ anh lại khiêm tốn như thế, cười càng oang oang hơn: “Mẹ cậu chắc vui lắm nhỉ, nhiều năm thế, cuối cùng cũng không phải một mình về nhà nữa.”

“Dạ.” Phó Đình Xuyên gật đầu.

Bà chủ tò mò hỏi tiếp: “Vợ cậu là người nơi nào?”

“...” Phó Đình Xuyên im lặng, tiếp theo lại bật cười, cho tới bây giờ anh lại không hề biết vợ mình là người ở đâu... chẳng lẽ yêu sâu đậm quá, đến mức không quan tâm những thứ khác sao...

Khương Diệu thấy anh trầm mặc thì mím môi, đặt trái táo cuối cùng vào gói to rồi đưa cho bà chủ, giải vây cho Phó Đình Xuyên: “Ba em ở Tô Châu.”

Cô cười khanh khách, cực kì đáng yêu.

Bà chủ nhìn cô vài lần, đặt túi nilon lên cân điện tử: “Người phía nam đúng là dịu dàng, da dẻ cũng mềm mại nữa.” Bà liếc sang Phó Đình Xuyên rồi đưa gói to qua: “Xem táo này, biết chọn quá, có thể gặp được đúng là phúc lớn đấy Tiểu Xuyên.”

“Cũng không phải đâu.” Đuôi mắt Phó Đình Xuyên đầy ý cười.

Sau khi mua hoa quả xong, Khương Diệu bấm khuỷu tay của anh, khẽ trách: “Bà chủ người ta khách khí thôi, anh cứ hòa theo là được mà.”

Phó Đình Xuyên nói: “Sao nào, nói gì anh cũng phải đồng ý hả?”

“Hừ.” Khương Diệu quay đầu trừng anh, vờ giận, trong lòng lại hết sức ngọt ngào.

...

Phó Đình Xuyên đứng trước cửa phòng 302.

Anh gỡ bao tay, lấy chìa khóa nhà nhưng rồi nghĩ sao đó lại không mở cửa mà chuyển thành gõ gõ.

Khương Diệu lo lắng đứng im.

Vài phút sau, cửa được mở từ bên trong.

Khương Diệu đứng bên phải, là người đầu tiên thấy rõ người bên trong.

Thật là mẹ của Phó Đình Xuyên sao, Khương Diệu vẫn tưởng tượng phải là một vị phu nhân mười phần quý khí. Nhưng đó là một người mẹ hết sức bình thường, giống hệt như những trưởng bối khác.

Mang tạp dề, mái tóc hoa râm, khoe mắt khoe môi có dấu vết năm tháng, dịu dàng mà thiện lương.

Kỳ thật cũng giống như suy đoán, sau khi nhìn thấy khu nhà này, cô cũng biết, dù con trai là người được vạn người quan tâm, tiền nhiều như nước, nhưng mà lại muốn ở trong căn phòng nhỏ ở vùng này, thế đủ biết bà đậm bạc như thế nào, không tranh tài lợi.

Mặt mày của Phó Đình Xuyên được di truyền từ bà, đôi mắt dài hẹp đào hoa, mày sắc tự nhiên, hốc mắt thật sâu, có hương vị của mỹ nhân châu Âu.

Một cái khuôn khắc ra vậy.

Bà cẩn thận đánh giá Khương Diệu.

“Mẹ.” Phó Đình Xuyên bên cạnh gọi bà.

Khương Diệu hoàn hồn, vội mỉm cười: “Con chào dì.”

“Ừ.” Mẹ Phó Đình Xuyên đáp lại, nghiêng người tránh ra một khoảng: “Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Phó Đình Xuyên đẩy sau lưng Khương Diệu một cái, Khương Diệu đành phải đi vào, anh theo sát phía sau, đưa đồng hồ trong tay tới trước mặt mẹ mình:

“Khương Diệu mua quà cho mẹ này.”

“Mua nhiều thế làm gì.” Cô cao hơn Khương Diệu một chút, hơi cúi thắt lưng định lấy dép lê trên tủ cho hai đứa.

“Dì cẩn thận,” Khương Diệu cũng ngồi xổm xuống, giúp bà tìm: “Dì ơi, đôi nào ạ, con lấy cho dì.”

“Không cần đâu, dì lấy được rồi.” Bà đặt hai đôi giày sang bên cạnh: “Con thay xong thì ngồi trên sofa với Đình Xuyên là được rồi.”

Người già ngồi xổm lâu nên khó đứng dậy được.

Khương Diệu biết thế, nên khi cô đứng dậy xong cũng thuận tay giữ lấy khuỷu tay bà, đỡ bà đứng lên.

“Cám ơn con.” Mẹ Phó Đình Xuyên nhìn tới: “Con đổi giày đi.”

“Dạ.” Cô nghe lời, cúi đầu đổi giày, sau khi thay xong thì để đôi giày của mình ngay ngắn bên cạnh cửa.

Mẹ Phó Đình Xuyên thấy cô làm đâu vào đấy thì chuyển sang nhìn con trai.

Người kia cũng nhướng mày nhìn bà, vẻ mặt tò mò như đang hỏi, mẹ đối xử với dâu tương lai như thế nào ạ?

Thấy con trai vội vàng như thế, mẹ Phó suýt nữa thì cười thành tiếng, nói: “Tiểu Khương, giày con để lên kệ đi, vào cửa đã là người trong nhà, để một bên sẽ bất hòa đấy.”

“Đúng đó.” Phó Đình Xuyên gật đầu.

Nói xong bà xoay người đi vào phòng bếp.

Khương Diệu thay dép lê xong thì đi theo Phó Đình Xuyên vào phòng khách.

Một gian phòng không lớn, nhưng ba người trong một nhà sống vẫn đủ, bà dọn dẹp nó cực kỳ sạch sẽ, cách trang hoàng giống như phong cách nhiều năm về trước.

Khương Diệu thấy bên góc đông nam của phòng có đặt một chiếc tủ, bên trên đặt một bức ảnh chân dung đen trắng.

Đó hẳn là ba của Phó Đình Xuyên, khuôn mặt lúc còn trẻ tuổi mạnh mẽ, so với Phó Đình Xuyên bên cạnh cũng có năm sáu phần giống nhau.

“Là ba anh ạ?” Khương Diệu nhẹ giọng hỏi.

Phó Đình Xuyên hơi nghiêng đầu: “Ừ”

Không giống như những gia đình khác, ngày lễ ngày tết sẽ hay đặt lên thịt bò hay hoa quả hương khói linh tinh gì đó.

Trên tủ thờ chỉ đặt một bình hoa thủy tinh, nước đổ ngang phân nửa, trong đó là một cành cát cánh tươi – hoa màu tím sáng, có lẽ là vừa mới mua.

Khương Diệu nhớ lại, ý nghĩa của loài hoa cát cánh, tình yêu đến chết cũng không thay đổi.

Cô nhìn về mẹ Phó đang bận rộn trong bếp, đột nhiên trong lòng lại có cảm giác rất mềm mại, như mật ngọt chảy ra.

Cô cởi áo khoác, xem lại mắt mòn quà mang tới, rồi nói với Phó Đình Xuyên: “Em đi giúp mẹ anh nhé.”

Nói xong thì bỏ chạy vào phòng bếp, kéo tay áo lên hỏi bà có cần giúp đỡ gì không.

Thực ra trước khi tới, lần đầu tiên gặp người lớn, Khương Diệu không có kinh nghiệm gì nên lên mạng tìm thử, nhà gái lần đầu tiên đi tới nhà trai phải làm gì.

Đa số các câu trả lời đều là: Đừng quá nhiệt tình, người ta sẽ nghĩ cô không chịu nổi nữa muốn làm dâu nhà họ đấy, sau này sẽ bị nhà trai khinh thường, sai việc.

Nhưng mẹ Phó và Phó Đình Xuyên không phải người như vậy, lúc này đây Khương Diệu rõ ràng hơn ai hết.

Đến sau phòng bếp, mẹ Phó nói không cần đâu.

Khương Diệu lại đáp: “Dì cũng nói đều là người một nhà mà, đừng khách khí với con ạ.”

Mẹ Phó liền cười, không từ chối nữa, nói cô đi rửa cà tím đi, bà định làm món Chính gốc ba tiên.

Không quá vài phút sau, mẹ Phó quay đầu lại, trên thớt gỗ cà tím đã được cắt nhỏ đều đặn, quả thực là tay nghề rất cao.

Vốn định cùng vợ tương lai xem ti vi, giờ Phó Đình Xuyên cũng không muốn mở máy nữa.

Đi vào phòng bếp, lấy lòng hai người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Khương Diệu im lặng tìm việc làm, không tranh công, càng không nói lời nịnh nọt người khác.

Mẹ Phó đánh nhẹ sau lưng anh, trách mắng: “Đi ra ngoài! Người cao to lớn, làm phòng bếp nhỏ chật chội đi được!” Trước mặt mẹ mình, Phó Đình Xuyên không khác gì nam sinh chỉ mới hơn mười tuổi, cười đùa: “Vậy chờ Khương Diệu gả cho con, mình đổi một phòng lớn mẹ nhé, phòng bếp cũng lớn.”

Khương Diệu đang thái đồ nghe vậy, mặt cũng nóng lên. Mẹ Phó: “Nói gì thế, mẹ không thích ở với mấy người trẻ bọn con đâu.”

Bà cho xương sườn vào nồi hầm, thấp giọng: “Mẹ ở đây với ba con, thanh tĩnh.”

....

Lúc ăn cơm trưa, ba người vừa ăn vừa tán gẫu, không khí khá nhẹ nhàng.

Mẹ Phó sợ Khương Diệu không quen, ngại dùng bữa nên gấp cho cô không ít, cũng hỏi thêm vài chuyện.

Khương Diệu ngoan ngoãn trả lời.

Hỏi cô người ở đâu, Khương Diệu đáp: “Tô Châu ạ.”

Mẹ Phó gật đầu nhớ lại, ánh mắt nhìn xa xăm: “Lúc ba Phó Đình Xuyên còn sống, dì và ông ấy cũng từng đến Tô Châu chơi, tự đi thôi, Hồ Khâu, trấn cổ, vườn Chuyết chính, rừng sư tử, hàn sơn tự nữa, đi hết. Vùng Giang Nam rất khác ở đây.”

Khương Diệu trả lời: “Tô Châu sao giống Bắc Kinh được ạ, Tô Châu tiểu gia bích ngọc, kinh thành hơi thở của vua. Mấy chỗ dì nói đều là nơi nổi danh chỗ bọn con. Lần sau dì có qua con mang dì đi tới mấy nơi, có nhiều món ngon lắm ạ.”

Phó Đình Xuyên gấp một miếng sườn xào chua ngọt, thản nhiên nói: “Còn cả hơi thở của vua, giờ cứ như lò luyện đan vậy, nếu không sao mà cả ngày sương khói lượn lờ thế chứ.”

Cái người này! Mẹ Phó và Khương Diệu cùng bật cười. Cười xong, mẹ Phó nhìn Khương Diệu: “Chắc là muốn đi thăm phải không?”

Khương Diệu trình trọng gật đầu, trong lòng hiểu được ý bà.

**

Buổi chiều, Khương Diệu cùng Phó Đình Xuyên ra thăm mộ ba anh.

Trước khi xuất phát, mẹ Phó chọn một ít hoa quả mà hai người mang tới, nói mình không ăn được nhiều như vậy.

Phó Đình Xuyên hỏi sao mẹ Phó không đi cùng.

Bà nói, bà không thích đi, nhìn mấy chục năm cũng chán rồi.

Khương Diệu nghe xong, trong lòng vừa ấm áp vừa chua xót.

Khương Diệu mua một bó hoa hồng trắng, tự mình chọn từng hoa, gói bằng giấy, buộc dây lưng trắng, cực kì đơn giản.

Trên đường đi, Phó Đình Xuyên thấy cô cẩn thận ôm nó vào lòng, anh nói: “Anh tưởng em sẽ mua hoa cúc.”

“Em nghĩ ba anh không thích nhìn, hoa hồng trắng cũng tượng trưng cho sự tôn kính, tình cảm dành cho ông cũng nên như vậy.”

Phó Đình Xuyên nói: “Anh nghĩ anh có thể biết được suy nghĩ của ba mình rồi.”

“Nghĩ gì ạ.”

“Có con dâu thật tốt, vừa xinh đẹp, hiểu chuyện, lại có lòng.”

“Nói nhiều.” Khương Diệu đánh anh một cái.

Phó Đình Xuyên giữ tay lái, bị cô gái của mình đánh như vậy nhưng cả người vẫn vô cùng sảng khoái.

**

Sau khi tảo mộ xong, Phó Đình Xuyên mở điện thoại ra. Trên màn ảnh hiện ra mấy tin QQ, đều là do Từ Triệt gửi đến.

Là bài đăng trên Weibo và một video chia sẻ.

Mở hình ảnh ra nhìn, là paparazi chụp được hình anh đưa Khương Diệu về nhà, cả ảnh đi tảo mộ.

Mỗi tuần các trang web trong nước lại tung ảnh chụp và các video về các ngôi sao lớn cắt nối biên tập, nhằm thỏa mãn thị hiếu của công chúng.

Khương Diệu nhìn qua, lạnh giọng nói: “Những người này đúng là vô vị ghê, không biết tôn trọng người khác là gì à.”

Phó Đình Xuyên phụ họa: “Đúng vậy, vô vị quá.”

Anh mở một bài đăng khác rồi đưa tới cho Khương Diệu xem: “Nhưng mà cái này thì anh thích.”

Khương Diệu nhìn –

”Mỗi ngày một tin tức giải trí:

Hôm nay tôi sẽ cung cấp cho mọi người ba tin cực sốt:

1. Chủ tài khoản Weibo làm đẹo với mười hai vạn fan, bình thường cực kì lạnh lùng. Cô còn có một tài khoản phụ khác theo đuổi thần tượng cực kì cuồng nhiệt, tính cách tương phản vô cùng.
2. Nam thần quốc dân Phó xx, 36 tuổi còn chưa có bạn gái, lặng lẽ theo dõi weibo làm đẹp kia, nghe nói là vì nhìn tay cô, ai ngờ hôm qua nhờ tay bấm like.
3. Hai người trên đang đi gặp người lớn trong nhà, muốn kết hôn.

1 giây trước

Bình luận: 0 phát: 0 like: 0”

50. Chương 49

Chương 49

Đêm đó, trở lại biệt thự.

Khương Diệu rửa mặt xong thì leo lên giường, lấy di động cả ngày không mở ra...

Bắt đầu từ tối hôm qua, cô đã biết rõ, mình sắp phải đối mặt với trận cuồng phong oanh tạc lớn nhất.

Quả nhiên, vừa mở ra là một loạt tin nhắn của bạn bè đồng nghiệp.

Tôn Thanh càng nhiều hơn...

Ít nhất là ba mươi tin nhắn hỏi về tình hình gần đây của Khương Diệu.

Đồng nghiệp bình thường chỉ cần liên tưởng thì có thể đoán được là cô.

Còn mấy bạn học cũ thì chắc là sau khi xem video kia xong... Mới xác nhận được.

Khương Diệu đau đầu, nghĩ nghĩ rồi nhắn mấy chữ cho Tôn Thanh:

Sau này cô có thời gian sẽ giải thích rõ ràng hơn.

Giờ cô còn có việc gấp.

Một lúc sau, Phó Đình Xuyên từ phòng vệ sinh đi ra, tóc anh còn ướt nhẹp, từng giọt nước chảy xuôi theo đường cong xinh đẹp nơi cần cổ, qua yết hầu, xương quai xanh, cuối cùng là rơi vào áo tắm màu đen.

Anh tiện tay lấy khăn lau tóc, thấy Khương Diệu đang ngồi trong chần, vẻ mặt như hết đường xoay xở.

Phó Đình Xuyên khom người lấy máy sấy trong tủ ra rồi nghiêng đầu hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Khương Diệu ngược mắt: “Em đang nghĩ, có nên gọi điện thoại cho ba mẹ không?”

“Em còn chưa gọi điện cho ba mẹ nói chuyện của chúng ta sao?”

“Còn chưa nghĩ xong...nên nói như thế nào.”

Phó Đình Xuyên lại lau tóc, đặt khăn mặt qua một bên, đi đến bên giường, cúi đầu nâng cằm Khương Diệu lên, nhìn thẳng vào mắt cô, đồng tử sâu lắng như trời đêm: “Giờ mà không nói với cha mẹ... là tính không phụ trách anh hả?”

Khương Diệu hất tay anh ra, trợn trắng mắt: “Vô vị.”

Phó Đình Xuyên ngồi xuống bên giường, hai chân vắt lên, cẳng chân mạnh mẽ như ẩn như hiện dưới lớp áo tắm, nghe cô nói: “Em chỉ đang nghĩ nên nói thế nào... Lâu rồi không gọi điện cho ba mẹ.”

– Vừa gọi lại tung bom, cũng không biết họ có chịu nổi không.

“Gọi đi, nói chuyện chính thôi.”

Sau sự kiện thi vào trường cao đẳng ngày đó khiến cho Khương Diệu khá xa cách với ba mẹ mình, nhiều năm lẩn lộn bên ngoài, đến tết âm lịch cô mới trở về.

Những lời tâm tình tình cảm với ba mẹ cũng ít hơn rất nhiều so với khi còn bé.

Nhưng... dù thế nào, cũng là ba mẹ mà...

Khương Diệu than thở rồi cầm điện thoại gọi cho mẹ.

Phó Đình Xuyên ngoan ngoãn ngồi một bên, nhìn cô chăm chú.

Chuông reo vài tiếng đã có người bắt máy.

Khương Diệu đi thẳng vào vấn đề: “Alo, mẹ ạ.”

Phía đầu dây có phần kinh ngạc: “Diệu Diệu à?” có lẽ cũng không đoán được con gái lại gọi điện vào lúc này.

“Ngày mai là năm 2016, con chúc ba mẹ năm mới vui vẻ.” Cô nói bằng giọng địa phương, ngọt ngào mềm mại của miền Nam, phút chốc giọng nói ấy càng trở nên lưu luyến hơn: “Mẹ đang làm gì thế?”

“Ở nhà xem chương trình cuối năm, con cũng vui vẻ nhé, ở bên ngoài có khỏe không.”

“Rất tốt ạ, ba đâu mẹ?”

“Cả hai đều tốt,” Mẹ đáp, bỗng nhiên à một tiếng: “Hôm qua trên truyền hình mẹ xem chương trình giải trí, người mà con vẫn thích ấy, Phó gì ấy...”

Khương Diệu căng thẳng, chẳng lẽ ba mẹ cô biết rồi.

Mẹ cô nói tiếp: “Phó Đình Xuyên đúng không, có bạn gái rồi. Cũng là chuyên viên trang điểm, lúc ấy mẹ còn lo con đau lòng chứ, từ nhỏ đã thích cậu ta mà...”

Nghe câu này xong, chớp mũi Khương Diệu bỗng nhiên như có thể vắt chanh, chua xót cực kỳ.

Hóa ra, những yêu thích của cô từ bé đến nay, mẹ vẫn nhớ rõ ràng.

Nhưng là... chuyện này cô phải nói thế nào đây...

Cô chuyên viên trang điểm đó là con đấy?

Khương Diệu bóp trán, không biết phải nói như thế nào. Đầu dây thấy cô không lên tiếng thì hỏi tiếp: “Diệu Diệu à, có phải con không vui không, mẹ không cố ý, mẹ nghĩ con thích cậu ta...”

“Mẹ.” Khương Diệu vội nói.

Mẹ Khương: “Ừ.”

Khương Diệu ấp úng: “Thực ra, người thợ trang điểm đó... Chính là con...”

...

Khương Diệu tắt máy, không biết vì sao, vừa rồi kể một lượt cho mẹ nghe, mình quen Phó Đình Xuyên thế nào, phát triển, yêu đương cho tới ngày hôm nay ra sao, vì sao chưa nói với họ đã chạy đi gặp người lớn rồi...

Xen giữa đó là rất nhiều tiếng cảm khái, tiếng cảm mẹ cô rớt trên mặt đất...

Dù sao, cuối cùng bà hốt hoảng bỏ lại một câu: “Mẹ đi nói chuyện với ba con, làm việc vất vả rồi, con nghỉ sớm đi...” Rồi tắt.

Phó Đình Xuyên vẫn nằm bên cạnh cô, tất cả đều là giọng Tô Châu, không giống tiếng Bắc Kinh hay tiếng phổ thông nên anh không hiểu.

Anh đành phải hỏi Khương Diệu: “Em nói gì với mẹ thế? Lâu vậy.”

Khương Diệu cười tủm tỉm xắn tới: “Anh – đoán – xem—”

Phó Đình Xuyên nhú mi, xoa xoa hai má cô: “Cô bé này, sao xấu xa thế, sau này không cho em chơi với Từ Triệt nữa.”

Khương Diệu cầm tay anh, ngăn mất đầu ngón tay kia nhéo lên mặt mình: “Nghe không hiểu à, làm sao bây giờ, ai bảo anh muốn cưới con gái Tô Châu làm gì.”

Phó Đình Xuyên: “Được, mai anh phải học tiếng Tô Châu.”

Khương Diệu: “Vậy anh gắng học nhé —”

Phó Đình Xuyên tròng cô một cái, nhân lúc cô không đề phòng thì giữ chặt hai tay cô, éo vào đầu giường, cổ tay cũng dán lên tường.

“Này —” Khương Diệu giãy dụa nhưng không có kết quả: “Buông tay ra — anh làm thế là không công bằng.”

“Không công bằng gì?”

“Đàn ông mạnh hơn phụ nữ mà, anh làm thế là ỷ thế hiếp người.”

Phó Đình Xuyên cong môi, nhướn mày đáp: “Thế em nói giọng Tô Châu nói, tỏ tình với anh rồi anh sẽ buông ra.”

“Không được.” Khương Diệu quay đầu đi.

“Vậy không thả.”

“Này, anh tốt nhất mà, anh buông ra đi..” Khương Diệu chuyển sang làm nũng.

“Nói một câu đi.”

Khương Diệu không dây dưa nữa: “Vậy anh muốn nghe cái gì?”

Phó Đình Xuyên quyết đoán: “Em thương anh.”

“Ồ,” Khương Diệu mím môi: “Nei zal zongl sangl.”

Phó Đình Xuyên nheo mắt: “Là em thương anh hả?”

“Đúng thế, không phải bốn chữ sao? Em lừa anh làm gì.” Về mặt Khương Diệu thành khẩn.

“Thật?”

“Thật.”

Phó Đình Xuyên cười khê một tiếng, cúi xuống hôn cô, hôn đến mức Khương Diệu thở không được, khuôn mặt ửng hồng, cả người như nhũn ra mới chịu buông tay.

“Anh làm gì thế.” Khó lắm mới hít thở được, Khương Diệu lườm anh một cái.

Phó Đình Xuyên xoa xoa vai, ung dung nói: “Biến lời của em thành hiện thực.”

“Anh...” Khương Diệu không thốt được nửa chữ.

“Sao nào, em nói anh súc sinh, anh đương nhiên phải thực hiện chứ.”

“Anh đúng là súc sinh.” Khương Diệu gấp đến mức vừa dùng tiếng phổ thông vừa dùng tiếng địa phương mà nói.

Phó Đình Xuyên buồn cười, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau một lúc lâu, anh khẽ nói: “Ni jiùsìn zongl sangl...”

Khuôn mặt Khương Diệu hồng ửng, bên tai nóng lên.

Phó Đình Xuyên nói... đây mới là giọng Tô Châu câu, “Anh thương em.”...

Giọng anh khàn khàn, cô chỉ nghe hiểu được ngữ điệu, và cả ánh mắt sâu lắng dịu dàng.

Thật sự là, lòng thiếu nữ muốn sống dậy rồi... >??&

**

Sau ngày nghỉ Nguyên đán, Khương Diệu chính thức trở thành một thành viên trong phòng làm việc của Phó Đình Xuyên.

Mà trên internet những tin tức liên quan đến hai người họ cũng lắng dần xuống.

Tuy rằng nói là phải đối xử bình đẳng, ngang hàng chung sống, cố gắng làm việc, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng ngày đầu tiên Phó Đình Xuyên dẫn cô đi giới thiệu –

Mọi nhân viên đều gọi cô là “chị dâu”, “Phó tẩu”, “bà Phó”...

Khương Diệu mặt thì cười mà trong lòng khổ sở: “Mọi người gọi em là Tiểu Khương được rồi...”

Nhưng mà, cũng không ai dám dùng.

Một tháng tiếp theo, lịch trình của Phó Đình Xuyên cực kì bận rộn, tham gia rất nhiều hoạt động trong cả nước.

Làm chuyên viên trang điểm như Khương Diệu, cũng phải chạy tới chạy lui theo.

Cảm giác bận rộn rất cực đã trở lại, thậm chí còn hơn cả tiết tấu lúc làm trong đoàn làm phim, các tạo hình, yêu cầu thẩm mỹ cũng cao hơn, việc vận dụng cũng phải linh hoạt hơn trước.

Hơn nữa, có ba lần Khương Diệu gặp thầy ở phòng trang điểm sau một sân khấu nọ đúng là cực kì vui vẻ.

Nhưng mà, dù ban ngày chạy đôn chạy đáo buổi tối về khách sạn rồi còn phải...

Nhiều ngày như thế, rốt cục cô cũng hiểu vì sao trên internet lại nói đàn ông cung Ma Kết được xưng là “nhân viên công vụ trên giường.”

Hơn nữa, Phó Đình Xuyên không phải sắp bốn mươi rồi à? Sao mà giống phụ nữ, ba mươi như lang bốn mươi như hổ thế?

Tóm lại, Khương Diệu bây giờ, cả ngày lẫn đêm, đều vô cùng... Mỗi một.

**

Đêm hai lần tháng chạp, ba người Phó Khương Tử rốt cuộc cũng được trở lại phòng làm việc ở Bắc Kinh.

Vừa đến nhà, Khương Diệu lao vào phòng rửa tay, Phó Đình Xuyên thì nằm ngửa trên ghế salon, ngả đầu đã ngủ say.

Cô rón ra rón rén đi tới, chăm chú nhìn anh một hồi, trong lòng thầm than, sao mà ngũ quan của người này anh tuần vậy chứ, nhìn mãi không chán.

Cứ thế mà ngủ à, còn chưa tẩy trang nữa.

Nhìn anh hô hấp đều đều, nhìn rất ngọt ngào đáng yêu. Khương Diệu cũng không đành lòng đánh thức.

Cô nghiêng người lấy giấy tẩy trang ra, thật cẩn thận lau mặt cho anh rất nhẹ.

Còn chưa sạch được bao nhiêu, tay đã bị anh giữ lại.

Chỉ phất tay một cái, Khương Diệu đã nghiêng người về trước, ngay sau đó, chóp mũi chạm chóp mũi...

Khoảng cách quá gần, Khương Diệu hoảng hốt, trợn to mắt chớp vài cái, người kia cũng không mở mắt ra, cánh tay còn găng sức, không cho cô lui về.

Hàng mi dài run rẩy, đôi môi của Phó Đình Xuyên cong lên, cười quyến rũ.

Cô gái này, sao cứ thích xuất hiện lúc anh nhắm mắt dưỡng thần thế chứ, còn cách anh gần như vậy.

Anh nhớ đêm đó ở Đường Thành, chớp mắt như một giấc mơ.

“Anh có ngủ không đó?” Khương Diệu nhỏ giọng nói, môi vừa động đã như sát vào da anh.

Mí mắt mở ra, Phó Đình Xuyên nhìn về phía cô, tay vẫn nắm chặt như thế: “Không mệt, ngủ một chút thôi.”

Hai người nói chuyện, hơi thở giao hòa, ấm áp.

Anh vuốt nhẹ lên cổ tay cô: “Khương Diệu, từ sau khi ở cùng em rồi, rất ít khi anh có ý định gì kì lạ với tay người khác, anh cũng không biết vì sao nữa.”

Khương Diệu đứng dậy, cách xa anh một chút, hỏi lại: “Hỏi bác sĩ của anh chưa?”

Phó Đình Xuyên gật đầu: “Hỏi rồi.”

“Nói sao ạ?”

“Cô ấy nói, không có gì kì lạ cả.”

Một buổi tối lúc còn yêu xa, anh lại gọi điện thoại cho Lục Thủy Tiên, nói tình huống của mình.

Lục Thủy Tiên trả lời: “Kì lạ à? Tâm bệnh phải dùng tâm được, không biết vì sao cậu lại thích tay, có lẽ có một chuyện gì đó lúc cậu còn nhỏ mà giờ đã quên, liên quan đến bàn tay, làm cho tinh thần cậu được an ủi, cho nên cậu mới thấy bàn tay quan trọng, phản ứng mãnh liệt. Nhưng bây giờ, người cậu yêu nhất đã ở bên cạnh, tình yêu ấy, một khi đã yêu là yêu tất cả, đâu chỉ mỗi bàn tay. Dù trên đời này có đôi bàn tay đẹp hơn nữa, cậu cũng không muốn nhìn, cho dù muốn nhìn cũng chỉ liếc mắt một cái, nhìn rồi thôi, không bị rung động nữa. Tôi thấy cũng giống như việc tôi thích nhìn Ngô Ngạn Tổ, nhưng tôi toàn tâm toàn ý yêu chồng mình.”

Nhớ lại chuyện đó, bàn tay Phó Đình Xuyên chuyển động, vuốt ve tay cô một lượt, giống như những cặp tình nhân khác vẫn làm, hai bàn tay đan vào nhau, nắm chặt.

Anh nói: “Cô ấy còn nói, anh đã tìm được loại thuốc tốt nhất trên thế giới rồi, cái khác thì không được.”

Thực ra, cô Lục không hề nói những lời này, là anh tự thêm vào, nói với lòng mình mà thôi.

— Cô gái của anh, cảm ơn em đã đến cạnh anh. Người khiến anh khó kháng cự nhất, khiến anh hiểu rằng, cuộc đời cũng vô cùng tươi đẹp.

51. Chương 50

Chương 50

Cuối năm, phòng làm việc Phó Đình Xuyên bắt đầu kì nghỉ dài hạn, lên đến mười lăm ngày.

Nhân viên vỗ tay chúc mừng, ông chủ yêu đương là tốt thế đấy, ngay cả tết âm lịch cũng được nghỉ gấp đôi!

Sắp đến lễ mừng năm mới, cũng có nghĩa Khương Diệu và Phó Đình Xuyên phải tách nhau một thời gian.

Dù lưu luyến nhưng dù sao còn chưa công chứng, cũng chưa kết hôn, năm mới mà không về nhà thì đúng là có lỗi với cha mẹ.

Khương Diệu ở Bắc Kinh đến ngày hai mươi bảy rồi mới thu dọn hành lý, chuẩn bị chuyển bay tối, về Tô Châu.

Lúc cô đang sửa sang lại, Phó Đình Xuyên ngồi trong phòng, dựa sô pha, nhìn cô chăm chăm như thế, lặng yên như nước.

Cô gái ngồi bên giường ngủ, hơi cúi đầu, xếp từng chiếc áo. Mái tóc dài rũ xuống bên mặt cô, chỉ lộ ra chóp mũi nhỏ nhắn, trắng trẻo như trong suốt.

Ánh nắng chiếu lại đây, cả người cô như chìm trong đó, sợi tóc cũng chuyển thành màu vàng, màu đầm ấm. Cô giống hệt như cảnh trong mơ, đẹp đến mức khó tin là thật.

Có thể cảm giác được Phó Đình Xuyên đang nhìn mình, Khương Diệu cong môi: “Ngồi góc đó làm gì thế? Sao không giúp em dọn dẹp một chút.”

Phó Đình Xuyên một tay chống má, trẻ con đáp: “Anh không –”

Khương Diệu hỏi: “Anh không cái gì?”

Phó Đình Xuyên: “Không dọn giúp em, như thế em sẽ ở lại lâu hơn một chút.”

Khương Diệu xếp tay áo lại: “Đâu phải không về nữa.”

Phó Đình Xuyên tựa vào sô pha, thở dài: “Ồ với anh mới được một tháng, lại tách ra hơn mười này... làm bạn trai như anh, mệnh thật khổ.”

Khương Diệu thấy anh thở ngắn than dài thì bật cười: “Nhịn một chút đi mà, mười ngày chứ mấy, trước mình yêu xa cũng thế.”

Phó Đình Xuyên xoa huyệt thái dương: “Rồi rồi...”

Một lúc sau, Khương Diệu xếp xong quần áo, vừa định kéo khóa túi hành lý lại, Phó Đình Xuyên đột nhiên đứng dậy: “Đợi lát nữa.”

Nói xong, thì đi xuống lầu.

Lúc trở lại phòng ngủ, trên tay anh là một đồng thứ, màu trắng, hình tròn, quăn quanh là rất nhiều dây.

Phó Đình Xuyên bỏ hết vào hộp giấy rồi đưa cho Khương Diệu: “Này, nhất định phải mang về.”

Khương Diệu mở hộp ra: “Cái gì vậy ạ?”

“Lúc trước có đưa điện thoại cho em xem đấy, là camera của Tiểu Mễ Đoàn.”

Khương Diệu nghi ngờ hỏi: “Đưa em làm gì?”

“Em về, bắc nó trong phòng mình, chỗ nào cao một chút ấy, như thế anh mới nhìn bao quát được.” Phó Đình Xuyên hướng dẫn như một chuyện rất bình thường, cực kì quân tử.

Khương Diệu: “...”

Cô đẩy hộp giấy tới trước ngực anh: “Anh biến thái à!”

Phó Đình Xuyên: “Biến thái gì?”

“Đây là đồ để nhìn mèo chó với phòng trộm? Nào có ai lấy đi giám thị người khác như anh.”

“Không phải giám thị, mà là thưởng thức, để giảm bớt tương tư.” Phó Đình Xuyên trả lời vô cùng có lý, ai nghe xong có khi còn phải tin thật.

“Em không mang!” Vừa nghĩ tới chuyện bây giờ về nhà, hoạt động gì trong phòng cũng bị người này nhìn có, tự nhiên lại thấy cực kì thẹn thùng: “Chết cũng không mang.”

“Thế tùy em.” Phó Đình Xuyên ôm hộp vắt qua bên tủ, xoay người ngồi xuống sô pha.

Trầm mặc, âm u.

Khương Diệu trộm nhìn anh, thầm nghĩ, cái tên bại hoại là đang... giận à?

Cô từ từ đi qua, đứng bên cạnh anh rồi ngồi xuống đối mặt: “Này – giận hả?”

Phó Đình Xuyên không nói gì.

Khương Diệu lay cánh tay anh: “Anh có thể đổi cách khác được không, sao lại nghĩ cái biện pháp đó chứ?”

Phó Đình Xuyên tiếp tục không hé răng.

Khương Diệu đưa tay giữ lấy mặt anh: “Được rồi mà, đừng tức giận nhé, không dùng camera đó được không? Ngày nào em cũng nói chuyện với anh hết, video QQ nữa, nha?”

Phó Đình Xuyên nghe thế thì mới hơi động đậy, đưa tay cầm lấy mu bàn tay cô, giữ chặt trong tay mình, nói khẽ: “Cố mà làm, đồng ý rồi đấy.”

Khương Diệu cười, néo mặt anh một cái: “Em có quà năm mới cho anh này.”

“Cái gì thế?”

Khương Diệu lấy một hộp đồ bên sườn túi hành lý, cầm tới chỗ anh.

Phó Đình Xuyên cẩn thận mở ra, bên trong là.. một cây lược gỗ, bên trên có khắc tên cô, màu như những cây lược gỗ khác, đầu lược có đục một lỗ, buộc sẵn một dải đồng tâm kết màu lam.

“Đào Mộc, là em tự khắc, lúc học đại học đã làm nó đấy, tính sau này đưa cho... ông xã.”

Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Em nghĩ ai là ông xã của em?”

Khương Diệu thẳng thắn: “Em cũng không biết, dù sao không nghĩ tới anh đâu.”

Phó Đình Xuyên cười nhẹ: “Ngoài anh ra em còn muốn gả cho người khác hả?”

“Khi đó, em chỉ là một fan rất nhỏ, sao dám mơ đến anh chứ.” Khương Diệu vội vàng cãi lại.

Phó Đình Xuyên nhận lấy: “Được rồi, vì sao lại tặng lược cho anh, có vẻ em rất thích lược nhỉ.”

Khương Diệu nghiêm túc đáp: “Bởi vì, lược là một món đồ tốt nhé. Thời cổ đại, vào đêm thất tịch sẽ có rất nhiều nam nữ đưa lược cho nhau, là vật đính ước, có ý tứ định chung thân. Đến bây giờ có hôn lễ người ta vẫn còn tập tục chải đầu cho tân nương, vừa chải vừa nói, nhất sơ sơ áo lão, nhị sơ bạch phát tề mi, tam sơ nhân tôn mẫn đích, tứ sơ tương phùng ngộ quý nhân*...”

*Một lần chải sống lâu trăm tuổi, hai lần chải phải biết nâng khay ngang mày.

Ba lần chải con cháu đầy đàn, bốn lần chải gặp lại quý nhân.

Kiên nhẫn nghe cô nói xong, Phó Đình Xuyên khẽ cười, vuốt ve khuôn mặt cô: “Được, anh nhận, nhất định sẽ trân trọng nó.”

Hôm sau, mặt trời lên cao, Khương Diệu tự tỉnh dậy. Xoay người theo thói quen muốn ôm người đàn ông của mình...

Sau khi chạm vào khoảng không, cô mới ý thức được, mình đã về nhà ở Tô Châu rồi.

Nửa năm nay, đúng như một giấc mộng Hoàng Lương*.

*Ý nói giấc mộng đẹp, ngắn ngủi.

Khương Diệu dụi mắt, vươn tay mở QQ ra, đồng chí F hơn sáu giờ đã nhắn tin chúc buổi sáng tốt lành.

– Tin nhắn này nhắc nhở cô, tất cả mọi thứ đều là sự thật. Anh cũng là thật.

Khương Diệu cười khẽ, hồi âm lại: Sao anh dậy sớm thế?

Người kia trả lời rất nhanh, như có ý tức giận: Lớn tuổi rồi, ngủ không lâu.

Khương Diệu càng muốn trêu anh: Thế sao bình thường có khi anh ngủ thẳng đến mười giờ đấy.

Phó Đình Xuyên: Đêm trước vận động quá nhiều.

Mặt Khương Diệu nóng bừng lên, đang định trêu chọc người ta, cuối cùng lại bị trêu lại. Đúng là thất bại.

...

Ngày hôm qua nửa đêm mới tới, mẹ mở cửa, thấy cô phong trần mệt mỏi như thế thì làm cho cô một bát trà táo ấm áp, uống xong lại thúc cô đi ngủ.

Ổ chăn ấm còn có mùi nắng mới được phơi ngày hôm qua. Ở nhà tốt thật.

Chỉ là, sáng nay sẽ phải đối mặt với sự khảo vấn và giáp công của hai người...

Trên bàn cơm bày bánh bao hấp và cua vỏ vàng, nóng hôi hổi.

Món chính là mì hoành thánh với tôm luộc và rau thơm, đều là món mà Khương Diệu thích ăn nhất.

Ba đẩy kính lão lên đọc báo, thấy Khương Diệu rửa mặt xong bước tới thì đặt đồ trên tay xuống, nói: “Diệu Diệu, ngồi đây.”

Mẹ còn đang bận việc trong bếp, hấp ngô và khoai lang. Khương Diệu ngồi vào vị trí, cầm thìa lên rồi nói: “Ba ơi, có gì muốn hỏi thì ba mẹ hỏi luôn đi ạ.”

Ba Khương nhướn mày: “Chờ mẹ con lại đây rồi nói.”

Giống như chuẩn bị chờ khai đao, còn phải nhịn thêm năm phút chờ mài đao nữa, Khương Diệu múc một thìa cho vào miệng, ăn từ từ.

Một lúc sau mẹ Khương đi ra, ngồi bên cạnh ba cô, hai người đối mặt, y hệt như phỏng vấn.

... Cảm giác phỏng vấn xin việc trước đây lại trở về.

Chỉ có điều, lúc này về mặt ba mẹ đều rất ôn hòa, thậm chí có chút... Sợ cô không thoải mái.

Mẹ Khương nói trước: “Con nói ngôi sao kia là bạn trai con hả, mẹ có tìm trên mạng...”

Nói đến đây, Khương Diệu không biết nói gì hơn, tư liệu của con rề tương lại trăm người đều biết, có lẽ ba mẹ chưa bao giờ nghĩ tới nhỉ.

“Mẹ còn xem không ít phim của cậu ấy nữa, ba con cũng thế, trước kia ngày nào ba mẹ cũng xem phim đặc vụ cậu ấy diễn, thằng bé đẹp trai thật.”

“Các phương diện khác về lý lịch cũng tốt.” Ba Khương bổ sung.

Khương Diệu: “... Dạ.”

Mẹ Khương bắt đầu đặt câu hỏi: “Con giấu ba mẹ gặp người lớn nhà kia, là định kết hôn à?”

Như không hề suy nghĩ, Khương Diệu gật gật đầu, thông thả mà chắc chắn.

Ba Khương đẩy kính, nhíu mày hỏi: “Thực ra các con làm cùng ngành, cũng rất tốt, không xung đột, nghe mẹ con nói, giờ con đang làm chuyên viên trang điểm cho cậu ấy à?”

“Dạ phải.”

“Vậy không tồi, thường xuyên ở cùng nhau.”

Mẹ Khương vẫn có phần lo lắng: “Diệu Diệu à, cậu ta là nam diễn viên, thường xuyên phải chạm không ít ngôi sao nữ, họ lại đẹp như vậy, nhờ mà diễn giả thành thật thì sao?”

Khương Diệu còn chưa hiểu ra, ba Khương đã giải thích cho vợ: “Sao bà không tin con mình gì cả, cậu nhóc Phó kia trước kia chưa từng đóng với nữ chắc? Mà vẫn thích Diệu Diệu, không thích người ta, sau này cũng sẽ chỉ thích con gái mình thôi, biết chưa?”

Mẹ Khương xem thường: “Tôi hỏi Diệu Diệu mà, hỏi ông đâu?”

Khương Diệu cười khan hai tiếng, đáp: “Mẹ à, mẹ nói thế thì con cũng không cam đoan được, nhưng mà ít nhất hiện tại thì con yên tâm, dù anh là đại minh tinh rất nhiều người thích, nhưng lúc ở bên con thì không

khác gì người bình thường, khiến con cảm thấy rất an toàn. Mẹ biết không, từ cấp ba con đã thích anh ấy, có thể ở bên anh, được anh thích là chuyện mà con không dám nghĩ tới, thậm chí chưa từng mơ mộng.

Cho nên, con không nghĩ sẽ phản đối gì đó, hôm nay anh ấy quay phim với ngôi sao nữ xinh đẹp nào, hôm nay anh ấy cười với fan nào, nghề của anh ấy phải thế, con nghĩ, nếu anh không phải là diễn viên thành công, mười năm trước con cũng sẽ không nhìn thấy anh ấy trên ti vi, rồi ước ao thần tượng, dần dần mới lại gần anh ấy hơn.

Còn không thích vạch định kế hoạch gì cho tương lai, hứa hẹn thề thốt gì đó, chỉ cần anh ấy ở bên cạnh con, mỗi ngày chúng con sẽ trải qua thật hạnh phúc, mỗi một phút, một giây. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Khương Diệu hằng hái nói thêm: “Cho nên ba mẹ đừng lo cho con, tình cảm của con và anh ấy không phải như những cặp tình nhân bình thường, con nghĩ còn có cả tôn trọng và ngưỡng mộ, khác với khúm núm, cũng không cần nén giận, nó như là cảm tình quanh năm suốt tháng, mưa dầm thấm đất vậy ạ, con nghĩ ba mẹ có thể hiểu được.”

...

Nói hết một hơi, ba Khương mẹ Khương không cần nhiều lời nữa, hai người họ biết, dù nói gì cũng chỉ là phí công.

Con gái a... điên tình rồi.

Còn nữa, điều kiện người kia lại không tầm thường.

Còn cả, nếu mọi người biết con rể nhà mình là đại minh tinh thì sao nhỉ, trong lòng ông bà lại cười trộm.

Đang lúc mẹ Khương mừng thầm, ba Khương mới nhớ ra hỏi tiếp: “Con gawoj cha mẹ cậu ta rồi hả, người nhà thế nào?”

“Ba anh ấy qua đời mấy năm rồi, mẹ anh ấy sống một mình ạ.”

“Mẹ cậu ấy thì sao?”

“Rất tốt ạ, có thể nuôi dạy được một người con trai như thế, cha mẹ sao mà kém được.” Khương Diệu mỉm cười nói thêm: “Con gái ba mẹ tìm được con rể như vậy, chứng tỏ ba mẹ cũng tốt.”

Dứt lời, hai ông bà cũng cười khanh khách: “Giờ biết nịnh nọt rồi đấy, không biết học ai.”

“Học anh ấy.” Khương Diệu đắc ý đáp.

“Ồ...” Ba Khương giật mình: “Bình thường cậu ấy cũng lấy lòng con thế hả?”

“À, có vẻ thế...” Khương Diệu không muốn kể ra, tiếp tục ăn mỳ hoành thánh: “Được rồi được rồi, con ăn sáng đây, nói sau giờ lạnh hết rồi, hoành thánh mà trứng thì không ăn được nữa.”

“Được, con mau ăn đi!” Vừa mới nhắc con ăn xong, mẹ Khương lại quay đầu lại hỏi: “Vậy thì khi nào cậu ấy tới gặp ba mẹ? Mẹ cả đời chưa thấy diễn viên thật đâu.”

“Vâng – con sẽ hỏi anh ấy.”

“Đến lúc đó gọi hết họ hàng tới, cùng nhau xem.”

“Sao ba mẹ lại thế.” Khương Diệu rên rỉ.

“Ba mẹ sao nào, con tìm được con rể tốt, không muốn cho ba mẹ nở mày nở mặt à? Con không biết à, sau khi chuyện con và cậu ngôi sao kia lan ra, dì ba con và em gái ở Thượng Hải, tên là Tiểu Nguyệt ấy, không hiểu sao lại điện thoại cho mẹ, nói muốn xin chữ ký của Phó Đình Xuyên, mẹ phiền chết này.”

Ba Khương thương con gái bị hỏi han suốt buổi, còn chưa ăn được mấy ngụm: “Được rồi bà nó, bà để cho Diệu Diệu ăn sáng đã nào.”

...

Khương Diệu suýt nữa dúm đầu vào bát, có phần đỏ khốc đỏ cười, còn tưởng rằng cha mẹ lần này đã thay đổi nữa chứ...

Kết quả là...

Vẫn thích sử dụng như thế a...

**

Đêm ba mươi, Khương Diệu ăn cơm tất niên ở nhà với cha mẹ, một nhà ba người, hòa thuận vui vẻ.

Đang lúc ăn cơm, cô còn cố ý gọi điện thoại cho Phó Đình Xuyên, rồi đưa màn hình về phía ba mẹ cho anh chào.

Phó Đình Xuyên nhanh chóng lấy lòng ba mẹ, không biết dừng điện thoại thế nào, anh chạy ra xa một mét, thấy được nửa người, nghiêm trang chúc tết hai ông bà, hết như đoạn quảng cáo ngắn trên các kênh truyền hình vẫn hay quay anh như thế, anh nói:

“Tiểu Phó chúc dì và chú năm mới cát tường, luôn luôn khỏe mạnh, tâm tưởng sự thành, mọi sự như ý ạ.”

Tắt điện thoại đã lâu, ba Khương mẹ Khương vẫn cười không ngừng được.

Cả đêm đều nói chuyện về anh, làm cho Khương Diệu thân là con gái ruột, lại bị bỏ qua một bên...

Tới lúc đếm ngược, nhà nhà pháo bông, đèn hoa rực rỡ.

Khương Diệu đứng trước cửa sổ nhìn ra xa, bên ngoài tiếng nổ vang liên tiếp, bầu không khí năm mới vui mừng náo nhiệt.

Trên TV đang chiếu chương trình chào xuân, MC vẫn đang đếm ngược, cũng đúng giờ phút này, cô nhận được điện thoại của Phó Đình Xuyên.

Cô hí hóp mắt cười, chúc mừng trước: “Đại soái ca, năm mới vui vẻ nhé!”

Đồng hồ điểm 0 giờ, giữa tiếng ồn ào náo động, bầu trời đêm rực rỡ như ban ngày.

Người kia như sợ cô nghe không rõ tiếng mình, giọng nói cũng lớn hơn rất nhiều, nói từng chữ một: “Năm mới vui vẻ, thương em, mỗi năm qua đi, anh sẽ thương e nhiều hơn năm trước.”

Giống nhau có một bông pháo hoa nổ tung rực rỡ trong lòng Khương Diệu, đầu cũng hoảng hốt mơ màng.

Khương Diệu quay vào phòng, đến một nơi yên tĩnh rồi mới trả lời: “Em cũng thế.”

...

Mồng năm, họ hàng thay phiên nhau đến nhà Khương Diệu, bạn bè cũng tới không ít.

Từ trẻ em đến người lớn ít nhất cũng có mười mấy người, phòng khác càng trở nên chật chội rộn ràng.

Năm nay Khương Diệu là người nổi bật nhất trong dòng họ, đương nhiên câu chuyện không thể thiếu đề tài liên quan đến cô, cứ đến lúc châm trà, không ít trưởng bối rồi chị em trêu chọc.

Kế tiếp là phải chạy theo chăm sóc cho một đồng lứa con nít, thỉnh thoảng lại vào phòng bếp phụ mẹ, nửa ngày trôi qua đúng là còn mệt hơn cả đi làm, Khương Diệu mệt mỏi tựa vào bàn ăn đấm lưng bóp gối.

Chuông cửa bỗng vang lên.

Mẹ Khương đang nấu cơm nên gọi Khương Diệu đi ra mở cửa, chắc là nhà bà nội tới.

Khương Diệu đang định đứng dậy, thì chị họ đã ra mở cửa trước, trên tay là nửa quả chuối tiêu ăn dở, nhìn qua mắt mèo.

Ngay sau đó là tiếng chị họ hét ầm lên.

Mọi người trong phòng khách giật mình ngây dại, nhìn về phía chị họ của Khương Diệu.

Khương Diệu muốn hỏi có chuyện gì thì chị ấy đã mở cửa ra, quay đầu lại gọi cô: “Diệu Diệu, đến đây đến đây, bạn trai em tới, a a a a – anh ấy đẹp trai quá a a—”

Cái gì? Khương Diệu kinh ngạc, vội vàng chạy mấy bước qua.

Trời đất –

Khương Diệu hít một hơi lạnh.

Đúng là Phó Đình Xuyên!

Người kia vừa thấy Khương Diệu thì khẽ cười nói: “Năm mới tốt lành.”

Nói xong đôi mày còn hơi nhíu, có phần đắc ý.

Anh mặc một bộ tây trang phẳng phiu, bên ngoài là áo khoác, anh tuần ngồi ngồi như vừa chạy ra khỏi TV, cực kỳ không giống sự thật.

Mà trên tay anh là một đồng quà tặng, phía sau... còn cả cu li bị ép buộc ‘mặt thì cười mà trong lòng thì không’ Từ Triệt nữa, trong tay cũng đầy đồ linh kinh.

Họ hàng trong phòng khách nghe tiếng, tất cả đều chạy tới bên cửa nhìn ra, con nít thì vui sướng hét ầm lên: “A em biết anh, anh là người trên tivi, là đặc công đảng Cộng sản.”

Phòng trong cười vang.

Ngay cả mẹ Khương đang loay hoay trong bếp nghe thấy tiếng ầm ĩ cũng không chịu nổi phải chạy ra.

Sau khi nhìn thấy người bên ngoài là ai thì ngẩn ra một lúc, sau đó vội vàng thúc giục con gái mình: “Mau mời cậu ấy vào.”

Phó Đình Xuyên lễ phép chào hỏi: “Chào dì ạ.”

Ôi trời ơi, con rể tới nhà –

Chỉ một thoáng qua, tất cả họ hàng thân thích người thì hâm mộ người thì chúc phúc.

Mắt mẹ Khương cười đến híp lại: “Mau vào, đứng bên ngoài làm gì!”

Phó Đình Xuyên lập tức gật đầu.

“Đứng chờ ra đó làm gì, nhanh lấy dép lê cho cậu ấy!”

Khương Diệu đang sững người cũng bị mẹ gõ vào gáy một cái.

Ồi, đau quá.

Thấy con gái vẫn không động đậy, mẹ Khương thật chỉ tiếc ren sắt không thành thép, nói luôn: “Đừng đổi giày, dù sao hôm nay trong nhà cũng nhiều người tới, buổi tối cũng phải quét dọn, mau vào đi!”

Nói xong liền kéo Phó Đình Xuyên vào trong.

Cả người Phó Đình Xuyên cao gầy thon dài, nhưng mẹ Khương kéo một cái vẫn rất ngoan ngoãn vào theo, lúc đi ngang qua Khương Diệu còn im lặng nhéo lên tay cô một cái.

Khương Diệu hoàn hồn, nếu không phải hôm nay nhiều người không tiện, cô nhất định phải đánh anh vài vái!

Xấu xa! Đến nhà người ta cũng không nói trước một tiếng!

Ba Khương ra ngoài mua cơm trưa và đồ uống, còn chưa kịp trải nghiệm cảm giác ‘con rể từ trên trời rơi xuống’ này.

Nhưng một giờ sau.

Bởi vì sự xuất hiện của Phó Đình Xuyên, khu nhà náo nhiệt hơn gấp ba lần trước đó.

Mà vị đại minh tinh điện ảnh nào kia sai khi cởi áo khoác ra thì được quần chúng vây quanh, anh ngồi giữa sô pha, lễ phép trả lời.

“Em rể kí cho chị với?”

“Được ạ.”

“Đại minh tinh, cậu đẹp trai quá a a a a a a –”

“Cám ơn.”

“Anh Phó, có thể chụp ảnh với anh được không ạ? Có thể đăng lên không ạ?”

“Không thành vấn đề.”

“Chú ơi, chú có thể diễn cảnh đặc công cho cháy nhìn không ạ?”

“Cháu là cháu Khương Diệu à?”

“Cháu là em họ chị ấy ạ.”

“Anh không diễn cho em xem đâu.”

“Vì sao ạ?”

“Gọi anh đi, anh diễn cho em xem.”

“Ồ! Anh rể!”

Mọi người cười vang.

Phó Đình Xuyên tán thưởng: “Thằng bé này thật lanh lẹ, say này sẽ giỏi lắm đấy.”

“Anh rể diễn cho em xem đi.”

“Anh cần bạn diễn.”

“Bạn diễn là gì ạ?”

“Là cùng diễn với anh.”

“Em được không ạ?”

“Được chứ.”

“Phải diễn gì ạ?” Mắt lấp lánh.

“Tiểu quỷ Nhật Bản.”

Lại cười tiếp.

Cậu bé đóng người Nhật bản, còn Phó Đình Xuyên là đặc công, hai người đánh đấm như thật rồi ngã lăn ra đất...

Đương nhiên, trợ lý Từ Triệt cũng được mọi người vây quanh, có người còn hỏi anh có đối tượng chưa nữa...

Từ Triệt liên tục lắc đầu: “Có rồi, thật mà, không ở bên cạnh mà thôi.”

Từ đầu tới đuôi Khương Diệu đều: ...=__=

Được rồi, hôm nay là mừng năm, đúng là ngoài sự dự đoán của mọi người mà.

...

**

Đêm đã khuya, họ hàng Khương gia đặc ý thỏa mãn rồi đi. Từ Triệt bị... nhao nhao một ngày, đầu cũng đau, chỉ muốn chạy về khách sạn ngủ một giấc.

Lần này anh đến Tô Châu, một nửa nguyên nhân là hộ tống lão Phó, còn một nửa, là lý do cá nhân, phải đi gặp một người.

Cả nhà quay về yên tĩnh, chỉ còn ba mẹ, Khương Diệu và Phó Đình Xuyên.

Ba Khương mẹ Khương cũng không nói thêm gì nữa, cả một ngày quan sát, Phó Đình Xuyên không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai, cử chỉ trầm ổn hào phóng, mà lại không hề có mấy tính tình của ngôi sao lớn.

Ngoại trừ việc lớn hơn con gái mình nhiều tuổi, cái điều kiện khác đều muốn cầu mà không được.

Nhưng mà đêm nay phải ngủ thế nào nhỉ... Trong nhà có ba phòng một phòng khách, nhưng một gian là phòng sách rồi, nơi có thể ngủ chỉ có hai phòng mà thôi.

Mẹ Khương sầm nã kéo ba Khương tới bàn bạc: “Bằng không tôi ngủ với Diệu Diệu, ông ngủ với Tiểu Phó nhé?”

Ba Khương trầm mặc, ngày đầu tiên gặp mặt lại ngủ cùng con rể, nghĩ sao cũng thấy xấu hổ.

Khương Diệu thấy ba mẹ đang bàn bạc gì đó thì đi qua hỏi: “Hai người nói gì thế ạ?”

“Mẹ con bà bàn đi.” Ba Khương bỏ qua hai mẹ con qua một bên, tới ngồi xuống bên cạnh Phó Đình Xuyên cùng xem tivi.

Mẹ Khương liếc nhìn Phó Đình Xuyên bên kia, mày rậm mắt to mũi cao, thật là càng nhìn càng thích.

Hơn mười giây sau, bà mới qua đầu lại, thấp giọng hỏi con gái: “Đêm nay ngủ sao giờ?”

“Còn sao nữa ạ, con ngủ với Phó Đình Xuyên thôi.” Khương Diệu đáp.

“Sao lại thế được!” Mẹ Khương vỗ thắt lưng cô: “Còn chưa kết hôn mà ngủ cùng nhau?”

Khương Diệu rì rầm: “Bọn con lúc ở Bắc Kinh cũng ngủ cùng nhau mà, đều là người trưởng thành cả rồi, có ý thức bảo vệ mình, ba mẹ không nên cổ hủ quá.”

“Sao con lại không hiểu chứ, ở bên ngoài là ở bên ngoài, đây là ở nhà, Tiểu Phó thấy nhà mình không coi trọng con nên mới phải con ra ngoài như vậy, sẽ không quý trọng đâu.”

“Anh ấy không phải người như thế.”

“Để cậu ấy ngủ với ba con, con ngủ với mẹ, được chưa?”

“Ba không chịu đâu.”

“Ba con cũng không chịu để con ngủ với đàn ông đâu.”

“Để con hỏi ba?” Không đợi mẹ Khương phản bác, Khương Diệu quay đầu lại, cố ý cười hỏi: “Ba, đêm nay con ngủ một phòng với Đình Xuyên được không ạ?”

... Đình Xuyên?

Trên ghế salon, người nào đó híp mắt, hình như chưa bao giờ anh nghe cô gọi mình như thế...

Từng tế bào cũng trở nên thích ý và sáng khoái.

Ừm, anh thích, rất thích.

Ba Khương không biết phải đáp lại thế nào, đồng ý à, thế thì đắc tội với vợ, nhìn bà ấy giương nanh múa vuốt rồi ánh mắt giết người như thế kia. Không đồng ý sao, có khi con rể không vui nhỉ.

Ba Khương nói một đáp án hợp lý nhất: “Tùy mọi người thôi.”

Phó Đình Xuyên khiếm tốn đứng dậy: “Con ngủ sofa cũng được ạ.”

Ba Khương nghe thế thì hết hoảng, cũng đứng lên theo: “Không cần đâu, Tiểu Phó, con là khách, để chú ngủ.”

Mẹ Khương đỡ trán, sao lại giành ngủ sofa nữa.

Khương Diệu giải quyết dứt khoát: “Được rồi, con ngủ với Đình Xuyên, ba mẹ ngủ một phòng như trước.”

Lời này vừa nói xong, mẹ Khương cũng không tranh cãi gì nữa, chỉ uất ức trừng mắt nhìn Khương Diệu một cái.

Aiz, con gái lớn, bọn họ cũng già rồi.

Đêm đó, làm khách quý, lần đầu tiên Phó Đình Xuyên được hưởng thụ đãi ngộ bậc nhất đầy xa hoa, rửa mặt xong là đi về phòng.

Đến khi Khương Diệu quay lại, Phó Đình Xuyên đang khoanh tay quan sát phòng cô.

Lúc này Khương Diệu mới nhớ ra... trên tường phòng mình dán đầy áp phích của Phó Đình Xuyên, được mua từ thời trung học.

Thật là mắt mặt.

Nghe tiếng vợ đẩy cửa vào, Phó Đình Xuyên quay lại, nhìn cô cười cười.

Thoáng chốc tim Khương Diệu lại đập mạnh và loạn nhịp hơn, thời gian như quay trở lại một buổi tối đầu tháng ba, anh cũng như thế, lúc cô không tưởng tượng nổi, xuất hiện trước mắt cô.

Phó Đình Xuyên đi tới: “Giờ anh tin lời em rồi, thích anh mười mấy năm ấy.”

Khương Diệu giật mình: “Sao em lừa anh được.”

Cô đi về phía anh: “Sao hôm nay anh biết địa chỉ nhà em?”

Phó Đình Xuyên vuốt đầu cô: “Lúc em nhận chức có điền địa chỉ nhà.”

“Ồ...” Khương Diệu vuốt trán, tự nhiên lại quên mất, cô hỏi tiếp: “Sao không nói gì đã chạy tới, nhờ nhà em không có ai, ra ngoài chúc tết hết thì sao.”

“Chính xác mà nói thì anh định mừng ba sẽ đến Tô Châu, nhưng mà Từ Triệt có đi hỏi trước, biết nhà em mừng năm sẽ mời khách, cho nên không thể không có ai được.”

“Hay chưa –” Khương Diệu chỉ anh: “Anh cố ý.”

“Anh cố ý đấy.” Phó Đình Xuyên đồng dạng đáp.

Hừ, Khương Diệu nghiêng đầu không nhìn anh, cuối cùng tầm mắt dừng lại ngăn kéo thứ ba nơi bàn học, cô đi qua, lấy một xấp tài liệu ra: “Lại đây, cho anh xem này.”

Phó Đình Xuyên đi theo sau cô, bóng đen cao lớn bao phủ lên cô gái nhỏ bé, hai tay giữ chặt lấy thắt lưng cô, cầm lấy quyển bút ký, mở ra...

....

Không thể không nói, Phó Đình Xuyên cảm động rồi.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, Khương Diệu có thể thần tượng anh đến thế, mỗi một tin tức báo chí hay các tạp chí liên quan đến anh cô đều thu thập lại.

Ngoài ra, còn có rất nhiều hình ảnh khác, là loại hình giấy lưu hành trước đây.

Người trong hình đều là anh.

Có khi cô còn viết tâm tình của mình bên cạnh, mấy câu cổ lên gì đó, vẽ mấy vẽ mặt đáng yêu, giống như những cô nữ sinh hơn mười tuổi vẫn làm.

Cứ lật hết tờ này sang tờ khác, Phó Đình Xuyên như nhớ lại từng khoảng thời gian của mình lúc trẻ rồi từng bước trưởng thành...

Nhìn đến tờ cuối cùng, lòng anh cũng mềm mại hẳn đi, cầm đặt trên vai cô, không nghĩ nhúc nhích.

Thấy người kia tựa càng lúc càng nặng hơn, Khương Diệu nhún vai: “Này, anh ngủ à?”

“Không có...” Phó Đình Xuyên thì thầm: “Chưa ngủ, muốn ngủ với em.”

Khương Diệu nóng mặt: “... Đồ lưu manh.”

Phó Đình Xuyên nghiêng đầu, dán vào sau tai cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Giống như lúc này đi, gọi anh là Đình Xuyên.”

Khương Diệu không thêm nể mặt: “Đồ lưu manh.”

....

Kết quả của việc không nể mặt anh là, cô bị anh đặt lên bàn học, người cũng ngồi không yên, chỉ có thể ôm cổ anh hờn nhẹ.

Động tác quá mạnh mẽ, sách vở tán loạn xung quanh.

“Ồ nhà của em mà.” Lúc hít thở lại bình thường, cô xấu hổ oán giận.

“Ồ đâu cũng giống nhau thôi.” Phó Đình Xuyên nâng cô lên, mang cô trở lại giường, khàn giọng: “Nhớ nhỏ giọng một chút.”

...

Yêu thương kích thích triền miên, cuối cùng, hai người đều mờ hồ rờn rờn, mệt mỏi nằm trong chăn, ôm nhau mà ngủ.

Khương Diệu buồn ngủ đến mức mơ màng, nửa tỉnh nửa mơ, cô cảm giác Phó Đình Xuyên hôn môi mình, rồi trái, rồi vuốt ve từng ngón tay, cuối cùng cầm chặt lấy, không muốn buông ra...

Hôm sau, Khương Diệu tỉnh giấc nhưng vẫn còn buồn ngủ, chỉ cảm thấy trước mắt trắng lóa lên, hơi chói mắt.

Cô híp mắt nhìn kỹ, tối hôm qua không kéo rèm kỹ, tấm rèm hở một khe nhỏ, ánh nắng len lỏi đi qua, rơi vào mắt. Theo bản năng, Khương Diệu lấy tay che lại.

Như có vật cứng gì đó chạm vào trán, cô đưa tay lên nhìn, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn kim cương...

Nhẫn kim cương?

Khương Diệu giật mình tỉnh giấc.

Thật là kim cương, trên mặt được cắt thành nhiều hình trái tim nhỏ, vừa đung đưa đã lấp lánh vô cùng đẹp mắt, còn rực rỡ hơn ánh nắng bên ngoài.

Thất lưng bị người kia ôm lấy, thân thể ấm áp kia xích lại lần, ôm cô từ phía sau.

Anh nhích đến bên tai cô, khẽ khàng mà trang trọng nói: “Khương Diệu, gả cho anh.”

Cô gái anh thương, gả cho anh đi.

Trước lúc biết em, anh rất lo lắng về chuyện tình cảm, con đường phía trước quá xa vời, lo rằng cuộc đời này không thể trải qua tình yêu chân thật.

Từ sau khi gặp em, anh mới biết, lòng anh rung động vì em, không ai thay thế được.

Dù khó khăn thế nào, rốt cuộc anh cũng tìm được em.

Trao hết quãng đời còn lại của mình cho em, cùng em gắn bó, đến khi tóc bạc răng long vẫn mãi không rời. Chỉ cần em đồng ý.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-so>